FANTEZİ
KORKU

Ravenloft

Kara Gül Şövalyesi

ANNA

Ravenloft

Kara Gül Şövalyesi

2. BASKI

James Lowder

Soth'un zırhlı eli masanın üzerine en nadide elf kristaline inen bir cüce kılıcı gibi indi ve tahta kurularının yemiş olduğu ahşap, yüzlerce küçük parçaya ayrıldı. "Krynn'de karanlık tanrıça Takhisis'in en gözde hizmetkarlarından biriydim," dedi, karanlıkta Strahd'a doğru bir adım atarak. "Orada benim efendim odur. Barovia'da ise kimseyi üstüm olarak tanımam."

Ölüm şövalyesi kontun başına doğru bir hamle yaptı. Soth'un zırh eldiveni hedefine doğru harekete geçemeden vampir onu bileğinden kavradı. Strahd Soth'u sımsıkı tutarken iki ölü adamın bakışları kenetlendi.

"Hiç kimse—hatta senin kara kraliçen bile—burada bana karşı koyabilecek güce sahip değildir," dedi vampir ve zalimce gülümsedi. "Senin de çok yakında öğreneceğin gibi, Lord Soth, Barovia'da dolaşan her şey bana hizmet eder."

RAVENLOFT
KNIGHT OF THE BLACK ROSE

© 1991 TSR, Inc. All rights reserved.
© 2001 Wizards of the Coast, Inc. All rights reserved.

This material is protected under the copyright laws of the United States of America. Any reproduction or unauthorized use of the material or artwork contained herein is prohibited without the express written permission of Wizards of the Coast, Inc.

Ravenloft and the Wizards of the Coast logo are registered trademarks of Wizards of the Coast, Inc., a subsidiary of Hasbro, Inc.
All Ravenloft characters and the distinctive likenesses thereof are trademarks of Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA, PACIFIC &
LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P.O. Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-206-624-0933

EUROPEAN HEADQUARTERS
Wizards of the Coast, Belgium
P.O. Box 2031
2600 Berchem
Belgium
+32-3-200-40-40

www.wizards.com

Kara Gül Şövalyesi

James Lowder

Türkçesi:
İlker Özbilek - Selim Cambazoğlu

© 2002 ANKİRA YAYINCILIK

RAVENLOFT
FANTEZİ KORKU

KARA GÜL ŞÖVALYESİ

Yayın hakları 3D Licencing Ltd. tarafından Ankira Yayıncılık'a verilmiştir.
Her hakkı saklıdır.

BİRİNCİ BASKI: HAZİRAN 2002
İKİNCİ BASKI: AĞUSTOS 2002

KAPAK: CLYDE CALDWELL

TÜRKÇESİ: İLKER ÖZBİLEK – SELİM CAMBAZOĞLU
DİZGİ: BOĞAÇ ERKAN
REDAKSİYON: BOĞAÇ ERKAN – ÇAĞDAŞ FUNDA
ÖMÜR ÖZYURT – SERDAR ALDANMAZLAR
SERCAN KULAKSIZOĞULLARI

BASKI: ÖZKAN MATBAASI
ISBN: 975-8387-16-2

Ankira yayıncılık
A.Adnan Saygun Cd. 10 / 3
06410 Sıhhıye – Ankara
Tel: (312) 431 0887
Faks: (312) 433 5162
e-mail: ankira@ankira.com

İlk Söz

Palanthas'lı Astinus'un *İconochronos*'undan

Burada, Krynn'in tarihini oluşturan bu tomarlarda yazılı bir isim, bütün Ansalon kıtasında yozlaşma ve anıtsal kötülüğün simgesi haline geldi: Dargaard Kalesi'nden Lord Soth.

Kara Gül Şövalyesi.

Ancak bu her zaman böyle değildi. Tanrılar ölümlüleri bu toprakları yerinden titreten Afet ile cezalandırmadan önceki yıllarda, Lord Soth, İyi için savaşan büyük ve soylu bir askerdi, şanlı Solamniya Şövalyeleri'nin bir parçasıydı. Ün salmış kardeşliklerin en ünlüsünde, Soth onurların en yücesine erişti—Gül Tarikatı. Bir süre adalet ve özgürlük için savaştı. Kalbi saf kaldı o zamanlar, ruhu temizdi. Kendi kalesini inşa etme zamanı geldiğinde, Soth tarikatının sembolüne benzemesi için kalesini kendisi tasarladı—kusursuz kırmızı bir gül.

Ancak evlenmesi ve karısını Dargaard Kalesi'ne getirmesinin üzerinden çok zaman geçmemişti ki karanlık, yaşamının üzerine çöktü; o kadar derin bir karanlık ki ondan hiçbir zaman kaçamadı; o kadar bütün bir yozlaşma ki bir zamanların onurlu şövalyesini, kendi arzusu ile Karanlıklar Kraliçesi Takhisis'e hizmet eden bir uşak haline getirdi.

Bazıları gururun Soth'un iyilik yapma arzusunu baltaladığını iddia eder, başkaları şehvetin ve daha da başkaları açgözlülüğün. Krynn'in üç ayının altında yürüyenler arasında sadece Soth'un kendisi felaket sonunun sebebini kesin olarak bilir. Ve dünyadakilere de tarihin iskeletimsi artıklarını yorumlayarak buna bir yanıt bulmak kalır.

Soth'un karısı onun konum ve kapasitesindeki bir adama uygun bir eşti. Bir soylunun kızı ve tek çocuğu, genç şövalyeye dünyevi güzelliklerin çoğunu verdi. O günlerde Dargaard'da o aşkın çok da hareketli olmadığı kaleyi ziyaret eden herkesin fark edebileceği aşikarlıktaydı, tabi eğer Soth'u orada bulmayı başarabilirlerse. Kalenin efendisi zamanının çoğunu kendisine herkesten sadık on üç şövalyesi ile yanlışları düzeltmek amacıyla Solamniya'nın kırsal bölgelerini dolanarak geçiriyordu.

Palanthas'a, bütün şehirlerin en güzeline, gitmesi için çağrı Soth'a ilkbaharın başında geldi. O ve askerleri hiç fethedilmemiş şehirde yapılacak Şövalyeler Meclisi'ne katılmak için Palanthas'ın kusursuzca planlanmış, dümdüz sokaklarına ulaşmadan önce, dayanılmaz arzular Gül Şövalyesi'ni alt etti. O ve adamları, bir grup elf kadınına saldıran bir ogre güruhu ile karşılaştılar. Şövalyeler bir elf bakiresini kapıp ormana kaçan bir tanesi dışında diğer bütün vahşileri rahatça yendiler.

Bu son kalanla, ogrelerin en güçlüsüyle Lord Soth kendisi dövüştü ve onu yendi. Kurtardığı kadın—Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi olmak için yeminini etmeye giden bir elf bakiresi—masum güzelliği ile Soth'un gözünü kamaştırdı. Bir süre sonra ikisi gizli aşıklar oldular, ancak bunu yaparak Soth hem adanmış evlilik yeminine hem de Solamniya Şövalyeleri'nin Yasası'na karşı gelmiş oldu.

Öyle görünüyor ki Dargaard Kalesi'nin lordu ruhundaki bu leke sonsuza kadar gizli kalır sanıyordu, çünkü sanki kendisi ve elf bakiresi arasında hiçbir şey geçmemiş gibi Şövalyeler Meclisi'ne gitti. Ancak ard arda gerçekleşen iki şey Gül Şövalyesi'nin utancının Krynn'in parlak güneş ışığına çıkmasını sağladı. İlki Soth'un karısının Dargaard Kalesi'nden kaybolduğu haberiydi. Yatak odasında bulunan kan bu işte bir gariplik olduğunu bas bas bağırıyordu ve soylu şövalyenin bu şok edici habere neredeyse kayıtsız kalması tarikatındaki bir-

çoklarını ilk defa Soth'u çok mu büyük gördüklerini merak etmelerine sebep oldu.

Soth'un suçluluğunu Şövalyeler Meclisi'ndekilere bağıran ikinci olay elf bakiresinin ani rahatsızlığı oldu. Elfin hamile olduğu ortaya çıktığında bir çok kişi Soth'tan şüphelendi, çünkü karısının ölümünden önce bile Soth elf bakiresine eşlik etmişti. O kader gününde Gül Şövalyesi ve adamlarının kurtardığı diğer elf kadınları bu şüpheleri onayladı-ve Soth'un inançsızlığını ortaya çıkardılar.

Soth'un yargılanma anları bu tarihte başka bir yerde kayıtlı. Burada ben sadece onun bir çok suçtan cezalandırıldığını ve ölüme mahkum edilerek, utanç içinde Palanthas sokaklarında sürüklendiğini yazacağım. Ölüm günahkar şövalyenin en sonunda başına gelenden çok daha iyi bir yazgı olurdu.

Soylunun on üç sadık şövalyesi planlanan idamından bir gece önce onu hapisten kurtardı. Elf bakiresinin de eşliğinde, kara lekeli grup şehrin duvarlarından gizlice çıktılar ve Dargaard Kalesi'ne doğru yol aldılar. Gerçek Solamniya Şövalyeleri hainleri kovaladılar, ancak onlar Soth'u yakalayamadan o, kalesinin güvenliğine ulaşmıştı.

Takip eden aylarda Dargaard'ın lordu kuşatma altındaki kalesinin duvarları içinde yeni bir hayat kurmaya çalıştı. Elf kadını ile evlendi ve tarikatının onurlandırma ayinlerini yerine getirdi.

Ancak Dargaard'ın duvarları içindeki kimse öyküyü, Soth'un aksi ve vahşi bir hal alışının efsanesini anlatacak kadar uzun yaşamadı. Hamile karısı bile yüzkarası şövalyenin zırhlı yumruğundan nasibini aldı.

Tanrılar Soth'a ne kadar günaha battığını görmesi için yeterli bilgeliği verdi ve bu anlama sersemlemiş ruhunda kalan onurun kıvılcımlarını yaydı. Dargaard'ın uzun süredir kullanılmayan şapelinde Soth Paladine'a, Bütün İyiliğin Babası'na

dua etti ve elf karısı da umutlarını Mishakal, Işık Getiricisi'ne sundu. Bir kez daha tanrılar Soth'a görme yetisi bahşettiler ancak bu seferki İstar'ın Kralrahibi'nin bir görüntüsüydü. Bazılarının kahin, bazılarınınsa çılgın diye adlandırdığı kişi. Paladine'ın ta kendisi Soth'u adanmış bir vazife ile görevlendirdi: Kralrahibin Krynn'i yukardan gören ilahlardan güç talep etmesini engellemek.

Eğer Soth başarılı olsaydı Ansalon—yo, Krynn'in tamamı—bugün olduğundan çok farklı bir yer olurdu. Ancak günahkar şövalye İstar şehrine hiç .

Bir zamanlar kurtardığı elf kadınları onu karısının sadakatsizlikleri ile ilgili mahrem sözlerle zehirlediler ve Lord Soth görevi tamamlanmadan kalesine geri döndü. Bir çılgın gibi öfkeyle dolu bir halde, yeminlerini çiğnediğini düşündüğü elf karısıyla, yeni doğmuş çocuğunun annesi ile yüzleşti ve tam aynı anda da kralrahip sesini cennete doğru yükselterek tanrılardan onlara tapan ölümlülerin önünde eğilip hizmet etmelerini emrederek, Krynn'deki bütün kötülüğü yok etmek için güç vermelerini istedi.

Bu hakarete öfkelenen tanrılar gurur dolu İstar şehrine bir dağ fırlattılar. Tanrısal habercilerden en korkuncu olan o yıkım, herkes tarafından Afet olarak bilinir. Ancak o yıkımın dünyayı nasıl değiştirdiğini hatırlayanlardan çok azı aynı olayın Lord Soth'un kaderini de değiştirdiğinin farkına varır.

Yanan dağ İstar'a çarptığında Dargaard Kalesi'ni alevler yuttu. Soth'un elf gelini alevler arasında ölmek üzere sıkışınca bebeğini kurtarması için günahkar şövalyeye doğru uzattı. Halen kıskançlık ve öfkenin kontrolünde olan Soth ise sırtını döndü.

Görevinde başarısız olduğu ve kendi çocuğunun gözlerinin önünde ölmesine izin verdiği için elf karısı bir zamanlar soylu olan şövalyeye bir lanet okudu. "Bu gece ateşler arasında öleceksin," diye feryat etti. "Aynı oğlun ve ben gibi.

Ancak karanlık içinde sonsuza kadar yaşayacaksın. Aptallığının sona erdirdiği her hayat için bir hayat yaşayacaksın." Bazıları elf kadınının lanetinin kalenin çevresindeki dağlarda halen yankılandığını söyler. Başkaları Soth'un uzun ve uykusuz gecelerinin sessizliğini doldurması için bu sözleri tekrarladığını iddia eder.

Alevler o gece Soth'un yaşamını aldı, ancak o ölmedi. Kararmış ve yanmış, kötülüğün yaşamayan, ölmeyen bir yaratığı olarak yeniden doğdu. Halen yanıp kararmış Solamniya Şövalyesi zırhını giyer, ancak bir zamanlar onurunu gösteren gül amblemi ateşten kavrulmuş ve bozulmuştur. İşte bu bozulmuş sembolle—kara gül—bilir birçok kişi Soth'u. O, üç yüzyıldan fazla zamandır dünyada dolaşarak kötülerin kötüsü Takhisis'in, Karanlıklar Kraliçesi'nin arzularını yerine getirdi.

Kara Gül Şövalyesi tarihimin sayfalarında daha önce belirmiş olmasına karşın şu anda onun hakkındaki bu yazımı yazıyorum çünkü bir kez daha Palanthas'a geliyor. Onu burada korku ile bekliyoruz, bu hiç bir zaman fethedilmemiş şehirde. Bize karşı koymak için korkunç bir güçle geldiğinin haberini aldık. O ve ejderha yüceefendisi Kitiara Uth Matar gün batımından önce duvarların önünde olacaklar.

Gelecek insanlardan gizli kalıyor ve bunun da iyi nedenleri var. Ancak bugün, yarın ne olacağının bilebilme şansım olsa, bunu reddetmezdim.

Bir

Lord Soth'un muazzam bineği, yanan toynaklarının her vuruşuyla Palanthas'ın Yeni Şehri'nin bir ok kadar düzgün sokaklarında alevden izler bırakıyordu. Yaratık bir karabasandı, yaşayan ölü şövalyenin savaşta kullanmak üzere çağırabileceği kötü varlıkların yaşadığı Hades'in sakinlerinden biri. En koyu siyahtan tüyleri, kükürt kırmızısı gözleri ve turuncu bir alevle dopdolu olan burun deliklerine bir kez bakmak, ölüm şövalyesinin atının doğaüstü kökenini hemen ortaya koyuyordu.

Lord Soth kalleşliği ile ün yapmış bineği ile ilgilenmiyordu. Aklı, kendi hain planları ile doluydu.

Ölüm şövalyesi, Palanthas'a sadece surları içinde korunan büyülü bir bina için göz koyan, ejderha yüceefendisi Kitiara Uth Matar'ın ordularına öncü olarak hizmet etmekteydi. Şehrin merkezine yakın olan Yüksek Büyücülük Kulesi'nde, Cehennem'e açılan bir kapı bulunmaktaydı ve Kitiara'nın güç delisi üvey kardeşi Raistlin, kötü tanrıça Takhisis ile yüzleşmek için bu kapıdan geçmişti. Ejderha yüceefendisi kuleye ulaşmak için Palanthas'ı yerle bir etmeyi planlamıştı. Kapıdan rakibini yenerek çıkana, bozguna uğramış şehir sunulacaktı. Oysa Soth bunların hiçbirine önem vermiyordu. Onun istediği Kitiara'ydı; tercihen ölü olarak.

Soth, Kitiara'nın ordularının başında olmasına rağmen, saldırıları hakkında Palanthas'ı uyarmıştı. Ölüm şövalyesi Palanthaslıların, Kitiara'nın uğursuz askerlerini durduracak kadar güçlü olmadıklarını biliyordu, ancak kuledeki gardiyanın Kitiara'yı durdurmaya yetecek kadar büyü gücü vardı.

Lord Soth, Kitiara'nın cesedini alıp ruhunu hapsettikten sonra dövüşü bırakıp Dargaard Kalesi'ne dönmeyi planlıyordu. O cehennemi yerin koruması altında yüceefendiyi sonsuza kadar yaşayan ölü eşi yapacak ayini düzenleyecekti.

Soth ana kapının iskeletini oluşturan ikiz kulelere yaklaşırken bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Ölüm şövalyesi, kadim surları kaplayan kimi zırhlı, kimi sadece kumaş elbiseler giymiş pek çok adam görebiliyordu. Adamların bakışları bulutların arasından az önce çıkan ve şimdi Yeni Şehir'e doğru kararlı bir şekilde havada süzülen hisara takılmıştı. Soth kapının önünde durduğunda çoğu kişi, Kitiara'nın taleplerini iletecek ölü haberciye doğru korku dolu gözlerle bakmaya başladı.

"Palanthas Lordu," diye seslendi, boğuk sesi surlarda yankılanarak. Asil Lord Amothus surların önüne doğru ilerlerken ölüm şövalyesi devam etti, "Şehrinizi Lord Kitiara'ya teslim edin. Yüksek Büyücülük Kulesi'nin anahtarını ona verin, onu Palanthas'ın yöneticisi ilan edin ve o da yaşamınızı barış içinde sürdürmenize izin versin. Şehriniz yıkımdan kurtulsun."

Lord Amothus'un etrafındaki askerlerin paniği hissettikleri bir sessizlik oldu. Amothus korkmuş olmasına rağmen, elini seyrekleşen saçları arasında gezdirdi ve önce ölüm şövalyesine, sonra da gökyüzünde yaklaşmakta olan hisara zorlama bir kayıtsızlıkla baktı.

Kadim zırhlar içindeki Lord Soth karabasanının üzerinde oturuyordu. Yaşamını alan alevler zırhını da kavurmuş ve zırhın gül ve yalı çapkını desenli karmaşık kakmalarını karanlığa gömmüştü. Hala görülebilir tek şekil—göğüs zırhındaki kömür karası gül—ölü adamın sembolü olmuştu. Soth'un arkasından sarkan erguvan renkli pelerin, meydan okumanın sancağı gibi rüzgarda dalgalanmaktaydı. Gözleri, kafasındaki miğferin içinde turuncu bir alevle parlıyordu. Şövalye eye-

rinde kaskatı oturmuş, zırhlı yumruğu ile dizginleri tutuyordu. Diğer eli ise, yüzlerce adamın kanı ile kararmış kılıcının kabzasındaydı. Hisar üzerlerinden geçerken ölüm şövalyesini bir gölge kapladı ve gözlerden bir an için kaybolurken karanlık, sanki bir parçasıymışçasına onu karşılayarak içine çekti.

Havada salınan hisar kötü büyünün bir şaheseriydi. Dev bir kayanın üzerine oturtulmuş, fokurdayan büyülü bulutlarla çevrili, siyah taşlardan yapılmış bir kale. Topraktan kopartılırken oluşan sarsıntı kulenin birkaç surunun yıkılmasına neden olmuş, fakat hisar iğrenç yaratıklardan oluşan bir orduyu barındırabilecek kadar sağlam kalmıştı. Hisar Palanthas'ın Eski Şehri'ni koruyan surlara yaklaştığında, kötü ejderhalar bulutların arasından çıktılar. Saldırı emrini beklerken surların etrafında karmaşık şekillerde taklalar atarak uçuyorlardı. Daha şimdiden uğursuz yaratıklar kale surlarına sıralanmış, savaşa katılacakları anı beklemeye koyulmuşlardı. İyi, bronz ejderhalar düzenli bir biçimde yükseldiler ve Palanthas'ın savunması için mavi ve siyah renkli sürünün karşısına dikildiler. Koca ejderhalar, korkunç bir hızla gökyüzünde süzülüyor, keskin çığlıkları neredeyse sessiz olan sokakları çınlatıyordu.

"Bu mesajı ejderha yüceefendinize götürün," dedi Amothos en sonunda, sesine sert bir ton vererek. "Palanthas yüzyıllardır barış ve güzellik içerisinde yaşadı. Ama ne barış, ne de güzelliği özgürlüğümüz karşılığında satın almayacağız."

Lord Soth cevabını haykırdığı sırada hisar Eski Şehir'i çevreleyen surların üzerinden süzülmeye başlamıştı bile. "O zaman hayatlarınız pahasına satın alın!"

Günahkar şövalye yavaşça büyülü bir komut mırıldandı. Bir anda etrafındaki karanlığın içinden, hepsi de lordları gibi karabasanlara binmiş, on üç iskelet savaşçı belirdi. Onların arkasında ise Dargaard Kale'sinden gelen ve insan kemiklerinden yapılmış savaş arabalarını yerden biraz yukarda sür-

mekte olan banşiler[1] vardı. Ürkütücü bir görüntüye sahip arabaları wyvernler[2] çekmekteydi, ancak Palanthaslılar'ın yüreklerine asıl korkuyu salan, ejderhaların bu küçük, geniş kanatlı akrabaları değildi. Banşiler şehir kapısı önünde toplanırken buzdan kılıçlarını sallıyor, çığlıklar atıyorlardı. İşte surlardaki insanların kanlarını donduran ve onların ruhlarına korku salan bu tiz ve acı dolu çığlıklardı.

Soth zırhlı elini heybetli kapıya doğru uzatırken yeniden bir büyü fısıldadı. Görkemli bir buz kalıbı, kapıyı bir arada tutan demir şeritlerin ortasından bir iplik gibi uzanıp geçti. Buz, her geçen an daha da büyüyerek tüm kapıyı kapladı. Soth'tan gelen bir başka komut, donmuş kapının paramparça olmasına neden oldu.

Ölüm şövalyesi ileri atılırken şehri koruyanların çılgın bağırışlarını belli belirsiz duyabiliyordu. İskelet savaşçıları ve banşiler de Soth'un peşinden ilerlediler.

"Kurtarın bizi iyilik tanrıları!" diye yakardı bir adam.

Bir başka asker, okunu ölü savaşçılara doğru fırlattı. "Durdurun onları! Yemin ve Kural adına, bu canavarların içeri girmesine izin vermeyin!"

Bu son haykırış—bir Solamniya Şövalyesi'nin bağırışı—bir an için Soth'un dikkatini çekti. Şövalyenin sözleri ve diğer haykırışlar, havada salınan hisardaki ordunun surlara ve şehrin içine doğru süzülmesiyle boğazlarda düğümlenip dehşet dolu soluklara dönüştü. Yüzlerce ejderan hisardan aşağıya atlıyor, yere yaklaştıkça düşüşlerini yavaşlatmak için sert kanatlarını açıyorlardı. Yaratıklar bir çok yönden insana benziyorlardı, ancak derileri sürüngenlerinkini andırıyordu, elleri

---

[1] Büyük bir suç işlemiş, günahları dolayısı ile ölümlerinden sonra yaşayan her şeyden nefret eden bir varlığa dönüşmüş elf dişilerinin hayaletleri.

[2] Ejderhaların kuzenleri olan bu yaratıkların tüm vücutları al pullarla kaplıdır. Kanatları sayesinde uzun mesafeleri çok kısa sürede katederler. Kuyruklarının ucundaki zehir en güçlü yaratıkları bile anında öldürebilir. Zekalarının fazla olmaması onların sadece basit görevlerde kullanılmalarına izin verir. (çn)

ve ayaklarında ise pençeler vardı. Ejderanlar alçaldıkça savaş çığlıkları atmaya başladılar. Peltek sesler, Kitiara'ya ve onun hizmet ettiği kara tanrıça Takhisis'e bağlılık yemini ediyordu. Diğer ejderanlar ise insan kanı için haykırıyor ve dudaklarını uzun, yılan gibi dilleriyle yalıyorlardı.

Soth üç buçuk asırdan beri ilk kez Palanthas'ın Yeni Şehri'ne girerken, bu yaratıklardan biri hemen yakınına kondu. Ejderan, ölüm şövalyesinin korkunç aygırının yanında yere ayak basar basmaz, şeytani atın ve insanlıktan çıkmış binicisinin korkusuyla sindi. Kalın ve pullu derisine rağmen, ejderan bile Soth'tan yayılan soğukluğu hissetmişti. O da, gururlu şehrin savunucuları gibi günahkar şövalyenin önünden kaçmayı tercih etti.

"Kitiara savaş başladıktan sonra ejderhasının üzerinde Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitmeyi planlıyor. Kule ile aramızda duran herkesi öldürün," dedi ölüm şövalyesi. Büyü, savaşın gürültüsü içinde bile, sözlerini iskelet savaşçılara ve banşilere taşıdı.

Yaşayan ölü hizmetkarlar katliamlarına başlamışlardı ancak Soth'un dikkati sokağın aşağısında oluşturulan savunma hattına çekilmişti. Geniş, taş döşeli yolun ortasında at binmiş bir grup Solamniya Şövalyesi, Lord Soth ve yaşayan ölü savaşçılarını beklemekteydi. Buna rağmen bir araya toplanmış Gül Şövalyeleri, ölüm şövalyesini çok az ilgilendirdi. Dikkati liderlerine çekilmişti.

Tanis Yarı-Elf.

Lord Soth doğrudan Tanis'e yöneldi. Ölüm şövalyesi daha önce kahraman yarı-elfle karşı karşıya gelmiş ve Tanis bu karşılaşmadan şans eseri kurtulmuştu—ya da Soth öyle inanıyordu. Daha sonra yarı-elf, ejderha yüceefendisi Ariakas'ı öldürmüş ve kudretli Güç Tacı'nı Ariakas'ın ölü bedeninden alarak Soth'u eli boş bırakmıştı. Ancak bu yenilginin Lord Soth'un genç kahramana duyduğu çok kuvvetli nefretle pek

az ilgisi vardı. Tanis, Kitiara'nın pek çok aşığından biri olmuştu ve yarı-elfin acımasız general üzerindeki güçlü etkisi hala sürüyordu.

Görünüşe göre Tanis'in giydiği zırh, Palanthas'ın savunmasında yardımlarından dolayı Solamniya Şövalyeleri tarafından bir çeşit onursal rütbe olarak verilmişti. Soth bir şövalye zırhı içindeki melezin görüntüsüne bakıp alay etti; onun zamanında Tarikat böyle komik bir taklide izin vermezdi. Tanis yükselmesi için gerekli olan sınamalardan kesinlikle geçmemişti. Ne kendisinin, ne de ailesinin bu rütbeye layık olduğunu kanıtlamamıştı. Haince gülümseyerek, gün bitmeden önce yarı-elfin bunu hak etmediğini kanıtlayacağını kendi kendine söyledi.

Ufak tefek bir şeyin Tanis'e doğru atladığını görünce ölüm şövalyesinin gözleri parladı. Bir kender, onların olmayan şeyleri 'ödünç almaya' olan eğilimleri ile tanınan çok zararlı, yaramaz, muzip ırkın bir üyesi, kocasını uğurlayan kederli bir kadın gibi yarı-elfe yapıştı. Kısa bir boğuşmadan sonra Tanis, kenderi belinden tutup kaba bir hareketle tehlikeden uzak bir yere fırlattı. Bir çocuk büyüklüğündeki kender yere düştüğünde, Soth onun uzun zamandan beri Tanis'in arkadaşlarından biri olan Tasslehoff Burrfoot olduğunu anladı.

"Tanis!" diye bağırdı kender, yakınlardaki dar bir sokağın ağzından, "oraya gidemezsin! Öleceksin! Biliyorum!"

Yarı-elf kendere göz ucuyla baktıktan sonra diğer şövalyelerin yanına koştu. "Alevışığı!" diye bağırdı gökyüzüne bakarak. Rüzgarın sesi eşliğinde genç bir bronz ejderha gökyüzünden süzüldü ve geniş sokakta Tanis'in yanına kondu. Hemen yanlarında durmakta olan şövalyelerin atları kişneyerek iyi ejderhadan uzak durmaya çalıştılar.

Kender mavi tozlukları delicesine sallanarak dar sokaktan caddeye doğru birkaç adım koştu. Durdu ve, "Tanis! Bilezik olmadan Lord Soth'la savaşamazsın!" diye haykırdı.

Bilezik? Ölüm şövalyesi bir an için kenderin sözlerini düşündü, sonra Tasslehoff'un yaşayan ölülere karşı Tanis'e yardım etmesi için yapılmış büyülü bir şeyden bahsettiğine karar verdi. "Sahtekar," diye mırıldandı zalimce. "Gerçek şövalyelerin hiçbiri bir onur düellosunda büyü kullanmazdı."

Ölüm şövalyesi artık yarı-elfin zırhına taktığı Gül Şövalyesi nişanlarını görebilecek kadar yaklaşmıştı. En sonunda, at üstündekilerden bir tanesi Soth'u gördü ve kumandanına seslendi. Tanis, korkudan çarpılmış suratını çevreleyen, kahverengi-kızıl sakallı yüzünü çevirdi. Bakışları Soth'un miğferinde bir alev gibi parlayan gözleriyle buluştu ve bir korku ifadesi bronzlaşmış yüzüne yayıldı. Ölüm şövalyesi karabasanını dizginleyerek durdurdu ve yavaşça indi.

"Kaçın!" diye seslendi Tanis, boğulur gibi. Soth'a baktı. Banşiler ve iskelet savaşçılar ölüm şövalyesinin arkasındaydılar ve onların gerisinde de paramparça olmuş ana kapı vardı. Yarı-elf caddede çömelmiş ejderhaya doğru bir adım atarak, "Bunlara karşı yapabileceğimiz hiçbir şey yok!" diye bağırdı.

Kılıcını çeken Lord Soth, düşmanına doğru temkinli bir adım attı. O anda kaleden inen bir ejderan Tanis'in hemen önüne kondu. Yarı-elf, yaratığa kılıcının kabzasıyla vurdu, karnına sert bir tekme attı ve yaratığın pullu sırtıyla sert kanatlarının üzerinden atladı.

"Kender!" diye seslendi, Alevışığı'na.

Ejderha havalandı. Tanis, annesinin halkından gelen, giydiği ağır zırhın bile engel olamadığı bir elf zarafetiyle Alevışığı'nı koşarak takip etti. Diğer şövalyeler de dağılıp etraftaki sokaklara doğru koşuşturdular.

Soth, Tanis'in utanç dolu kaçışını izlerken, ruhunda öfke ve buruk bir tatmin duygusunun savaşı sürüyordu. Ölüm şövalyesi, Solamniya Şövalyeleri'nin düsturunu belirleyen Kural'da belirtildiği gibi, yarı-elfle dövüşmek için atından inmişti. Kural'ın sayfalarında atından inmiş bir rakibe at üs-

tünde saldırmanın haksızlık olduğu yazıyordu. Böylesine onurlu bir davranış, Soth'tan beklenilmeyecek bir şey değildi. Her ne kadar Kural'ı hor görse de, mümkün olduğunca ona uymaya özen gösterir, Tarikat'ın onurlu olduğu varsayılan adamlarının bu katı kurallarından dolayı hürmet görmemesi gerektiğini ispatlamaya çalışırdı.

Yine de, Tanis'in bir korkak gibi geri çekilmesi günahkar şövalyeyi bile şaşırtmıştı. Yarı-elfin dövüşmesini, ya da en azından, onun şehrin içine ilerlemesini yavaşlatmaya çalışmasını beklemişti. Şaşkınlığı, Gül Şövalyesi amblemini takıp savaştan kaçmayı seçen adama karşı duyduğu tiksinme ile dağıldı. Bir zamanlar o zırh Lord Soth için değerli olan her şeyi simgeliyordu ve birisinin onu korkaklıkla lekelemesi, Soth'a bütün hayatını onurun hayaletini kovalayarak harcadığını hatırlattı. Şövalyeler, görünmeye çalıştıkları gibi temiz kalpli iyilik savaşçıları olmayabilirdi, ancak onların başarısız olduklarını bilmek ölüm şövalyesine hiçbir zaman tatlı gelmemişti.

Sokağı temizleyen Soth'un iskelet savaşçıları, şövalyenin etrafında toplandılar. Soth, bronz ejderha ile onu hızla takip eden yarı-elfin bir binanın ardında gözden kaybolmalarını izledikten sonra hizmetkarlarına döndü. Ellerinde yeterli malzeme olmayan bir grup tüccar, Palanthas'ın içine doğru uzanan düz ve uzun caddenin ilerisinde uğursuz orduya karşı durabilmek için bir barikat kurmaya çalışıyordu. Ellerinde rehincilerden ya da ailelerinin onur köşelerinden aldıkları eski ve hırpalanmış kılıçlar bulunan Palanthaslılar, sandıkları ve ters çevirdikleri masaları düşmanın yoluna yığıyorlardı.

"Oradaki baş belaları kuleye giden yolu kapatmışlar," diye homurdandı Soth, ölümlerine karar verdiği grubu göstererek. "Yok edin onları!" dedi.

İskelet savaşçılar sertçe dizginlerine asıldılar ve karabasanları şimşek gibi ileri atıldı. At üstündeki iskeletler yaklaştığında birkaç tüccar kaçtıysa da barikatta kalanlar cesurca sa-

vaştılar. Banşilerden bir tanesi dövüşe katılana kadar, düşmanı uzak tutabilecek gibi görünüyorlardı. Huzursuz ruh, kemikleri takırdayıp duran arabası ile birlikte sokağın tepesine geldiğinde buzdan kılıçlarını sallamaya başlamıştı. Kılıcını yolun iki yanındaki ağaçlara vuruyordu, güzel yaprakları bütün yıl boyunca zarif altın kordonları andıran ağaçlara. Her darbede ağaçlardan bir tanesi çürüyüp ölüyordu.

"Yukarı!" diye çığlığı bastı banşi, savaş arabasını çeken wyverne: "Barikatın üstünden."

Wyvern kanatlarını çırparak gökyüzünde daha yukarılara yükseldi. Uçan sürüngen barikata yaklaştıkça koca sarı dişlerini çıkardı ve akrebimsi kuyruğu seğirmeye başladı. Derken, yaratık bir çığlık atarak barikattakilerden bir tanesini iki ayağının pençeleri ile yakalayıp çekti. Savaş arabasındaki banşi de bir başkasını kılıcı ile ikiye biçmişti. Henüz adamın bedeninin iki yarısı sokağa düşmeden tüccarların büyük bölümü kaçışmaya başlamışlardı bile. Savaşmak için kalanlar ise Soth'un hizmetkarları tarafından kolayca yok edildiler. Savaş kısa ve kanlı olmuştu.

Hizmetkarlarına ne bir iltifatta bulunan ne de onlara teşekkür eden ölüm şövalyesi, karabasanına bindi ve barikatı yardıkları yerden geçti. İskelet savaşçıların çoğu kaçışan Palanthaslılar'ı kovalamaktaydı. Diğerleri ise deli gibi bedenden bedene koşuşturuyor, yaralı olanların kafalarını kesiyorlardı. Banşi ise savaş arabasında oturmuş, wyvernin şişman bir ok ustasının vücuduyla işini bitirmesini bekliyordu. Huzursuz ruh, kıt zekalı wyvern üzerinde kontrolü olmasına rağmen, yaratığın hak ettiği bu ziyafeti ondan esirgemenin iyi bir fikir olmadığının farkındaydı.

Ben hapse götürülürken bu adamların ataları, bu sokaklarda sıralanmışlar ve üzerime çöp ve pisliklerini yağdırmışlardı, diye düşündü Soth, başsız cesetlerin yanından geçerken. Yeminim artık yerine getirildi. Bunu ödediler.

Yine de bütün bunları anımsamak ölüm şövalyesini sevindirmemişti; bir çok duygu gibi sevinç de üzerindeki lanetle ondan koparılmıştı. Öfke, nefret, kıskançlık—oysa ki bunların ve birçok farklı yıkıcı duygunun Soth'un atmayan kalbini hala alevlendirebilecek güçleri vardı. Yok edebilirdi, ama donuk, kül grisi gibi bir tatminden başka bir şey hissedemezdi. Böyle bir ödül ise aynı ılık bir bardak su gibi, ölümsüzlüğün monotonluğundan kurtulmak için duyduğu isteği geçirmekten çok uzaktı.

İşte bu yüzden, Soth kudretsiz bir tatminsizlikle Palanthas sokaklarında dolaşmaktaydı. Yol boyunca gördüğü ejderanlar, saklandıkları yerden çıkardıklarını katletmekle meşguldüler. Yüksek Büyücülük Kulesi'nin de bulunduğu şehrin ikinci semtine giden yol üzerindeki evlerin ve dükkanların beyaz duvarları, kurbanların kanları ile boyanmıştı. İyi yürekli kardeşlerinin sırtındaki askerlerle savaşan kötü ejderhaların vahşi çığlıkları bütün şehirde yankılanıyordu. Bu dövüşlerin biri sırasında ölümcül derecede yaralanan bir ejderhanın kanı bir yağmur gibi şehrin sokaklarına yağdı. Bu ürkütücü serpintiyle oluşan vahşet gölcükleri Soth'un karabasanının yanan ayakları altında tıslayarak buharlaştılar.

Cehennemi atının dizginlerini zırhlı yumruğuyla tutan ölüm şövalyesinin gözüne uçan hisarın görüntüsü takıldı. Süzülen dağ gökyüzünde bir sarhoş gibi sendeleyerek ilerliyordu. Saldırıya uğramamış gibi gözükse de hisar yalpalamaya başlamıştı. Bu garip olay kafasını kurcalarken, hisarın durmuş olduğunu ve Yüksek Büyücülük Kulesi'nin üzerinde sallanmakta olduğunu fark etti.

Ölümcül tehditler karşısında büyük bir kayıtsızlıkla durabilen Lord Soth, hisarın bu garip hareketlerini aklından çıkarttı ve kuleye doğru atını sürdü. Şehrin geri kalanının ona karşı koyamayacak kadar boş olduğunu gördü; sokaklardan ilerleyen ölüm şövalyesini gören birkaç kişi onun gelmesiyle

kaçışıyordu. Soth, az sonra yolun genişlediğini ve Yüksek Büyücülük Kulesi'ni çevreleyen açık alana açıldığını fark etti. Kadim yapının üzerinde asılı duran hisar bütün gökyüzünü kaplıyordu fakat lanetlenmiş kuleyi saran karanlık, aynı onun etrafında nöbet bekleyen koruluk gibi yerli yerindeydi.

Soth karabasanını, Shoikan Koruluğu olarak bilinen, büyük meşe ağaçlarına doğru gitmeye zorladı ancak yaratık geri çekildi. Kapkara ağaçlardan yayılan keskin soğuk, karabasanın yanan toynaklarının parlaklığını yitirmesine neden oluyor, sıcak nefesini havada buharlaştırıyordu. Soth'un bineği taş kaldırımda huzursuzca tepinip şaha kalktı.

Karabasanının Shoikan Koruluğu'ndan birkaç adım gerilemesine izin verdikten sonra Soth attan indi. "O zaman git. Seni doğuran cehennem alevlerine geri dön," dedi ölüm şövalyesi. Karabasan tekrar şahlandı ve ardından kötü kokan bir duman ve kül yığını bırakarak gözden kayboldu.

Ölüm şövalyesi ıssız açıklığı geçip koruluğa doğru giderken, meşe ağaçları ile korunan kadim yapıyı inceledi. Yüksek Büyücülük Kulesi bir zamanlar büyünün öğretildiği, büyücülerin kitaplarını sakladıkları ve bu topluluktaki statülerini belirleyecek ölümcül sınavlardan geçtikleri imrenilen bir merkezdi. Fakat bundan yıllar önce, Soth henüz bir ölümlüyken, İstar'ın Kralrahibi büyüye karşı kutsal bir savaş başlatmıştı; onun bağnaz taraftarları da, büyüyü kötülüğün bir aracı olarak göstermiş ve Ansalon'un insanlarını kulelere karşı kışkırtmışlardı.

Büyücüler, kulelerin barındırdığı gizleri deneyimsiz ellerin kontrolüne vermektense, varolan beş kuleden ikisini yok etmeyi tercih ettiler. Daha sonra gözlerden uzak tek bir kuleye çekilmeye karar verdiler. Ayrıca Palanthas'taki kule de terkedilmiş olmalıydı.

Kule, terk edileceği gün, kötülüğün hizmetkarı siyah cüppeli bir büyücü tarafından lanetlendi. Büyücü bu lanetteki

gizemli kehanet gerçekleşene kadar kulenin kapılarının kapalı, odalarının boş olacağına yemin etmişti. Laneti tamamlamak için, kulenin en yüksek balkonundan, aşağıdaki sivri parmaklıkların üzerine atladı. Göz açıp kapayıncaya kadar altın ve gümüş kaplamalı kapılar siyaha dönüşmüş, bir zamanlar güzel olan kule kararmıştı. Şimdi, Yüksek Büyücülük Kulesi, Palanthas'ın aydınlığı içerisinde kara bir leke gibi duruyordu; buz grisi mermerleri, şehrin bembeyaz taşlardan yapılmış kuleleriyle açık bir uyumsuzluk içindeydi.

Yüksek Büyücülük Kulesi'ne tek giriş Shoikan Koruluğu'ndan geçiyordu; en güçlü taşıma büyüsü bile birinin içeriye girmesini sağlayamıyordu. Kulenin çevresindeki meşe ağaçları, doğaüstü, korkunç yaratıkları barındırıyordu. Koruluk ayrıca korku yayıyordu. Bu yerin uyandırdığı dehşet duygusu o kadar karşı konulmazdı ki, merakları korkularını neredeyse her zaman bastıran kenderler bile bu koruluğu geçip kuleye ulaşamıyorlardı.

Ancak bu tehditlerin Soth üzerinde hiç bir etkisi yoktu. Ölüm Şövalyesi, sıradan bir ağaçlığa girer gibi kasvetli koruluğa adım attı.

Yine de Soth, ağaçların arasında ilerlerken, bir ölümlüyü kontrolsüzce titretecek soğukluğu hissetti. Sonsuz bir karanlık, koruluğun çarpık kök ve dallarını bir yosun tabakası ile kaplıyordu. Ağaçların buruşuk, pörsümüş yapraklarını hareket ettirecek en ufak bir esinti bile yoktu. Aslında korulukta bir varlık bulunuyordu. Soth, lanetlenmiş ağaçlığın içine işleyen nabız atışlarını tanımıştı: İşkence gören ruhların aurası[1]. Bu, Lord Soth'un çok yakından tanıdığı bir duyguydu.

Çürüyen yapraklarla süngerleşmiş, güneş görmemekten kararmış toprak her sessiz adımda sallanıyordu. Uzun ağaçlar

[1] Aura: Hava, atmosfer; bir kimsenin veya bir yerin çevresini sarmış hissi uyandıran ve o kimse veya yerden çevreye yayılıyormuş izlenimini veren bir etki, bir duygu. (çn)

Soth'u çevrelediğinde yerin sallanması kesildi. Kirle kaplı soluk bir el, bir anda yerden çıkıp Soth'un bacağına uzandı. İskelet eller birbiri ardına topraktan çıkıp ölüm şövalyesini yakalamaya çalışıyordu. Daha fazla cansız el Soth'un ayak bileklerine sarılıyor, onu aşağıya çekmeye çalışıyorlardı.

"Beni engellemeniz için hiçbir neden yok kardeşlerim," dedi ölüm şövalyesi sakince. Solgun, çürümüş eller tereddüt etti. "Korumaya yemin ettiğiniz kulenizden hiçbir şey almak istemiyorum, ancak beni geciktirirseniz sizi yok ederim."

"Seni bizden biri olarak biliyoruz, Soth," dedi zayıf bir ses toprağın içinden. "Yüksek Büyücülük Kulesi'nde aradığın nedir?"

"Ölümlü kadın Kitiara Uth Matar, kara büyücü Raistlin'in üvey kız kardeşi," dedi Soth. "Kısa bir süre önce koruluktan geçti, değil mi?"

"Shoikan Koruluğu'na karşı koymayı denedi," diye yanıt verdi, vücutsuz bir ses.

"Denedi mi?" diye sordu Soth, sinirli bir ses tonuyla. "Sizin kollarınızdan zarar görmeden koruluğu geçmesini sağlayacak siyah bir mücevheri vardı. Bir zamanlar size karşı kullandığında onunla beraberdim."

"Mücevher ona koruma sağlar. . . tabi eğer korkmazsa," diye mırıldandı toprağın altındaki ses.

Gardiyanın imalı sözlerini anlayan Soth, "Nerede o?" diye çabucak sordu. Eller geri çekildi ve süngerimsi altında kayboldu.

"Cesedini teslim edin!" diye öfkeyle bağırdı ölüm şövalyesi. Çınlayan bağırışı, sessiz ağaçlar arasında yankılandı.

Koruluktaki bunaltıcı hava giderek yoğunlaşmaya başladı ve yerin dibinden umutsuzluk dolu bir inleme yükseldi. Yerdeki keçeleşmiş yaprakların arasından bir el uzandı. Gece mavisi renginde, ejderha derisinden yapılmış bir zırhın ufak bir parçasını tutuyordu. "Onu yaraladık, zırhını parçaladık

ama öldüremedik," diye mırıldandı cansız beden. "O yaşıyor, kulede."

Ölüm şövalyesi, kuleyi çevreleyen demir çitlere doğru yıldırım hızıyla koştu. Paslı kapıyı bükerek açtı, sonra da yolunu kapatan, kulenin rünlerle kaplı ana kapısını zorladı. Yüksek Büyücülük Kulesi'nin kadim koridorlarında dolaşan, şekilsiz, gölgemsi varlıklar koruluğun gardiyanları gibi Soth'un önünde kaçıştılar.

Ölüm şövalyesi içeriye girdiğinde kulenin üst katlarına doğru uzanan, yanlarına seyrekçe yerleştirilmiş kürelerin zayıf büyü sızıntılarıyla aydınlattığı uzun merdivenlerin başında duruyordu. Takhisis'in ülkesine açılan kapının olduğu oda, Kitiara'nın hedefi olan oda, Soth'tan çok yukarıda bulunuyordu. Ölüm şövalyesi hiç tereddüt etmeden, büyülü kürelerin sağladığı aydınlığın erişemediği gölgelerin içine daldı. Ölümsüzlüğün ona bahşettiği güçlerden birini kullanarak karanlığın içinde tamamen kayboldu.

Bir süre sonra Soth kulenin lâboratuvarına açılan kapıyı gölgeleyen, benzer bir karaltıdan çıktı. Bu, kapının olduğu odaydı. Kuleyi koruyan büyücülerin onun büyülü yolculuğunu engellememiş olması, Soth'a donuk bir tatmin vermişti. Ölüm şövalyesi ağır, ahşap kapıyı ittirirken, kapının yıpranmış menteşeleri gürültülü bir sızlanma sesi çıkardı.

Sürülmüş elf, Dalamar, açık kapıya doğru baktı fakat Soth ilk başta gölgelerin arasında, gözden uzakta duruyordu. Büyücü pek de rahat olmayan koltukta otururken içgüdüsel olarak irkildi, daha sonra rünlerle kaplı, kara cüppesini düzeltti. "Hiç kimse giremez," dedi Dalamar hafifçe, sırtı kapıya dönük, dizlerinin üzerinde duran zırhlı adama. Büyücünün eli kemerinde duran kağıt parşömene uzandı, "Gardiyanlar—"

Soth odaya adımını attığı anda, zırhlı adam kapıya doğru döndü. Bu Tanis Yarı-Elf'ti. "—*onu* durduramaz," dedi yarı-elf, Dalamar'ın cümlesini tamamlayarak.

Ölüm şövalyesini görmesiyle Tanis'in suratına bir korku ifadesi yayıldı. Dalamar kayıtsızca gülümsedi ve rahatladı. "İçeri gir, Lord Soth," dedi büyücü. "Seni bekliyordum."

Günahkar şövalye kımıldamayınca Dalamar davetini tekrarladı. Soth kapı girişinde bir an durdu ve turuncu bakışları Tanis'in görüntüsüne kilitlendi. Ölüm şövalyesi düşmanının kuleye nasıl geldiğine pek aldırış etmedi—belki de bronz ejderhanın üstünde Shoikan Koruluğu'nu geçip kulenin çatısına inmişti. Şu an Soth'u ilgilendiren tek şey Tanis Yarı-Elf'in ödülüyle arasında durmasıydı.

Tanis, daha önceki korkaklığından sonra Soth'u şaşırtan bir hareketle elini kılıcına doğru uzattı. Dalamar ince parmaklarını nazikçe Yarı-Elf'in koluna koydu ve, "Karışma, Tanis," dedi. "İlgilendiği biz değiliz. Sadece bir tek şey için burada."

Loş mum ışığı lâboratuvarı aydınlatıyor, sıra sıra dizilmiş kara kaplı büyü kitaplarını, uğursuzca tıslayan küçük ve büyük şişeler ile beherleri ve daha büyük, daha korkutucu deneyler için kullanılan büyük, taş masaları gözler önüne seriyordu.

Raistlin'in Takhisis'le karşılaşmak için geçtiği kapı odanın diğer ucunda, Soth'un uzağında duruyordu. Çelikten yapılmış koca çerçeve, altın ve gümüş rünlerle kaplıydı ve oymalarla yapılmış beş ejderha kafası kenarlarına dolanmıştı. Ölüm şövalyesinin aradığı şey kapıdan uzaktaki bir köşede, bir pelerinle örtülmüştü. Kitiara! Sert adımlarla odayı geçen Soth'un atmayan kalbi hareket etmeye başlamıştı. Pelerini kaldırdı ve cesedin yanında diz çöktü.

Kitiara Uth Matar ölü olmasına rağmen Soth'a yaşarkenki kadar güzel görünüyordu. Parlak, kahverengi gözleri korku dolu bir ifadeyle donup kalmıştı. Gece mavisi renginde, ejderha derisinden zırhı, kulenin gardiyanları tarafından parçalanmıştı ve zırhının altına giydiği, vücudunu saran

siyah gömleği yırtılmış, bronz teni ortaya çıkmıştı. Ölüm şövalyesi ne kadının bacağındaki kanlı yarayı ne de gardiyanların açtığı, zehirden morarmış sıyrıkları gördü. Cesedin göğsündeki kömürleşmiş delik kuşkusuz Dalamar'ın büyülü saldırılarından birinin eseriydi, fakat bu Soth'u sadece bir anlığına etkiledi. Kitiara'nın vücudu, tekrar canlanacak olan ruhuna ev sahipliği yapabilecek durumda olduğu sürece, yaraların pek bir önemi yoktu.

Kitiara'nın ölümlü yaşamının son korları da sönmek üzereydi fakat ruhu, hala vücudunun üzerinde asılı duruyordu. Generalin işkence içinde kıvranan, ufak, hayaletimsi görüntüsü, ince fakat parlak bir enerji kordonuyla cesedine tutunuyordu. "Bu hayatı terk et," diye mırıldandı Soth, Kitiara'ya. Ruh, ölümlü hayata sımsıkı sarılırken kordon da giderek parlıyordu. Bunun sebebi korku değil, aşktı.

Soth en nefret ettiği düşmanıyla yüzleşmek için döndü. "Onu bana bırak, Tanis Yarı-Elf," dedi ölüm şövalyesi, sesi lâboratuvarda çınlayarak. "Aşkın onu bu dünyaya bağlıyor. Bırak onu."

Yarı-elf, yüzünde bir kararlılık ifadesiyle bir adım ileri attı. Eli kılıcının kabzasındaydı. Yarı-elf, Soth'a daha fazla yaklaşamadan Dalamar uyardı. "Seni öldürecek, Tanis. Seni tereddüt etmeden katledecek. Bırak Kitiara onunla gitsin. Her şeye rağmen, bence, belki de aramızda onu gerçekten anlayan tek kişi oydu."

Dalamar'ın sözleri Soth'un kalbindeki nefret ateşini daha da körüklemişti; korkaklar ve dalkavuklar Kitiara'yla arasında duruyordu. Ölüm şövalyesinin gözleri parlardı. "Onu anladı mı?" diye gürledi Soth. "Ona hayrandı! Benim gibi o da yönetmek için doğmuştu, onun da kaderi fethetmekti! Ama benden güçlüydü. Onu zincirleyecek olan aşkı bir kenara atabilirdi. Kaderin bir cilvesi olmasaydı, Ansalon'un tümünü kontrol edebilirdi!"

Tanis kılıcını daha sıkı kavradı. "Hayır," dedi, yavaşça. Dalamar yarı-elfin bileğini kavradı ve onun bakışlarını yakaladı. "Seni hiç sevmedi, Tanis," dedi duygusuzca. "Seni de hepimizi kullandığı gibi kullandı, onu bile," derken Soth'a baktı. Tanis konuşmaya başlamadan kara elf onun sözünü kesti. "Seni sonuna kadar kullandı, Yarı-Elf. Şimdi bile, uzaklardan sana sarılıyor, onu kurtaracağını umarak."

Soth Tanis'e vurmak için kılıcını kavradığında yarı-elfin yüz hatları gevşedi. Kitiara'nın bencil ruhunun görüntüsünü izler gibiydi. Tanis ölüm şövalyesinin alev alev yanan gözlerine bakarken kılıç tutan elini gevşetti. Lord Soth yine de yarı-elfi öldürmeyi düşünüyordu, sadece Kitiara'yı dövüşmeden bıraktığı için; bu hata, Tanis'in bir Gül Şövalyesi zırhını giymeye layık olmadığını Soth'a yeniden kanıtlamıştı.

Kitiara'nın cesedini almak için dönen ölüm şövalyesi, Tanis'in bu korkaklıkla yaşaması gerektiğine karar verdi.

Kitiara'nın ruhu gitmişti.

Soth, Kitiara'nın ondan kaçmaya çalışmayacağını umut ettiyse bile bu olasılığı çok önceden görmüştü. Ölüm şövalyesi Kitiara'nın cesedini Tanis'in kanlanmış pelerinine sararken, kahyası Takhisis'in ülkesine gitmek için Cehennem'deki yolculuğuna başlamıştı bile. Uşak, yüceefendinin ruhunu orada yakalayıp Soth'un evine geri getirecekti.

Kollarındaki cesetle lâboratuvarın ışık görmeyen bir köşesine giden Lord Soth, onu kalesine taşıyacak bir büyüyü aklına getirdi. Ölüm şövalyesinin tek bir kelimesiyle ayaklarının altında karanlık, derin bir yarık açıldı. Buz gibi bir hava boşluktan fışkırıp odaya işledi. Öldürücü soğuktan korunmaya çalışan Tanis'e bakan ölüm şövalyesi, yarığa adımını attı ve Yüksek Büyücülük Kulesi'nden ayrıldı.

* * * * *

Asla batmayan ve gökyüzünde hiç hareket etmeyen cehennemi bir güneşin sürekli kavurduğu tozlu düzlükler, sonsuzluğa doğru her yönde uzayıp gidiyordu. Yanmış insan eti kokusunu taşıyan sıcak rüzgarlar, iri kum tanelerini kavrulmuş topraklarda sürüklüyorlardı. Genellikle bu küçük hortumlar büyük kasırgalara dönüşüp göğe doğru uzanırdı fakat bu kargaşa hiçbir zaman uzun sürmezdi. Pazunia ülkesine giren her şeye hükmeden güneş, aynı öfkeli kudretiyle bunları da yok ederdi.

"Kırk dokuz bin otuz sekiz. Kırk dokuz bin otuz dokuz."

Kamburu çıkmış, başı öne eğik, yalnız bir varlık, çorak topraklarda ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Caradoc'un, ki bu zavallı ruhun ismi buydu, etrafındaki arazinin tozla dolu bir boşluktan başka bir şey olmadığını görmesi için başını kaldırmasına gerek yoktu.

Saatler, belki de günlerdir Cehennem'in eşiği olarak iş gören bu ölüler diyarında yürüyordu. Sadece üç şey bu yerin monotonluğunu bozuyordu ve bunların hiçbiri de hiç hoş görünen şeyler değildi.

Styx[1] nehri Caradoc'tan uzakta, neredeyse ufukta, Pazunia'nın boylu boyunca kıvrılıp duruyordu. Nehrin kıyıları, arazinin geri kalan her yeri kadar kalleşti çünkü nehir birilerinin yararlanması için akmıyordu, o bir hırsızdı. Styx'den akan suya dokunanlar bütün hafızalarını yitirirlerdi ve onun tatlı akıntısına kapılan çoğu gezgin, ölüler diyarındaki sonlarına doğru sürüklenirdi.

"Kırk dokuz bin elli dört," dedi Caradoc elini alnına götürerek. "Hayır, dur. Kırk dokuz bin *kırk* dört."

Demirden yapılmış garip kaleler de ölü toprağın bazı yerlerinde çıkıntılar oluşturuyordu. Bunlar, Cehennem'in altı yüz

[1] Yunan mitolojisinde ölüler diyarını yedi kere kuşattığı farz olunan nehir veya bu nehrin perisi. (çn)

altmış altı katında yaşayan güçlü tanar'ri lordlarının ölümlülerin dünyasına düzenleyecekleri akınları planladıkları kamplarıydı. Ürkütücü gardiyanlar kalelerin nöbetçiliğini yapıyor, onları takip eden tanar'ri lordlarına hizmet eden iblislere karşı koruyorlardı. Yine de buralara saldırılar çok sık oluyordu. Bu kanlı savaşlardan yükselen sesler—metalin metale çarpması, yaralı iblislerin acı haykırışları ve inanılmayacak kadar aşağılık lanet ve küfürler—rüzgarla Pazunia'da taşınıyordu. Caradoc'un şansına, çatışmadaki iblislerin tozlu düzlüklerde dolaşan yalnız bir yolcuya karşı en ufak bir ilgileri bile yoktu, özellikle de çoktan ölmüş birine.

"Kırk dokuz bin altmış sekiz," diye mırıldandı Caradoc, yolunun üstündeki küçük bir taşı tekmelerken.

Yüksek topuklu, siyah deriden yapılmış botlarına bakan Caradoc kafasını tiksintiyle salladı. Mutsuzluğunun kaynağı; ne Pazunia'nın sıcağı, ne de kötü kokusuydu. Mutsuzluğunun asıl nedeni giysilerinin durumuydu. Botları, ölü olduğu üç buçuk yüzyıl boyunca parlaklıklarını korumuşlardı. şimdi ise parlamıyorlardı, hatta tozla kaplanmışlardı. Botların topuklarıysa uzun yürüyüş yüzünden neredeyse dümdüz olmuştu. Caradoc ipek gömleğinin, terden sırılsıklam olup sırtına yapıştığını hissetti ve tekrar başını salladı. Cehennem"i terk edip Krynn'e geri döndüğünde, gömleği şüphesiz lekelenmiş olacaktı.

Bir sonraki adımını yüksek sesle saymadan önce Caradoc tuniğini düzeltti ve botlarını temizledi. Sonra durup gözlerini kısarak uzaklara doğru baktı. "Yakınlarda olmam gerekiyor," dedi Caradoc.

Yorgun yolcu biraz ileride, yerde ağzına kadar açılmış bir delik görmeyi umuyordu fakat sıradanlığı bozabilecek hiçbir şeyin kanıtı yoktu. Yerde açılan geçitler yeryüzü şekillerinin sıradan özellikleriydi ve Pazunia'nın monotonluğunu bozan üçüncü yeryüzü oluşumuydu. Caradoc yolculuğu sırasında bu

deliklerden düzinelerce, belki de yüzlercesini geride bırakmıştı. Bu deliklerin bazılarından düzlüğe ince sisler yayılıyordu. Diğerlerinden ise işkence gören insanların ıstırap dolu haykırışları fışkırıyordu. Bu geçitler dâvetkâr değildi. Çünkü hiçbiri Caradoc'un gitmesi gereken, Cehennem'in katlarından birine açılmıyordu.

"Kırk dokuz bin altmış dokuz," diyerek iç geçirdi Caradoc ve tekrar yola koyuldu. Ne acele ediyordu ne de adımlarını saymaktan vazgeçiyordu. Efendisi Lord Soth'un bu konudaki talimatları çok açıktı. Her renkli ejderha kafası için on bin sabit adım sayılacak, diye tekrarladı Caradoc. Sadece o zaman Takhisis'in ülkesine açılan kapının önünde duruyor olacaktı.

"Elli bin adım," dedi en sonunda Caradoc.

Düzlükleri geçmesi için emredilen son adımları da saydıktan sonra Caradoc durdu. Geçit orada değildi. Caradoc gözlerini güneşten korumak için elini siper etti ve gökyüzüne baktı. Belki de geçit yerden yukarıda duruyordu; Pazunia'da böyle şeyler duyulmamış değildi.

Hiçbir şey.

Caradoc büyük bir şaşkınlık içerisindeydi. Etrafında uçuşan rüzgarın sesi kederli bir inlemeyi andırıyor, ayağının altındaki toz, ölen bir adamın son nefesi gibi hırıldıyordu.

"Elli bin," diye tekrar etti Caradoc. "Nerede bu geçit?" Boynundaki zinciri kavrayıp gömleğinin altındaki vekalet madalyonunu çıkardı. Bir şey yok. Bir zamanlar kırmızı renkte olan, şimdiyse pastan siyahlaşmış, çarpık bir gül, rozetin üzerinde parlıyordu. "Ben, Dargaard Kalesi'nin efendisi Lord Soth'un kahyasıyım," dedi Caradoc. "Karanlıklar Kraliçesi'nin ülkesine giriş arıyorum."

Hiçbir uyarı olmaksızın, çorak topraklar yarılıp Caradoc'u yuttu. Bir an için karanlıkta kayboldu ve en ufak bir ışık kaynağının bile olmadığı bir boşlukta düşmeye başladı. Ancak bu

uzun sürmedi. Bir rüyadaymışçasına süzülerek, Cehennem'in katmanlarını birbiri ardına geçiyordu. Uçma duygusu Caradoc için çok yabancı bir şey değildi. Ancak görüntüler, kokular ve sesler kesinlikle öyleydi.

Mutlak karanlığın olduğu bir katı, buzla kaplı bir yer izledi. Kemiklere kadar işleyen bir fırtınayla başlayan dolu, havayı yarıyordu. Karla kaplı muazzam taş blokların kırdığı iri buz parçaları ufku kaplıyordu. Rüzgar, yekpare taştan direklerin etrafında dolanıp uğultular çıkarırken, onları yerdeki buz kadar pürüzsüz yapıyordu. Yerden yükselen taş bloklarda bir hareketlenme oldu. Her sütunda buz mavisi bir çift göz yavaşça açılmaya başladı ve bu uğursuz bakışlar, Caradoc bir sonraki katmana geçerken onu izledi.

Paslanmış çelik kokan bir ovada iki ordu karşılıklı dizilmişlerdi. Vücutların ve vücut parçalarının birbirlerini kesip biçtikleri bir cephede çarpışıyorlardı. Hava alçak, mide bulandıran inlemelerle doluydu ve paslanmış metalin keskin kokusu, savaş alanındaki kan ve çürüyen ceset kokusunu dahi bastırıyordu.

Bir yığın sıska, bodur yaratık esnek vücutlarıyla savaş alanının bir ucunda kümelenmişti. Onların iki katı büyüklüğünde yaratıklar, bu bodur yaratıkları savaşa doğru sürüyorlardı. Bu daha büyük tanar'rilerin belden aşağıları devasa yılanlara benziyordu fakat suratları, omuzları ve göğüsleri bir kadını andırıyordu. Benzerlik burada bitiyordu çünkü tanar'rilerin tamamı, altı kolunun her birinde ustura keskinliğinde birer silah tutuyordu.

Metalle kaplı savaş alanının karşı tarafında ise eşit güçte bir ordu toplanmıştı. Mane denen bu zavallı yaratıkları tanıyan Caradoc ürperdi. Yaşarken çevrelerine kötülük saçan ölümlüler, öbür yaşamlarında bu yaratıklara dönüşürlerdi. Derilerinin rengi, pis kokan bir nehirde bırakılmış cesetler gibi açık beyaz renkteydi ve vücutları ufak leş yiyicilerle kap-

lanmıştı. Boş boş bakan, beyaz gözleriyle maneler, canavara benzeyen bir general tarafından düşmanlarına karşı sürülüyorlardı. Bir kule gibi dimdik duran bu tanar'rinin koyu kırmızı renkte bir derisi vardı ve kanatları birbiriyle aynı boyda olmayan pürtüklü pullarla kaplıydı. Emirler yağdırırken uzun, sararmış dişlerinden zehir damlıyordu. General bir elinde yirmi dikenli kuyruktan yapılmış bir kırbaç, diğerinde yıldırımlardan oluşmuş bir kılıç tutuyordu.

Caradoc biliyordu ki yaşarken yaptığı kötülükler, Lord Soth'un ilk karısının katlinden daha utanç verici olsaydı, şimdi bu ordunun bir askeri olabilirdi. Üç yüz yıldan beri belki de ilk kez Krynn üzerinde bir hayalet olarak sonsuza kadar yaşayacağına şükretti. Gözlerini kapattı ve ilerlemeye devam etti.

Karanlıkla dolu yerlerden ve ışıkla dolu yerlerden geçti; ateşin, suyun ve havanın ülkelerinden. Bir ara Caradoc sıcak, nemli bir diyara girdi. Başlangıçta hiçbir şey göremiyordu, sonra gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Dünya her yandan damlayan küfle kaplanmıştı. Mantarlar bin ayak yüksekliğine kadar kasvetli gökyüzüne doğru uzanıyor, yerden çıkan iplerin oluşturduğu bir bitki örtüsü görünümü veriyordu. Gri balçık birikintileri süngerimsi yerde yavaşça akıyor, mor yığınlardan sürünerek ilerleyen uzun saplar çıkıyordu. Dünya sessizdi ancak çürük kokusu Caradoc'un burnuna ve ağzına doluyordu. Hepsinden de kötü olanı, muhteşem ve sonsuz kötülükte bir gücün, sessizliğin içinden onu izliyor olmasının verdiği duyguydu. Caradoc karanlıkta hiçbir ışık pırıltısı görmese de muazzam bir varlığın onu seyrettiğinden emindi.

Sonunda kahyanın inişi durdu. Sütunları kırılmış, duvarları ateşten yanmış bir tapınağın çatısında bulunuyordu. Tapınak bir zamanlar Krynn'deki İstar Kralrahibi'nin eviydi; şimdiyse Takhisis, Karanlıklar Kraliçesi, binanın bu kısmını Krynn'e açılan bir kapı olarak kullanıyordu. Ölümlülerin

dünyasında iyilik adına olan her şeyi yok etmek için bu tapınağı kullanarak çalışıyordu. Caradoc buradaki ironiyi görmüyor değildi; kralrahip bütün kötülüğü, her şeyi göze alarak yok etmek istemişti. Oysa şimdi tapınağı, tanrıların en kötü niyetlisinin bir karargahı durumundaydı.

"Belki kralrahip de buralarda bir yerdedir," diye alay eden Caradoc etrafını inceledi.

Tapınağın çevresinde bir yığın kayıp ruh toplanmış, binaya daha fazla yaklaşabilmek için itişiyorlardı. "Ejderhakraliçe!" diye bağırdı topluluk. "Biz senin inananlarınız. Sana yardım etmemize izin ver!"

Caradoc Takhisis'in cevap vermeyeceğini biliyordu, en azından o an için. Cehennem'e olan yolculuğa başlamadan önce Lord Soth'un ona söylediği gibi Krynn'den ölümlü bir büyücü Takhisis'e onun ülkesinde meydan okumayı planlamıştı. Böyle bir çarpışma daha önce hiç görülmemişti; çok az ölümlünün bir tanrıyla, hem de onun ülkesinde karşılaşmaya yetecek gücü vardı, özellikle de Takhisis kadar kudretli bir tanrıçayla. Yine de bu durum Karanlık Kraliçe'nin dikkatini, Caradoc'un, yeni gelmiş Kitiara Uth Matar adlı kadının ruhunun yerini tespit etmesine yetecek kadar başka tarafa çekebilecekti.

Caradoc umutla gülümsedi. Ruhu bulup Dargaard Kalesi'ne geri götürdüğünde Lord Soth onu ödüllendirecekti. Ölüm şövalyesi kötü tanrıların güçlü bir hizmetkarıydı ve Soth, Yaşayan Ölülerin Lordu Chemosh'tan Caradoc'un lanetini kaldırmasını isteyebilirdi. Tekrar yaşayabilecekti. En azından Lord Soth böyle söz vermişti.

Caradoc'un aklında bir anda bir düşünce canlandı. Eğer Soth anlaşmaya uymayı reddederse ne yapacağım? Bir süre daha düşündükten sonra tekrar gülümsedi. Ölüm şövalyesini sözünde durmaya zorlayacak yollar vardı.

Kahya vekalet madalyonunu eline alarak, "Yüceefendi

Kitiara'nın ruhu, görün bana," dedi.

Madalyonun önündeki kara gülden zayıf, büyülü bir ışık yayılmaya başladı. Kahya diski önünde tuttu ve incecik bir parıltı bir anda uzayıp, tapınağın önünde bulunan kalabalığın içinden geçerek aradığı kadını ortaya çıkardı.

İki

"Nerede o sersem?" diye sabırsızca gürledi Lord Soth. Tahtının yamulmuş, kurtçuklarca yenilmiş kollarını sımsıkı kavramıştı. "Görev yeterince basitti. Caradoc şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

Omuzlarından dökülen uzun saçlarıyla zarif, sivri kulaklı transparan bir figür havada, Soth'un önünde asılı duruyordu. *Seni aldattı, aynı senin de sana güvenenleri aldattığın gibi*, diye feryat etti bir banşi.

Aldatan, aldatıldı! diye çığlığı basan başka bir huzursuz ruh, havada kayarak ilerledi.

Soth'a en yakın olan banşi kafasını arkaya atarak kahkahalarla güldü. Diğer on iki kız kardeşi de bu kahkahalara katıldılar. Soth'un taht odası olarak iş gören geniş giriş salonunda fırıl fırıl döndüler. Banşilerin ulumaları yuvarlak salonun duvarlarında, balkona açılan ikiz merdivenlerin tepesinde ve hatta kubbe şeklindeki çatıda bile yankılanıyordu. Kaleye bir mil uzaklıkta olan herkes, salonun parçalanmış kapılarının arkasındaki bu kakofoniyi duyabilirdi ancak çok az ölümlü Dargaard Kalesi'nin yakınlarına kadar gelirdi ve banşilerin feryatları en gözü pek yaratıkları bile taşlı yamaçlardan uzak tutardı.

Suratı nefretle çarpılmış bir banşi Soth'a yaklaştı. *Tanrılar senin cezalarının kitabını, öldürdüğün iki karının kanı ve kendi ölü çocuğunun gözyaşları ile yazdılar.*

Banşi, Soth'un eğer isterse ona erişip, vurabileceği kadar yakınında duruyordu. Suratı çok kısa bir süreliğine güzel bir elf kadınının suratıydı. Gözleri donuk olmasına rağmen en

saf maviliğin hafif pırıltısıyla parlıyorlardı. Kafasının üzerinde çılgınca savrulan saçları, uzun zaman önce altın renginde olmalıydı. Banşinin kıvrak hareketleri bile sadece elflere özgü bir zarafeti ortaya koyuyordu. Bir anda gelen bu güzellik çabucak silindi ve elf bakiresi tekrar varlığı olmayan bir ruh, bir zamanların güzel yaratığının baştan çıkmış bir görüntüsü oluvermişti.

Kaderin bu kitapta yazılı, Dargaard'lı Soth, diye tısladı banşi. *Bu, oradaki sayfalara kaydedilmiş. İhaneti öğreneceksin!*

Huzursuz ruhun bu sözleri Lord Soth üzerinde pek bir etki yaratmadı çünkü ölüm şövalyesi artık ne vicdan azabı çekiyor ne de bazı insanları rahatsız eden gelecek korkusunu taşıyordu. Dargaard Kalesi'nin uzun zaman önce duvarlarını karartan muazzam yangın, onun canını almıştı. Krynn'de, Dargaard'ın Lordu'yla karşılaşacak kadar kör talihe sahip olanlar, onu bir "ölüm şövalyesi," olarak adlandırıyorlardı ve bu unvan bir hayaletin, bir hortlağın ya da bir banşinin taşıdığından daha fazla dehşet taşıyordu.

"Öyle bir kitap yok—ne Krynn'de ne de tanrıların katında. Kendi kaderimi ben çizdim." Soth, elini sallayarak banşileri uzaklaştırdı. "Yaptığım bütün kötülüklerden memnuniyetle, hem onur hem de utanç duyarım."

Ve sen çok büyük kötülükler yaptın, diye feryat etti, en yakınındaki banşi. *Çünkü sen ışığın boşluğundaki ilk karanlıktın, bir leke, bir kanser gibi yayılan.*

Bir diğeri insanlık dışı sesiyle katıldı: *Çünkü sen durgun sulardaki köpekbalığıydın, hareket etmeye başlayan.*

Bir üçüncüsü ve bir dördüncüsü, diğerlerinin sözlerinin üstüne, kendi aşağılamalarını şarkıyla söylediler. *Çünkü sen yılanın dişli başıydın, sonsuz sıcaklığı ve keyfi arayan; beşikteki anlatılmaz ölümdün.*

Sözler kendi etraflarında dönüyor, sağır edici bir ses oluşturuyorlardı. Seslerin anlaşılamaz bir çığlığa dönüştüğü anda,

tek bir banşinin sesi diğerlerinin sesinin üzerine çıktı. *Çünkü sen bir zamanlar Solamniya Şövalyeleri'nin en cesurlarından biriydin, Gül Tarikatı'nın en asillerinden. Kahramanlıkların bütün Krynn'de şarkılarla söyleniyordu, Thorbardin cücelerinin salonlarından, ormanla kaplı Silvanost'un elf yapımı kulelerine, Sancrist Adaları'nın kutsal kayranlarından İstar'ın Kralrahibi'nin tapınaklarına kadar.*

Soth, miğferinin altında kaşlarını çattı. "Görevinizi iyi yapmıyorsunuz," dedi ölüm şövalyesi, sesi sanki yerin dibinden gelen bir sesle. "Paladine siz banşileri yarattı ve kalemi dolaşmanız için gönderdi. Yedi kere elli yıl boyunca, her gece, İyiliklerin Babası'nın suçlayan ağzı oldunuz, bana yanlışlarımı söylediniz."

Ölüm şövalyesi birden ayağa kalktı. Kadim zırhı gıcırdamamıştı. Uzun pelerini arkasında kıvrılıyor, fakat bunu mutlak bir sessizlik içerisinde yapıyordu. "Bu yavan suçlamalarınız beni usandırıyor. Sadece hatıralar bana acı verir ve sizin bu boş konuşmalarınız da huzurlu geçmişimi aklımda canlandırabilmemde hiçbir işe yaramıyor."

Banşilerden biri bağırdı. Diğer on iki ruh da bu tiz haykırışa katıldı ve bu garip sesler bir koroya dönüştü. *Günahlarını hatırlamak mı istiyorsun? Acıdan hoşlanmaya başlıyor olmalısın!* diye feryat etti ruhlar. *Daha bunda bile ödeşmedik!*

"Ben sadece oyalanmayı arzuluyorum," dedi en sonunda ölüm şövalyesi. Tahtının yanındaki gölgelere saklanmış bir şeyi işaret etti. "Her şeye rağmen, Kitiara'yı buraya getirmemin amacı bu."

Soth şaşırtan bir nezaketle paramparça olmuş, kanla kaplı pelerini kaldırdı. Orada, şimdi yerin üzerinde parçalanarak dağılan sislerin arasında yarı saklı duran şey Kitiara Uth Matar'ın cesediydi.

Soth'u tekrar bir sabırsızlık kapladı. "Çok yakında, tekrar yanımda olacaksın," dedi gergince ölüm şövalyesi, cesede. Eğildi ve cesedin kansız yanaklarını okşadı. "Sen bu harap

olmuş kalenin üzerindeki ölü toprağını kaldırabilirsin, kara kalp."

Ondan da, diğer eşlerinden bıktığın gibi bıkacaksın, diye başladı banşiler. *Onun da sonu—*

"Yeter!" diye gürledi Soth ve banşiler kaçıştılar. Ölüm şövalyesi odaya göz gezdirdi. Tahrip olmuş kapıların arasından süzülen gün ışığını, kavrulmuş salonda uzayıp giden gölgeleri fark etti. Bunlar, her an giderek daha da yoğunlaşan sislerle birlikte günün sona erdiğini gösteriyordu. "Caradoc saatlerdir görünmedi. Bu gecikmeye pişman olacak!"

Belki de Kara Kraliçe ile Raistlin arasındaki savaş, Caradoc ruhu ele geçiremeden sona ermiştir, diye ekledi bir banşi sessizce. *Hem Takhisis'in hem de Kitiara'nın üvey kardeşinin, generali Cehennem'de tutmak için nedenleri var.*

Zırhlı ellerini önünde kavuşturan Soth, taht odasında dolaşmaya başladı. Adımları, taşların üzerinde hiç ses çıkartmıyordu. Botları, parçalanmış kapılardan içeriye süzülüp, kararmış zemini kaplayan sisleri hareket bile ettirmiyordu. Ölüm şövalyesi merdivenleri çıkmaya başlayınca, banşiler salonun ışık almayan köşelerine doğru kaçıştılar. "Ben savaşın gidişatının işaretlerini görmeye gidiyorum," diye açıkladı Soth, ruhlara bakmadan. "Hiç kimsenin yüceefendinin vücudunu rahatsız etmesine izin vermeyin."

Güneş ışığının kalenin koridorlarına girişini sağlayacak hiçbir pencere yoktu fakat ölüm şövalyesi karanlıkta da gayret iyi görebilirdi. Kadim taş duvarları ve onlara birer sarmaşık gibi tırmanan çatlakları gördü. Hatta açlıktan zayıflamış, banşilerin sürekli feryatlarına maruz kalmış küçük bir sıçan ufak bir delikten geçerken Soth'un gözüne takılmıştı. Yaratık, Soth yaklaşınca, ölüm şövalyesinden yayılan doğaüstü soğuktan etkilenerek kaçtı.

Zifiri karanlık bir koridoru geçen Soth, geç kalan kahyasına uygun bir ceza vermeyi düşünüyordu. "Belki de kıyafet-

lerini, paçavralara dönüştürmeliyim," dedi Soth. "Yaşarken hep gösteriş düşkünü olmuştu, kılıçlardan çok kumaşlarla ilgilenirdi ve ölüm bile onu biraz olsun değiştiremedi."

Koridorun sonunda paslanmış menteşelerin tuttuğu çarpılmış bir kapı duruyordu. Soth kapıyı iterek açarken, kapıdan uzun ve gürültülü bir inleme yükseldi. Kapının arkasındaki oda küçüktü ancak uzun zaman önce çöken duvardaki boşluk, odayı olduğundan büyük gösteriyordu. Gedikten odaya giren esintiler, zemini örten toz ve kiri hareket ettiriyordu. Sağladığı manzara yüzünden burası bir zamanlar nöbetçi kulesi konumundaydı. Dargaard Kalesi'nin artık nöbetçilere ihtiyacı yoktu. Kalenin lordunun ünü, insanları uzak tutmakta en sağlam cüce yapımı duvarlardan bile daha çok işe yarıyordu. Yine de, yalnız başına bir figür yıkıntılarla kaplı odada nöbet tutmaktaydı.

"Ah, Sör Mikel," dedi Soth şaşkınlıkla. "Kenara çekilin."

Zırhlı figür yürüyüşünü durdurdu. Sör Mikel'in paslı zırhı Soth'unki kadar eskiydi ve iskelete dönmüş vücudunda bol duruyordu. Şövalyenin göğüs zırhındaki deliklerin arasından mide bulandıran, sararmış kaburga kemikleri parlıyordu ve yaşayan ölü savaşçı taş zeminde yürürken botları tıslıyor, tok sesler çıkartıyordu. Miğferindeki kalkık siperliğin arkasından, gözleri ve derisi olmayan bir kafatası görülüyordu. İskelet savaşçı onu izlerken, Soth bu şövalyenin ruhunun bir parçasının hala orada olup olamayacağını düşünüyordu. Mikel de, Soth'a suçlarını işlemesinde yardım eden diğer on üç Solamniya Şövalyesi gibi, ölüm şövalyesine sonsuza kadar hizmet etmekle lanetlenmişti. Bu şövalyelerin etleri çok uzun zaman önce iskeletlerini terk etmişti ve kişilikleri de onlardan koparılmıştı. Şimdi, Soth onlara yapmaları gereken bir görev vermediği sürece, şövalyeler öldükleri nöbet yerlerinde durmadan dolaşıyorlardı.

Bir süre sonra, Mikel efendisini tanır gibi oldu. Başını eğ-

di ve ölüm şövalyesi gedikten geçerken kenara çekildi. Soth nöbet noktasına varmadan Mikel'e döndü. "Bugün Caradoc'u gördün mü?" diye sordu.

Soruyu izleyen sıkıcı bir duraksamadan sonra Sör Mikel başıyla yavaşça onayladı. Kemikleri, iki taşın birbirine sürtünmesi gibi sesler çıkarttı.

"Onu bu sabah gördün mü, benim emrimle Cehennem'e gitmeden önce?"

Mikel tekrar onayladı.

"Ben Palanthas'tan, ejderha yüceefendisinin cesediyle döndüğümden beri onu gördün mü?"

Bir duraksama daha oldu ve iskelet savaşçı olumsuz anlamda kafasını salladı. Gözlerinin olması gereken yerlerde hiçbir parlaklık yoktu; taş gibi hareketsiz yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Ölüm şövalyesi gökyüzüne, yavaş yavaş kararan geceye baktı. Krynn'i izleyen üç ay, semada görünmeye başlamıştı. Solinari, iyi büyünün gümüşi beyaz ayı, gökyüzünde ufacık bir parçadan başka bir şey değildi. Dengenin sembolü Lunitari bütün gücüyle parlıyor, Dargaard'ı üç yönden çevreleyen dağları ürkütücü, kan kırmızısı bir renge boyuyordu. Üçüncü ay sadece Soth gibi uğursuz yaratıklara gözükürdü. Nuitari bir nevi negatif ışık saçar, karanlığın yaratıkları üzerinde siyah, kokuşmuş bir parlaklıkla ışıldardı.

Yıldızlar da, bir uçtan bir uca uzayan kadife gökyüzünde parıldayarak canlanıyorlardı. Krynn'in yirmi bir tanrısının her biri de gökte bir takım yıldız, bir gezegen ya da bir ay tarafından temsil ediliyordu. İyiliklerin Babası Paladine'i temsil eden yıldızlar, cesur bir gümüş ejderha gibi görünüyorlardı. Yiğit Savaşçı diye adlandırılan bu ışık noktaları, Karanlıklar Kraliçesi olarak bilinen beş başlı ejderhanın tam karşısında duruyordu. Geçmişte, tanrısal güçlerin bu elçileri, tanrılarının savaşlarını, galibiyet ve mağlubiyetlerini yansıtırlardı. Soth,

Takhisis'le Raistlin Majere arasında geçmiş—ya da geçmekte olan—bir savaşın izlerini görebilmek için beş başlı ejderhaya baktı.

Karanlıklar Kraliçesi gökyüzüne yayılmıştı, bir yılan gibi çöreklenmişti ve Yiğit Savaşçı'ya saldırmak için hazırdı. Hiçbir değişiklik olmamıştı.

"Savaş bitmiş olmalı," diye gürledi Soth. "Takhisis büyücüyü yendi." Gedikten geriye döndü ve Sör Mikel'le karşılaştı. "Sana yıldızları, özellikle de Karanlıklar Kraliçesi olarak bilinen yıldız takımını izlemeni emrediyorum. Anlıyor musun?"

Yaşayan ölü şövalye ayaklarını sürüyerek gediğe doğru yaklaştı. Boş göz çukurlarını olağanüstü bir yavaşlıkla gökyüzüne doğru çevirdi.

"Eğer yıldızlar her zamanki hareketlerinin dışına çıkacak olursa, gelip beni bulacaksın," diye ekledi Soth ve hızla oradan uzaklaştı.

Ölüm şövalyesi küf kokulu, karanlık koridorlardan geri dönmeye başladı. Soth attığı her adımda, Kitiara'nın ruhunu geri getirmesi için kahyasına güvendiğine pişman oluyordu. Hiçbir hizmetkarı, Yüksek Büyücülük Kulesi'nin gardiyanlarını yenecek kadar güçlü değildi, bu yüzden Soth, yüce efendinin cesedini almaya kendisi gitmişti. Ve kölelerinden sadece Caradoc Cehennem'de yapılacak bir yürüyüşten kurtulabilecek kadar akıllıydı. Şimdiyse görünen oydu ki hayalet ya başaramamıştı ya da ölüm şövalyesini kandırmıştı.

Soth önünde duran bir kapıyı sertçe iterken çürümüş ahşap bu darbe ile parçalandı. "Caradoc, lanetinin onu Dargaard Kalesi'ne geri dönmek zorunda bırakmasına pişman olacak," diye tısladı ölüm şövalyesi.

Soth durdu ve bu gerçeği düşündü. Kahyanın, görevini başarsın ya da başarmasın, dönmesi gereken tek bir yer vardı. Soth Caradoc'u orada beklemeye karar verdi. Taş merdiven-

lerden, kalenin ana binası olan kuleye doğru çıkan Soth'un adımları hızlandı.

Caradoc da Soth'u yaşayan ölülüğe mahkum eden bu lanete yakalanmıştı. Kahya yaşarken tuttuğunu koparan, efendisinin kariyerini mümkün olan her şekilde geliştirmeye çalışan, hırslı bir adamdı. Şövalyelik cemiyetinde Soth'a rakip olabilecek herkes hakkında, skandal niteliğinde dedikodular yayıyordu. Şövalyeler Meclisi efendisinin yaptığını iddia ettiği iyilikleri sorguladığında, kahya her zaman Soth'un anlattıklarını doğrulamak için yalancı şahitlik yapmıştı. Soth için cinayet bile işlemişti, lordun ilk karısını uykudayken hançerleyerek öldürmüştü. Hatta alevlerin Dargaard'ı sardığı sırada Caradoc, Soth'un çalışma odasında muhasebe kayıtlarıyla oynuyordu. Kemikleri de hala oradaydı.

Sağlıklı bir ölümlünün bile kolaylıkla soluğunu kesebilecek bir miktar merdiveni çıktıktan sonra Soth bir sahanlığa ulaştı. Platform, duvardan kırılarak ayrılmıştı ve taş döşemeli zemindeki yarıktan boşluk görünüyordu. Delikle bir sonraki sahanlık arasında birkaç adım vardı. Çalışma odasına açılan kapının durduğu bölüm kısmen çökmüştü. Soth içeriye girebilmek için büyük, parçalanmış tuğla parçalarının üzerinden atladı.

Dargaard'ın tüm o karışıklığına rağmen çalışma odası temiz, hatta düzenliydi. Diğer odaların zeminlerindeki toz, kir ve parçalanmış taştan oluşan tabaka, bu odada bulunmuyordu. Eksik olan tek şey bu değildi; şimdi orada olmayan kapının parçaları ya da bir zamanlar odayı dolduran büyük, ahşap mobilyalar da yoktu. Duvarlardan biri tek bir goblenle[1] kaplanmıştı. Bezin geniş, parlak yüzeyinde elfler birbirleriyle çarpışıyorlardı. Goblende, yüzyıllar önce elf uluslarını kökün-

[1] İşlemeli duvar örtüsü, gergef işi; duvar örtüsü, döşemelik kumaş vb. olarak kullanılan, üzerine renkli ipliklerle resimler, desenler, vb. dokunmuş veya işlenmiş kalın kumaş (parçası). *İng. Tapestry* (çn)

den sarsan Soykırım Savaşları betimlenmişti. Yerde, goblenin altında, bir iskelet duruyordu.

Odanın tek penceresi, aylardan gelen ışığı içeriye davet ediyordu. Yeni açılmış bir yaradan akan kan rengindeki Lunitari, Caradoc'un etsiz kalıntılarını renklendiriyor, karanlığı çalışma odasının köşelerine sürüyordu. Soth iskelete doğru yürüdü ve kaşlarını çattı. Odanın geri kalanı gibi Caradoc'un kemikleri de tertemizdi. Çürüyen etler özenle kemiklerinden ayrılmış, kalede yaşayan haşaratlar tarafından kemirilmemişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Dargaard sakinlerinden hiçbirinin sahip olamayacağı, aldatıcı bir huzur içinde yatıyordu.

Soth, kahyasının cesedi bir araya getirmek ve odadaki enkazı temizlemek için yıllarını harcadığını biliyordu. Caradoc'un lanetinin bir parçası da, onun durumundakilerin pek çoğunda olduğu gibi, hayali vücudunun fiziksel dünya ile temasının çok kısıtlı olmasıydı; en ufak bir taş parçasını hareket ettirmek bile çok yoğun bir konsantrasyon gerektiriyordu. Hayalet kahya, yaşarken olduğu gibi, görünümüne gereğinden fazla özen gösteriyordu ve kalıntılarının da düzenli görünmesini istiyordu. Caradoc kafatasını bile, eski Solamniya cenaze törenlerinde yapıldığı gibi ipek bir bez parçası ile örtmüştü. Ölüm şövalyesi peçeyi kaldırmak için eğildi.

."O bez parçası, bir zamanlar bizzat Kitiara'ya aitti, lordum," dedi titrek bir ses Soth'un arkasından. "Kalede kaldığı bir gece ondan çalmıştım."

Ölüm şövalyesi hızla arkasına döndü. Caradoc kapının bir köşesinde gölgelere sinmiş duruyordu. "Nerede o?" diye sordu Soth sessizce.

Kahya karanlıktan süzülerek çıktı. Ay ışığı onu kızıla boyuyordu. "Lordum. . . " diye başladı Caradoc, fakat ölüm şövalyesinin ona doğru bir adım attığını görünce sustu. "Sizin de gördüğünüz gibi, istediğiniz yolculuğu tamamladım."

Caradoc ellerini iki yana açarak kendisini işaret etti. Hayaletin şeffaf bir yapısı olmasına rağmen, Soth kahyanın giysilerinin buruşmuş ve lekeyle dolu olduğunu görebiliyordu. Hayali tozlar hala botlarının üzerindeydi. "Pazunia düzlükleri sonsuza kadar uzanıyor gibiydi ve geçit—"

"Kitiara'nın ruhu nerede?" diye sabırsızca homurdanan Soth tekrar hizmetçisine doğru ilerledi. "Vekalet madalyonun nerede?"

Caradoc başını eğerek cevap verdi, "Bir anlaşmamız vardı, lordum. Durumum hakkında Chemosh'la görüşeceğinize, Yaşayan Ölülerin Lordu'nu, beni insan yapması için ikna edeceğinize söz vermiştiniz."

"Verdiğim sözü unutmadım," dedi ölüm şövalyesi, yalan kavrulmuş dudaklarına kolayca gelirken. Hayaleti işaret etti. "Eğer Kitiara'nın ruhunun nerede olduğunu söylemezsen verdiğim sözü geri alacağım."

Hayalet, bacakları hala et ve kemikten oluşsaydı, hissettiği korkudan dizlerinin bağının çoktan çözülmüş olacağını biliyordu. Caradoc, Lord Soth'un alev alev yanan gözlerine baktı, sesini sertleştirdi ve dik durmaya çalıştı. "Beni affedin, lordum. Fakat geride kalan üç buçuk yüzyıl içinde verdiğiniz çoğu sözü tutmadığınızı gördüm. Benim istediğim—"

"Benden hiçbir şey isteyemezsin!" diye bağırdı Soth ve ileri atıldı.

Hayalet, ölüm şövalyesinin ona doğru uzanan zırhlı elinden kurtuldu. Odayı geçerek açık pencereye doğru uçtu. "Bana zarar verirsen, ona bir daha asla sahip olamazsın."

Kabaran öfkesini yatıştırmaya gayret eden Lord Soth kahyasına baktı. "Eğer istiyorsan pencereden uç, Caradoc. Lanetinin seni cesedine geri dönmeye zorlayacağını biliyorum." Sert tabanlı botlarından birini, goblenin altında duran kafatasının üzerine getirdi. "Bir sonraki tehdidinde, topuğum aşağıya inecek."

Hayalet bir anda donup kaldı. Bir zamanlar ruhunu barındıran kemikler dışında hiçbir şeye değer vermiyordu ve bir gün tekrar canlanabileceği umudu, cesedini temiz ve kullanılır durumda tutmasını sağlıyordu. "Dur! Lütfen!"

Soth, ayağını peçeyle kaplı kemiklerin üzerine hafifçe bastırmış, kaskatı duruyordu. "Buraya gel."

Hayalet gönülsüzce efendisine doğru süzüldü. "Kara Kraliçe ve ölümlü büyücü arasındaki savaş hala sürürken Takhisis'in ülkesine ulaştım." dedi Soth'a yaklaşırken. Ölüm şövalyesi ayağını yeniden yere koydu.

"Güzel," dedi Lord Soth, "Kitiara Uth Matar'ın ruhunu bulabildin mi?"

"Evet. Madalyonuma yaptığınız büyü bunu kolaylaştırdı."

Soth başıyla onayladı ve alev alev yanan turuncu gözleri memnuniyetle parladı.

Hayalet duraksadı. Caradoc'un yüzünden kararsızlık okunuyordu ve bakışlarını sinirlice ölüm şövalyesinden uzaklaştırdı. "Kitiara. . . karşı koydu, lordum," diye devam etti en sonunda. "Şansıma, ruhu hala Cehennem'e yaptığı yolculuk yüzünden yönünü kaybetmiş bir şekilde dolaşıyordu. Verdiğiniz talimatlara göre ruhunu madalyona hapsettim."

Ölüm şövalyesi daha fazla belirsizliğe dayanamayacaktı. Eli bir anda bir ok gibi fırladı ve Caradoc'un boğazına sarıldı. Hayalet daha tepki veremeden, Soth diğer eliyle kahyasının gömleğinin yakalarını parçaladı. "Madalyon burada değil! Nerede o?"

Ölüm şövalyesi Caradoc'a vurdu. Hiçbir ölümlü bunu yapamazdı çünkü hayaletin maddesel olmayan yapısı, onu fiziksel darbelerden korurdu. Oysa bir başka yaşayan ölü olan Soth için hayalet en az odada duran iskelet kadar kırılgandı. "Pazunia'da," diye nefes nefese cevap verdi hayalet. "Madalyonu Pazunia'da bıraktım."

"Ve Kitiara madalyonun içinde mi?"

"E—Evet."

Soth'un sesindeki ton, yaşamayan formundan yayılan soğuktan daha korkutucuydu. "Bundan ne elde etmeyi düşünüyorsun, hain?"

"B—Ben, Takhisis'in ülkesinden dönerken güçlü bir tanar'ri lorduyla bir anlaşma yaptım," dedi Caradoc. "Eğer siz—" diye yutkundu ve tekrar devam etti, "eğer siz sözünüzde durmayıp benim tekrar bir ölümlü olmamı sağlayamazsanız, Kitiara'nın ruhuna asla sahip olamayacaksınız."

Soth kayıtsızca Caradoc'un kalıntılarını tekmeleyerek iskeletin göğüs kafesini parçalayıp, her iki kolunu da un ufak etti. Ölüm şövalyesinin hala sımsıkı tuttuğu hayalet ıstırap dolu bir çığlık attı. Ve Soth daha sonra ayaklarının dibindeki kafatasını ezdi. Kemikler parçalandı ve ay ışığının aydınlattığı zeminde dağılarak, taşın üzerinde fark edilmeden yayılan ince sisin arasında kaybolup gitti.

"Beni ne kadar kızdırdığını bilemezsin," dedi ölüm şövalyesi soğuk, değişmeyen bir ses tonuyla.

Soth Caradoc'u çalışma odasının karanlık köşesine doğru sürükledi. Ölüm şövalyesi ve sızlanan kahya, kasvetli karanlık tarafından tamamen kaplandıktan sonra Soth büyülü bir kelime mırıldandı. İki yaratık da karanlığın içinde kayboldular. Kısa bir süre sonra, kalenin taht odasındaki küçük bir gölgenin içinden çıktılar.

Banşiler salonun yüksek, kubbe şeklindeki tavanının yakınlarında süzülmekteydiler. Hala Caradoc'un boğazını tutan ölüm şövalyesi karanlıktan çıkar çıkmaz huzursuz ruhlar hep bir ağızdan, delicesine ulumaya başladılar. Şimdi zemini kaplayan yoğun sis, sanki banşilerin ürkütücü çağrılarına yanıt verircesine hareket ediyor, canlanıyordu.

Bakın güvendiği hizmetkarına nasıl davranıyor! diye bağırdı doğaüstü seslerden biri.

Diğer banşilerden biri odada şimşek gibi dolandı. *Kitia-*

ra'nın ruhunu göremiyorum!

Yüceefendi ölüm şövalyesinin pençesinden kurtuldu! Kaderinin kitabı doğru söylüyor olabilir mi? Dargaard'ın efendisi saflarında bir hain mi buldu?

"Benimle alay etmeyin," dedi Soth soğuk bir edayla, "yoksa Caradoc'tan sonra sizin de payınızı veririm."

Tehdit, banşileri biraz da olsa susturdu. Ölüm şövalyesi salonun ortasına doğru ilerlerken, ruhlar Soth'un erişemeyeceği mesafede süzülüyor, fısıltıyla alay edip, iğneleyici sözler söylüyorlardı. Bu sırada Caradoc çaresizce Soth'un demir pençelerinden kurtulmaya çalışıyordu. "Merhamet edin, lordum," diye haykırdı kahya.

Soth birden bire hayaleti arkasından sürükleyerek, sert adımlarla tahtına doğru ilerledi. Uzun, erguvan rengi pelerinin ucunu kavrayıp orada kaskatı yatan Kitiara'nın vücudunu saran sisi dağıttı. Bir an için kaybolan pus, kemik rengindeki sisten yoğunlaşarak oluşmuş ufak su damlalarıyla kaplı cesedi ortaya çıkardı. Kitiara'nın yanaklarındaki su tanecikleri, donuk gözlerinden ağır ağır dökülen gözyaşlarından başka bir şeye benzemiyordu.

Ölüm şövalyesi generalin güzel yüzüne baktı, sonra da güçlü kollarından biriyle hizmetçisini havaya kaldırarak ayaklarını yerden kesti. "Merhametimi Kitiara'nın ruhuyla satın alabilirsin. Onu nerede bulacağımı söyle."

Caradoc Takhisis'in ülkesinden geri dönerken, uzun yolculuğu sırasında blöfünü dikkatlice gözden geçirmişti. Kahya, Soth'un sözünde durmayacağını kesinlikle biliyordu. . . tabi Caradoc'un ölüm şövalyesiyle eşit güçte, belki de ondan daha güçlü bir yandaşının olduğunu bilmek Soth'un fikrini değiştirebilirdi. Yalanın özü, kahyanın aklına kolaylıkla geldi çünkü Lord Soth bile tanar'rilere, Cehennem'de yaşayan iğrenç iblis lordlara, saygı gösterirdi. Şimdi ise, uydurduğu bu yalanı sürdürme düşüncesi hayaleti korkutuyordu. Tek seçeneği ma-

dalyonun ve Kitiara'nın ruhunun gerçek yerini söylemesiydi ancak bu da hayaletin dirilme umutlarının kesinlikle sona ereceği anlamına geliyordu.

"Pazunia'dan geri dönerken," diye kekeledi Caradoc, "terk edilmiş bir kaleye rastladım. Madalyonu—ve yüceefendinin ruhunu—orada bıraktım."

"Cehennem'e bir kapı açacağım ve sen beni bu kaleye götüreceksin."

"B—Ben bunu yapamam."

"Neden?" diye öfkeyle sordu Soth. Hayaletin boğazını sıkan parmakların baskısı artıyordu.

Caradoc, Soth'un koluna gelişi güzel vuruyor, umutsuzca kurtulmaya çalışıyordu. "Bir tanar'ri lordu kaleye geldi ve madalyonu aldı," dedi nefes nefese.

"Bir tanar'ri lordu," diye tekdüze biçimde tekrar etti ölüm şövalyesi. Hayaleti yere indirdi.

"Evet, Cehennem'de çürüyen mantarla dolu bir yerde yaşayan çok güçlü bir yaratıkla bir anlaşma yaptım," dedi Caradoc biraz rahatlayarak. Sesinin şimdi titremiyor olmasına şaşırdı, sanki yalan ona güç veriyordu. "Yüceefendi Kitiara'nın ruhu, madalyona hapsedilmiş durumda ve tanar'ri lordu madalyonu elinde tutacak, ben gelip onu alana kadar... zarar görmemiş, ölümlü vücudumla."

Banşiler, Caradoc'un sözleri üzerine, kötü niyetli bir sevinçle kahkahalar attılar. *Senden daha akıllı çıktı, ölüm şövalyesi*, diyerek alay ettiler. *Yeni efendisi, onu eskisinden koruyacak. İşin yarım kaldı!*

Caradoc, ölüm şövalyesinin niyetini anlamayı umut ederek, parlayan gözlerine baktı ancak onların hiçbir ifade içermediğini gördü.

"Planın zekice, Caradoc," dedi Lord Soth en sonunda, sesi hiç beklenmedik şekilde sakindi. "Bu, senin şu tanar'ri efendinle dövüşeceğim anlamına gelse de maharetinin ödül-

süz kalmasına izin veremem."

Bunu söyledikten sonra, ölüm şövalyesi hayaletin boğazını bir kez daha sıkmaya başladı. Caradoc kıvrandı ve Soth'un zırhlı elini kavradı fakat parmaklar yavaşça, acı vererek boğazına batmaya devam etti. Kısa süre sonra kahya konuşamadığını fark etti, sonra kulaklarında yüksek bir çınlama duydu. Soth'un sesi bir anda Caradoc'un bilincine işledi.

"Bu formunu yok ettikten sonra, ruhun Yaşayan Ölülerin Lordu'na geri dönecek. Seni, artık yaşamayan hayaletlere özgü boşlukta hapsedeçek," dedi ölüm şövalyesi.

Caradoc'un bir an gözleri karardı, sonra sis yükselerek Dargaard'ın taht odasını görmesini engelledi. Banşilerin çok uzaklarda bir yerlerden gelen çığlıklarını duyuyordu. Berraklığını koruyan sadece Soth'un sesiydi.

"Belki de Chemosh seni tekrar canlandırır, hain, ama bu sefer biraz daha akılsız bir şey olarak—daha çok bana hizmet etmekle yükümlü Sör Mikel ve diğer şövalyeler gibi."

Caradoc'un boynundan gürültülü bir kopma sesi yükseldi. Kırılan omurgasının daha fazla tutamadığı başı, bir yanına sarktı. Yine de bu bile kahyayı öldürmemişti ve ölüm şövalyesi baskıyı artırmaya devam etti. "Belki de bir mane olarak, canavar bir generalin ordusunda savaşırken bulursun kendini. Sanırım—"

Beklenmedik bir anda ölüm şövalyesi konuşmasını kesti, parmakları gevşedi. Etrafında, zeminden yükselen bir sis tabakası taht odasını kaplıyor, banşilerin alaycı bağırışlarını boğuyordu. "Bu bir çeşit hile mi, Caradoc?"

Neredeyse kendinden geçen hayalet, hırıldayarak bir cevap verdi fakat Soth bunu anlamadı. Ölüm şövalyesi lütfedip işkenceyi durdursaydı belki de Caradoc madalyonun nerede olduğunu söyleyebilecekti. Belki de Soth, Kitiara'nın ruhunun, gerçekte Dargaard'ın duvarlarının içinde yattığını bilseydi...

Dönerek ilerleyen sis, ölüm şövalyesiyle kahyasını kaplamaya başlamıştı. Kemik rengindeki pus, Dargaard'ın taht odasının her köşesini kaplıyor, her taşa nüfuz ediyordu. Banşilerin feryatları Soth'un kulaklarında giderek azaldı ve sonra durdu.

Sis, sanki bir yerden çağrılıyormuş gibi salonun parçalanmış kapısından çıkıp, hızla geceye karıştı. Zeminin çatlamış taşlarının üzerinden, salonun tek mobilyası olan yanık, kurtların yediği tahtın etrafından, Kitiara Uth Matar'ın hareketsiz duran vücudundan ve tavanın yakınlarında süzülen banşilerin arasından su gibi süzülerek geçti.

Kardeşlerim! diye şaşkınlıkla bağırdı huzursuz ruhlardan biri. Soth'un biraz önce durduğu yeri göstererek.

Ölüm şövalyesi ve hayalet gitmişti.

Üç

Çevresindeki katıksız beyazlık, Soth'un kırpılmayan gözlerinin sızlamasına neden oluyordu. Her yönden gelen sis, yoğunluğunu giderek artırıyordu. Soth'un zırhındaki deliklerden süzülerek giriyor ve ona kocaman bir kedi gibi sürtünüyordu. Süt beyazlığındaki maddenin uzantıları burnuna, ağzına ve kulaklarına doluyor, fakat ölüm şövalyesinin çürük vücudundan hemen uzaklaşıyordu.

"Caradoc," diye fısıldadı Soth, etrafındaki parlaklığa göz atarken.

Sis kelimeyi yutarken, ölüm şövalyesinin gerçekten bunu söyleyip söylemediğini düşünmesine neden oldu. Belki de kahyasına seslendiğini sadece hayal etmişti. İsmi daha yüksek sesle tekrarladı, "Caradoc!" Hiçbir yanıt yoktu.

Soth nasıl olduğunu bilmiyordu fakat sisler taht odasını doldurduğunda, hayaleti tutmayı sürdürememişti. Korkak kahyanın kaçmış olduğundan emindi. Şüphesiz kalenin bir yerlerinde saklanıyor olmalı, diye karar verdi Soth. Belki de çalışma odasına süzülüp, parçalanmış iskeletini düzeltmeye çalışıyordu.

Bir süre dinlendikten sonra, Soth düş kırıklığıyla küfretti. Çevresindeki pus, banşilerin feryatlarını bile bastırıyordu. Bu yine de ölüm şövalyesine inanılmaz gelmişti; huzursuz ruhların acı yakarışları, aradaki birçok taştan odaya rağmen, kalenin en yüksek kulesinden bile duyulurdu. Soth tekrar dinledi. Hiçbir şey. Banşiler sessizdi.

"Bu da onların bir oyunu olmalı," diye gürledi. "Belki de ben Caradoc'a saldırdığımda kaçmışlardır."

Ancak Soth banşilerin, Caradoc'un cezalandırılmasındaki eğlenceyi kaçırmayacaklarını biliyordu. Elf ruhları kindar yaratıklardı ve kahyanın çekeceği acı, onlar için tatlı olurdu. Sislerin her şeyi kapladığı sırada tahtının, onun hemen arkasında olduğunu hatırlayan ölüm şövalyesi yavaşça döndü. Adımlarını dikkatlice atmasına rağmen üç düzine adımdan sonra ne bir taht, ne de bir duvar bulabilmişti.

Soth iki şeyin kesinlikle farkına varmıştı: Artık Dargaard Kalesi'nin taht odasında değildi ve onu yutan bu pus doğanın değil, büyünün eseriydi. "Bu senin gücünün ötesinde, Caradoc," diye fısıldadı. "Ancak başkaları. . . "

Ölüm şövalyesi cümlesine devam ederken içinde bulunduğu durumun nedenini sorguladı. Takhisis? Gözdelerinden biri olan Kitiara'nın ölümünü hazırlayarak Kara Kraliçe'yi kızdırmış olabilir miydi? Hayır. İç çekişme ve cinayet, onun mananları arasında olağan şeylerdi. Kendisinin de şiddetle desteklediği sinsi dürtülere göre hareket eden uşaklarını cezalandırmazdı.

Bu çeşit dolaylı bir işkence, Paladine'ın işi de olamazdı. İyiliğin Babası düşmanlarına daha dikkat çekici şekillerde eziyet etmeyi yeğlerdi. Aynı şey, kendilerini Mızrak Kahramanları olarak tanımlayan Tanis Yarı-Elf ve Takhisis'in Krynn'deki güçlerine karşı savaşan bir grup ölümlü soytarı için de geçerliydi. Paladine gibi, onlar da kurnazca kaçmaktansa düşmanlarıyla doğrudan karşılaşmayı seçerlerdi.

"Ah!" diye bağırdı en sonunda Soth. "Caradoc'un tanar'ri müttefiği!" Uğursuz yaratığın bir izini bulabilmek için sisin içine baktı. "Göster kendini, karanlık olan!"

Sis, Soth'un parlayan turuncu gözlerinin önünde kıvrılarak hareket etti ancak hiçbir yaratık görünmedi. Ölüm şövalyesi ağır miğferinin altında kaşlarını çattı. Tekrar dikkatle dinledi. Pusun içinden hiçbir ses gelmiyordu.

"O zaman, beni Cehennem'e mi getirdin?" diye sordu

Soth, görünmeyen işkenceciye. "Eğer öyleyse, burası daha ziyaret etmediğim bir yer."

Soth hiçbir cevap beklemiyordu. Hala konuşuyor oluşunun nedeni bir yanıt alabilmek umudu değil, sadece kendini rahatlatma ihtiyacı idi. Ölümcül dehşetlerin Soth üzerinde hiçbir etkisi yoktu, yine de mutlak sessizlik, bir mezarın Krynn'de yaşan çoğu insana verdiği korku gibi, ölüm şövalyesini ürkütüyordu. Soth sessizlikte bilincini yitirdiğini, hafızasını kaybettiğini ve hala varolduğunu hatırlatan acıyı unuttuğunu fark ediyordu. Geçen üç yüz elli yıl boyunca banşiler, Dargaard Kalesi'ni çığlıklarıyla doldurmuşlardı. Şimdi ise Soth kendisini sessizlikle çevrelenmiş, tamamen yalnız, Krynn'den koparılmış buldu.

Ölüm şövalyesi pustan kurtulmak için büyü kullanmayı düşündü bir an için. Yapabileceği birkaç büyü ve ölümsüzlüğün ona bahşettiği doğaüstü birçok gücü vardı—örneğin kendi seçtiği bir gölgeden bir diğerine yolculuk edebilirdi. Fakat bu sisin içinde gölgeler yoktu ve Soth hala çevresinden emin olmadan büyülü sözler sarf etmenin, faciaya davetiye çıkartmak olduğunu bilecek kadar akıllıydı.

"Eğer kendini göstermeyeceksen ülkeni araştıracağım ve çıkışı kendim bulacağım."

Bunu söyledikten sonra, ölüm şövalyesi kararlı adımlarla yürümeye başladı. Aklını meşgul etmek için düz bir hizada yürümeye ve adımlarını saymaya gayret etti. Bu kadar sıkıcı bir iş, sisin içindeki ne bir sesin, ne bir kokunun, ne de bir görüntünün yerini tutabilirdi. Bir süre sonra, ilerleme isteğini zayıflatan bir uyuşukluk, Soth'u etkisi altına aldı.

Yürümesini durduran ölüm şövalyesi, kadim kılıcını kınından çıkarttı. Metalin metale çarpmasıyla çıkan keskin tıslamanın yerine Soth'un kulağına boğuk, yavan bir ses geldi. "Bana boyun eğdiremezsin!" dedi ölüm şövalyesi kılıcını havaya kaldırarak. "Kim olursan ol, sana meydan okuyorum!"

Bir irkilmeyle, günahkar şövalye önünde tuttuğu, kandan kararmış fakat hala keskin olan kılıcını görebildiğini fark etti. Sis en azından o kadar azalmıştı. Etrafına bakınan Soth, diğer şeylerin de görünmeye başladığını fark etti.

İlk önce olduğundan büyük görünen bir gölgeydi, ancak daha sonra yaprakları dökülmüş bir ağaca dönüştü. Kurumuş dalları çarpılmış, boğum boğum olmuştu. Dallar, yaşlı bir cimrinin paralara uzanan eli gibi sise doğru uzanıyordu. Soth kılıcını önünde tutarak bir süre ağacı inceledi.

Daha sonra, ölüm şövalyesinin üstünde durduğu ufak tepe göründü. Yabani otlar, taşlı toprağa tutunabilmek için mücadele ediyorlardı. Küçük çalılar ve bodur kalmış bitkiler, tepenin zirvesindeki ağaçtan uzakta kümelenmişlerdi. Sisten arta kalanlar, oradaki birbirine dolanmış, beyaz çiçekli kurtbağrı ve cılız dövülmüşavrat otlarının ve çıplak meşe ağaçlarının durduğu yere doğru süzülüyordu.

"Dargaard'dan çok uzaktayım," diye fısıldadı Soth.

Sis tamamen kaybolduğunda, Soth manzaranın geri kalanını da görmeye başladı. Ölüm şövalyesi sık bir ormanla çevrili, alçak bir tepenin üzerinde durmaktaydı. Güneye doğru, ilkbahardaki kar erimesiyle kabarmış bir ırmak, ağaçların arasından kıvrılarak akıyordu. Neredeyse her yönde, karla kaplı zirveleri gökyüzüne uzanan dağlar duruyordu. Soth izlerken, güneş batmaya başlamış ve ufku kızıl, altın ve mor gölgelerle doldurmuştu.

Soth, sislerin tekdüzeliğinden sonra, etrafında oluşmaya başlayan manzara karşısında etkilenmişti. Ufak kuşların günün sona erdiğini haber veren şarkıları, yakınlarda çiçek açan çalılardan yükselen keskin kokular ve ağaçları hareketlendiren meltemin tatlı dokunuşu—bunların hepsi, ölüm şövalyesinin pinekleyen duyularını harekete geçirdi. Dünyayı, uzun bir süre sadece kül olarak tadan biri için, bu ani duygu patlaması neredeyse delirticiydi.

Soth tekrar tepenin üstündeki ağaca baktı. Şövalyenin orada gördüğü şey, kısa bir süre onun parıldayan gözlerini enfes görüntüleri göremeyecek kadar kör, kulaklarını şahane sesleri duyamayacak kadar sağır etmişti. Taşlı topraktan çıkan boğumlu ağacın altında kahyası, Caradoc, duruyordu.

Hayalet hiç şüphesiz sersemlemişti. Kara kabuklu ağacın altında süzülüyor, acı veren kafasını omzunda dinlendiriyordu. Caradoc, göz bebekleri olmayan gözlerle, boş boş etrafına bakınıyordu. Kahyanın giysilerine takılmış sis parçaları, onları olduklarından daha paspal gösteriyordu.

Soth merhametsizce gülümsedi. "Tanar'ri Lordu seni aldattı," dedi ölüm şövalyesi, kılıcının ucunu Caradoc'a doğrultarak.

Kahya sanki bir tür trans halinde yakalanmış gibi duruyordu. Gözleri yuvalarında arkaya kaymış, dudakları hızlı hızlı hareket etmekteydi. Kendini korumak için ellerini kaldırmamıştı. Aslında, sanki Soth'u hiç görmezmiş gibi davranmaktaydı.

"Seni Chemosh'a göndermeden önce bütün kemiklerini kıracağım," diye yemin etti ölüm şövalyesi, hayalete yaklaşırken. "Merhamet etmem için yalvaracaksın, Kitiara'nın ruhunu nereye sakladığını söylemek için yalvaracaksın."

Soth hayalete doğru bir adım daha attı ve sonra durdu. Caradoc'tan bir kol mesafesi kadar uzaktaydı ve kahya hala ağacın altında süzülüyordu. Fakat şimdi ölüm şövalyesi, hayaletin dudaklarından çıkan fısıltıları duyabilecek kadar yakınındaydı.

"Boşluk," diye mırıldandı Caradoc. "Yaşayan ölüler için ölüm. Beyaz. Hiçbir şey. Boşluk!"

Sislerin içindeki yolculuktan aklını oynatmış olmalı, diye düşündü Soth, küçümseyerek. Alçalmakta olan güneşe baktı ve ona hitap etti. "Tanar'ri lordu! Bu böcek öldü. Onunla yaptığın tüm anlaşmalar geçersizdir!" Canavara dair bir işaret

görebilmek için göğe ve yeryüzüne bakındı. "İnsan kadınının ruhunu barındıran madalyonu bana ver ve beni Krynn'deki kaleme gönder, ben de böylece bu meseleyi kapandı sayayım. Eğer dediklerimi yapmazsan sonsuza dek peşine düşerim. Kitiara'nın ruhunu almalıyım!"

"Kitiara?" diye geveledi hayalet. "Onu Cehennem'de bulup getir,' diye emretti ve ben de öyle yaptım."

Ölüm şövalyesi hayaletin kolunu vahşice kavradı ve onu sarstı. "Evet, Caradoc, onu buldun. Peki onu hangi tanar'ri lorduna bıraktın? Kitiara nerede?"

Hayalet kahyanın boş gözlerinde bir bilinç kıvılcımı parladı. "Tanar'ri Lordu?" diye sordu, şaşırarak. Caradoc titreyerek ölüm şövalyesinden uzaklaştı. Bir an önce ifadesiz olan suratını korku kapladı ve kollarını önüne kaldırdı. "Yeter artık, lordum! Ölümlü dünyadan sürülmüş yaşayan ölüleri bekleyen, o beyaz boşluğu gördüm. Bana yeterince işkence çektirdiniz."

"O zaman Kitiara'nın nerede olduğunu söyle bana," dedi ölüm şövalyesi. Öfkelenen Soth, kılıcıyla ağacı yardı ve kurumuş gövdeden irin akmaya başladı. Ölüm şövalyesi kahyaya daha fazla baskı yapamadan alçak bir inleme duyuldu.

İnilti, daha çok Soth'un sesi gibi kasvetliydi fakat rüzgarın uçuşturduğu ölü yaprakların sesiyle birleşmekteydi. Soth ve Caradoc birlikte boğum boğum olmuş ağaca baktılar. Ölüm şövalyesinin kılıcıyla açtığı yarık bir ağza dönüşmüştü. Yoğun, siyah sıvı hala delikten aşağı akıyor, ancak şimdi, gövdeye sızmadan önce çarpık, tahta dişlerin üzerinden geçiyordu.

İnleme, tepenin ve gölgelerle dolu ormanın üzerinde güçlü bir şekilde yankılanıp, giderek yükseldi. Soth ağacı susturmak için bir kere daha vurdu. Kılıcı, salyalar akıtarak inleyen ikinci bir yarık daha açtı. Şimdi uğuldayan sesler iki katına çıkmıştı ve acı dolu inlemeler alacakaranlıkta yankılanmak-

taydı.

"Sadece Cehennem'de," diye sessizce homurdanan Soth ağaçtan uzaklaştı, "bunun gibi yaratıklar sadece Cehennem'de yaşar."

Ölüm şövalyesi kılıç tutan elini indirdi. Yavaş fakat emin bir hareketle diğer elini kaldırdı. Yaptığı büyü kısa, etkisi ise anlıktı.

İnleyen ağacın üzerinde, yaralanmış ağızlarının yanında küçük, mavi bir ışık noktası belirdi. Noktadan bir anda gök mavisi renginde, arkasında izler bırakan oklar çıkarak ağacın gövdesine dolandılar. Cızırdayan güç, zarif bir dantel şeklinde bütün ağacı kapladı ve kalınlaşarak ışıktan yapılmış bir örtüye dönüştü. Ağızları doldururken bağırışlarını da kesiyordu. Siyah sıvılar, ağacın gövdesinden, düğüm düğüm olmuş köklerine kadar kabarık çizgiler halinde donuyordu.

Soth, Caradoc'un boynunu kırdığı o önlenemez gücüyle, ileriye uzattığı elini sıkarak yumruk yaptı. Parlak örtü, bu hareketiyle birlikte gerilmeye başladı. Ağacın gövdesinde yayılan ilk çatırtılarla birlikte yüksek bir sızlanma duyuldu, sonra ağaç binlerce küçük, siyah parçaya ayrıldı. Ağacın biraz önce durduğu yerde kısa bir kütük vardı şimdi. Kara sıvı, kütükten fokurdayarak dağıldı, sonra hareketsiz kaldı.

Ağacın yok oluşunu izleyen kısa bir sessizlikten sonra ormanın doğusunda, gırtlaktan gelen bir uluma yankılandı. Bu uzun, kısık sesli haykırış, ağacın acı dolu bağırışını taklit ediyordu. Batıda, güneşin neredeyse dağların arkasında kaybolduğu yerde, alacakaranlık ormanın içinde saklanan yaratıklar cevaplarını uludular.

Caradoc, ürkütücü ağızların ilk haykırışından beri hareket etmemişti. Ağacın parçaları, ayaklarının dibine, taşlı toprağın üzerine dağılmıştı. Kalıntıların bazıları mavi ışıkla kaplıydı; diğerleri, gövdenin çok içinden olanlarsa, kara sıvıya bulanmıştı.

Kuzeyden ve güneyden gelen ulumalar, tepeye daha yakından duyulduğunda hayalet birden kafasını kaldırdı. "Efendim, bizi Dargaard Kalesi'ne geri götürün," dedi kahya. "Bu yeri yeterince gördüm."

"Ne? Tanar'ri müttefikinin kölelerinden mi korktun?" diye sordu Soth. "Burada, onun meskeninde korkmaman gerekir."

Hayaletin suratından şaşkınlık okunuyordu. Tanar'ri müttefiki mi? diye düşündü Caradoc. Soth hala tanar'ri lordu hakkındaki hikayeme inanıyor! Daha sonra Caradoc bir şeyi daha anladı: Ölüm şövalyesi onları büyü yoluyla başka bir yere taşımamıştı. Soth da iradesi dışında alınmıştı. Soth da kaybolmuştu.

Tepenin dibindeki sarkık köknarların arasından bir hırlama duyuldu. Karanlığın içinden kan kırmızımsı bir çift göz şövalye ve kahyasını dikkatle izlemekteydi. Caradoc sadece gözleri görüyordu, ancak Soth'un gördüğü daha da fazlaydı.

Kırpılmayan gözleri ile bakan ölüm şövalyesi, sık olmayan böğürtlenlerin arkasında çömelmiş duran, çok iri, vücudu uzun kıllarla kaplı bir kurt gördü. Gri tüylü yaratık, Soth'un Krynn'de gördüğü en büyük kurttan iki kat daha büyüktü. Bakışları ölüm şövalyesinin bakışlarıyla buluştu ve kurt kulaklarını geriye yatırarak hırladı. Soth'a göre bu hareket kızgınlık değil bir hor görme işaretiydi ve yaratık neredeyse bir hayvandan daha üstün bir zekayla hareket etmekteydi.

İkinci bir hayvan sessizce ormanın içinden yürüyerek, çalıların arkasında diğerine katıldı. Gelir gelmez kafasını arkaya atıp acıyla ulumaya başladı. Tepenin çevresindeki birçok yerden buna benzer ulumalar yükseldi.

Ölüm şövalyesi kılıcını önünde tutarak saldırı pozisyonu aldı. Yaratıklar büyük kurtlar gibi görünse de, kılık değiştirmiş daha tehlikeli canavarlar olabilirler diye düşünüyordu Soth. Ne de olsa biraz önceki ağaç da oldukça sıradan görü-

nüyordu.

"Gelin bakalım," diye meydan okudu Soth. Bir düzine, belki de daha fazla göz, çevresindeki ağaçların arasında parlamaktaydı. "Eğer efendiniz saldırmanızı emrettiyse, gelin ve saldırın, itler."

Kurtlar tepenin aşağısında durmaya devam ettiler. Bazıları yere çömelmişti. Diğerleri, kendinden emin adımlarla bir ileri bir geri hareket ediyorlardı. Ara sıra büyük hayvanlardan biri geceye doğru uluyor ve uzaklardan yanıt alıyordu. Bu çağrıların her birinden sonra bir başka kurt gelip, tepenin etrafında dolanan sürüye katılıyordu.

Soth düşmanlarını inceledi. Ani bir saldırının hiçbir işaretini göstermiyorlardı; öyleyse yapmak istedikleri neydi? Ölüm şövalyesi kılıcını havada savurarak tepeden aşağıya doğru hızla birkaç adım attı. En yakınındaki kurtlar yolunu kapatmak için hep birlikte ileri atıldılar. Hırlayıp sarı dişlerini gösterirlerken, ölüm şövalyesinin önünde kalabalıklaştılar. Soth bir adım daha attı ve hayvanlar onun saldırısına karşı kendilerini hazırladılar fakat tepeye tırmanmadılar.

Kılıcını indiren Soth ağaçların arasındaki diğer hareketlerin sesini dinledi. "Bir nebze akıllılar," diye yüksek sesle konuştu, gözlerini kurtlardan ayırmadan. "Bizi burada tutmak için emir almışlar. Ağaçların arasında başka bir şey daha var. Bu yöne doğru geliyor."

Ölüm şövalyesi, kütüğün yanında daha önce olduğu gibi süzülen kahyasına bakmak için parçalanmış ağaca doğru döndü. "Caradoc?" Tepeye ve ağaçların sınırına baktı fakat hayalet hiçbir yerde gözükmüyordu.

Çam ağaçlarının iğnelerinin büyük bir şeye çarpmasıyla çıkan tıslamalar ve ağır bir şeyin ayakları altında kırılan dalların sesi, hareketin ağaçlarda belli olmasına neden oluyordu. Bu Caradoc olamaz, diye o an karar verdi Soth, çünkü onun vücudu burada herhangi bir kütleye sahip değil.

Garip bir yaratık ağaçların arasından fırladı ve düşe kalka tepeye tırmanmaya başladı. İlk bakışta paçavralar giymiş, bakımsız zırhlar içerisinde bir adama benziyordu. Neredeyse kaşlarına kadar gelen paslanmış bir miğferi vardı. Göğsü, eski ve parçalanmış bir zırhla kapanmıştı ancak bacaklarının sadece birinde korumalık vardı. Kurtbağırları arasından, sanki en güzel ejderha derisinden yapılma bir çift bot giyiyormuş gibi, yalınayak geçmekteydi.

Zarif ay ışığı, yaklaşmakta olan yaratık hakkında daha fazla bilgi veremeden çürümüş et kokusu ölüm şövalyesine ulaştı. "Zombi," diye mırıldandı Soth.

Ölü şey yaklaşınca, Soth cildinin gri yeşil karışımı bir renkte olduğunu gördü. Etler, yumuşak kil gibi vücuduna sıvanmıştı ve vücudu iltihap ve yara izleriyle doluydu. Koku giderek arttı, Soth bunun bir ölümlünün nefesini tıkayacağını biliyordu. Ancak çürümüş deri ve kan kokusu, günahkar şövalye için yeni bir şey değildi. Kendi derisi gerçekten çürümemiş olsa bile, sadık şövalyelerinin vücutları geçen yıllarla birlikte bozulmuş, Dargaard Kalesi'ni gömülmemiş cesetlerin ağır mezar kokularıyla kaplamıştı.

"Geri dön," diye emretti, ancak sesi komut vermekten çok büyüklük taslar gibiydi. "Benimle bir alıp veremediğin yok. Seni paramparça etmeden iradesiz yoluna devam et."

Zombi duraksamadan tepeye doğru ilerleyişini sürdürdü. Soth emrini tekrarladı. "Geri dön. Şimdi!"

Yaşayan ölü yaratık çıkmaya devam etti. Soth'un aklı karışmıştı. Krynn'deki bütün iradesiz yaşayan ölüler üzerinde bir miktar kontrolü vardı; zombiler tekrar canlandırılmış, düşünemeyen et yığınlarıydı, ancak bir parça içgüdü ile, ölüm şövalyesinin gücünü fark ederlerdi. Şimdiye kadar.

Soth ayağını yerleştirdi ve kılıcıyla vurmadan önce aptal aptal yürüyen cesedin yaklaşmasını bekledi.

Bir adım daha yaklaştı ve bir tane daha. Ay ışığı, zombi-

nin yüz hatlarını ortaya çıkardı. Paslı miğferin altındaki siyah boşluklar, yaratığın gözlerinin olması gereken yerleri dolduruyordu ve burun denilebilecek ufak bir parça, suratına asılı kalmıştı. Kurtçukların beslenmesiyle çukurlaşmış soluk derisi, yanak kemikleri ile çenesinin üzerinde gerilmişti. Dudakları ve yanakları parçalanmış, büyük, çarpık dişlerini ortaya çıkarmıştı. Yavaşça, düşünmeden ilerleyen yaşayan ölü, birkaç adım daha attı. En sonunda elleriyle Soth'a doğru uzandı. Kemik parmaklar, keskin pençelere dönüşmüştü.

Soth'un kılıcı hiç ses çıkarmadan havada süzüldü. Vuruşu zombinin dengesini bozdu ve sol kolu, tok bir sesle sert toprağa düştü. Yaratık homurdanarak doğruldu ve kalan koluyla ölüm şövalyesine doğru uzandı. Soth sakince kılıcını tekrar savurdu. Zombinin sağ kolu da diğerini izledi. Yine de, iradesiz yaratık zırhlı adama doğru olan hareketini sürdürdü. Çenesi sonuna kadar açılmış, kalan son silahını kullanmak için eğilmişti—keskin, sarı dişleri. Ölüm şövalyesi bir küfür savurup, kılıcının ağır sapıyla yaratığın suratına vurdu.

Yaratık arkaya savruldu, kafatası içeriye doğru göçmüş ve burnu gibi gözüken et parçası kaybolmuştu. Daha fazla hareket edemeden önce Soth kılıcıyla tekrar vurdu. Yaratığın kopan kafası havada dönerek uçtu ve yüz kısmı öne gelecek şekilde dikenli çalıların içine düştü. Zombinin kafasız ve kolsuz vücudu, tepede sarhoş gibi sendeledi ve sonra da yere devrildi. Birkaç damla kan, boğazından sızarak paslı zırhta kanlı lekeler oluşturdu.

"Şuna bir bakın!" diye karanlığa doğru bağırdı Soth, kılıcıyla cesedi işaret ederek. "Sınavınızı geçtim!"

Tepenin çevresindeki kurtlar, bu böbürlenmeye karşılık olarak gecenin karanlığında seslerini yükselttiler. Ulumalar ormanın içinde yankılanıyordu. Hayvanların haykırışları biter bitmez ormanın içinde ilerleyen diğer yaratıkların sesleri duyuldu. İlki gibi paçavralar ve paslı zırhlar içinde altı tane

zombi, ayaklarını sürüyerek tepeye çıkıyordu.

"Hah!" diye alay etti ölüm şövalyesi. "Bir ya da altı, ya da altı yüz tane, bu akılsız şeylerin hepsini, ziyafet öncesi kesilen koyunlar gibi doğrayacağım."

Soth bir adım attı ancak ilerlemesini durduran bir şey olduğunu fark etti. Aşağıya baktı ve zombinin kollarından bir tanesinin sağ ayak bileğini kavramış olduğunu gördü. Bir vücuda bağlı olmasa da, uzuv Soth'u sıkıca tutuyor, onu olduğu yerde kalmaya zorluyordu. Zombinin diğer kolu da toprağın üzerinden sürünüyor, yaklaşan parmaklar bir örümceğin bacaklarını andırıyordu.

"Bu nasıl bir çılgınlık?" diye öfkeyle bağırdı ölüm şövalyesi.

Çalıların arasındaki kesik başa baktı. Ağzı hala havayı çiğniyor, çalıların dikenleri, hareket ettikçe yanaklarında uzun, derin yarıklar açıyordu. Dehşet veren görüntü ölüm şövalyesinin dikkatini bir süreliğine dağıtmıştı. Tekrar başını çevirip baktığında diğer zombilerin neredeyse ona yaklaşmış olduklarını fark etti. Soth ilk başta kılıcını kaldırmadı; onun yerine aklında bir büyü oluşturdu ve parmağıyla işaret etti.

Ufak bir alev, Soth'un parmağının ucundan fışkırarak en öndeki zombiye giderken hızlandı. Alevler içindeki küre ilerlerken, arkasında dans eden, ateş ve dumandan oluşan izler bırakıyor ve hızla genişliyordu. Tepeye tırmanan yarım düzine yaşayan ölü, yaklaşmakta olan küreden korunmak için hiçbir şey yapmadılar, neredeyse sonlarının geldiğini bile fark etmemişlerdi.

Ateş topu çarptı. Büyülü ateşin içinde kalan ilk yaratık, hareket etmeyen, kömürleşmiş bir yığına dönüştü ve tıslayarak yere düştü. Ölümcül saldırı, onun yanında ayaklarını sürüyerek ilerleyenleri de içine aldı. Yanan ceset birdenbire patladı ve kalan zombilerin üzerine ateşten bir yağmur gibi yağdı. Yaratıklardan üç tanesi daha yanıyordu. Vücutlarından

yayılan iğrenç kokular tepeyi ve çevresini kaplıyordu.

Kalan iki yaşayan ölüden birinin üzerinde zırha benzer hiçbir şey yoktu. Bu zombi, Krynn'de yaşayan bir rahibin ya da bir keşişin giydiği uzun bir cübbe giymişti. Ölüm şövalyesi ilk önce bunun işini bitirdi. Kılıcını havaya kaldırdı ve iki eliyle tutup, hızla aşağıya indirdi. Kılıç, kulakları tırmalayan bir sesle, zombinin omzunu parçalayıp, kemiğin ve kurumuş etin içinden geçerek, vücudunun diğer yanındaki kalçasından dışarıya çıktı. Cübbeye sarınmış zombi, vücudu debelenen iki parçaya ayrılmadan önce bir adım daha attı.

Kurtların ulumaları tekrar tepenin çevresinde duyulmaya başlayınca geride kalan son zombi, Soth'tan kılıç mesafesi kadar uzakta durdu. Bu, bir miğfer giymemişti ancak vücudunun geri kalanı kadim bir zırhla kaplıydı. Göğüs zırhının üzerinde, kanatları uçar gibi açılmış bir kuzgun işlenmişti. Çürüyen kafa derisinin bazı yerlerinde uzun, sarı renkte bir tutam saç duruyordu ve yüzünün çoğunu kaplayan beyaz deri, diğer zombilerden daha fazla insana benzemesini sağlıyordu.

Hala vücudundan ayrılmış eller tarafından tutulan Soth, kılıcını kendisini savunacakmış gibi kaldırdı. Ancak beklediği saldırı hiçbir zaman gelmedi. Kurtlar tekrar haykırdılar, sonra zombi döndü ve ayaklarını sürüyerek tepeden aşağı inmeye başladı. Yanan arkadaşlarının yanından geçen yaratık, tek bir kelimeyi tekrar edip duruyordu. "Strahd," diye tısladı boğuk bir ses. "Strahd."

Zombi ormanın içine daldı. İçlerinden sadece bir tanesi kalana kadar, kurtların hepsi tek tek ağaçların arasında kayboldular. Kalan kurt ölüm şövalyesine bakıyor, tepenin etrafındaki küçük ateşler yüzünden gözleri, gecenin karanlığında vahşice parlıyordu. Soth hiç kırpmadığı gözlerini bu gaddar bakışlara dikmişti.

Sonunda kurt döndü ve ormanın içinde kayboldu. Ayak

bileklerine tutunan elleri savuşturan Soth, ormanın içine dağılıp batıya doğru ilerleyen kurtların havlamalarını ve tiz haykırışlarını duyabiliyordu. Ölüm şövalyesi bu seslerin, kendisi için olduğunu biliyordu. "İzle," diyorlardı.

Soth debelenen vücutları ve onların uzuvlarını küçük bir ateşin üzerine yığdı. Alevleri desteklemek için parçalanmış ağaçtan arta kalanları kullandı ancak bunlar, yaşayan ölülerin etlerinin yarısı kadar bile yanmıyorlardı. Artık geceye daha yoğun, daha keskin bir duman yayılıyordu.

Birkaç yıldız, siyah bir halıya benzeyen gökyüzünde göz kırptı ancak Soth'a göre bunların yerleri gelişigüzel sıralanmıştı. Kara Kraliçe, Yiğit Savaşçı ve geceleri Krynn'in gökyüzünü ifade eden bütün takım yıldızlar kaybolmuştu. Siyah ve kızıl ay da gitmişti. Sadece ışığı parlakça yansıyan, yarısından fazlası görünen bir küre gökyüzünde asılı duruyordu.

"Krynn'den çok uzaktayım," dedi ölüm şövalyesi. Biraz durduktan sonra ekledi, "Ama Caradoc'u bulmadan, Kitiara'nın ruhunun nerede olduğunu öğrenmeden oraya geri dönmeyeceğim."

Bir kurt, batı yönünden alçak sesle, uzun uzun uludu.

Ölüm şövalyesi kılıcını kınına soktu. "Efendiniz, yolunuzun sonunda bekliyor ve belki de dik kafalı hizmetçimi bulmamda bana yardım eder," dedi. "İzleyeceğim ve beni bu 'Strahd'a götürmenize izin vereceğim."

* * * * *

Yaşlılıktan beneklenmiş, kemikli eller kristal küreyi bir sevgiliymiş gibi okşuyordu. Süt beyazı küre, ellerin dokunuşuyla hafifçe parlamaktaydı. Kadim büyülü eşya, sıradan bir gözlemci için hiçbir şeyi ortaya çıkarmazdı. Ancak üzerinde karmakarışık desenler dokuyan kırışık parmaklar için söyleyeceği çok şeyi vardı.

"Urr," diye kederle inledi, yaşlı mistik. Kör gözlerini kapadı ve küreyi, daha fazla önemseyerek ovmaya başladı. Kristalden yayılan ışık giderek şiddetini arttırıyor, buruşuk yüzüne uğursuz gölgeler düşürüyordu.

Yaşlı adam, ellerini sanki yanmışlar gibi aniden küreden çekti. Düzensiz hareketlerle, yanında duran tüy kalem ile parşömene uzandı. Kristal küre kadar beyaz olan boş gözlerini kağıda yöneltti ve yazmaya başladı.

Cümleler sayfanın üzerinde dolaşıyordu. Bazıları diğerlerinin üzerine geliyor, bir kısmı da neredeyse bir daire olacak şekilde parşömenin kenarlarında kıvrılıyordu. Yine de mistiğin elleri, sararmış kağıdın üzerinden hiç ayrılmadı ve onun karalamalarını okumaya alışkın biri için, mesaj oldukça okunaklıydı.

Yaşlı adam yazmayı bitirince biraz yalpaladı, sonra da başını çiziklerle dolu masaya eğdi. "Neler öğrendiğine bir bakalım," diye ipeksi bir ses geldi odanın öteki ucundan.

Bir büyü sözcüğü ile, yarım düzine mum birdenbire alev aldı. Oğlak derisi eldiven giyen narin bir el, balmumundan yapılmış çubukları tutan şamdanı kaldırdı. Yaydıkları yumuşak ışık, taş zeminde ilerleyip mistiğin bitkin bir halde uzandığı masaya ulaştı. Sesin sahibi, ışığın aydınlattığı masaya uzanıp, nazikçe parşömeni kaldırdı.

İki kişi geldi, diye başlıyordu mesaj, *biri büyük güçlere sahip, ikisi de çok faydalı. Affedilmeyen kadim hatalarının günahları, onları bahçenize getiriyor. Gerçi ne Karanlık Güçleri, ne de nereye gittiklerini biliyorlar. Avcı ile av, efendi ile uşak; aralarındaki bağı kopartmayı ummayın. Aksine onu onurlandırın.*

Zarif adam şamdanı masaya koydu ve dalgın bir şekilde elindeki parşömene baktı. Gözlerinde boş, uzaklara dalıp gitmiş bir bakış vardı ve dudakları hafifçe bükülmüştü. Koyu renk giysileri ve uzun kara pelerini, üzerine vuran ışığı yutuyor ise de, boynunda asılı duran altın zincire bağlı büyük, kır-

mızı taş mum ışığını keskin bir şekilde yansıtıyordu. Tek bir parmağını elmacık kemiğinde dolaştıran adam düşüncelere dalmış, zarafetle dikiliyordu. Sonunda eğildi ve yaşlı adamın kar beyazı saçlarını okşadı.

"Kehanetlerinin seni daha keskin bilgilerle ödüllendirmemesi ne kadar yazık, Voldra," dedi Kont Strahd Von Zarovich, mistiğin onu duyamayacağını bile bile. Yaşlı adam kör olduğu gibi sağırdı da. "Böyle zamanlarda keşke senin dilini koparmasaydım diye düşünüyorum. Ah, ama sana yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Kaçtığın zaman sırlarımı köylülere açıklamanı istemezdik, öyle değil mi?"

Kont, elindeki parşömeni buruşturdu ve boş şömineye fırlattı. Kağıt aniden alev aldı. "Avcı ile av," diye tekrarladı Strahd, taş duvarda gizli bir bölmeyi açarken. Kalemi, mürekkebi ve kristal küreyi bu girintiye yerleştirdi. "Oldukça ilginç."

Mistik kıpırdandı ve kristal küreye uzandı. "Uff," diye inledi, önündeki masanın boş olduğunu anlayınca.

Küre, Voldra'nın dünya ile bağlantısını sağlayan tek araçtı. Doğuştan kör ve sağır olan yaşlı adama, yaşama dair, aklının alamayacağı şeyler gösterirdi. Küre başka lütuflarda da bulunuyordu. Mistik hiçbir zaman yazmayı öğrenememişti; hayatının çoğunu geçirdiği, tarımla uğraşan köyünde bu tür özelliklere gerek duyulmazdı. Kristal küre, onun kağıtla kalemi buluşturmasına izin veriyor, garip de olsa anlaşılabilir anlatımlarda bulunmasını sağlıyordu.

Strahd demir kapıya ulaşıp loş hücreyi terk ederken tutsağının boğuk, anlaşılamayan haykırışları, düşüncelerini dağıtmamıştı. Zihni, bu iki yabancının işe yarayabileceği inancı ile doluydu. Kont bunlardan birinin oldukça güçlü olduğunu, Voldra'nın karmaşık mesajından önce anlamıştı; iradesi ve büyüleri bu kadar güçlü hiçbir varlık, daha önce Strahd'ın bilgisi dahilinde bu topraklara girmemişti.

Strahd yeni gelenlerin gücünü sınamak için gönderdiği zombilerin yok edildiğini biliyordu. Savaş başlamadan önce, iki yabancıdan güçsüz olanın ormana kaçtığını da biliyordu. Kurtlar onu izliyor, şatoya doğru sürüyorlardı.

Diğerinin daha fazla kafa tutacağından hiç kuşkusu yoktu. Bu düşünce Strahd'ı heyecanlandırıyordu; uzun zamandır aklını meşgul edecek bir sorun çıkmamıştı. Şimdi yapılacak şey, diye karar verdi Strahd, tutsakların pis hücrelerinde sızlandıkları karanlık koridorda zarif ve emin adımlarla ilerlerken, daha fazla bilgi toplamak.

Dört

Bir kemanın göz yaşlarıyla dolu haykırışları açıklığı dolduruyor, ormanı içindeki ay ışığıyla kucaklaşıyordu. Bu hüzünlü melodiyi çalan adam, müzikle eğilip doğruluyor ve bir yandan da ayağıyla tempo tutuyordu. Çevresindeki iki düzine kadar adam, kadın ve çocuk, kamp ateşinin aydınlığında oturmaktaydı. Küçük topluluk kobraların bir yılan terbiyecisinin flütüyle büyülenişine benzer bir şekilde kendilerini müziğe kaptırmışlardı.

Yedi karavan, yarım daire şeklinde orman kampının etrafında sıralanmıştı. Özenle oyulmuş, parlak renklerde boyanmış yaratıklar ve şekiller bu büyük vagonları süslüyor, keman çalan adamın arkasında bir fon oluşturuyordu. Boynuna bağladığı rengarenk eşarp ve beline doladığı benzer renklerdeki kuşak, cafcaflı vagonlarla kaynaşıyordu. Siyah renkli dar pantolonu ve yakası açık beyaz gömleği bunlarla bir tezat oluşturuyordu.

Şarkı sonlarına yaklaşırken, müzisyen de temposunu arttırmıştı. Parçanın kasvetli tonlarına meydan okurcasına, son ölçüleri küstah bir hava içerisinde çalmıştı. En son üç notayı yay yerine parmağıyla çaldı ve ezgi sona erdi. Çatırdayarak yanan kamp ateşinden başka her şey, geceyle birlikte sessizliğe gömüldü. Müzisyen bir alkış beklemiyordu, çünkü dileyenler kuzenleri, yeğenleri ve ailenin büyükleriydi. Düşüncelere dalıp sessizleşmeleri, Andari'ye, müziğinin onları etkilediğini gösteriyordu ve bu da, yabancılar için çalıp, onların bahşişlerini toplamakla aynı şeydi.

Genç adam kemanını, önceki gün yakınlardaki bir kasa-

badan çaldığı, kalın, işlemeli beze sardı. Enstrümanına inanılmaz bir özen gösteriyordu. Keman beş kuşaktır babadan oğula aktarılıyordu ve kendisi de çalamayacak duruma gelince en büyük oğluna verecekti.

"Hayır! Beni yalnız bırak!"

Kadının bağırışı, Andari'yi, değerli aile yadigarını düşürtecek kadar şaşırmıştı. Keman bezle sarılı olmasaydı, çarptığı taş belki de üzerinde bir delik açacaktı. Enstrümanda sadece küçük bir çizik vardı, ancak bu bile Andari'yi öfkelendirmeye yetmişti.

"Magda!" diye haykırdı, yaralı kemanını bir çocuk gibi kucağına alarak.

Vagonların birinden bir camın kırılma sesi yükseldi. "Benden uzak dur!" Ağır bir şey, karavanın duvarına gürültüyle çarptı ve kapı bir anda açıldı. "Şişko karına geri dön!"

Kapı aralandığında, fenerden yayılan ışığın hatlarını çevrelediği genç bir kadın ortaya çıktı. Kuzgun siyahı saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu ve kadın, gözlerinin önüne gelen birkaç tanesini başını küstahça geriye atarak dağıttı. Dolgun, yumuşak dudaklarına ve davetkar, yeşil gözlerine rağmen yanak kemiklerinin uzun olması, kıza sert bir hava katmaktaydı. O güzel, yeşil gözleriyle vagona kızgın bakışlar atarken, bir eliyle de uzun eteğini topluyor, bu da incecik bacaklarının ortaya çıkmasına neden oluyordu. Vagonun üçlü tahta basamağından sıçrayarak inişi, kızın bir dansçı oluşunun kanıtıydı.

"Lanet olsun, Magda," diye küfretti Andari. Uzun bacaklarıyla attığı iki adımdan sonra kadının yanına vardı. Müzisyen bir eliyle kemanını göğsüne bastırırken, diğeriyle de Magda'yı omzundan yakaladı. "Ne yaptığına bir bak! Çığlıkların kemanımı yere düşürmeme neden oldu!"

Kısa boylu, saçları dökülmeye başlamış bir adam, gürültülü vagondan başını uzattı. Yüzünün rengi atmıştı ve ter

damlacıkları alnından, küçücük gözlerine doğru kayıyordu. Omuzlarını silkerek gömleğini düzeltti. Pamuktan yapılma gömleğini süsleyen gümüş düğmeleri iliklerken, "Bu kız benim için değil, Andari," dedi, "tabi eğer yatağımda öldürülmek istemiyorsam."

Andari genç kadını şiddetle sarstı. "Ona karşı nazik olmanı söylemiştim, öyle, değil mi?"

Magda ağabeyinin suratına bir tokat attı. Yakınlarındaki erkekler ve kadınlar buna hiç ilgi göstermeksizin kamp ateşinden ayrılıp, karavanlarına doğru ilerlediler. Andari ve kız kardeşi arasında buna benzer olaylara şahit olmuşlardı; karışmaya hiç gerek yoktu. "Beni bu hödükle yatmaya zorlayamazsın—kendi kazancım için olsa bile," dedi Magda, alçak ve sinirden gerilmiş sesiyle.

Gömleğini iliklemiş olan göbekli adam karavandan çıktı. "Senin gibi bir taze için oldukça iyi para verebilirdim," dedi. Somurttu ve kafasının arka tarafını ovuşturdu. "Bana o kaseyle vurduğun için seni muhafızlara kırbaçlattırmalıydım. Nazik bir beyefendi olduğum için şanslısın."

Andari yaltaklanarak gülümsedi. "Tabi ki, Herr[1] Grest," diye memnuniyetle mırıldandı. "Hiç şüpheniz olmasın. Magda size karşı saygısızca davrandığı için cezalandırılacak."

Grest başını salladı. "Seni zengin bir kadın yapabilirdim." Bunu söyleyip iç geçirdi ve Andari'ye döndü. "Atımı getir, çocuk. Bir an önce kasabaya geri dönmem gerekiyor."

Genç müzisyenin sahte gülümsemesi kayboldu. "Geleceğinizin okunmasını istemediğinizden emin misiniz, Herr Grest? Belki de kuzenlerimden birinin arkadaşlığını tercih edersiniz?" Gözleri, tüccarın kemerinde asılı duran keseye takılmıştı; kabile, *giorgio* diye çağırdıkları yabancıları kamplarına nadiren kabul ederdi. Adamın kesesine hiç dokunulma-

[1] Almanca'da Bay. (çn)

dan buradan çıkacak olması büyük bir utançtı.

"Sadece atımı getir," dedi Herr Grest yavan bir şekilde. Gözlerini vagonların oluşturduğu yarım daireden, kararmaya başlayan ormana çevirdi. "Gece seyahat ettiğim için aptal olmalıyım. . . ama bu yolculuğun tehlikeye değeceğini sanıyordum."

"Git de beyefendinin atını getir," diye çabucak söylendi Magda. Andari kız kardeşine vurmak için gerilmişti. Kızın eli belindeki geniş kuşağa doğru kaydı ve Andari durdu. Kardeşinin burada küçük bir hançer taşıdığını önceki tecrübelerinden biliyordu.

"Kız kardeşim, buradaki işlerin nasıl yürüdüğünü pek fazla bilmez," dedi Andari, dönüp boyarın[1] atını getirmeye gitmeden önce. Elinin arkasındaki uzun, beyaz yara izini ovdu. "Biz Vistaniler'in tümünün bu kadar saf olduğunu sanmayın sakın." Müzisyen vagonuna koşturdu, bezle kaplı kemanını merdivenlere bıraktı ve karavanların arasında kayboldu.

Magda ile Grest arasında rahatsız edici bir sessizlik olduktan sonra genç kadın gülümsedi. "Bütün bu olanlara rağmen, belki de size önerebileceğim bir şeyler olabilir," dedi cilveli bir sesle.

Magda aile vagonuna doğru yürüdü ve Andari'nin kemanına dokunmamaya dikkat ederek, açıklığın yakınlarında duran, çuval bezinden yapılma küçük bir torba aldı. *Giorgio*'nun yanına gelirken torbanın içindekiler şıngırdıyordu.

"Sizi genç kızlar için karşı konulmaz yapacak daha kolay yollar var," diye mırıldandı Magda. Torbanın içinden küçük bir kese çıkardı ve incelemek için havaya kaldırdı. "Güzel bir kadının şarabına bundan bir miktar katın ve sizin emrinize girsin. Ama tabi ki biz Vistaniler için geçerli değil."

---

[1] Boyar: Rus aristokrasisinde hükümdardan sonra ikinci sırada bulunan, yerel yönetici. (çn)

Herr Grest keseyi gözden geçirdi. "Saçmalık," diye homurdandı. "Aşk iksirleri, çok yaşlı, çok çirkin ya da istediği kadını elde edemeyecek kadar fakir olanlar içindir."

Magda hafifçe gülerek keseyi yeniden torbanın içine attı. Almadığı iyi oldu, diye düşündü Vistani. Grest, tozun işe yaramadığını öğrenince kabilenin peşine düşecek tipte biriydi. "Belki de bu muska, Herr Grest. Barovia'da gün batımından sonra seyahat edebilecek kadar cesur bir adamsınız ancak en cesur adamların bile bunlardan birini taşımaya ihtiyacı vardır."

Elinde, deriden yapılma uzun bir kordon tutuyordu ve ucundaki muska, kamp ateşinin ışığında baştan çıkartıcı bir şekilde ışıldıyordu. Parlayan gözyaşının üstüne hafif kısılmış, haince bakan bir göz figürü kazınmıştı. "Bu, koruluklarda sinsi sinsi gezinen karanlık şeylere karşı koruma sağlayan bir muska." Magda, sesini korkutmak amacıyla alçaltarak bir fısıltıya dönüştürdü. "Bunu takınca zombiler, kurt adamlar ve hatta vampirler bile sizi göremez."

Grest'in gümüş tılsıma kilitlenen küçük gözleri, Magda için olası bir satışı müjdelemekteydi.

"Ne kadar?" diye sordu *giorgio*, eli kesesine doğru uzanırken.

"Otuz altın."

"Saçmalık," diye itiraz etti Grest. "En fazla on beş."

Magda başını sallarken, kuzgun siyahı saçları suratının etrafında dans ediyordu. Kız, etkilerini bir parça abartsa da tılsımın bazı güçleri vardı. "Sadece biraz önce size yaptığım yersiz kabalık yüzünden bu fiyatı öneriyorum. Eğer ederini vermeyecekseniz, ben de—"

"Tamam, otuz olsun. Seni şarlatan."

Anlaşma tamamlanırken, Andari hayvanı eyerlemiş, yolculuğa hazır olan hayvanla birlikte geri gelmişti. Grest gümüş muskayı Magda'nın elinden çekip aldı ve yere iki avuç dolusu

altın fırlattıktan sonra atına bindi. "Seninle bir gece için bunun iki katını verebilirdim," dedi güzel kadına. Atını geri döndürdü ve ormana giden dar patikaya doğru sürdü.

Grest'in kısrağı ağaçlığın sınırına vardığında sinirli bir şekilde geriledi; kamp ateşinin güvenliğini bırakmak istemiyor gibiydi. Saçları yer yer dökülmüş adam büyük bir öfkeyle topuklarını atın karnına vurdu. "Hadi, seni piç kurusu. Yürü!" Gözleri korkuyla açılan kısrak, açıklığın kenarındaki çalılara doğru bakıyordu. Grest kısrağı tekrar tekmeledi. Hayvan toprağı birkaç kez eşeledikten sonra ileriye atıldı.

İçinde gizlendiği karanlıktan bile daha karanlık bir figür hafifçe hareket etti. Ölüm şövalyesi Vistani kampına dönerek gözetlemeye kaldığı yerden devam etti. Ormanın içinde saatlerce kurtları takip etmiş, suları karanlık akan nehirlerden geçip, bir delinin aklı gibi karma karışık olmuş çalılar arasından ilerlemişti. Birkaç mil önce canavar rehberlerin ulumaları kesilmiş, onun yerini hafif bir müzik sesi doldurmuştu. Soth o tatlı melodiyi, bu küçük kampa kadar izlemişti.

İlk başta, kamp ateşinin etrafına toplanmış olan çingenelerin bir yanılsama olduğunu ya da Cehennem'in uğursuz sakinlerinin, insan şekline bürünmüş halleri olabileceğini düşündü. Kabileyi izlediği birkaç saatten sonra, ölüm şövalyesi bu tahminlerini tamamen unuttu; bunların sadece insan oldukları oldukça açıktı. Şimdi Soth, bu baldırı çıplakların lideri olabilecek birinin ortaya çıkmasını bekliyordu—belki de bu, zombilerin bahsettiği 'Strahd'. Andari adındaki bu genç adamın diğerleri üzerinde bir gücü olduğu kesindi, ama hiç kimse de ondan korkar gibi değildi. Hayır, bu kabileyi bir arada tutan o değildi.

Kendisini izleyen parlak gözlerin farkında olmayan Andari, kız kardeşini azarlamaya devam ediyordu. "Çalmazsın. Yabancılar için dans etmezsin. Hikayelerinin, kabile için hiçbir değeri yok." Genç adam Magda'yı tekmeledi ve kız

yere düştü. "Grest o muskayı satın aldığı için şanslıydın yoksa bu akşam korulukta yatardın."

"Magda'nın kaderini belirlemek senin işin değil."

Genç adam bu özlü sözü söyleyen, cildi artık büzüşmüş yaşlı kadınla yüzleşmek için arkasına döndü. "Madam Girani," dedi Andari, yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. "Sizin adınıza konuşmak istemem, ama Magda—"

"Benim sözümü dinler, seninkini değil." Madam Girani soğuk bakışlarını Andari'ye dikmişti ve mavi gözleri, adamın ruhunun sıcaklığını bir sülük gibi emiyordu. Gözü korkan genç adam, kız kardeşine elini uzattı. "Güzel," dedi yaşlı Vistani, genç kadın ayağa kalkıp, eteğindeki tozları silkerken. "Şimdi, sorun nedir?"

Magda yaşlı kadının yanına ilerledi. Bir elini nazikçe Madam Girani'nin kamburlaşmış sırtına koydu. "Andari kendimi zengin bir boyara satmamı istedi. Hayır dedikten sonra da beni o domuzla karavanda yalnız bıraktı. Adamı beni bırakması için ikna etmek için kafasında bir kase kırmak zorunda kaldım."

Madam Girani bir iç geçirdikten sonra, boğum boğum olmuş bastonunu daha sıkı kavradı. "Sana daha önce de söylemiştim, Andari, kız kardeşin için planlarım var. Kabile bir hikaye anlatıcısı için yeterince geniş ve ben, Magda'nın bu rolü oynayacak kişi olmasını istiyorum."

"Ben sadece o *giorgio*nun şişkin kesesinden kabile için daha fazla altın kopartmaya çalışıyordum," diye somurtkan bir tavırla cevap verdi. Andari bir dizinin üstüne eğildi ve toprağa yayılmış altınlardan birkaçını topladı. "Bunlar senin için."

Yaşlı Vistani kadını cevap vermedi. Onun yerine, açıklığın kenarında beliren zırhlı adama bakıyordu; ortaya çıkışı o kadar ani olmuştu ki, sanki bir anda karanlığın kendisinden oluşmuştu. Uzun boylu adam yaklaşınca kamp ateşinin ışığı onun kadim zırhlar içerisinde bir şövalye olduğunu ortaya

çıkartmıştı. Birçok savaş sırasında alınan darbeler ve yoğun ısının kararttığı bölgeler, göğüs zırhının üzerindeki zarif işlemeleri zedelemişti. Yine de bu izler, zırhın bir zamanlar sahip olduğu güzelliği saklayamıyordu.

Erguvan renkli, uzun bir pelerin, yabancının omzundan aşağı süzülüyor, dalgalanarak neredeyse dizlerine kadar iniyordu. Zırhının geri kalanı kadar eski görünen miğferinin tepesinde bir tutam siyah saç duruyordu. Bu zırhın içindeyse, sadece adamın gözlerinin parlaklığı vardı. Kampa kendine güvenen, zengin bir boyarın mağrur hareketleriyle yaklaştı. Adımları, sonbaharın acımasızca kışa dönüşmesi gibi ağır ve kendinden emindi.

"Hoş geldin," dedi Madam Girani. "Burası benim kabilemin kampı ve sana, onun korumasını sunuyorum."

Lord Soth hafifçe eğilerek selam verdi ve elini kılıcının kabzasına koydu. "Bu daveti kabul ediyorum."

Andari, yabancıya aptal aptal bakmaktaydı. Onun yanında duran Magda da, Soth'un ürkütücü sesi karşısında kaskatı kesilmişti. Bütün Vistaniler gibi o da, doğaüstü yaratıkların gün batımından sonra Barovia ormanlarında kol gezdiğini biliyordu ve bu da o canavarlardan biri olabilirdi. Geniş kuşağının içinde sakladığı, gümüş bıçaklı hançerine doğru uzandı.

"O, efendinin koruması altında," diye fısıldadı Madam Girani, kemikli elini Magda'nın koluna koyarken. Genç kadın rahatladı fakat gözlerini ölüm şövalyesinden ayıramadı.

Yan yana duran iki kadın, Soth'a göre birbirlerinin yılların değişimine uğramış yansımalarıydı. Hem Magda, hem de Madam Girani, uzun, zarif etekler ve geniş yenleri olan, kar beyazı bluzlar giymişlerdi. Kalçasına rengarenk kuşaklar bağlanmıştı. Bileklerinde geniş bilezikler vardı ve parlayan altın küpeleri kulaklarında sallanıyordu. Madam Girani'nin gümüş rengi saçları arkaya taranmış olmalarına rağmen, ölüm şöval-

yesi bunların da bir zamanlar Magda'nın saçları gibi kapkara ve dalgalı olduğunu tahmin edebiliyordu.

Benzerlikleri dış görünüşlerinin de ötesindeydi. Soth, iki Vistani kadınının da gözlerinde kararlılık ve korkusuzluk okuyordu. Andari, ölüm şövalyesinden açıkça korkarken, Magda ve Girani Soth'u olduğu gibi kabul ediyor gözüküyorlardı. Bu kadınlar çok şey biliyor, diye karar verdi Soth, ancak onlara tamamıyla güvenemeyeceğinin de farkındaydı.

"Hava soğumaya başladı," dedi Magda, bir süre sonra. "Gel, *giorgio*, ateşimizde ısıt kendini." Soth'a yöneldi fakat ölüm şövalyesi zırhlı elini, uyarı anlamında kaldırdı.

"O tür avuntulara hiç ihtiyacım yok. Ben sadece bilgi istiyorum."

"Alacaksın," dedi Madam Girani, ölüm şövalyesine arkasını dönerken. Yavaş, emin adımlarla sönmekte olan ateşin yanındaki iskemlelerden birine doğru ilerledi. "Andari, konuğumuz için çalacaksın. Ve, eğer bizi şereflendirirse, Magda da dans edecek."

Andari bu öneri karşılığında bir an duraksadı. "Magda hiçbir zaman yabancılar için—"

"Tabi ki de dans ederim," diyerek araya girdi, genç kadın. "Kemanını al, Ağabey. Gezgin Kulchek'in hikayesini oynayacağım."

Müzisyen gözle görülür bir endişeyle enstrümanını çıkarttı ve bir parmağını daha önce oluşan ufak eziğin üzerinde üzüntüyle gezdirirken, tellerin akordunu yaptı. Magda, Madam Girani'nin yanında durmuş, onun ince vücuduna püsküllü bir şal yerleştiriyordu. Soth açıklığın ucunda beklemeyi sürdürdü. Andari başlamak için hazır göründüğünde, yaşlı kadın şövalyeye işaret etti. "Dansın tadına varın, daha sonra konuşacağız."

Ölüm şövalyesi açıklığı geçerek ateşin yanında, Madam Girani'den uzakta bir yerde durdu. Magda, yaşlı kadının ya-

nındaki bir koltuğu işaret ettiğinde, Soth başını salladı. "Burada oldukça rahatım," dedi, kestirip atarak.

Andari'nin seçtiği şarkı yavaş başladı ancak ilk notasıyla birlikte Magda'ya hakim olmuş gibi görünüyordu. Gözlerini kapatmış, müzikle birlikte hareket ediyor, vücudu sadece Krynn'de yaşayan elflere özgü bir zarafetle kıvrılıyordu. Dudakları görünmeyen bir sevgiliyle konuşuyormuş gibi hareket ediyordu. Soth büyülü bir saldırı bekleyerek gerildi.

"Dansla birlikte söylenen hikayenin bir kısmını mırıldanıyor," dedi Madam Girani, rahatlatıcı bir ses tonuyla. "Çok uzun ve henüz tamamını bilmiyor."

Tempo arttıkça sözler de unutuldu. Vistani güzeli kendi etrafında büyük bir hızla dönerek, ateşin çevresinde dolaşmaya başlamıştı. Magda'nın eteği dönerken açılıyordu ve bütün bilezikleri kemanın ritmine tıngırtılarını eklemekteydiler.

Bütün şüphelerine rağmen ölüm şövalyesi, kadının dansıyla mest olmuştu. Uzun zaman önce, bir ölümlüyken, Soth müziği sevmediği gibi danstan da hoşlanmazdı. Hiç şüphe yok ki, Magda'nın vahşi flamenkosu, büyük dans salonlarında atmaya alışık olduğu resmi adımlara benzemiyordu. Günahkar şövalye kendini hala lanetiyle kendisinden çalınmış olan ölümlü hayatı özlerken buldu.

Ateş harlandı. Tam ortasında, alevler bir adamın şeklini aldı. İnsana benzer görüntü bir elinde bir sopa, diğerinde de bir hançer tutuyordu. Yanında, dumanların oluşturduğu bir tazı vardı. Madam Girani bir şeyler söylemeye fırsat bulamadan, Soth'un kılıcı kınından çıkmıştı. "Bu hikaye anlatımının bir parçası, dansı izlemek istemeyenler için bir gölge oyunu."

Ölüm şövalyesinin elindeki kılıçtan haberi olmayan Magda, tasasız bir şekilde hala kendi etrafında dönüyordu. Soth yanan ateşe bakıyor, adam ile tazısının kan kırmızısı alevlerden oluşmuş bir devle kapışmasını izliyordu. Soth ancak o zaman gölge oyununun genç kadının dansını yansıttı-

ğını anlayabilmişti. Magda'nın hızını arttırmasıyla her iki taraf da öfkeyle birbirlerine vurmaya çalışıyor, genç kadının hareketleri yavaşladığında ise dikkatle birbirlerini süzüyor ve bir açık kollamaya başlıyorlardı.

Magda'nın zarafetiyle oluşturduğu büyü, şövalyenin yakınında dans etmeye başlamasıyla bozuldu. Soth'un uzun zaman önce ölmüş vücudundan yayılan doğaüstü soğuk, ateşin sıcaklığına rağmen genç kadının her yerini kaplamıştı. Magda dansını yarıda kesmemişti, ancak kadın bir süreliğine adımlarını hantallaştırmış, kemanın ritmini kaçırıvermişti. Öykünün akıcılığı kaybolmuştu. Ateş, alevlerden doğmuş kahraman ve tazısını bir anda yutuvermişti.

Andari o anda, kadının şansına melodiyi bitirmişti. Magda da Madam Girani'nin yanına gitti. Soth Magda'yı o kadar dikkatle izlemişti ki, yaşlı kadının onu bütün dans boyunca yakından incelediğinin farkına bile varmamıştı. "İyi geceler, çocuklar," dedi Madam Girani. Diğer ikisi bu yersiz azledilme karşısında şaşırdılar, ancak yine de yaşlı kadınla tartışmadılar. Magda, Lord Soth'un önünde eğildi ve elinden geldiği kadar cana yakın bir şekilde gülümsedi—buna rağmen, yaşlı Vistani için duyduğu endişe yüzünden okunuyordu. Andari, kollarının arasındaki değerli kemanıyla karavanına girdi.

Onlar gittikten sonra Madam Girani kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve yarım dairenin sonundaki vagona doğru hareket etti. "Başka bir yerde konuşacağız," diyerek ölüm şövalyesi için çok kısa bir açıklamada bulundu.

Girdiği, kabilenin yedi karavanından en büyüğüydü. Yaşlı kadın bu vagonu kendisine ayırmıştı; küçük, tek kişilik bir yatak—gerçekte birkaç battaniyeden başka bir şey değildi—kalabalık karavanın içinde bir yere tıkıştırılmıştı. Yataktan geriye kalan yerleri ise kiminin içinde toz, kiminin içindeyse sıvı olan, her boyda şişe ve kavanoz dolduruyordu. Tavanda asılı duran hayvan postları, aralarında sallanmakta olan gaz

lambasından yayılan ışığın çoğunu engellemekteydi. Yırtılmış, paramparça olmuş sayfaları ve kaygan deriden kapaklarıyla birkaç kitap, bir köşede yığın halinde duruyordu. Zar, kemik ve diğer birçok değişik nesneyle dolu çanaklar, karavanın her yerine dağılmıştı.

Küçük bir çocuğun sığabileceği kadar büyük, yaldızlı bir kafes, Vistani'nin yatağının yanında duruyordu. Parmaklıkları arasındaki boşluklar dardı ve parmaklıkların kendileri de çok sağlam görünüyorlardı. Gümüşten yapılmış sürüngenler kafesin tabanını süslüyor, kafaları parmaklıklara karışıp birleşiyorlardı. Kafesin tavanında ise çöreklenmiş bir yılan figürü, ağzı en uç noktasında açılana dek kıvrılarak yükseliyordu. Soth, Krynn'de egzotik kuşlar barındırmak için kullanılan buna benzer kafesler görmüştü. Ama bunun içine hapsedilmiş olan şey sıradanlığın çok ötesindeydi.

"Bakıyorum hayvanıma hayran kaldınız," dedi yaşlı kadın. Bir süpürge sapı aldı ve parmaklıklara sürttü.

Hayvanın bağırışları bir domuzunkini andırıyordu, ancak daha sonra çıkan, tamamlanmamış kelimeler şüphesiz egzotik bir insan dilindeydi. Garip şey, kahverengi el ve ayak parmaklarıyla bir maymunun bir ağacın dalına sarıldığı gibi parmaklıklara yapışmış, kafesin olduğu yerde hareket etmesini sağlayacak kadar güçlü bir şekilde sallıyordu. Bir güvercininkileri andıran tüylü kanatları, kendisine dar gelen kafesin içindeki havayı dövdü ve sonra da yaratığın pullu bedenine katlanarak yapıştı. Parmaklıkların arasına bastırdığı suratı, yağ yüzünden yuvarlak görünüyordu, fakat ne burnu ne de kulakları vardı—sadece çevresi kırmızı olan büyük bir tek göz ve büyük, salyaları akan bir ağız.

"Uzun zaman önce bir büyücü, bazı bilgiler karşılığında bunu bana vermişti." Madam Girani omuz silkti. "Hala bunun ne olduğunu bilmiyorum ama her zaman uykusunda bazı şeyler mırıldanır—gizemler, büyüler ve güç sözcükleri. Bu

gece gördüğünüz, Magda'nın gölge oyunundaki büyücülüğü, onun anlamsız sözlerinden öğrendim."

Yaşlı kadın tekrar parmaklıklara vurdu. Soth her ne kadar yaratığın konuştuğu dili bilmese de, söylediklerinin nefret dolu olduğunu anlayabiliyordu. Madam Girani bu tirad karşısında kıkırdadı, daha sonra da kafesi ağır bir battaniye ile örttü. Yaratığın boğuk haykırışları bir süre devam etti ve sonra vagon sessizliğe büründü.

Bu karışıklığın ve pisliğin tam ortasında, gaz lambasının tam altında, her iki yanında birer sandalye olan ufak bir masa vardı. Madam Girani, yerde duran karmakarışık örtülerin ve tomar tomar toplanmış tüylerin arasında zar zor ilerledi. Masanın yanında duran sandalyelerden birine oturdu ve karşısındakini de diğerine işaret etti. "Size elimden geleni anlatacağım, Dargaard Kalesi'nden Lord Soth," diye fısıldadı, bir kağıdın yırtılmasını andıran bir sesle.

Ölüm şövalyesi, yaşlı kadının ismini kullanmasına hiçbir tepki vermeden başıyla onayladı. Kampa girdiğinde bunun ortaya çıkışını, kendi isteğiyle görmezden gelmişti; bu tür önlemlerin bu topraklarda işe yaramadığını da şimdi açıkça anlayabiliyordu. "Bana bu kadar yakın oturmak seni rahatsız edebilir. Ölümden sonraki yaşamın soğukluğu bir hastalık gibi üzerimde duruyor."

Yaşlı kadın içinde mutluluktan eser olmayan bir kahkaha attı. "Ölümün soğukluğu günün her doğuşunda ve batışında benim yaşlı kemiklerime işliyor," dedi ve parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Auranız zamanın şimdiye kadar tamamlayamadığı hiçbir şeyi bana yapamaz. Lütfen, oturun."

Soth bu daveti kabul etti. "Ormanınızdaki kurtlar oldukça büyük," diyerek söze başladı.

Madam Girani başıyla onayladı. "Kurtlar bu ağaçlıklarda kol gezen diğer yaratıkların yarısı kadar bile uğursuz olamazlar ancak bu topraklarda size zarar verebilecek çok az şey var,

Lord Soth."

"Peki burası hangi topraklar?"

"Barovia Dukalığı."

"Barovia," diye düşünceli bir şekilde tekrar etti Soth. "Burayı hiç duymamıştım. Krynn'in bir bölgesi mi? Belki de Cehennem'in bir katı?"

"Kabilemle çok fazla dolaşmış olmama rağmen bu iki yer hakkında da hiçbir şey bilmiyorum," dedi yaşlı Vistani. "Barovia sadece. . . Barovia'dır."

Ölüm şövalyesi bu cevabı düşünürken sessizleşti. Madam Girani gülümsedi ve bileziklerinden biriyle oynadı. "Sizi buraya Sisler getirdi, değil mi?" diye sordu bir süre sonra.

"Evet. Bir an Krynn'deki kalemdeydim ve sonra beni bir pus kapladı. Dağıldığında, buraya birkaç mil uzaklıktaki bir tepenin üstündeydim."

"Yalnız mıydınız?"

Soth miğferinin altında, gizlice kaşlarını çattı. "Şu anda yalnızım. Seni sadece bu kadarı ilgilendirir."

Madam Girani bu çıkışmayı anlayışla karşıladı. Sandalyesinde geriye yaslanırken, gülümsemesi hiç bozulmamıştı. Size cevabını bildiğim her sorunuzu yanıtlayacağımı söylemiştim, Lord Soth, fakat ben uykuya ihtiyacı olan, yaşlı bir kadınım. Sormak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Sisler'i kim kontrol ediyor?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı yaşlı kadın. "Bazıları Sislerin bilinçsiz bir güç olduğunu, insanları değişik yerlerden Barovia'ya çektiklerini ve Barovia'ya getirdiklerini söyler. Diğerleriyse Sisler'i karanlık güçlerin yönettiğini iddia ederler."

"Karanlık güçler mi? Strahd da bu varlıklardan biri mi?"

Bu soru yaşlı Vistani'yi şaşırtmış gibi görünüyor, diye düşündü Soth, ancak bunu saklamak için elinden geleni yaptı. "Bu ismi nerede duydunuz?"

"Zihinleri okuyamıyor musun?" diye sordu ölüm şövalyesi. "Ben sana söylemediğim halde adımı biliyordun, öyleyse bunu neden bilmiyorsun?"

Madam Girani burun kıvırdı ve suratını çevreleyen kırışıklıklar bir araya gelip neredeyse kara gözlerini kapattılar. "Torunum sizin için dans etti ve gölge oyununu gösterdi, sadece size büyü gücü olan bir ırk olduğumuzu göstermek için. İsminizi öğrenmek oldukça kolay oldu."

Soth kollarını göğsünde kavuşturup sorusunu tekrar etti. "Strahd kim?"

"Bu topraklarda bazı bilgilerin yüksek fiyatları vardır," diye cevap verdi Madam Girani.

Soth yumruğunu masaya indirdi. Masanın üzerinde açılan çatlaklar, bir örümcek ağı gibi yavaş yavaş, her yöne doğru dağılmaya başladı. "Ben altın taşımıyorum ve seninle pazarlık edecek hiçbir şeyim yok."

"Ah, ama var," diye itiraz etti yaşlı kadın, sinsice. "Biz Vistaniler oldukça fazla seyahat ederiz. Yüzyıllar boyunca halkım tek bir şeyin evrensel olduğu gerçeğini öğrendi: Bilgi."

Madam Girani ayağa kalktı, köşedeki yıpranmış kitaplardan birini aldı ve masanın üstüne fırlattı. Kitap kendi kendine açılmıştı. Her sayfada birbirinin içine geçmiş iki sıra yazı vardı. "Bu, uzak diyarlardan biri olan Cormyr'de yaşayan bütün büyücülerin gerçek isimlerinin yazılı olduğu bir liste, bu adamları ve kadınları kontrol etmeye yarayan büyülü isimler. O ülkedeki hiçbir büyü kullanıcısı benim kabilemdeki bir Vistani'ye zarar vermeye cüret edemez, çünkü bu gerçek isimleri bir düşmana verebilirim."

"Benim üzerimde bir güç sahibi olmana yarayacak hiçbir bilgiyi seninle paylaşmayacağım, yaşlı kadın," dedi Soth, kitabı kendisinden iterek. Bir tüy yığınının üzerine düşen kitap, tok bir ses çıkartarak kapandı.

"Bunu sizden beklemekle aptallık etmiş olurdum, Lord Soth," dedi Girani sakinleştirici bir ses tonuyla. Tekrar sandalyesine oturdu. "Ama sizin de anlayacağınız gibi söyleyebileceklerim karşılığında bir şeyler almalıyım."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Kont Strahd, Vistani kampına üstü kapalı bir sürü emir ulaştırmıştı: Şövalye hakkında öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenin fakat onu ne kızdırın ne de ona benim hakkımda çok fazla bilgi verin. Vistaniler bu konularda çoğunlukla Strahd'a hizmet ederlerdi ve dikkatsiz yolculardan bilgi edinme konusunda oldukça yetenekliydiler. Ancak yaşayan ölü savaşçı, dikkatsizlikten oldukça uzaktı ve bu yüzden Madam Girani cevabını özenle gözden geçirmek zorundaydı.

"Ne anlatmak isterseniz. Bir zamanlar yapmış olduğunuz bir kahramanlık. Belki de şimdiki halinize nasıl geldiğiniz," dedi yaşlı kadın. "Ve ben de size Strahd hakkında anlatabileceklerimi anlatırım."

Ölüm şövalyesi uygun bir öykü için hafızasını yokladı—Vistani'yi memnun edecek ancak daha sonra aleyhinde kullanılamayacak bir öykü. "Yaşayan ölülerden biri olarak yürüdüğüm üç buçuk yüzyıl boyunca, hayatımın gurur verici anlarının çoğunu unuttum," diye başladı. "Ama şunu sana söyleyebilirim: Bir zamanlar Solamniya Şövalyeleri'nin en cesuru, Gül Tarikatı'nın en soylusuydum. Kahramanlıklarım şarkılarla bütün Krynn'i dolaşıyordu, Sancrist Adaları'nın kutsal kayranlarından, İstar'ın Kralrahibi'nin tapınağına kadar.

"Günahlarım oldukça çoktu ve Krynn'in en güzel şehri olan Palanthas'taki Şövalyeler Meclisi'ne gitmek üzere evimden ayrıldığım gün başlamıştı. Yolculuk sırasında, bana en sadık on üç şövalye ile birlikte bir grup elf kadınını, bazı haydutların elinden kurtardık."

Hatıralar Soth'u sardı ve döküntü karavan gözlerinin önünde kayboldu. "Evliydim," diye devam etti. Sesi, hafıza-

sında canlanan olayları birbirleriyle bağdaştırmaya çalışırken, hiçbir duygu taşımadan çıkıyordu. "Ama gözüm içlerinden birinin, ismi İsolde olan bir elf bakiresinin güzelliğinden başka bir şey görmüyordu. Palanthas'a olan uzun yolculuk sırasında bu güzel, masum elfi baştan çıkarttım. Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi, Krynn'in en görkemli İyilik Tanrısı'nın bir rahibesi olacaktı ama ben onu baştan çıkarttım!"

Soth'un hafızasında bir görüntü canlandı: Gün ışığı ile aydınlanmış bir korulukta İsolde'ye sarılmıştı. Kızın uzun, altın sarısı saçları kollarının üzerinden akıyor, suratı sevinçten parlıyordu. Ölüm şövalyesi artık şehvetin heyecanını hissetmese de, bir an için şiddetli bir arzuya kapılmıştı.

"Başka birine olan bağlılığım," diye sürdürdü Soth, "ona olan tutkumu azaltamadı. İsolde için her şeyimi verdim—bir şövalye olarak mevkiimi, Solamniya toplumundaki yerimi. . . onurumu."

"Onur sizin için önemli miydi?" diye soran Madam Girani, Soth'un konsantrasyonunu bozdu ve aklına gelen hatıraların dağılmasına neden oldu.

Araya girilmesine sinirlenen Soth, öfkesini bastırmaya çalışarak, "Solamniya Şövalyeleri'nin saflarında olan herkes için tek bir kutsal yemin vardı: *Est Sularus Oth Mithas.* Onurum, hayatımdır."

Ölüm şövalyesi elini sıkı bir yumruğa dönüştürdü. "İsolde için onurumu feda ettim," diye belirtti. "Palanthas'a varmadan önce, benim işlerime bakmak için kalede kalmış olan kahyama emirler gönderdim. Karımı öldürecek, boğazını ikimizin yatağında kesecek ve daha sonra da cesedini kalenin yakınlarındaki bir gedikten içeri atacaktı. Bu görevi tamamlamıştı. Şirret karımı dünya üzerinden kaldırmakla bütün sorunlarım düzelecekmiş gibi görünüyordu ancak İsolde, Palanthas'ta hastalandı. Oğlumuza hamileydi."

Konuyu dağıtmak için elini sallayan Soth, hızla tamam-

ladı. "Elf kadınları, suçlarımı şövalyelere açıkladı ve onlar da beni zina ve cinayetten yargıladılar."

Ölüm şövalyesi masanın üzerine tehdit edercesine eğildi fakat yaşlı kadın geriye sıçramadı. "Şimdi," dedi Soth, "kim bu Strahd?"

"Kont Strahd Von Zarovich, Barovia'nın yöneticisidir," diye aceleyle cevap verdi Madam Girani. "Ravenloft adıyla bilinen şatosu bir dağın yamacındadır. Orası bütün dukalığın da ismini aldığı Barovia kasabasına bakar."

Soth başıyla onayladı. "Bu Strahd güçlü bir ölümbüyücüsü[1], değil mi?"

"Strahd sizi buraya getiren Sisler'i kontrol edemez, eğer demek istediğiniz buysa," dedi Madam Girani. Yaşlı Vistani'nin yüzü tekrar endişeyle büzüldü. Ölüm şövalyesi, vermemesi gereken bilgiler için onu çok fazla zorluyordu. "Bazıları amatörce büyüyle uğraştığını söyler. Strahd, söylentilerin ve esrar perdelerinin arkasına gizlenmiştir."

"Bir ismi tekrarlayan ve kolları kopsa bile savaşmaya devam eden bir zombi kaldırmak büyüyle amatörce uğraşan birinin işi olamaz!" diye bağırdı ölüm şövalyesi. "Ben senin saçma sapan kehanetlerle gözünü boyayabileceğin saf bir köylü değilim, yaşlı kadın. Strahd hakkında bildiğin her şeyi anlatacaksın!"

Korkuya kapılan Madam Girani yavaşça sandalyesinden kalktı. "Kasabalılar onu 'şeytan Strahd' diye çağırırlar ve o, bu unvanı hak etmiştir." Soth da ayağa kalktı ve kadına doğru tehditkar bir adım attı. "Vistaniler Barovia'dan geçerlerken Strahd'ın koruması altındadırlar ve bu yüzden kasabalılar bize zarar vermeye cüret edemezler," diye sözlerini tamamladı, Soth'tan uzaklaşırken.

Soth'un uğursuz kahkahaları vagonu doldururken, kafe-

[1] Ölüler diyarı ile ilgili (çoğunlukla yasaklanmış) büyülerle uğraşan kimse. *Ing. Necromancer.* (Dipnot: Lost Library-Sözlük)

sin içindeki şeyin de tekrar haykırmasına neden oldu. "Daha önce bu topraklarda çok az şeyin bana zarar verebileceğini söylemiştin, çingene. Eğer doğruyu söylediysen, ne senden ne de Strahd'tan korkmam için hiçbir neden yok."

Ölüm şövalyesi daha hareket edemeden, Vistani mücevherlerle süslü bir hançer çekti. Madam Girani silahı önünde tutarken, Soth tekrar bir kahkaha attı. "Bana onunla zarar mı vermeyi düşünüyorsun?" diye sordu, bir yandan yaşlı kadına doğru ilerlerken.

"Büyüye yabancı olmadığımızı söylemiştim, ölüm şövalyesi. Bu büyülü bir silah, senin gibilerin hakkından gelmek için yapılmış." Madam Girani, elinin hızlı bir hareketiyle hançeri Lord Soth'un zırhlı parmaklarından birine geçirdi. Yara derin olmasa da, hançer sanki güçlü bir aside batırılmış gibi yanıyordu. Ölüm şövalyesinin acıdan nefesi kesildi; uzun yıllar boyunca böyle bir şey hissetmemişti.

Soth kılıcını çekecek kadar aptal değildi. Onunki gibi bir kılıç vagonun içinde ustaca kullanılan bir hançer karşısında dezavantajlı duruma düşmesine neden olurdu. Bunun yerine, hızla hareket edip kafesi kaldırdı ve üzerindeki battaniyeyi fırlattı. İçindeki şey çığlıklar attı ve Soth'un elini pençeledi; sivri tırnakları zırhının üzerinden zararsızca kaydılar.

Madam Girani kapıya doğru yöneldi, ancak Soth hayvanın kafesini parmaklıkları sanki demirden değil de sazdan yapılmışçasına kolayca parçalayıverdi. Yaratık, yaşlı Vistani'nin üzerine atlarken kanatları açılıp kapanıyor, elleri ve ayakları boşluğu sıkıp bırakıyordu. Yaşlı kadın umutsuzca hayvanı uzakta tutmaya çalışıyordu fakat yaratık kadının hançer tutan koluna kondu ve suratına doğru tırmanmaya başladı.

Soth uzandı ve gaz lambasını askıdan aldı. "Karanlık güçlerinize saygılarımı sunarım," dedikten sonra elindeki lambayı yere fırlatarak kırdı.

Alev alan gaz tüylerin, bez parçalarının ve yaşlı kadının ayağının dibindeki kağıtların üzerine sıçradı ve bunların da tutuşmasına neden oldu. Alevler, bir değersiz incik boncuk takımından bir diğerine atlıyordu. Yine de, omzunu parçalamaya devam eden yaratıkla boğuşan Madam Girani, son bir lanet okumak için bağırabildi.

"Lanet olsun sana, Dargaard Kalesi'nden Soth! Krynn'e asla geri dönemeyeceksin, ama evin her zaman gözünün önünde olacak!"

Yaratık, kahverengi parmaklı ellerinden biriyle kadının suratını tırnaklayıp, kaldırdığı etlerin kanlı birer kurdele gibi görünmesine yol açtı. Ağzını genişçe araladı. Tırnakları kadının boğazına girerken, tek gözü de arkaya kaymıştı. Soth bir anda alevlerin içinde Madam Girani'yi gözden kaybetti ve sonra korkunç bir çığlık vagonu doldurdu. Yanmış et kokusu, közlenmiş hayvan derilerinin kokusuna karıştı. Soth arkasını döndü ve karavanın kapısını menteşelerinden tekmeledi. Dışarıdaki hava alevleri körükledi ve ölüm şövalyesi yoğun, siyah bir dumanla kaplı vagonu terk etti.

"Yangın!" diye bağırdı birisi. "Herkes kalksın!"

"Yardım edin," diye bağıran bir başka bir ses yükseldi. "Madam Girani'nin çığlıklarını duydum."

Kabile mensupları yatakların terk etmişlerdi ve şimdi kampın içinde koşuşturuyor, alevleri söndürmek için su getiriyorlardı. Çığlıkların geldiği karavanı ve Lord Soth'un bu cehennem ateşinin içinden çıktığını gördüler. Ölüm şövalyesi etrafındaki alevlerden etkilenmiyordu. Küller pelerinine ya da miğferine değdiği zaman anında soğuyorlardı. Kalın bir duman bulutu Soth'u sardığında, ölüm şövalyesi tatlı bir bahar meltemiymiş gibi içinden geçti.

"Onu öldürdü," diye fısıldadı birisi, ancak kimse Soth'a doğru yürümeye cesaret edemedi.

Vistaniler ellerinde kovalarla donakaldılar. Parlayan tu-

runcu gözleriyle bu adam, Strahd'ın bir habercisi olmalıydı. Belki de her şeyi, hatta kontun kendisini bile yöneten karanlık güçlere hizmet ediyordu. Bu düşünce çoğu Vistani'nin ormana kaçmasına neden oldu.

Diğerleri, daha genç ve batıl inançları daha zayıf olanlar, Soth'u içlerinden birine saldırabilecek kadar cüretkar bir *giorgio* olarak gördüler. Bunlardan ikisi, on beş kış geçirmiş iki delikanlı, zırhlı adama doğru atıldılar. Vistaniler'in yazılmamış kuralları, yabancıdan intikam alınmasını emrediyordu ve bu çocuklar da gençliğin verdiği düşüncesiz coşku ile saldırdılar.

Biri bir uzun kılıç, diğeri de bir hançer kullanıyordu. İkisi de yetenekli savaşçılara benziyorlardı ancak ölüm şövalyesi, korkunun ve öfkenin onları tedbirsizliğe sürüklediğini görebiliyordu. Kılıcını çekti ve hiçbir çaba göstermeksizin ikisinin de üstesinden geldi. Kanları çimenlere akıyor, onları kızıla boyuyordu.

Ölüm şövalyesi karavanın önünde dikilmişti; sol elinde tuttuğu kılıcının ucu yere bakıyordu. Vagonu açlıkla yalayan alevler, Soth'un vahşi, dans eden gölgesini, ayağının dibindeki cesetlerin ve bütün açıklığın üzerine düşürüyorlardı. Alevler Girani'nin egzotik büyü malzemelerini yuttuğunda, ufak bir patlama kampı sarstı. Karavanın hala yanan çatısı, binlerce parçaya ayrıldı ve açıklığın üzerine yağdı. Daha önce kaçmamış birkaç Vistani, parçaların yol açtığı küçük ateşlerin üzerine kovalar dolusu su boşaltıyorlardı fakat yaşlı kadının vagonuna yakın olan başka bir vagon da yavaş yavaş yanmaya başlamıştı bile.

Bağırıp çağıran çocuklardan ve telaş içindeki yetişkinlerden sadece bir kişi Soth'a yaklaşmaya cüret etti. Güzel dansçı Magda, açıklığı geçerek, giderek büyümekte olan yangına doğru koşturdu. "Madam Girani!" diye haykırdı, yanaklarından yaşlar boşanarak.

Soth yanından geçmeye çalışan genç kadını yakaladı. Elinden yayılan doğaüstü soğuk yüzünden kadının ince bileğinde mavi izler oluşmuştu. "O öldü," dedi Magda'ya.

Genç kadın acı ve korkudan kaskatı kesilmişti. Ölüm şövalyesinden kurtulmaya çalıştı fakat onu tutan elin demir bir mengene gibi olduğunu fark etti. Dizlerinin üstüne, kabile gençlerinin cesetlerinin yanına çöken genç kadın, ormana doğru kaçmakta olan diğer Vistaniler'e baktı. Ağabeyi Andari, açıklığın sınırında durdu ve Magda'ya baktı. Korkaklığından en ufak bir utanma duymaksızın döndü ve göğsüne bastırdığı kemanı ile ormana koştu.

Ölüm şövalyesi açıklığı gözden geçirdi. Vistaniler'in tümü gecenin içine dağılmıştı ve sessizliği sadece alevlerin çıtırtıları ile ayağının dibindeki kadının hafif hıçkırıkları bozuyordu. Bileğini sıkmayı bıraktıktan sonra, "Senin adın Magda, değil mi?" diye sordu.

Soth bir yanıt beklemeden devam etti. "Akıllı bir kadına benziyorsun, Magda. O yüzden bana yalan söylemeyi ya da benden kaçmayı aklına bile getirme." Genç kadının bileğini bıraktıktan sonra kılıcını kınına geri soktu. Bileğini ovuşturan Magda, kendisini esir alan adama bakmadı.

"Madam Girani kabilenizin Barovia'da yolculuk ettiğini söylemişti ve bu yüzden seni rehberim yapıyorum," dedi ölüm şövalyesi en sonunda. "Ziyaret edeceğimiz ilk yer Ravenloft Şatosu. Beni oraya götür."

Beş

Şafağın ilk ışıkları içinde saklı duran çarpık bir dal parçasına takılan Magda, tökezleyerek dizlerinin üstüne düştü. Birbirine girmiş köklerin ve dalların arasında beş saat süren yürüyüşten sonra iyice tükenmişti. "Lütfen," diye yalvardı, "dinlenmeme izin verin. Bütün gece yürüdük."

"Ayağa kalk," diye yanıtladı Lord Soth, arkasından. Ses tonunda en ufak bir duygunun izi bile yoktu.

Genç Vistani gözlerini ovuşturdu ve zorlanarak ayağa kalktı. Eğilerek eteğinde açılmış olan deliklere ve bluzuna sıçramış olan pisliklere baktı. Deri ayakkabıları bir çayı geçerken ıslanmıştı ve dikenli çalıların arasında yürürken bacakları çizik içinde kalmıştı. Altın bileziklerinin hepsini saatler önce kaybetmişti. "Buralara yakın bir yerde Svalich Yolu'na rastlayabiliriz," dedi Magda umutla, beline bağladığı, çuval bezinden yapılma torbayı düzeltirken. "Yürüyüş ondan sonra bu kadar zor olmaz."

Soth yanıt vermeden önce bu yorum üzerinde düşünmedi. "Ormandan devam edeceğiz. Çoğu topraklarda yollar devriyelerle doludur ve kontun benim gelişimden haberi olmasını istemiyorum." Bir elini kadına uzattı. Birisi bu hareketi bir yardım önerisi gibi algılayabilirdi kolayca. Oysa Magda bunun bir tehdit olduğunu biliyordu: Yürü yoksa seni tekrar yaşayan ölümün soğuğuyla yakarım.

Magda yürümekten fazlasını yaptı. Koştu.

Genç kadın, sızlayan bacaklarının onu taşıyabildiği kadarıyla, ağaçların arasında koşturuyordu. İnce dallar suratına ve kollarına birer kırbaç gibi iniyor, sarmaşıklar ayak bileklerine

dolanır gibi gözüküyorlardı. Bir süre sonra nefesi ağır, hırlayan inlemeler şeklinde çıkmaya başlamıştı fakat genç kadın hızını azaltmadı. Yol ileride, diye defalarca tekrar etti kendi kendine. Yola ulaşınca ondan kurtulabilirsin.

Magda arkaya bakmaya cesaret edemiyordu çünkü ölü adamın tam arkasında ve dondurucu ellerini uzatmış olarak onu takip etmeyi sürdürdüğünden emindi. Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyor, ölü yapraklara ve böğürtlen dallarına takılan kendi ayak seslerini duymasını engelliyordu. Yine de, ne bir el omzuna dokunuyor, ne de bir bıçak sırtını deşiyordu. Magda hafif vücudu ile, zırhlı efendisinin elinden kurtulduğunu düşünmeye cüret etti.

Bir sıra köknar ağacının arasından Svalich Yolu'nu gördü. Yeni doğan güneş ormanın bazı yerlerinden sızıyor, her yere uzun gölgeler düşürüyordu ve şimdi genç kadın, birbirini izleyen bu karanlık ve aydınlık bölgelerin arasından koşturuyordu. Özgürüm! diye sessizce bağırdı. Güvendeyim!

İki turuncu göz köknar ağaçlarının arasından zifiri karanlığın içinde parladı. Magda bir çığlık attı ve kayarak durdu. Uzun yürüyüşün ve ani, çılgın koşunun yıprattığı kasları tökezlemesine neden olmuştu. Burkulan omzunun acısına aldırmayarak ayağa kalktı ve koşmaya devam etti.

Magda yoldan uzaklaşıp uzaklaşmadığını tam olarak kestiremiyordu. Sorun artık bu değildi. Ölü adam bir şekilde onun önüne geçmişti, o ve yol arasına. Sadece koşmaya devam et, dedi kendi kendine. Sana sonsuza kadar yetişemez.

Lord Soth yosunla kaplı büyük bir kütüğün gölgesinden çıkarak kadının tam önünde beliriverdi. Magda, ölüm şövalyesinin ayaklarının dibinde yere kapaklandı. Genç kadın hırlıyor, hıçkırarak ağlıyordu. "Bunu aradan çıkarttığımız iyi oldu," dedi Lord Soth sakin bir ses tonuyla. "Kaçmanın imkansız olduğunu öğrendiğine göre, artık yola devam edebiliriz."

Yeşil gözlerindeki ıstıraba rağmen, Magda zorlanarak ayağa kalktı ve yürüyüşüne kaldığı yerden devam etti.

Ölüm şövalyesi Vistani kampında sadece kadının soğuktan yanan bileğini eteğinden kopardığı bir bez parçası ile sarması ve vagonundan birkaç parça eşya alması için beklemişti. Madam Girani'nin karavanının kalıntılarında kısa bir dua etmesine bile izin vermemişti.

İlk birkaç saat boyunca her şey Magda'ya korkunç bir kabus gibi gelmişti. Çoğu zaman yatağında uyanacağını ve Andari'yi yatağında horlar bulacağını umdu. Uzaklardan gelen kurt ulumaları ya da daha sinsi ve karanlığın içinde, daha yakında olan bir şeyin homurtuları, onun her zaman gerçeği görmesini sağlıyordu. O anlarda arkasına dönüp baktığında, turuncu gözleri bataklık yakamozları gibi parlayan ölü adamı görüyordu. Çalıların arasında yürürken ağır botları hiç ses çıkarmıyor, kendisi de çok az konuşuyordu. Yine de, şafak vaktine doğru genç kadın, Lord Soth'un niyetinin onu öldürmek olmadığını anlamıştı—en azından Ravenloft Şatosu'na ulaşana kadar.

Kont Strahd Von Zarovich'in evini arama fikri Magda'yı en az Soth'un kendisi kadar korkutuyordu. Şeytan Strahd tarafından davetsiz misafirlere hazırlanan kanlı cinayetlerin söylentileri bütün dukalıkta dolaşırdı. Magda da, benzer şekilde ölen iki şanssız kişinin kalıntılarını Barovia kasabasında teşhir edilirken bizzat görmüştü. Onlar maceracılar, karanlık bastıktan sonra şatoya süzülmeye cüret eden hırsızlardı. Kolay para umudu sağduyularını köreltmiş ve Strahd da onları, adaletinin bir örneği olarak diğer kasabalılara teşhir etmişti.

Genç Vistani, kasaba meydanına atılmış, kansız, paramparça cesetlerin görüntüleri aklına gelince ürperdi. Korkunç manzarayı aklından çıkartmak için bütün dikkatini etrafında ötüşen kuşların cıvıltılarına ve gölgeliklerin arasından süzülen güneş ışığının parlaklığına yöneltti. Hiçbir yararı olmuyordu.

Ölü adamların görüntüleri, düşüncelerinde ön plana çıkıyordu.

Ancak Madam Girani'nin ölüm şövalyesinin Strahd'ın koruması altında olduğunu söylediğini hatırladı Magda, irkilerek. Belki de kont onların sağ salim şatoya ulaşmalarını istiyordu. Bu düşünce genç kadının umutlarını birkaç saat daha ayakta tuttu.

Üç atlı, güneş tam tepedeyken, atları sıkışmış toprak yığınlarını havaya savurarak Svalich Yolu'nda dört nala ilerliyordu. Arkalarında, bir adamın eyerinde gevşekçe oturduğu dördüncü bir atı sürüklüyorlardı. Yol o kadar uzaktaydı ki ne Soth ne de Magda sürücüler hakkında en ufak bir ayrıntıyı bile seçememişlerdi. Fakat buna benzer atlı gruplar ve vagonları erzakla dolu, yalnız dolaşan çiftçiler son bir saat içinde daha sık karşılarına çıkar olmuştu.

"Kasabaya yaklaşıyor olmalıyız," dedi Soth, atlılar geçtikten sonra. "Eğer bu hızla gidersek, oraya ne zaman varırız?"

Magda etrafına bakındı. Yolun güneybatıya kıvrılmaya başladığını fark etti; kasaba ve Ravenloft Şatosu dört milden biraz daha uzaktaydı. "Öğlenden sonra," diye cevap verdi, "eğer bu hızla gitmeye devam edersek."

Bunun üzerine biraz düşünen ölüm şövalyesi Magda'ya oturmasını emretti. "Şatoya karanlık bastıktan sonra varmak istiyorum. O zaman savunmalarını yarmak daha kolay olur."

Barovia'nın yerlilerinin anlattığı hikayelere göre, gündüz ya da gece, Ravenloft Şatosu konukları çok nadir hoş karşılardı. Ve dev gibi yükselen taştan yapının duvarlar ya da kapılardan daha sinsi savunmaları vardı—tabi eğer yöre halkının sözlerine inanılacak olursa. Her şeyden önemlisi, Lord Soth kontun hazinesinden bir şeyler aşıracak, ufak tefek bir hırsızdan çok daha fazlasıydı.

"Uyuyabilirsin," dedi ölüm şövalyesi, bir öneriden çok

emri andıran bir tavırla.

Magda, Soth kampta bileğini kavradığı zaman oluşan yaraları inceliyordu; şiddetli soğuğun oluşturduğu yaralar hala acıyor ancak yavaş yavaş iyileşiyorlardı. Omzu da daha iyi durumdaydı. Zorlu yürüyüşün bedelini ise ne yazık ki ayakları ödemişti. Topukları ve parmaklarında su toplamış yerleri ve sıyrıkları inceledikten sonra gümüş hançerini çıkarıp kuşağının bir kısmını yaralarını sarmak için kesti. Bu işi yaparken durdu ve Soth'a baktı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, birkaç yarda uzakta dikiliyordu. "Siz oturmayacak mısınız?"

"Dinlenmeye ihtiyaç duymam," diyerek kestirip attı Soth.

"Yaşayanlar çabuk yorulur, ama ölüler hiç uyumaz," diye mırıldandı Magda, eski bir Vistani deyişinden alıntı yaparak. Ayaklarını sarıp, kuşağın geri kalanını beline doladıktan sonra arkasındaki ağaca yaslandı. "Kontla ne işiniz var, ölü olan?"

"Bana numara yapma, kız!" diye gürledi ölüm şövalyesi. "Ben, Dargaard Kalesi'nden Lord Soth. Eğer bana hitap etmek istersen unvanımı kullan."

Magda saygısız davranmak istememişti ancak yorgunluk, bir süreliğine korkusunu unutmasına neden olmuştu. "Bağışlayın, Lord Soth," dedi. Sesi duyduğu huzursuzluğa dair hiçbir açık vermiyordu.

Bu konuşmayı izleyen sessizlik, gerginlikle yüklüydü. "Siz Vistaniler cesur tiplersiniz," dedi Soth, en sonunda. "Strahd'a inancınız çok büyük olmalı. Eğer seni öldürmeye karar verseydim, seni benden koruyabileceğini düşünüyor musun?"

Dehşet veren bir an boyunca Magda, ölü adamın kendi düşüncelerini okuyup okuyamayacağını düşündü. Bütün Vistaniler—sadece Madam Girani'nin kabilesindekiler değil—Strahd'ın gözleri ve kulakları olarak Barovia'da ve aynı zamanda sınırlarına komşu olan diğer dukalıklarda da ona hizmet ederlerdi. Bu hizmetlerinin karşılığı olarak Strahd on-

lara ülkesinde ve dışında özgürce dolaşma hakkını tanımıştı. "Neden kontun bir hizmetkarı olduğumu düşünüyorsunuz?" diye sinirli bir şekilde sordu Magda.

"Akıl hocan bana, Vistaniler'in Strahd'ın koruması altına olduğunu söylemişti," diyerek cevapladı Soth. Elini sallayarak tartışmaya son verdi. "Kampta olanlar bunun ne kadar önemsiz olduğunu gösteriyor olsa gerek."

Genç kadının gözleri ilk kez Soth'un bakışlarını doğrudan karşılamıştı. "Strahd çok büyük güce sahiptir. Vistaniler de—bir bakıma. Barovia ve yakınlarındaki tüm dukalıklarda çok fazla Vistani kabilesi vardır ve halkıma karşı işlediğiniz suçların haberleri onların hepsine yayılacaktır."

"Hah!" diyerek tersledi ölüm şövalyesi. "Senin çingenelerin bana zarar verebilecek hiçbir şey yapamazlar."

Magda ağaca yaslandı ve gözlerini kapattı. "Sizden, hatta Strahd'tan bile daha güçlü, Vistaniler'in yakarışlarını duyan ve lanetlerimizi gerçekleştiren karanlık güçler var." Sırtını Soth'a dönerek bir yana kıvrıldı. "Strahd bile Vistaniler'e saygı gösterir, Lord Soth. Bunda utanılacak bir şey yok."

Öfke, ölüm şövalyesinin ilk tepkisi olmuştu ancak Magda'nın söylediklerini düşünürken, bunların sadece yorgun ve taciz edilmiş bir kadının kör inanışları olduğuna karar verdi. Soth, Vistani'nin yanı başında durup kara saçlı güzelin uykuya dalmasını seyrederken onu Kitiara ile kıyasladığını fark etti. Aynı vahşi ayakta kalma tutkusu, iki kadını da yanıp tutuşturuyordu. Gerçi yüceefendi, Vistani'de olmayan cesarete sahipti. Magda'nın boyun eğdiği bu uzun yolculuğu asla kabul etmezdi. Belki de genç çingene uygun bir zaman kolluyordu. Belki de Kitiara'nın olmayı umabileceğinden daha sabırlıydı.

Magda ve Kitiara hakkındaki düşünceler Caradoc'la ilgili düşüncelere dönüştü. Soth hain kahyasının kendini nereye sakladığını, Barovia'nın neresinde kendine bir sığınak bulmuş

olabileceğini düşündü—hayalet, tekrar karşılaştıklarında efendisinin onu öldüreceğini biliyor olmalıydı.

"Hiç kimse seni koruyabilecek kadar güçlü değil," diye yemin etti ölüm şövalyesi. "Ve seni yok ettiğime emin olduğum zaman bu lanetli yerden kurtulup, Kitiara'mı diriltece-ğim.

* * * * *

Svalich Yolu gün batımından çok önce yolcular tarafından terk edilmişti ve karanlık bastıktan sonra tek bir atlı bile buradan geçmemişti. Gün ışığı kaybolmaya başladığında Soth Magda'yı kaldırdı. "Zamanı geldi," demesi Vistani'nin ayağa fırlaması için yeterli olmuştu. Zar zor ilerlerken, Magda harabeye dönmüş kamptan ayrılmadan önce yanına aldığı son yemeği de aceleyle tıkındı. Birkaç yüz yarda güneylerinden akmakta olan nehre rağmen Soth, genç kadının sert ekmeği çiğneyebilmesi için su içmesine izin vermedi.

Barovia kasabası ve Ravenloft Şatosu'na son birkaç mil kala toprak olağandışı bir şekilde yükselip alçalıyor ve yol büyük granit çıkıntıların etrafından kıvrılıp dönmek zorunda kalıyordu. Başlarının üzerinde bir sürü yarasa havada gelişigüzel uçuşmaktaydı. Bulutlarla kaplı gökyüzündeki yumuşak kanat çırpışları gecenin yaklaştığını haber veriyordu.

"Bunlar kötüye alamet," dedi Magda, kalbinin üzerinde esrarengiz bir işaret yaparak.

Kadın batıl hareketleri yaparken Soth *bir şeyin* sancısını hissetti. Belki de bu işaret, bir zamanlar yapanı kötülüğe karşı korumayı amaçlayan bir büyünün parçasıydı, diye karar verdi. Madam Girani'nin söylediği gibi, Vistaniler büyüye hiç de yabancı değillerdi.

Sonunda, en son yükseltinin de tepesine vardılar. Aşağıda bir vadi uzanıyor, tam ortasına toplanmış küçük bir kasabayı

kucaklıyordu. Azalan güneş ışığı altında burası, ürkütücü ve davetkar olmayan bir yer gibi görünüyordu.

Svalich Yolu, Barovia'nın ortasından geçiyor, iki ya da üç katlı, küçük binaları birbirinden ayırıyordu. Kasabanın biraz dışında terk edilmiş, harabeye dönmüş bir köşk vardı ve bel vermiş, taş ve odundan yapılma bir kilise, çan kulesi parçalanmış bir halde kasabanın kuzeyinde duruyordu. Orman, ev ve tarlaları her yönden kuşatıyordu ve daha önce yola çok yaklaşmış olan nehir şimdi Barovia'nın güney kısmının sınırını oluşturuyordu. Hem yol hem de nehir batıya doğru devam ediyordu. Nehir yüksek, kayalık tepelere doğru kıvrılmadan önce büyük bir göl oluşturmuştu. Yol ise kule gibi yükselen muazzam bir kaya parçasının üzerine oturtulmuş, kasabaya bakan şatoya doğru gidiyordu.

"Ravenloft Şatosu," diye fısıldadı Magda. Kollarını vücuduna sardı. Soth, genç kadının bunu soğuk havayı uzak tutmak için mi yoksa kayanın üstüne tünemiş kadim yapının görünüşü yüzünden mi yaptığına emin değildi.

Soth vadiye bakarken dikkatini çeken tek şey şato olmamıştı. Birkaç yüz ayak genişliğindeki sis hem Barovia'yı hem de Ravenloft Şatosu'nu sanki koruyucu bir sur gibi çevreliyorlardı. "Daha fazla sis," diye fısıldadı. "Öyleyse beni Krynn'den buraya getiren kişi *Strahd*."

"Hayır," dedi Magda. "Bu sis halkaları kasaba ve şato için birer savunma bariyeri. Strahd bunları, bölgeye giren veya çıkanları tespit etmek için kullanır." Torbasını karıştırdı ve ağzı kapatılmış cam bir şişe çıkardı. Küçük kabın içi yoğun, mor bir sıvıyla doluydu.

Acı sıvıyı içtikten sonra devam etti. "Sis güçlü bir zehirdir. Eğer bir panzehir—sadece biz Vistaniler'in yapmasına izin verilen bir tanesinden—içmezsen zehir ciğerlerine ve kalbine dolar. Daha sonra, eğer Strahd'ın izni olmadan kasabayı terk etmeye kalkışırsan. . . " Vistani, cümlesini yarım

bıraktı.

"Nefes almamam isabet olmuş," dedi Soth bariyere doğru yürürken.

Magda ölüm şövalyesini hızla takip etti. Sisin kenarına vardıklarında Soth tereddüt etti. "Kuşağını bileğine bağla—sıkıca." Magda bu görevi yerine getirmek için acele etmeyince ekledi, "Eğer yapmazsan sisin içinden geçerken kolunu tutmak zorunda kalacağım."

Ölüm şövalyesinin daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Soth bezi diğer ucundan tuttu ve, "Bunu aramızda gergin tut," dedi. "Eğer sisin içindeyken gevşediğini hissedersem, seni boğazından kavrarım ve kasabaya gidene kadar bırakmam."

Kasabanın kuzeyine doğru sisin içinden çıktılar ve şatonun bulunduğu yüksek, sarp kayalıklara gitmek için ağaçların arasına girdiler. Güneş son ve zayıf ışıklarını batıdaki dağların üzerinden aşırırken Soth ve Magda yakınlarından gelen sesler duydular.

"Acele edin!" diye bağırdı biri. Panik, sesinin titremesine neden oluyordu. "Işık neredeyse kayboluyor!"

"İpi şu dalın üzerinden sarkıtın!"

Ölüm şövalyesi ağaçların arasından sessizce ilerlerken Magda da onu takip ediyordu. Ormanın kenarında, Soth'un daha önce tepeden incelediği eğilmiş kilisenin yakınlarında, on tane adam dolanıp duruyorlardı. Bir tanesi elindeki ipi terk edilmiş binanın önünde duran boğumlu ağacın yüksekte bulunan sert dallarından birinin üzerinden geçirmeye çalışıyordu. Adamların çoğunun saçları ve gözleri siyahtı ve uzun, aşağı sarkan bıyıkları vardı. Bir zamanlar Soth da, Krynn'deki diğer bütün Solamniya Şövalyeleri gibi, böyle bir bıyık bırakıyordu. Ancak kaba, yün giysileri ve aksanlı konuşmaları, bu adamların taşralı olduklarını, soylu doğmuş savaşçılar olmadıklarını gösteriyordu.

"Ver onu bana," diye sertçe söylendi kasabalılardan biri, yanındakinin elindeki ipi alarak. Bu adam diğerlerinden farklı olarak sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Ayrıca yüzü tıraşlıydı ve ağır işçi kıyafetleri yerine, zaman içinde solmuş ve cüssesine göre çok küçük kalan, uzun, kırmızı bir cübbe giymişti. İpi tombul parmaklarıyla tuttu ve tek bir atışta dalın üzerinden geçirdi.

Ağaçların arkasına saklanan Magda gözlerini kapattı. "Bir idam," diye mırıldandı. "Büyük ihtimalle birisi boyarın tekini soyarken yakalanmıştır."

Adamlar bir şey bekliyormuşçasına kasabaya doğru bakıyorlardı. Güneş battıktan sonra ormanın yakınlarında bulunmak açıkça sinirlerini bozmuştu çünkü sürekli olarak ağaçlığa göz atıyorlardı. Akşam karanlığı henüz geceye dönüşmemişken bir adam, kestane rengi güçlü bir bineğin üzerinde, binaların kümelendiği yerden o tarafa geliyordu. Atın arkasına bağlanmış ufak bir figür, acı içinde yuvarlanıp, yerde sekiyordu.

"Sonunda!" diye haykırdı kasabalılardan biri ve kalabalık, atlıya doğru koşturdu. İğdiş edilmiş at ağaçtan çok uzak olmayan bir yerde durdu ve talihsiz tutuklu ayağa kaldırıldı.

Kel başından çizmelerinin demir topuklarına kadar dört ayak boyundaydı. Bu kaba davranışlar yüzünden pantolonu lime lime olmuş, çıplak göğsünü ve çelik kaslı kollarını kanlı sıyrıklar kaplamıştı. Elleri birkaç adamı zaptedecek kadar çok iple, arkasında bağlanmıştı. Tutsak, esarete sürüklenen bir deli gibi çılgınca bağlarından kurtulmaya uğraşmaktaydı.

"Çok, çok büyük bir yanlışlık yapıyorsunuz," diye homurdandı küçük adam. Derin bir nefes aldı ve debelenmeyi bıraktı. "Beni şimdi salıverin ve bütün bu aptal yanlış anlamayı unutalım."

"Ah, bir cüce," dedi Soth sakince. "Bu dünya benimkinden o kadar da farklı değilmiş."

Magda şaşırmış görünüyordu. "Geldiğin yerde bu ucubeden daha fazlasının olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu. "Onun gibiler Barovia'da çok az bulunur."

Soth bunu düşünürken, kırmızı cübbe içindeki tombul kasabalı bir meşale yaktı ve tutsağa doğrulttu. "Suçlarının bedelini ödemelisin."

Soth, meşalenin ışığında cücenin gözlerinden birinin bir şiş yüzünden kapanmış olduğunu gördü. Yüzü de göğsü gibi çiziklerle doluydu ve yassı burnundan sürekli kan gelmekteydi. Kan yüzünden keçeleşen kahverengi bıyığı, uzun favorileri ile birleşiyordu. Tuhaf olan, cücenin kırmızı cübbeli adama gülümsemesiydi. "Gerçekten," diye önerdi, "eğer şimdi gitmeme izin verirseniz, hepimiz daha mutlu oluruz."

"Hadi, bitirelim şu işi," dedi başka bir kasabalı, üstlerinde uçuşmakta olan yarasalara sinirli bir bakış atarak.

Diğer adamlar da onayladıklarını belirterek mırıldandılar ve cüceyi darağacına sürüklediler. Kasabalılar suçlunun boynuna ilmeği geçirip ipin diğer ucunu da ata bağladıktan sonra, Soth seyretmekten vazgeçti. "Gel," dedi Vistani'ye, "yeteri kadar gördüm."

Magda, ölüm şövalyesi açıklıktan uzaklaşırken onu memnuniyetle takip etti. Ormanın iyice içine girdikleri zaman, cüceyi asanların meşum bağırtılarının yerini cırcır böceklerinin tiz sesleri almıştı. Magda bu tanıdık sesin kendisini rahatlatmasına izin verdi.

"Kutsal olan her şey adına, hayır!"

Bir çığlık havayı yardı, sonra derinden gelen bir gürleme sesi geceyi sarstı.

"Kaçın, aptallar, kaçın!"

Cüceyi astıkları yerden bir hırlama sesi yankılandı. Çığlıklar önce bir adamdan ve sonra da diğer ikisinden yükselerek karanlığı deldi. Acıyla kişneyen bir atın sesi, bu berbat çığlıklara karışıyordu. Bu çığlıkları ağaçların arasında körle-

mesine koşturan birisinin sakar hareketlerinin sesi izledi.

Soth tek bir söz söylemeden kargaşaya doğru geri döndü. Karanlıkta ilerlerken Magda ona yakın durmaya çalışıyordu. Hem ölüm şövalyesi hem de Vistani, büyük bir köknar ağacının arkasından önlerine çıkan kırmızı cübbeli adamı görünce şaşırdılar. Adam, elindeki meşaleyi önlerinde sallıyordu.

Ormanın içindeki bu manzara, tuhaf bir tablo gibi donup kalmıştı. Magda savunma pozisyonunda çömelmişti. Soth başını hafifçe yana yatırmış, gergin ve dimdik dururken, pelerini arkasında sessizce sallandı. Birkaç ayak uzaktaki kırmızı cübbeli adam dengesini kaybederek fakat adım atamadan ileriye doğru devrilirken gözlerinden panik okunuyordu. Soth o gözlerde başka bir şey daha görmüştü: Tanıma. Kırmızı cübbeli adam sadece şaşırmamış, bir yandan da ölüm şövalyesini tanıdığı için dehşete kapılmıştı.

Kasabalı, Soth ve Magda'nın önüne çıktığı gibi aniden ormanın içine kaçarken meşalesi kanayan, ışıktan bir iz bırakıyordu.

Ölüm şövalyesi cübbeli adamı takip etmeyi düşündü ancak açıklıktan gelen korkunç uluma bu düşünceyi dağıttı. Bunun yerine asılmanın gerçekleştiği yere yöneldi Soth.

Ölüm şövalyesi ve rehberini şaşırtıcı bir sahne karşıladı. Atın ve kasabalılardan beşinin parçalanmış, kanlar içindeki cesetleri darağacının yanında yerde yatmaktaydı. Diğer adamlar görünürde yoktu. Yara bere içinde fakat ellerini ve boynunu bağlayan iplerden kurtulmuş olan cüce, bu katliamın tam ortasında oturuyordu. Demir tabanlı botlarından birini ayağına geçirirken, gelişigüzel bir ıslık tutturmuştu.

Uzun bir şekerlemeden uyanmış birisinin rehavetiyle gerindi ve botunun diğer tekine uzandı. Bir anda hareketsiz kaldı ve burnunu tiksintiyle buruşturdu. "Daha çok çiftçi mi?" diye homurdandı, botu yere bırakarak. Yere çömeldi,

neredeyse elleri ve dizlerinin üstünde duruyordu. Havayı kokladı. "Hadi çıkın oradan da neye benzediğinizi göreyim."

Çevrelerindeki kalın iğneli köknarların arasında iyice saklanmış olmalarına rağmen Soth ve Magda'nın durduğu yere bakıyordu. Vistani ormana girip sinmeye çalıştı ancak ölüm şövalyesi öne doğru bir adım attı.

"Ve diğeri," dedi cüce, gözlerini kısarak Vistani'nin arkasından bakarak.

"Hemen git, Magda," diye emretti Soth, kadının tereddüt ettiğini görünce. Saklandığı yerden çıkan Magda'nın eli kuşağındaki hançere doğru kayıyordu.

"Vistani!" diye tısladı cüce, bronz tenli, siyah saçlı kadını görünce. Boğazından kalın bir hırlama yükseldi ve kadının üzerine çullanacakmış gibi gerildi. "Kontun ajanları olacağını bilmeliydim."

Magda hançerini çekti ve bulutların arasından geçmeye çalışan donuk ay ışığı metalin parlamasına neden oldu. Cüce ileriye doğru temkinli bir adım attı.

"Yeter," dedi Soth. "Bu kız benim tutsağım ve ben de Strahd Von Zarovich'in bir uşağı değilim."

Cüce burun kıvırıp, omuz silkti. "Bir Vistani kadını ve. . . hmmm." Sağlam gözüyle ölüm şövalyesini süzdü. Yüzündeki ifade yeni gelene karşı duyduğu ilgiyi yalanlıyordu. Duruşunda hiçbir korku belirtisi yoktu.

Şatoya doğru başını sallayan cüce, "Kesinlikle *onun* yürüyen cesetlerinden biri değilsiniz, Sör Şövalye," dedi. "Onun isminden başka hiçbir şey söyleyemezler. Egosunu gösteriyor, öyle di mi—sadece inleyen ya da 'Strahd' diyen zombilerinin olması?"

Soth, tekrar yere oturup botunu ayağına geçirmeye çalışan cüceyi dikkatle inceledi. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu ölüm şövalyesi.

Cüce, adaleli kollarındaki kanın bir kısmını sildikten son-

ra gülümsedi. "Bunun hepsi benim değil, eğer bahsettiğiniz buysa," diye cevap verdi. "Ama onları uyarmıştım. 'Beni asmaya çalışırsanız, pişman olursunuz,' dedim." Ölü vücutlara bir göz attı. "Ve öyle de oldular."

"Nasıl?" diye sordu ölüm şövalyesi, üzerine basa basa.

Botunu giymeyi bitiren cüce, şimdi parçalanmış pantolonunu düzeltmek ve kanı temizlemek için elinden geleni yapıyordu. "Buralarda yenisiniz." Güldü ve başını kaldırarak Vistani'ye baktı. "Haklıyım—şey, Magda'ydı, di mi? Dukalığa yeni geldi, öyle di mi?"

Vistani gümüş bıçaklı hançerini sıkıca kavramış, kararlılıkla sessiz duruyordu. Bakışları mide bulandıran bir cesetten diğerine kayıyordu ve ne zaman cüce ani bir hareket yapsa silahını tehdit edercesine savuruyordu.

Ne Magda'nın düşmanca tavırları ne de Soth'un sessizliğine aldırmayan cüce kendisini temizleme işine geri döndü. Kıyafetleri için yapabileceğinin en iyisini yaptıktan sonra cesetten cesede ilerleyerek çalmaya değecek bir şeyler bakındı. Çoğu kasabalıların kabaca örülmüş kıyafetleri kullanılmayacak kadar parçalanmıştı, fakat cüce, cesetlerin birinden kolsuz, yün bir süveter, atın üzerinden de parlak desenli bir battaniye aldı. En son aldığını bir pelerin gibi bağladıktan sonra ölüm şövalyesine döndü. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Yani, burda sadece bu cesetleri soymamı izlemek için durmuyosunuzdur."

"Bu topraklara yeni geldiğimi söyledin. Neden böyle düşünüyorsun?"

Cüce, ölüm şövalyesine doğru ilerledi. Soth'un yanına yaklaştığında omuzlarındaki battaniyeye daha sıkı sarındı. "Bakın," dedi cüce, gizlilik içeren bir fısıltıyla, "buradayken, Barovia halkından iki şey öğrendim. Birinci kural: Yabancılara, onlar hakkında hiçbir şey sorma. Burda tanıştığım çoğu kişinin gizli kalmasını isteyeceği sırları vardır. Sizin ya da be-

nim yapmayı düşünebileceğimizden daha kötü şeyler yapmışlardır—şey, sizinkilerden en azından. Ve bazıları, belki de çoğu, insanların işlerine burunlarını sokmalarından hoşlanmazlar.

Geriye çekildi ve sanki birileri onu dinleyebilirmiş gibi etrafına bakındı. "Örneğin sizin bir ölümlü olmadığınızı biliyorum—nasıl olduğunu sormayın, çünkü söylemicem—ama bunu olduğu gibi kabul ediyorum. Buralarda sizden daha garip olanlarını gördüm. Çok değil, tabi ki." Soth bir yorumda bulunmayınca, cüce omuz silkti.

"Bunu bana neden söylüyorsun? Strahd Von Zarovich'in bir casusu olmadığıma bu kadar emin misin?" diye sordu Soth.

Cücenin suratında bir sırıtış belirdi. "Barovia hakkında öğrendiğim ikinci şeye gelince: Vistanilerle hiçbir şey yapma. Yabancılar hakkında öğrendikleri her şeyi konta iletirler ve onlara zarar vermek Strahd'ın kendisine hakaret etmektir." Magda'ya doğru başını salladı. "Eğer sizin hakkınızda en ufak bir şey bile öğrendiyse, Sör Şövalye, onu tekrar ormanın içine götürmeli ve kimsenin onu tekrar göremeyeceğinden emin olmalısınız. Sadece bir öneri, hatırlatırım. Bu cehennemde uzun süredir sıkışıp kalmış olan birinden karşılıksız bir öğüt."

Birkaç ayak ötede sinirli sinirli hançeriyle oynayan Magda, geriye, ormana doğru bir adım attı. "Bir şey geliyor," diye tısladı. "Kasaba yönünden."

"O hödükler olamaz," dedi cüce. "Güneş battıktan sonra asla, eğer çok zorunlu değillerse, evlerini terk etmezler. Buralarda sizin ve benim gibilerden çok fazlası dolaşıyor."

Uzaktan gelen tahta tekerleklerin takırtısı ve taştan yolu döven at nallarının gürültüsü, kasaba yönünden yaklaşmaktaydı. Karanlığın içinde iki gaz lambasının ışığı belirdi ve takırtı sesi yükseldi.

"Bir at arabası," dedi Soth, parlayan gözleriyle gecenin

karanlığına bakarak. "Bir çift at, kapkara!" Yolun aşağısına göz gezdirdi. "Bir sürücü göremiyorum."

"Ah! Kahrolası—" Cüce ağaçlığa doğru ilerledi. "Size söylemiştim, di mi? Kahrolası Vistani! Anlaşılmaz bir küfür savurduktan sonra ormanın içinde gözden kayboldu.

Soth kılıcını çekti ve Magda'ya döndü. "Nedir bu?"

At arabası yıpranmış binanın önünde durmadan önce kadının cevap verecek zamanı yoktu. Siyah atlar endişeyle tepiniyor, burunlarından soluyup başlarını sağa sola sallıyorlardı. Kasabadan buraya atları bir sürücü getirmemişti ve arabanın kapısı davetkar bir şekilde açılırken ona hiçbir el dokunmamıştı.

"Strahd'ın arabası," diyerek, en sonunda konuşabildi Magda. "Aynı hikayelerdeki gibi! Sizin için gönderdi!"

"*Bizim* için, Magda," diye düzeltti Lord Soth. "Etkileyici rehberimi geride bırakacağımı düşünme sakın."

Altı

Strahd Von Zarovich, bir kolunu rafına dayadığı devasa bir şöminenin önünde duruyordu. Şöminenin tam ortasında birkaç kütük yanmaktaydı, ancak yaydıkları ışık kontun içinde bulunduğu mağaramsı odayı karanlıktan kurtarmak bir yana, Strahd'ı bile zar zor aydınlatıyordu. Barovia lordu dalgın dalgın bir şiir kitabının sayfalarını karıştırıyordu. Zaman aşımına uğramış her bir sayfayı çevirişinde dudaklarındaki zalim gülümseme giderek artıyordu.

"Ah, Sergei. Sen her zaman umutsuz bir romantiktin."

Kitap uzun zaman önce Strahd'ın kardeşi Sergei tarafından kaleme alınmıştı ve içinde bulunan bütün dizeler tek bir kadına adanmıştı, sevgilisi Tatyana'ya. Kontun gülümsemesinin nedeni şiirler değildi, çünkü onlar Sergei'nin trajik derecede kısa hayatındaki her şey gibiydi—güzel ve kalpten kopan bir duygusallıkla dolu. Hayır, onu bu kadar eğlendiren şey, sevgi vurgularının beyhude olduğunu bilmesiydi. Kutsal yeminler hiçbir zaman aşıkları birleştirememişti; Strahd bunu biliyordu çünkü kardeşini Tatyana ile evleneceği gün bizzat öldürmüştü.

Kıza karşı hissettiği, her şeyi tüketen bir arzu, Strahd'ın tatlı, sevgi dolu Tatyana'dan başka hiçbir şeyi düşünemeyecek hale gelmesinin nedeniydi. Kızın umutsuz derecede saf olan kardeşiyle evlenecek olması düşüncesi, Strahd'ın kıza duyduğu açlığı daha da arttırmıştı; günlerini uğursuz bir huysuzlukla Ravenloft Şatosu'nun salonlarını arşınlayarak, sevdiğinin kısa da olsa bir bakışını yakalayabilmeyi umarak geçiriyordu. Geceleri gizlerle dolu büyük ciltleri inceliyor, Tat-

yana'nın kalbini kazanabilmek için bir büyü keşfetmeyi umuyordu.

En sonunda karşılıksız tutkusu Strahd'ı karanlığın güçleri ile bir anlaşma imzalamaya zorladı: Kardeşinin katline neden olacak bir anlaşma. Sözleşmenin kendisine düşen kısmını Sergei'nin düğün günü tamamladı, şimdiye kadar gördüklerinden çok daha keskin bir kiralık katil hançeriyle. Kardeşini öldürdükten sonra Strahd sadece kabuslarda hayal edilebilecek güçlere kavuştu; fakat bu yeni güçleri bile Tatyana'nın Sergei'ye olan aşkını değiştiremedi.

Strahd ona tutkusunu açıkladığında, Tatyana kontun kollarında tek bir an bile geçirmektense kendi hayatına kıymayı tercih etmişti.

Strahd kitabı sertçe kapattı. Tatyana'nın ölümünden neredeyse dört yüz yıl sonra kontun hala burada yaşıyor ve hala onu arzuluyor olacağına dair hiçbir fikri olamazdı.

Kitabı ateşe fırlattı ve eski, kurumuş yapraklar birden alev alarak yanmaya başladılar. Kont sabırsızca taş zeminde dolaşmaya koyuldu.

Evet, Strahd'ın uzun yıllar önce anlaşma yaptığı karanlık güçler, Sergei'nin ölümüne karşılık ona çok şey vermişlerdi. Hastalığın sıkıntısı ya da yaşlılığın getirdiği çöküntüyü hiçbir zaman hissetmedi. Aslında, Barovia'yı beş insan ömrü süresince yönetmişti. Kont bu zamanın çoğunu büyü öğretilerine adamıştı ve bu amaç uğruna ortaya çıkardığı karanlık sırlar, yaşayanlar ve ölüler üzerinde bir güç elde etmesini sağladı.

Barovia, uzun yıllar Von Zarovichler'in hüküm sürdüğü dukalık, kontun zaferle sonuçlanan kanlı eylemlerini dengelercesine acı çekiyordu. Sergei'nin ölümünden hemen sonra dukalık sislerden oluşan bir cehennemin içine çekilmişti. Strahd kısa süre içinde Barovia sınırlarından dışarıya çıkamadığını anlamış, ama başkalarının da ülkeyi terk etmelerini engelleme yetisini kazanmıştı. Toprağın mutlak efendisi ol-

muştu, yine de bu zafer kısa zamanda hiçbir şey ifade etmemeye başlamıştı. Dağınık durumdaki kasabalarda yaşayan hiçbir köylü veya boyar Strahd için bir tehdit oluşturmuyordu; işte bu yüzden kont, Soth gibi varlıkların Barovia'da belireceği zamanları bekliyordu.

"Konuklarım rahatlar mı acaba, diye merak ediyorum," dedi Strahd alçak sesle ve bir pencereye yaklaştı. Kont, dağın yamacından şatosuna doğru kıvrılarak ve tırmanarak gelen yola baktı. At arabası önündeki ikiz lambalardan kolaylıkla tanınabiliyordu ve İvlis Nehri'nin üzerinden geçen köprünün yakınlarında, sabit bir hızla şatoya yaklaşıyordu.

Ravenloft Şatosu'nun efendisi gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Sürücüsüz araba isteklerine nasıl uyuyorsa, arabanın içindekilerin zihinleri de Sergei'nin şiir kitabı gibi kontun gözleri önündeydi. İlk önce Vistani kadının üzerinde yoğunlaştı. Kontun önceden tahmin ettiği gibi, kadının duyduğu dehşet zihnini bulandırıyordu, yine de aklının bir kısmı korkuya karşı koymaktaydı. Cesaretinin özünü, Vistani kahramanlarının eski hikayelerini tekrar ediyor, korkuya yenilmemeye çabalıyordu. Ancak öyküler dehşeti tamamıyla engelleyemiyordu. Bu korku Strahd için yararlı olabilirdi, özellikle bunu Magda için hazırda tuttuğu küçük şokla destekledikten sonra.

Soth'la kıyaslandığında, Vistani'nin kont için hiçbir önemi yoktu. Sonuç olarak sadece sıradan bir piyondu. Diğer taraftan, ölüm şövalyesi dikkatli bir inceleme gerektiriyordu ve bu nedenle Strahd zihnini temizleyip, yeni gelenin zihnini zorlamaya başladı.

Soth'un zihninin yüzeyi, kasabayı çevreleyen boğucu sis duvarı kadar bulanıktı. İnsanların düşüncelerini renklendiren alışılmış duygular—aşk, tutku, saygı—ya yoktu ya da körelmişti. Strahd daha da ilerledi ve köpüren bir nefret ve şiddet dalgası, kontun etrafında parçalandı. Strahd bu duyguların

yoğunluğu karşısında şaşkına döndü ve zihni bir anda irkildi.

Soth'un bilinçaltına inmeyi sürdürürken Strahd'ı en çok şaşırtan şey, korkunun mutlak eksikliğiydi. Kont hakkında en azından bir şeyler bilen diğer bütün yeni gelenler, onunla tanışma konusunda endişe duyarlardı—bu yaşayan ölü şövalye hariç. Ravenloft Şatosu'nun efendisi, Soth'un zihninin üzerine hiçbir meşum gölge düşürmüyordu. Aptalca bir cesaret mi, diye düşündü kont, ancak sezdiği güç bunun tam tersini söylüyordu.

Ölüm şövalyesinin çalkantılı düşüncelerinden alabileceğinin hepsini aldığını düşünen Strahd, kendisini Soth'un zihninden ayrılmaya hazırladı. Birbirinin içine geçen vahşi duyguların arasından yavaşça çekilmeye başladıysa da bir dürtü tereddüt etmesine neden olmuştu. At arabasındaki yolculuk, ölüm şövalyesinin zihninde eski bir olayı canlandırmıştı.

Sapık bir röntgencinin coşkusuyla, Barovia lordu tekrar eski yerine yerleşti.

Geniş bir salonda dizlerinin üzerinde çökmüş Soth'un dizleri ağrımaktaydı. Oda, Solamniya Şövalyeleri'nin üç tarikatının—Taç, Kılıç ve Gül—üyeleriyle doluydu ve hepsi de günahkar yoldaşlarını daha iyi görebilmek için öne doğru eğilmişlerdi. Aptal aptal bakan suratlar Soth'u kızdırıyor ve onu şövalyelerin gözlerine dik dik bakmaya zorluyordu. Soth gözlerini çevirmeden önce diğerlerinin bakışlarını kaçırmaları onu biraz da olsa rahatlatıyordu. Soth'a göre mırıldanmaları, pazar yerindeki kadınların dedikodularına benziyordu ve parlatılmış zırhları, Kalaman'daki saray züppelerinin mendillerine sürdüğü parfümler gibi kokuyordu.

Odanın bir ucunda, her tarikatın en yüksek rütbeli üyelerini gördü. Önlerinde siyah güllerin bir örtü gibi kapladığı uzun bir masa duruyordu. Kara yapraklı çiçekler konsülün verdiği cezayı açıklıyorlardı fakat Soth biliyordu ki Solamniya Şövalyeleri, mahkemenin yerleşik adetlerini sonuna dek uy-

gulayacaklardı. Oysa zırhlar içinde diz çöken onlar değildi. Onların dizleri ağrımıyor, acıdan hissizleşmiyordu.

"Aleyhine getirilen suçlamalara karşılık kendini savunmakta başarısız oldun, Soth. Elf bakiresi İsolde ile zina, kanunen eşin olan Leydi Gadria'yı öldürme ve daha az korkunç olan bir düzine kural ihlalinden seni suçlu bulduk," dedi Lord Ratelif, üzüntüyle. Gül Şövalyeleri'nin en kıdemli savaşçısı siyah çiçeklerden birini alıp, tutukluya fırlattı.

Gül, Soth'un suratına çarptı, fakat o irkilmeyi reddetti. Kinci bir edayla, onlara bu zevki bile tattırmayacağım, diye düşündü.

Sör Ratelif ayağa kalktı, sonra da günahkar şövalyeyi bekleyen sonu duyurdu. "Kural'a göre, Dargaard Kalesi'nden Soth, Gül Şövalyesi, bu şehrin sokaklarında utanç içinde gezdirilecek. Yarın öğle saatine kadar hapiste tutulacak ve sonra da Tarikat'ın onuruna karşı işlemiş olduğu suçlar yüzünden idam edilecek."

Kaba eller Soth'u omzundan kavradı ve bir çavuş, şövalyenin kılıcını kınından çekip, aldı. İri yarı asker daha sonra tutuklunun silahını Lord Ratelif'e uzattı. Kıdemli savaşçı parlak silahı elinde tuttu, kılıcının bıçağı Soth'a bakıyordu. "İdam, suçlunun kendi silahıyla gerçekleştirilecek."

Soth'un zihnindeki hatıra, şövalyeler onu salondan çıkartırlarken bulanıklaşmaya başladı. Strahd'ın olacakları takip edebilmesi için bütün gücünü kullanması gerekmişti.

Zırhı çıkartılmıştı ancak Soth bu hazırlıklara katılmayı reddederek sessiz duruyordu. Üzerinde sadece bir iç gömleğiyle at arabasına bindirilmişti ve Palanthas sokaklarında teşhir ediliyordu. Serin bir gündü ve liman şehrinin kokuları her yerdeydi—açık hava pazarlarında pişirilen et ve sebzelerin alay eden aroması, zanaatkarların ocaklarından yükselen keskin kokular, limandan gelen tuzlu deniz havası. Katipler ve kasaplar, rahipler ve bürokratlar, hepsi günahkar şövalyeyi,

onuruyla yaşayan bir adamın düşüşünü görmeye gelmişlerdi. Soth'a göre ablak suratlı ve meleyen birer koyundan başka bir şeye benzemiyorlardı.

"Siz şövalyeler hiçbir Solamniya vatandaşından daha iyi olamazsınız," diye bağırdı, kalabalığın arasından bir kadın.

Manavın biri, at arabasına küçük bir kavun fırlattı. "Kralrahip haklı! Solamniya Şövalyeleri bile çürük!" Adamın fırlattığı kavun Soth'a vurunca kalabalık haykırmaya başladı.

Gözlerindeki yapışkan maddeyi sakince silen Soth, manava baktı. Adamın gerdanlı suratı, güneşin altında mallarını seyyar satıcılıkla pazarlamaya çalışırken kıpkırmızı olmuştu ve şövalye bu suratta, dövüşürken çoğu düşmanının yüzünde görmediği öfkeyi görüyordu.

Ben masum değilim, dedi Soth kendi kendine, at arabası kalabalık sokakları dolaşırken. İçten gelen azmi parçalandı ve kendisinden duyduğu şüphe, bir tehdit gibi yüreğine çöreklendi. Şimdi kralrahibe yozlaşmanın her yerde olduğuna dair bir kanıt verdim—şövalyelikte bile.

Bir kadın kirli su dolu bir kovayı pencereden aşağı boşalttı. Sular Soth'u ıslatırken, kendi suçlarının düşüncesi aklından uçup gitti. Palanthas'ın insanları başıboş serseriler gibi davranıyorlardı ve Soth'un başında beklemekte olan şövalyeler, onu korumak için hiçbir şey yapmıyorlardı. "Hepiniz de benim kadar suçlusunuz!" diye bağırdı.

Soth'un suratına bir şey çarptı, gözlerinin önüne yıldızları getiren bir vuruş. Bulanıklık dağıldığında genç bir Taç Şövalyesi'nin hemen yanında dikildiğini gördü. Gencin zırhlı yumruğu tekrar vurmak için yukarı kalkmıştı.

Buz gibi bir azim tekrar günahkar şövalyenin ruhunu ele geçirip, kalbini en ufak bir iç hesaplaşmaya karşı kilitledi. Palanthas'ın içindeki bu küçük düşürücü yolculuğun geri kalanında gözlerini kapattı ve hakaretleri duymazdan geldi. Soth tekrar tekrar, bu yaptıkları için onları cezalandıracağım,

dedi kendi kendisine. Bir şekilde Palanthas'a bunu ödettireceğim.

* * * * *

Kıvrık kılıcı kana bulanmış bir ejderan, yerdeki kadının üzerinde duruyor. Suratı korkuyla donan bir adam, Soth'un iskelet kölelerinden birinin karşısında yerini alıyor, sadece kafası vücudundan ayrılabilsin diye. Tanis Yarı-Elf, ruhunun gerçek yüzünü en sonunda göstererek bir ok düzlüğündeki sokaktan aşağıya kaçıyor.

Bir şeyler Soth'un bilinçaltını çekiştiriyordu. Zafer sahnelerinin netliği arasında, gölgemsi bir şey pusuya yatmıştı. Ancak ölüm şövalyesi bunun üzerinde konsantre olmaya çalışırken, gölge sıyrılıp, uzaklaştı. Güçlü bir şey zihnine girmeye çalışmıştı.

Ölüm şövalyesi kaşlarını çattı. Soth, at arabası gecenin içinde yoluna devam ederken, bana ihanet eden herkesi yok edeceğim, diye defalarca kendi kendine tekrarladı.

Magda korkuyla derin bir nefes aldı ve bu keskin ses, Soth'u yarı trans durumundan çıkarttı. Ne kadar yol aldıklarının hiç farkında değildi. "Ne var?" diye sordu ölüm şövalyesi, ancak yanıt ortadaydı.

Ravenloft Şatosu'na varmışlardı.

Karanlığın içindeki, çökmeye yüz tutmuş nöbetçi kulübeleri pinekleyen, kamburu çıkmış nöbetçilere benziyorlardı. Korumakla görevli oldukları korkunç derinlikteki yarığın bir ucundan diğerine uzanan ahşap asma köprü rüzgarda sallanıyordu ve kalasları yerinde tutan paslı zincirler şıngırdayarak inliyorlardı. Köprünün karşı tarafında şatonun burçları vardı, yosunla kaplı, gri bir taş perdesi. Gargoyllar[1] çarpık, acı için-

[1] Özellikle kiliselerin duvar veya çatılarında bulunan, insan veya hayvan başı biçiminde ve genellikle oluk ağızlarına yerleştirilen heykeller. Fantezi edebiyatında gargoyllar çoğunlukla büyü ile canlandırılır ve efendilerinin türlü amaçlarına hizmet ederler. (çn)

deki suratlarıyla duvarın üzerinden boş boş bakıyorlardı.

Sallanan kalaslar, kapkara atlar üzerinden geçerken isyan ettiler. Sızlanmaları boş bir tehditten öteye geçemedi; araba bir sorunla karşılaşmadan karşı yakaya geçti. Atların yaklaşmasıyla, burcun girişini kapatan kadim portkulis[1] kasvetli bir şekilde topraktan ayrılıp, avluya açılan patikayı araladı. Devasa duvarın içine girdiklerinde atlar yavaşlayıp, durdular.

"Geldik," dedi Soth, arabanın kapısı açıldığında. Ölüm şövalyesi arabadan inerek boş avluya çıktı. Çevresindekileri iyice tanımak için bakışlarını etrafta gezdirdi.

Ravenloft Şatosu bir zamanlar muhteşem olmalıydı. Ustaca siperlenmiş çatıları ve birer yuva içindeki kuleleri, mimarının yeteneklerinin bir kanıtı gibiydi, ancak kontrol altına alınmamış vahşi bitki örtüsü ve tamir edilmeden bırakılmış, dış etmenlerden gelen zararlar bu yerin bakir güzelliğini uzun zaman önce bozmuş olmalıydı. Şatonun büyük, ikiz kapıları şimdi açık duruyordu ve hafif bir ışık avluya dolmaktaydı.

"Gel," diye emretti Soth. Magda tereddüt ettikten sonra kırmızı kadife koltuğun içine gömüldü. Buz gibi sesiyle ölüm şövalyesi ekledi, "Efendin bekliyor."

Magda kendini toparladıktan sonra arabadan indi. Arabadan ayrılır ayrılmaz, kapı gürültüyle kapandı ve atlar birer ok gibi ileri fırladılar. Araba bir kez daha asma köprüden geçerek gecenin karanlığında kayboldu.

Magda şatoya doğru ilerledi. Onları ana kapıdan daha geniş olmayan bir giriş holü karşıladı. Kırmızı taştan oyulmuş dört ejderha tavanın yanında çömelmişlerdi. Mücevherden yapılmış gözleri uğursuzca parlarken, her an davetsiz misafirlerin üzerine atlayacaklarmış gibi görünüyorlardı.

"Ekselansları?" diye seslendi Vistani.

---

[1] Portkulis: Eski şatolarda, kalelerde, vb., iner kalkar kapı parmaklığı; saldırılara karşı bir koruma aracı olarak girişin önünde aşağı indirilen, alt tarafındaki uçları sivri olan, kapıya benzer, sağlam kafes. (çn)

Avluya açılan kapılar bir gıcırtıyla kapandı.

"Her soytarının yapabileceği ucuz numaralar," dedi Soth, küçümseyerek. Gelecek cevabı beklemeden cesurca bir sonraki odaya atıldı.

Oda genişti ve apliklerdeki meşalelerin sağladığı ışık karanlığı ucu ucuna uzaklaştırıyordu. Salonda bir tek mobilya yoktu. Goblenler duvarları kaplamıyordu. Kubbe tavan ve onun çevresinde sıralanmış, sırıtan gargoyllar örümcek ağları ile kaplıydı. Tavandan sarkan gri tabakalar dans edip uçuşurken, kubbeyi süsleyen harap olmuş freskler üzerine garip gölgeler düşürüyorlardı. Bir kemer, sert bronzdan kapıları menteşelerinden bel vermiş küçük bir odaya açılıyordu ve sol tarafta salondan yukarı tırmanan, tozla kaplı, geniş, taş bir merdiven vardı.

"Kont Strahd?" diye seslendi Magda, ürpererek. Şatonun bunaltıcı bir havası vardı, küçükken Andari'yi kurtardığı mozoleyi hatırlatan, belli belirsiz bir gizem içeriyordu. İçeriye ölüleri soymak için girmişti ancak bu maceradan kazandığı sadece kırık bir ayak bileği olmuştu.

"Ah, Lord Soth, Magda. Ben, Kont Strahd Von Zarovich, Barovia'nın yöneticisi. Davetimi kabul ettiğiniz için teşekkürlerimi sunarım."

Vistani bu yumuşak ses karşısında duraksadı fakat ölüm şövalyesi, geniş merdivenlerin tepesinde beliren adama kayıtsızca döndü. "Sizi kapıda karşılayamadığım için bağışlayın," dedi Ravenloft Şatosu'nun efendisi, aynı kayıtsızlıkla. "Vardığınız sırada kuledeki odalardan birinde bulunuyordum ve manevi değeri olan bazı kitapları inceliyordum."

Kont çalışılmış bir zarafetle, merdivenlerden yavaşça inmeye başladı. Uzun, siyah pelerini arkasından süzülüyordu. Yine de pelerin, onu takan kişinin kuvvetini saklayamıyordu—büyük savaşçılara özgü bir kuvvet.

Barovia'nın lordu uzun boyluydu—altı ayaktan biraz da-

ha uzun duruyordu. Sıkı, resmi bir ceket, formda vücuduna oturmuştu. Siyah bir pantolon ve parlatılmış, siyah deriden botlar giyiyordu. Boynundan altın halkalardan örülmüş bir zincir sarmaktaydı ve ucundaki büyük, kırmızı taş, meşale ışığını göz alıcı bir şekilde yansıtıyordu. Beyaz gömleği üzerindeki diğer giysilerle tam bir tezat içindeydi ve kont gömleğinin yakalarını yukarı dikmişti. Beyaz kumaş, güçlü çenesini bir güvercinin kanatları gibi çevrelemişti.

Merdivenlerin sonuna geldiğinde eğilerek ölüm şövalyesini selamladı. Suratı, çıkık yanak kemikleri ve alnından geriye taradığı siyah saçları ile solgun görünüyordu. Siyah, kemerli kaşları, araştıran gözlerin üzerinde yatıyorlardı. Bakışları zırhlı ölü adamın üzerindeydi ve onun da eğilerek selam vermesini bekliyordu.

Soth tehditkar bir ifadeyle konuşarak, "Bunlarla zaman kaybetmeyelim, Kont," dedi. "Beni buraya neden getirdin?"

Strahd cevap vermek yerine gri eldivenli elini kaldırdı, sonra da insanın içine işleyen bakışlarını Magda'ya çevirdi. "Yolculuk senin için kolay olmamış, canım. Eminim Lord Soth seni ormandan yürüterek sana rahatsızlık vermek istememiştir, ancak—" ince dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, "—benim gibi, o da bir asker. Askerler herkesin kendileri gibi disiplinli olmadığını görmezden gelmeye eğilimlidirler."

Kadın çamurla kaplı bacaklarına ve yırtılmış eteğine baktı. "Özür dilerim, Ekselansları, ben—"

Strahd tekrar gülümsedi, bu seferki daha riyakarcaydı. Bu ifade en az bir kurdun hırlaması kadar korkutucu olmuştu. "Bunu düşünme," dedi, büyüleyici bir mırıltı gibi çıkan sesiyle. "Yine de, üzerindeki bu paçavraları değiştirmenin en iyi çözüm olacağını düşünüyorum. Yan odada bazı elbiseler var, biraz eski ama iyi durumdalar. Bir tanesi sana uyacaktır. Lütfen git ve üzerinde dene."

Öneriyi vurgulamak için eliyle merdivenlerin karşısındaki

küçük odayı işaret etti. Magda kubbeli odaya doğru çekingence ilerledi. "Sağdaki kapılar," diye sakince ekledi Strahd. "Tevazu gösterip kapıları arkandan kapatman gerekecek. Üzerindekileri değiştirirken aceleci olma. Sen işini bitirirken biz burada bekliyor olacağız."

Strahd solgun yüzündeki gülümsemeyi, genç kadın kapıları arkasından kapatıncaya kadar korudu ve sonra ölüm şövalyesine baktı. Suratındaki sahte nezaket kaybolmuştu. "Sorunuz biraz garip, Lord Soth, ama yine de cevap vereceğim. Seni Barovia'ya getiren sisleri şüphe ettiğin gibi ben kontrol etmiyorum." Soth'tan bir tepki bekledi, ancak hiçbir tepki gelmeyeceğini anlayınca konuşmayı sürdürdü. "Seni nezaketimin bir ifadesi olarak evime getirdim. Madam Girani'den görmüş olduğun talihsiz muamele için özür dilemenin bir yolu."

"Vistanilerin senin için çalışan casuslar olduğunu kabul mü ediyorsun?"

"O kadar resmi bir şey değil," diye cevap verdi Strahd. "Onlara bazı ayrıcalıklar tanıyorum ve onlar da topraklarıma gelen ziyaretçiler hakkında bilgiler sunuyorlar. Bu kadar basit. Yine de Madam Girani'den senin hakkında bir şeyler öğrenmesini istediğimi itiraf etmeliyim."

"Neden? Seni neden ilgilendiriyorum?" Soth'un eli tehdit edercesine kılıcının kabzasına uzandı.

Kontun yüzü öfkeyle çarpıldı ve kara gözleri yanan birer kor parçasına dönüştü; sıcak, kızıl kıvılcımlara. "Benim evimde ve topraklarımda bir misafirsin," dedi, güçlükle sağladığı bir sakinlikle. "Çingenelere saldırmak için iyi bir nedenin olduğunu varsayalım. Seni hor görmelerinin bedelini ödediler. Fakat beni tehdit etmene izin vereceğimi sanma sakın. Lanetine rağmen, yine de tecrübelerimle senden üstün sayılırım. Gazabımı küçümseme."

Soth kontun tutumuna içten içe güldü. Strahd eğer

Soth'un sözlerine alınmamış olsaydı ölüm şövalyesi onun bir aptal ya da zavallı olduğunu düşünecekti. Sonunda Strahd'ın kibar selamına karşılık vererek eğildi. "Topraklarınızda yapmış olduğum bu yolculuk oldukça beklenmedik ve hoş olmayan cinstendi. Şimdi sadece kahyamı bulmak ve evime geri dönmek istiyorum."

Strahd simsiyah kaşlarından birini kaldırdı. "Kahya? Seninle birlikte bu topraklara giren hayaleti mi kastediyorsun?"

"Onun hakkında neler biliyorsun? Burada mı?"

"Ne yazık ki, hayır," diye cevapladı kont. "Şatoya kadar geldi ve benim iznim olmadan içeriye girmeye çalıştı. Evim bir takım koruma büyüleri ile çevrili—oldukça kadim ve ölümcül, yaşayan ölülere bile. Bu. . . kahyanız, büyülerin biri tarafından yok edildi." Uygun bir duraklamadan sonra ekledi. "Taziyelerimi sunarım, Lord Soth. Bu adam yakınınız mıydı?"

Ölüm şövalyesi kontun sorusunu duymamıştı. Caradoc yok mu edildi? Bu fikre inanmak neredeyse imkansızdı. Kalleş hayaletten alacağı intikam ondan çalınmış mıydı? Ya Kitiara'ya ne olacaktı? Bu durum onun ruhunu bulmayı daha da zorlaştıracaktı. Hayır, diye haykırdı ölüm şövalyesi içten içe, Caradoc'tan intikam almak neredeyse her şeye değerdi. Düş kırıklığı içinde kaynıyordu fakat bu hikaye hakkında yanlış olan bir şeyler vardı.

"Onun öldüğünü nereden biliyorsun?" diye sordu ölüm şövalyesi.

Strahd sorunun en ufak bir öneminin olmadığını belirtircesine omuz silkti. "Daha önce de söylediğim gibi, onu yok eden koruma büyüleriydi. Nasıl öldüğüne tanıklık etmemiş olsam bile, şatodaki büyüler, burada gerçekleşen neredeyse bütün olayları tekrar yaşamamı sağlayabilir."

"Öyleyse ben de Caradoc'un son nefesini nasıl verdiğini görmek istiyorum. Büyülerinin gücünü göster."

"Şimdi mi?" diye sordu Strahd, Soth'un küstahlığına inanamayarak.

Soth başıyla onaylayınca, kont çenesini ovuşturdu. "Bunu misafirim olduğun ve sana karşı açık olmayı tercih ettiğim için yapıyorum, Lord Soth."

Strahd narin bir hareketle burcun büyük portkulisinin, küçültülmüş görüntüsünü oluşturdu. Kapı odanın ortasında soluk biçimde beliriverdi ve Soth izlerken, Caradoc ona doğru süründü. Hayaletin boynu kırıktı ve yavaşça ilerlerken büyük bir çaba harcıyordu. Hayali sahneden hiçbir ses gelmiyordu ancak ölüm şövalyesi Caradoc'u çok yakından takip eden bir şey olduğunu tahmin etti; birkaç adımda bir arkasına bakıyordu ve gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı. Portkulisin arasından geçmeye çalıştı fakat ona değer değmez parlak bir ışık demeti hayalete çarptı. Acı son çok çabuk gelmişti. Caradoc büyülü ışıklar tarafından kamçılanırken acıyla büzüştü, sonra da bağırmak için ağzını açtı. En sonunda, hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Görüntü ortadan kalkarken kont dikkatini konuğundan uzaklaştırdı ve başının üzerindeki harap olmuş freskleri inceledi. "Bu şato yaklaşık dört yüz yıldır ayakta duruyor. Bir zamanlar olduğu kadar lüks bir yer değil, ancak—"

"Belli ki büyücüsün." Soth, Caradoc'un ölümünün tekrarlandığı yeri işaret etti. "İsmimi ve taşrada dolaşırken yaptıklarımı bununla mı öğrendin—büyüyle mi?"

Strahd iç geçirdi ve yeniden ölüm şövalyesine baktı. "Senin hakkında çok şey biliyorum, Lord Soth. Hayal edebileceğinden de fazla. Daha önce de tahmin ettiğin gibi, Vistaniler benim bilgi kaynaklarımdan sadece biri. Ancak sana bütün sırlarımı açıklamak, pek de sağduyulu bir davranış olmaz. Zaman içerisinde—"

Tam bu anda Magda odaya girdi. Kırmızı ipekten yapılma, yere kadar uzanan şık bir gece elbisesi çıplak omuzla-

rından aşağıya dökülüyordu. Kumaş taş zemine sürtünürken yerdeki tozları kaldırıyordu. Magda'nın çıplak ayakları geceliğin altından utangaç bakışlar atıyorlardı. "Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi. "Çok güzel bir tuvalet, daha önce sahip olduğum her şeyden çok daha güzel."

Genç kadın yürürken Strahd onu izledi. Kontun dikkati, kadının güzelliği ve sade zarafeti karşısında kapana kısılmıştı. Belli ki odada bıraktığı su dolu kabı bulmuştu; yanaklarındaki çamurun yerini alçak gönüllüğün pembemsi utangaçlığı almıştı. Ayrıca saçlarını, boynunun kıvrımlarını vurgulayan bir stille yukarıdan toplamıştı. "Bir elbise, ufak bez parçalarının bir araya getirilip dikilmesiyle yapılır. Onu güzel yapansa içindeki kişidir."

Magda bir dizini kırarak selam verdi. Kontun hediyesini giymekten şeref duyuyordu ve geceliği Soth'u şatoya getirmesinin bir karşılığı olarak aldığının bilincindeydi. Sonra ölüm şövalyesini fark etti. Gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Lord Soth," diye başladı genç kadın. Kelimeleri, huzursuz edici bir sessizliğin içinde kayboldu.

"Şövalye, yolculuğu yüzünden biraz sinirli," dedi Strahd, cana yakın bir tonda. Gözleri kadına kilitlenmişti, omuzlarının yumuşak, beyaz etine. "Biraz eğlence ve yemek için salona geçelim."

"Yemeğe ihtiyacım yok," diye belirtti Soth, dümdüz bir ses tonuyla.

Strahd bir elini ölüm şövalyesinin omzuna koydu. "Ama bu genç hanımefendinin var," dedi. "Ve eminim ki bu eğlence size çok hitap edecek."

Soth ileriye doğru attığı uzun bir adımla kontun kavrayışından kurtuldu. Eldivenli olmasına rağmen asilzadenin elinin kendi vücuduna temas etmesi, Soth'un dikkatinden kaçmamıştı. "Buna neden gerek duyduğunu anlamıyorum, Kont. Ben bilgi istiyorum, oyalamaca değil."

Odaya yerleşen gergin sessizliği bozmaktan korkan Magda olduğu yerde donakaldı. Strahd ve Soth birbirlerinden birkaç adım mesafede duruyorlardı, bakışları kenetlenmişti. Kont kolunu kaldırmadan, parmağının ucuyla havada bir şekil çizdi. Ne şövalye ne de Vistani bu gizli hareketi fark etmemişti.

Yan odada tiz bir ses çınlamaya başladı, ustalıkla çalınan bir kemanın sesi. Müzik, Strahd ve konuklarının bulunduğu salona doluyordu. "Ah, bizi beklemeden başladı," diye belirtti kont, şaşırmış gibi davranarak.

Hüzün dolu müzik devam ettikçe Magda'nın suratı şaşkınlıkla çarpıldı. "Biraz önce orada kimse yoktu. . . ve odaya buradan başka bir giriş yolu yok." Açık kapıya doğru ilerledi ve elbiselerini değiştirdiği geniş salona baktı.

Devasa büyüklükteki üç kristal şamdan odayı aydınlatıyordu. Taş sütunlar beyaz mermerden duvarlara yaslanmış, hazırolda bekler gibiydiler. Salonu dolduran uzun, ahşap masa, tavan ve duvarlar gibi bembeyaz olan, satenden yapılma, zarif bir masa örtüsü ile kaplıydı. Magda'nın denediği elbiseler—ve fırlatıp attığı paçavralar—masanın kapıya yakın tarafını kaplıyorlardı; üçünün oturması için sandalyeler, buharı tüten et yemekleri, çorbalar ve sebzelerle birlikte karşı uçta bulunuyordu.

Magda az önce üstünü değiştirmek için içerideyken, tabaklar ve yemekler orada değildi, yine de Vistani gün boyunca çok az şey yemiş olmasına rağmen, rosto ya da kırmızı şarabı fark edecek durumda değildi. Hayır, salonun diğer ucundaki yalnız şahıs kadının dikkatini her şeyden fazla çekiyordu.

Müzisyen, yerden tavana kadar yükselen iki aynanın çevrelediği muazzam bir kilise orgunun önünde duruyordu. Rengarenk bir eşarp başını örtüyor, siyah bir eşarp da boynunu koruyordu ve ince beline de bir kuşak bağlamıştı. Siyah

pantolonu yırtılmış ve beyaz gömleği gibi o da kanla beneklenmişti. Başı öne eğilmiş adam, antika kemanını çalarken ağır aksak hareket ediyor, Magda'nın bir zamanlar kasabada gördüğü mekanik oyuncağı anımsatıyordu.

Şarkısı bitti, müzisyen başını kaldırdı. "Andari!" diye bağırdıktan sonra, Magda öne doğru birkaç adım attı.

Vistani, kardeşinin yanına varmadan onun ne kadar berbat göründüğünü fark etmemişti. Genellikle koyu olan teni solgundu, gözleri dolmuştu ve boş boş bakıyordu. "Andari?" Bir karşılık bulamayınca, elini kardeşinin yanağına götürdü. Soğuktu ve kanı çekilmiş gibi duruyordu.

"Erkek kardeşin öğlen saatlerinde kasabaya dalarak Madam Girani'yi öldüren yaratık hakkında herkesi uyardı," dedi Strahd kapının eşiğinden. Soth'a döndü. "Daha önce de söylediğim gibi, kabilenin sana karşı davranışları beni hiç de memnun etmedi. Girani'nin soyu bu hakaretten ötürü takip edilip yok edilecek. Andari sadece bir ilk."

Oda Magda'nın gözleri önünde dönmeye başladı. Genç kadın kardeşine tutunup ayakta kalmaya çalışırken, Andari de başka bir ezgiye başlamak için başını eğdi. Strahd'ın, "Telaşlanma, Magda," dediğini duydu. "Lord Soth'la işbirliğine girdiğin için seni bağışlıyorum." Kontun sesi çok, çok uzaktan gelir gibiydi.

Kadın hafif bir çığlık atarak bayıldı ve yere yuvarlandı. Magda düşerken Andari'nin elindeki kemanı çekip almıştı fakat bir zamanlar kardeşi olan yaratık bunu fark edecek durumda değildi. Onun için çok değerli olan baba yadigarını hala elinde tutuyormuş gibi yayını boşlukta sallıyordu.

Strahd iç geçirdi. "Sürprizim onu tamamen bitkin düşürmüş olmalı."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Lord Soth, ancak kadının durumunu izlemekle yetindi.

"Tam olarak, söylediğim gibi. Andari kasabaya gelerek

Vistani kampında olup bitenleri anlatmaya başladı. Yaşlı kadının karavanında konuşulanlara kulak misafiri olmuştu ve bu yüzden Madam Girani ile senin aranda geçen her şeyi biliyordu. Bunu öğrenince senin hakarete uğradığına karar verdim ve bu saygısızlığın tazminatını da görmüş olduğun gibi karşılama yoluna gittim." Salonun içinde gelişigüzel, ağır ağır dolanmaya başladı. "Bu bedel yeterli mi?"

Soth ev sahibini izledi. "Evet. Yeterli."

Strahd'ın neşesi bir anda yerine geldi. "Güzel," dedi. Fiyakalı bir hareketle pelerinini omzuna attı ve Vistani'yi kucaklamak için eğildi. Baygın yatan kadını rahatlıkla kaldırdı. "Magda'nın düzelmesini sağlayacağım. Yukarıda dinlenebileceği boş odalar var. Senin için bir mahzuru yoksa biraz bekle, az sonra döneceğim. Tartışacağımız çok şey var."

Kont bir cevap beklemeden, kızı kollarında sıkıca tutarak ayrıldı. "Beklemene değeceğine inanıyorum, Lord Soth," diye ekledi, kapıya doğru giderken. "Sana önereceğim çok değerli bir şey var."

Andari'nin çaldığı ezgiyi mırıldanan Strahd'ın sesi bitişik odadan, sonra da spiral merdivenlerden duyuldu. Ses uzaklaşınca ölüm şövalyesi kollarını göğsünde kavuşturdu ve odaya bir göz attı.

Devasa kilise orgunun her iki yanında yükselen büyük aynalardan birini inceledi. Uzun zamandan beri ilk defa kendisini görüyordu—yanmış bir zırh, uçuşan bir pelerin ve parıldayan turuncu gözler—yine de Soth'u ilgilendiren kendi yansıması değildi. Az önce, Strahd Magda'yı kaldırıp aynanın önünden geçmişti. Kont simli camın önünden geçerken bir yansıma görünmemişti.

Soth, Andari'nin yanına giderken bunu düşünüyordu. Vistani, parmaklarını hala tellerin olması gereken yerde, boşlukta hareket ettiriyor, yayını da mekanik bir şekilde ileri geri sallıyordu. Ölüm şövalyesi adamın boynunu örten siyah e-

şarbı özenle kaldırdı. Adamın boynunda diş izleri ve derin bir yara vardı. Açık yaranın etrafındaki etler ise lime lime sarkıyordu.

"Evet," dedi Soth yavaşça, "kont sürpriz dolu bir adammış."

Ölüm şövalyesi eşarbı tekrar nazikçe bağladı, sonra da yerdeki kemanı aldı. Enstrümanı Vistani'nin ellerine yerleştirdikten sonra uzun masaya oturdu. Ölüm şövalyesi melankolik müziğin doldurduğu odada ev sahibinin dönmesini beklemeye koyuldu.

* * * * *

Yatak odasının kapısı Strahd yaklaşırken kendiliğinden açıldı. Ravenloft Şatosu'ndaki her şey gibi o da lordunu ve efendisini tanıyordu.

Dört direkli bir karyola odayı dolduran tek mobilyaydı. Beyaz çarşaflar küf kokuyordu ve gölgelikten sarkan tülbentleri güveler yemişti. Ancak tüm bunlara rağmen, odadaki tek meşalenin aydınlığında yatağın oldukça lüks bir görüntüsü vardı. Kont, Magda'yı şilteye yatırdı. Yüzünün yarısı gölgelerin arasındaydı ve kadını hayranlıkla seyretmek için geriye çekildi.

Vistani'nin saçları açılmıştı. Kuzguni, kıvırcık saçlar yastığın beyazlığı ile tam bir tezat oluşturuyordu. Strahd'ın gözleri kızın yaşadığı şokla beyazlaşmış yanaklarından boynunun zarif kıvrımlarına ve bronzlaşmış, çıplak omuzlarına kaydı. Zalimce kıvrılan dudaklarının üzerinde dilini gezdirdi. Bir şehvet dalgası tüm vücudunu kapladığında, o dudaklardan istemsiz bir tıslama yayıldı.

Kadının gözleri kırpışarak açıldı ve onu karşılayan görüntü, daha önce bütün gücünü tüketen o manzaradan bile daha korkunçtu. Strahd güvelerce yenmiş tülbentler arasında,

yatağın üzerinde duruyordu. Gözleri kapalıydı, ancak ağzı keskin, beyaz dişlerin görünebileceği kadar açıktı.

Strahd onu kavradığında Magda bir çığlık attı. "Bildiklerin için seni öldürmeliydim," diye tısladı kont. Şimdi gözleri açılmıştı ve pırıl pırıldı.

Yüzlerce yıldır bir vampir olarak varolmanın verdiği disiplinle Strahd Von Zarovich, Vistani'nin kanının doyasıya içme dürtüsünü bastırdı. Yeteri kadar talihsiz, kontun zindanlardaki kilerini dolduruyordu; gece bitmeden onların birinden beslenebilirdi.

"Karanlık güçler bu akşam sana gülümsüyor, kızım." Strahd onu bıraktı. "Senin için bir görevim var. İyice dinle."

Magda yatağın üzerinde geriye doğru sıvışırken elbisesi sıyrılıp bacaklarını açığa çıkarttı. Kendisini duvara yaslayıp dizlerini göğsüne çekince, Strahd devam etti.

"Şimdi rahat olduğuna göre," dedi nazikçe, büyüleyici mırıltı sesine tekrar dönerek, "cömert teklifimi sunabilirim." Strahd gülümsüyordu. "Lord Soth'un rehberi olmayı sürdürmeni istiyorum. Bu hizmetinin karşılığı olarak yaşamana izin vereceğim."

"O—onu nereye götüreceğim?" diyebildi Magda en sonunda.

"Ölüm şövalyesi benim için bir göreve çıkacak," diye yanıtladı kont. "Onu gideceği yere götüreceksin ve sana vereceğim büyülü bir broş aracılığı ile bana her gün haber vereceksin."

Magda elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak gözlerindeki korkuyu uzaklaştırdı ve ellerinin titremesini bastırdı. "Biz Vistaniler size hizmet etmek için yaşarız, Ekselansları," dedi vurgusuz bir şekilde. Vücudunu rahatlamaya zorladı. Yalan, kasabadaki boyarlara değersiz incik boncukları satarken kullandığı çalışılmış bir rahatlıkla çıkmıştı; ancak Strahd eğitimsiz bir dükkan sahibi değildi.

Kont kızın yapmacık tevazusuyla eğlendi. Eliyle çenesini tuttu ve gözlerinin derinliklerine baktı. "Sanırım sözünü tutan bir adam olduğumu anlamışsındır, Magda. Bana iyi hizmet et ve ben de seni ödüllendireyim."

Kont odayı geçerek kapıya yöneldi. "Seni çağırmadan odayı terk etme," dedi. "Lord Soth'a uzun yolculuğunuzdan sonra dinlendiğini söyleyeceğim."

Strahd ağır kapıyı kapattı ancak kilitlemedi. Vistani'yi ölçmek için iyi bir sınav olacak, diye düşündü. Eğer söylediklerini yerine getirirse ve yarın gün batımına kadar burada kalırsa, daha sonra emirlere uyacağına inanabilirdi. Eğer aksi olursa. . . şato çok iyi korunuyordu ve gün boyu bu koridorlarda devriye gezen yaratıklar onu parçalarına ayırırlardı.

Bu plandan hoşnut kalan Strahd, koridorlardan hızla ilerlemeye başladı. Kapıyı çalmadan küçük bir odaya dalarak içerdeki yalnız silueti şaşırttı.

"Lordum," dedi Caradoc. Hayalet eğilerek selam verdi fakat kırık boynu bu hareketini saygıdeğer olmaktan çıkartıp komikleştiriyordu.

Strahd kahyanın doğrulması için işaret etti. "Lord Soth burada," diye mırıldandı vampir; sözcüklerinde kötülük dolu bir neşenin izleri vardı. "Söylediğin kadar varmış."

Yedi

Kontun sesi, kendisi ile ölüm şövalyesinin önünde uzanan açıklıkta saklanmış bir fareyi saklandığı yerden çıkarttı. Tüyleri dökülmüş iri yaratık merdiven boşluğundaki ikiliye gözlerini kısarak baktı. Patlak gözleri, Strahd'ın şamdanından yayılan zayıf ışıkta kızıl bir renk almışlardı.

"Ah," dedi kont, gerçekten memnun kalarak, "işini çok iyi yapıyorsun."

Uzun, titrek bir ciyaklamadan sonra fare hantal hareketlerle paytak paytak yürüyerek binanın taşları arasındaki bir çatlakta kayboldu. Strahd biraz önce aldığı rapordan tatmin olmuş bir şekilde sahanlığın üstündeki küçük koridorda yürümeye devam etti. "Fareler evimi koruyan şeylerden sadece biridir," dedi Lord Soth'a, kayıtsızca.

Bir yandan Strahd'ı izlerken, Soth alçak sesle ancak sürekli olarak duyulan hıçkırıkların giderek daha çok farkına vardı. İlk başta tek bir ses gibi geliyordu fakat şatoda ilerledikçe insanların hep birlikte bağırdıklarını anladı.

Gürültü Soth'un solunda kıvrılan koridordan geliyordu. Kokuşmuş su birikintileri yerleri kirletiyor, ölüm şövalyesinin kılıcının kabzasının ucu büyüklüğünde hamam böcekleri her yerde dolaşıyorlardı. Koridorun her iki yanında bulunan, çürümeye yüz tutmuş ahşap kapıların ardından gelen hıçkırık ve yakarışlar birbirine karışarak hüzünlü bir koro oluşturuyordu.

Bunlar günahkar şövalyenin Ravenloft Şatosu'ndaki gezisi sırasında gözlemlediği ilk insani yaşam belirtileriydi. Burası oldukça büyüktü ancak Soth'un kendi kalesi kadar insanlardan mahrumdu. Eğer Dargaard Kalesi banşi ve iskelet

savaşçıların toplandığı bir yer ise, Strahd'ın kalesi de çoklukla fareler, örümcekler ve bunlar dışında çok az şeye ev sahipliği yapıyordu—en azından, ölüm şövalyesinin gördüğü kadarıyla.

Burası her şeyiyle çürümenin bir anıtı olarak Soth'u sarsıyordu. Tablolar ve heykeller çoğu odayı kaplıyordu, ancak bunların tümü aradan geçen uzun yılların yıkımına uğramıştı. Strahd kalenin şapelini, bir zamanlar enfes renkli vitraylarla kaplı, geniş bir odayı göstermişti. Şimdi ise pencereler kırılmış ya da tahtalarla kapatılmışlardı. Şapelin kendisi de kırık sıralar yüzünden darmadağın olmuştu ve sunağı kullanılmaz durumdaydı.

Strahd arkasında baktı ve konuğunun, kilerin bulunduğu koridora göz gezdirdiğini gördü. Vampir, kaşlarını çattı ve önündeki demir kapının kilidini açtı. "Bu taraftan, lütfen, Lord Soth. Seni çok ilginç bulacağın bilgilere sahip birisiyle tanıştırmak istiyorum." Ölüm şövalyesi kendisini zorlayarak dikkatini Strahd'ın kurbanlarının inlemelerinden uzaklaştırdı ve geniş bir odaya giren ev sahibini izledi. Kapı yankılanarak kapandı.

"İyi akşamlar, Elçi Pargat," dedi vampir lord. Şamdanını yukarıya kaldırdı ancak ışık odanın tamamını aydınlatmayacak kadar güçsüzdü. "Sana bir ziyaretçi getirdim."

Bir kalleşlik olabileceğini düşünen Soth gerildi ve kılıcının kabzasını kavradı. Odanın ne içerdiğini bilebilmek mümkün değildi.

Strahd kaşlarını çattı. "Uyuyor olmalı." Ölüm şövalyesinin saldırı pozisyonunda olduğunu görünce, "Korkun olmasın, Lord Soth. Elçi şimdi hiç kimseye zarar verebilecek durumda değil," diye ekledi.

Vampirin tek bir sözüyle geniş odanın bütün duvarlarını kaplayan meşaleler alev aldı. Odanın üç tarafındaki kapılar dışında soğuk duvarları süsleyen el yapımı hiçbir şey yoktu.

Diken ve yosunlar taş blokların arasından süzülerek akıyor ve yerde iğrenç birikintiler oluşturuyorlardı. Soth kadar iri ve Palanthas'ın sokakları gibi geometrik düzene sahip birkaç örümcek ağı köşeleri kaplamıştı. Ölüm şövalyesi örümceklerin büyüklükleri ile ilgili bir tahminde bulunamıyordu, çünkü hiçbiri o sırada ortalıkta değildi. Görünmeyen ağ işçileri, ağlarındaki hareketsiz ve ipek ile sarılı büyük farelerden memnun olmalıydılar.

Elçi odanın ortasında duruyordu ve dev örümcek ağları kadar karmaşık olan metal bir kafesle çevrilmişti. Kafes çelikten dövülme sekiz ayak üzerinde durmaktaydı. Bu ayakların arasına gümüş bantlar gerilmişti ve bu bantlar adamı zeminden yukarıda, kolları ve bacakları sonuna kadar açık biçimde tutuyorlardı. Bir sürü ağırlık, kaldıraç ve karşı ağırlık mahkumun üzerinde duruyordu ve bunlar da bronz bir baltaya ve kimi gümüş, kimi de bronz olan bir dizi kaba görünüşlü hançere tutturulmuştu.

"Tekrar ediyorum: İyi akşamlar, Elçi Pargat."

Mahkum kendine gelir gibi oldu ve anlaşılmayan bir şeyler geveledi. Strahd tekrar kaşlarını çattı ve suratında derin çizgiler oluştu. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Korkarım bu, yarısı kadar bile yeterli değil."

Ravenloft Şatosu'nun lordu yanına gelirken Elçi Pargat acınacak şekilde sızlanmaya başladı. Vampir şamdanı yere bıraktıktan sonra düşünceli bir edayla çenesini ovuşturdu. "Ah," dedi en sonunda. "Dilini zedelemiştik, öyle, değil mi?" Pargat'ın suratının hemen önünde duran aşırı keskin bıçakla sinsice oynadı. "Bu sorunu önceden görebilmeliydim."

Vampir, kanla kaplı gümüş bıçağı çıkartıp yerine bronzdan yapılma yeni bir bıçak yerleştirirken, Lord Soth işkence aletini incelemek için ilerledi. Yeni gelenin tam yanında durduğunu gören elçi yalvarmaya, küfür etmeye ve ağlamaya başladı. Soth adamın ağzından çıkan karmaşık kelimeleri

anlayamıyordu fakat anlatmak istedikleri gözlerindeki umutsuz panikten rahatlıkla okunabiliyordu.

Strahd kayıtsız bir ifadeyle mahkumu gösterdi. "Lord Soth, bu Elçi Pargat. Dük Gundar'dan bir haberci. Sınırda bulunan Gundarak Dukalığı'ndan."

Zayıf ve pek de uzun olmayan Elçi Pargat, her şeye rağmen oldukça kuvvetli görünüyordu; zorladığı zaman metal kafes hafifçe inliyordu. Strahd'ın adamın beline, el ve ayak bileklerine yerleştirdiği kelepçeler oldukça garip bir şekilde örülmüş çelikten yapılmıştı—zincirden daha esnek fakat zincir kadar işe yarar. Pargat'ın düğmesiz, beyaz gömleği lime lime olmuştu ve kanla kaplı deliklerden birkaç pembe yara ve yer yer bulunan sağlıklı derisi görünüyordu. aynı şey parçalanmış deri botları ve pantolonu için de geçerliydi. Bütün delikler kafesten tehditkar şekilde sarkan bıçaklarla aynı doğrultudaydı.

"İşkenceden hoşlanmam," dedi Strahd, özür dilercesine. Geriye çekildi ve dikkatle düşünmeye başladı.

Soth, kontun kendi eserine hayran olduğunu biliyordu. "Üstün bir zeka ürünü," dedi ölüm şövalyesi.

Elçi Pargat bir iç geçirdikten sonra yalvarmayı kesti.

"Aslında oldukça basit," diye başladı kont, konuya bir anda ısınarak. "Ağırlıklar ve kaldıraçlar bıçakları hareket ettiriyorlar. Başında biri olmaksızın saatlerce makineyi hareket halinde tutabiliyorlar."

Vampir bıçaklara çok yoğun bir ilgi göstererek ve ağırlıkların gerginliklerini ölçerek metal kafesin etrafında dolaştı. "Bazı bıçakların gümüş ve diğerlerinin de sadece bronz olduğunu fark etmişsindir. Çünkü Elçi Pargat bir likentrop[1], daha açık konuşmak gerekirse bir fareadam." Mahkumun başına doğru ilerledi ve eldivenli elini adamın yanağında gezdirdi.

[1] Likentrop: İki ya da daha çok biçim arasında geçiş yapabilme yeteneği olan canlı türü. (çn)

Soth elçinin yaralarından birine dokununca adam acıyla irkildi ve bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu. "Gümüş bıçaklar ona acı veriyor, bir şekil değiştirici olarak doğaüstü iyileşme özellikleri yüzünden diğerleri bunu yapamıyorlar."

"Aynen öyle."

Şimdi Soth makinenin etrafında dolaşıyordu. "Ve sen de sana söylediği her bilgi için bir gümüş bıçağı kaldırıyorsun."

Strahd'ın yüz hatları bir gülümsemeyle değişti. "Tam tersi. Efendisi hakkında söylediği her bir ipucundan sonra bir gümüş bıçak *ekliyorum.* Er ya da geç acıdan veya yaralarının çokluğundan dolayı ölecek." Mahkumun kanla kaplı saçlarını okşadı. "Pargat'ın bunun yakın bir zamanda olmasını istediğinden eminim. Bu, onun bildiklerini daha çabuk söylemesi için bir tür. . . *teşvik* niteliğinde. Öyle değil mi, Elçi?"

Pargat'ın söylediklerini anlamak mümkün değildi, ancak ses tonu bunun bir dizi lanet olduğunu ortaya koyuyordu. "Ne kadar kaba," dedi Strahd, yapmacık bir hiddetle. İmalı hareketlerle mahkumun sol gözündeki bronz bıçağı gümüş olanıyla değiştirdi.

Soth adamın yüz hatlarını inceledi. Pargat'ın açık mavi gözleri sulanmış, ince yüzü acıdan kaskatı kesilmişti. Burun delikleri soluk alıp verdikçe açılıp kapanıyor, ince burnunu iyice çirkinleştirip, ince bıyıklarını diken diken yapıyordu. Yanağındaki geniş, açık yaradan kırık, beyaz dişleri ve dilinin geri kalanı görünüyordu. Adam ne zaman konuşmaya yeltense yaranın üzerindeki tükürük ve kandan oluşan baloncuklar beliriyordu. "Bu adam beni ilgilendirebilecek ne gibi bir bilgiye sahip olabilir ki?" diye sordu Soth.

Ölüm şövalyesinin koluna bir elini koyan Strahd gülümsedi. "Bu cehennemi yerden kurtulman için sadece ve sadece bir yol var ve o da bir geçitten geçmek—bu dünya ve diğer başka dünyalar arasında ender görülen bir geçit. Elçi Pargat nadiren görülen bu geçitlerden bir tanesinin yerini biliyor."

"Bu adam Krynn'e açılan bir kapı mı biliyor?"

"*Buradan*, bu ölüler diyarından açılan bir kapının yerini biliyor," diye düzeltti Strahd. "Geçidin öbür tarafında neler olabileceğini bilmiyorum. Yine de senin yeteneklerinde birisinin Krynn'e geri dönmesinin zor olacağını sanmıyorum—tabi ki dukalıklardan kurtulduktan sonra."

Vampir, parmağının ucuyla, Pargat'ın boğazının üstünde asılı duran baltanın keskin bıçağını inceledi. Balta iyice yağlanmış bir hat üzerinde bir ileri bir geri hareket ediyordu. "Geçidin, Dük Gundar'ın şatosunda bir yerlerde olduğunu biliyorum. Elçi onun tam yerini söylemeyi uygun gördüğü an bu bıçağı gümüş olanıyla değiştireceğim. Hayatı ve çektiği bu azap neredeyse bir anda sona erecek."

"Ne zamandır burada?" diye sordu Soth.

"Üç gündür," diye yanıtladı Strahd. Mahkumunun suratını incelerken bir zayıflık belirtisi aradı. "Gundar onu sıradan ticari konulardaki ültimatomlarını sunmak için göndermişti—tüccarlar için özgürce dolaşma hakkı ve buna benzer saçma sapan laflar."

Ölüm şövalyesi olumsuzca başını salladı ve arkasını döndü. "Üç gün boyunca işkence yaptıktan sonra bilmek istediklerini söylemediyse, bundan sonra da söylemeyecektir."

"Çok acelecisin, Lord Soth," dedi kont, yerdeki şamdanı alarak. "İlk gün makine sadece birkaç dakika çalıştı. İkinci gün bir saat. Bu akşam saatlerce çalışmasını sağlayacağım." Vampir, mahkuma döndü. "Büyük ihtimalle acıdan bayılacaksın ancak hiç korkun olmasın, ölmene izin vermeyeceğim."

Strahd, Pargat'a bakmadan makineyi harekete geçiren kolu indirdi. "Gel, Lord Soth. Biraz sonra gelip bıçaklar hafızasını yerine getirmiş mi diye bakarız."

Ölüm şövalyesi odadan dışarıya çıkan ev sahibini izlerken omzunun üzerinden arkaya bir bakış atacak zamanı buldu.

Kısa bir titremeden sonra kafes hareket etmeye başladı, bıçaklar bir saat kadar dakik hareketlerle inip kalkmaktaydı. Baltanın başı bir sarkaç gibi sallanıp Pargat'ın boğazını yardı ve yeni yerleştirilmiş gümüş bıçak gözüne girdi. Mahkum acı çığlıkları attı ve sırtını yükseltti—bıçaklardan kurtulmak değil, ölümcül bir yara alabilmek umuduyla daha derine batmalarını sağlayabilmek için.

Kapı Soth ve Strahd'ın arkasından kapandığında vampir gülümsedi. "Pargat'ın uyumasına izin veriyorum çünkü uyku ölüme çok benzer. Eğer uykunun acıyı dindiren yönünü arzularsa, sonsuza kadar uyumak için er geç bana istediklerimi anlatacaktır."

"Zihnindekileri öğrenmek için bir büyü yapamaz mısın?"

Kont başını olumsuzca salladıktan sonra koridordan aşağı yürümeye başladı. "Dük Gundar, ya da daha açık konuşmak gerekirse oğlu, küçümsenemeyecek yeteneklere sahip bir büyücü. Hiçbir zaman bu tür büyülere karşı koruması olmayan birini gönderecek kadar aptal olmadılar." Başını tekrar olumsuzca salladı. "İlk elçi, onu büyü yoluyla sorgulamaya çalıştığım zaman talihsizce patladı."

Kont kapılarla dolu koridordan geçerken Soth, "Magda bu odalardan birinde mi?" diye sordu.

"Yukarıda rahat bir şekilde uyuyor," diye cevap verdi vampir. Ölüm şövalyesini incelerken siyah gözleri şaşkınlıkla doldu. "Neden soruyorsun, senin için önemli mi?"

"Neredeyse hiç," diye duygusuzca yanıtladı ölüm şövalyesi. "Sadece merak."

"Tabi ki," dedi Strahd, biraz da aceleyle. Kapılardan sonuncusunun önüne geldiğinde durdu.

Soth pislik yığınları ve böcek sürülerinin üzerine basarak vampiri izledi. Strahd ve Soth sessizce yürürlerken, hücre içindekileri acı dolu çığlıkları koridorda daha net duyulmaya başlamıştı.

"Beni neden terk etiniz, Işığın Tanrıları?" diye bağırdı bir kadın.

"Hayır," diye seslendi, alçak sesli bir adam. "Bir çıkış yolu bulacağız. Sadece birimizin kurtulması yeterli. Beraber çalışalım." Hiç kimse ona cevap vermeyince söylediklerini boş boş tekrar etti.

Bir diğer ahşap kapının arkasından bir adamın kontrol edemediği hıçkırıkları duyuluyordu. Her birkaç saniyede bir, ölüm şövalyesinin daha önce hiç duymadığı bir dilde sözcükler odadan yayılıyordu.

"Buradan, Lord Soth," dedi kont, koridorun sonundaki açık kapının önünde dururken.

Arkasındaki küçük oda, ufak bir masa, bir tabure ve boş bir şömine dışında oldukça ıssız görünüyordu. Strahd şamdanı harap durumdaki masanın üzerine koyarken, boş bakan beyaz gözleri hücreyi çaresizce araştıran, derisi buruşmuş yaşlı bir adam göründü. Taburede oturuyordu ve kesiklerle dolu, kanlı parmak uçlarıyla boşluğu yokluyordu. Çatlak dudakları sessizce hareket etmekteydi.

"Daha önce senin hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğimi sormuştun," diye başladı Strahd, hücreye girerken. Ağır başlı bir zarafetle damlayan duvarlardan birine doğru ilerledi. "Bu Voldra. Dilsiz, sağır ve kör olsa da bazı yetenekleri olan bir mistik."

Vampir bir şeyler fısıldadı ve taşın üzerinde küçük bir kapı açıldı. Bölmenin içinde Voldra'nın gözleri ve uzun, eğri büğrü duran sakalı gibi süt beyazı olan kristal bir küre duruyordu. "Bununla," diye açıkladı kont, küreyi eldivenli eliyle havaya kaldırarak, "Voldra bana hizmet edenler ve bana karşı çalışanlar hakkında bazı şeyler söyleyebilir."

"Bize bu Dük Gundar ya da şatosundaki geçit hakkında daha fazla şey söyleyebilir mi?"

Mistik, kemiksi parmakları kristal küreyle temas edince

inledi. Kristalin üzerinde bir şekil çizmeye çalışırken, kanlı parmakları camı kirletiyordu.

"Dış dünya ile bağlantı kurabilmek için can atıyor," dedi Strahd ve sonra gerçekçi düşünen birisinin tavırlarıyla ekledi, "Son keresinde hücreden çıkmaya çalışırken aldığı yaralar."

Voldra camın üzerine karmaşık desenler çizerken ölüm şövalyesi ve vampir, adamı izliyordu. Bir süre sonra Strahd gizli bölmeden bir tüy kalem ve bir parşömen getirerek masanın üzerine yerleştirdi. "Duymasa bile soruna cevap verecektir. Güçlerini nasıl kullandığını tam olarak bilmiyorum ama çoğu zaman sağladığı bilgilerden tamamıyla memnun kalıyorum."

Çılgınca titreyen yaşlı mistik kalemi aldı ve kısa bir mesaj yazdı. Elleri titriyordu ve her kelimeyi yazarken sarf ettiği güç bütün bedenini yormaktaydı. Voldra bitirdiğinde yorgunluktan bayılarak masaya yığıldı.

Kont, kağıdı yaşlı adamın ince kolunun altından çekti ve yüksek sesle okudu:

"Hiçbir zaman masum olmamış çocuğun kanı Hunadora Şatosu'ndaki kapıyı açar. Delilik bir zaaf değildir ve bu yüzden ölmeyen oğlan çocuğundan sakının."

Strahd parşömeni buruşturdu. "Bunun hiçbir faydası yok," diye iç geçirdi ve yaşlı adamı tabureden kaldırdı. Voldra, küçük bir çocuğun elindeki bez bebek gibi vampirin elinde asılı duruyordu. "Tekrar deneyelim, olur mu?"

Kont, mistiği kristal kürenin önüne yerleştirdi ve adam vampirin sorusuna daha iyi cevap verebilmek için bitkin bir şekilde yeniden işine başladı. "Bu cevap en son Voldra'ya geçit hakkında bir bilgi istediğimi belirttiğimde bana verdiği mesajın aynısı," diye açıkladı Strahd, parşömeni boş şömineye fırlatırken. "Bana yeni bir şeyler söylemiyor. Sorunun mesafe olduğuna inanıyorum. Voldra kehanette bulunacağı nesneden ya da kişiden ne kadar uzakta olursa sağladığı bil-

giler de o kadar bulanık ve gelişi güzel oluyor."

Soth şömineye ilerledi ve mesajı yerden aldı. Notu okuduktan sonra kağıdı pis zemine fırlattı. "Mistiğin bahsettiği çocuk senin bildiğin birisi mi?"

Hala kürenin üzerindeki desenlerini çizen Voldra'ya bakan Ravenloft Şatosu'nun efendisi başıyla onayladı. "Çocuk Gundar'ın oğlu. Geçidi açabilmek için biri dükün evine girmeli—Voldra'nın bahsettiği Hunadora Şatosu—ve onun ya da oğlunun kanını dökmeli. Kan bir nevi anahtar olmalı. Önemli olan soru ise şu: Geçit şatonun neresinde bulunuyor?"

"Geçidi onların kanının açacağını nasıl biliyorsun?" diye sordu ölüm şövalyesi.

"Efsaneler, Gundarak'tan gelen göçmenlerden ve elçilerden öğrenilenler, Vistani bilgileri, Voldra'nın mırıldandıkları." Vampir, pelerinine sarıldı ve uzun bir günün ardından uyanan bir yarasa gibi keyifle esnedi. "Bu kadar çok kaynak yanılıyor olamaz."

Kont ile ölüm şövalyesi Dük Gundar'a karşı yapılacak bu girişimin getirilerini düşünürken odaya bir sessizlik hakim oldu. Kendi açısından, Lord Soth bunun gerçekten Krynn ve Kitiara'ya giden yol olup olmadığını düşünüyordu. Caradoc da ölmüş olduğuna göre generalin ruhunu elinde tutan tanar'ri lordunu bulması gerekecekti, ancak bunun önemi yoktu. Onun yaşam gücünü ele geçirip ölümsüz eşi olarak tekrar canlandırmasını hiçbir şey engelleyemezdi.

Vampirin düşünceleri de uğursuz planlarla bezenmişti. Çok, çok uzun yıllar boyunca Strahd ve Gundar arasında sorunlar yaşanmıştı. Kont, dükün gönderdiği her elçiyi öldürmeyi bir politika haline getirmişti ve dük de bu hareketlere aynı şekilde karşılık veriyordu. Çok kolay ölmeyecek temsilciler göndermek, karanlık lordlar için çarpık bir üstünlük kanıtlama çabasına dönüşmüştü; tabi ki bu yolculuklara tamamen hoşnut olmadıkları adamları gönderiyorlardı. Bu cilveli

oyun kont için basmakalıp olmaya başlamıştı.

Mahkumların çığlıkları ve Voldra'nın cam üstünde dolaşan parmaklarının sesi düşüncelerini dağıttı. Mistik, bir süre daha sabit, mekanik hareketlerle desenini çizmeye devam etti. Birdenbire ellerini küreden çekti. Kalemi bulmaya çalıştı ve bir not karalamaya başladı. Daha önce olduğu gibi, cevap bedeninden geçip boş sayfaya akarken Voldra'nın ince vücudu sarsılmaya başlamıştı.

"Bu sefer cevabı çok daha uzun," diye belirtti Strahd. Vampir ile ölüm şövalyesi yaşlı adamın üzerinde dikilerek karaladıklarını bitirmesini beklediler. Voldra bütün gücü tükenmiş şekilde masanın üzerine yığıldığında, kont parşömeni kaldırdı.

"Başarı her şeye mal olacak," diye okudu vampir. Birkaç kelimeyi deşifre edemeyince gözlerini kısarak baktı. "Burada birkaç okunaksız karalama var ve şöyle devam ediyor: Başlangıçtaki son ve. . . "

Strahd, şamdandan yayılan ışığın karmakarışık yazıları daya iyi aydınlatabilmesi için kağıdı döndürdü. Uzaktaki duvara sayfanın kocaman bir gölgesi düşmüştü, fakat vampirin—kendi ırkından olanların tümü gibi—gölgesi yoktu. "Korkarım dinlenmeden yaptığı ikinci denemesi Voldra'yı yormuş olmalı. Bunun çoğunu okumak imkansız." Soth'a bakarak ekledi, "Okuyabildiğim diğer şey ise son satır: Çarpık gülüşlü general senin için sonsuza dek kayboldu."

Ölüm şövalyesi kaskatı kesildi ve hiçbir açıklama yapmadan Strahd'ın elindeki sayfayı çekip aldı. Mesajın çözebildiği kadarını okudu ve kontun da önceden söylediği gibi yazı gayet okunaklı son bir cümleyle bitiyordu. Çarpık gülüşlü general, diye tekrarladı, öfkeden köpürerek. Bu Kitiara'ydı.

"Dükün şatosu hakkında, geçidin nerede olabileceği hakkında kehanette bulunabileceğini söylemiştin," diye gürledi Soth, kağıdı iki parçaya ayırarak.

Strahd bir kedinin çevikliğiyle masaya oturdu ve ince, eldivenli parmakların ovuşturmaya başladı. "Voldra yakında bulunan insanlar için çok daha önemli soruların cevaplarını vermeye çalışır. Anladığım kadarıyla bu generali tanıyor olmalısın. . . "

Ölüm şövalyesi şimşek kadar hızlı hareketlerle kristal küreyi masadan çekip aldı. Başının üzerine kaldırdı ve kirli, taş zemine fırlattı. Parlak bir ışık odayı doldurdu ve kapıyı demir menteşelerinde titreten, masayı sarsan bir gök gürültüsü duyuldu. Dönüp duran, zehirli bulut ortadan kalktığında Strahd ve Soth yüz yüze duruyorlardı.

"Seni aptal!" diye bağırdı Strahd. "O kristal benzersizdi!" Yaşlı adamı gösterdi. Voldra'nın saçları ve sakalı yanarak yok olmuştu ve sağ tarafının çoğu patlama sonuncunda kararmıştı. "Kristal olmadan benim işime çok az yarayabilir."

Soth kollarını göğsünde kavuşturdu. "Başkalarının düşüncelerimin iç yüzünü ortaya çıkarmalarını tasvip etmem," dedi, kesin bir tavırla. "Vistani cadısını sırf bu yüzden öldürdüm. Yaşlı adamın da hiçbir farkı yok. Eğer kristal olmadan işime yaramaz diyorsan, benim için de pek bir önemi kalmaz. Onu öldürmek bana zevk verecektir."

"Senin zevk alman hiçbir şey ifade etmiyor," diye tısladı vampir. Voldra'nın yanında bir dizinin üzerine çöktü ve uzun parmaklarını yaşlı adamın boynunda gezdirmeye başladı. Mistiğin dudağından hırıltılı bir nefes çıktı ve sonra kont Voldra'nın kafasını vahşice döndürüp, adamın boynunu kırdı. Strahd gözlerini Soth'tan hiç ayırmamıştı.

Ravenloft Şatosu'nun efendisi tekrar ayağa kalktığında yüzü öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. "Ben bu ülkenin efendisiyim, Soth ve kurtuluşun için gerekli anahtarı tutuyorum. Eğer Krynn'e geri dönmek istiyorsan, eğer çarpık gülüşlü generalini tekrar görmek istiyorsan, kimlerin senden üstün olduğunu hatırlamalısın."

Soth'un zırhlı eli masanın üzerine indi ve tahta kurularının yemiş olduğu ahşap yüzlerce küçük parçaya ayrıldı. Şamdan takırdayarak yere düşerken, mumlar da sönmüştü. "Krynn'de karanlık tanrıça Takhisis'in gözde hizmetkarlarından biriydim," dedi, karanlıkta Strahd'a doğru bir adım atarak. "Orada benim efendim odur. Barovia'da ise kimseyi üstüm olarak tanımam."

Ölüm şövalyesi kontun başına doğru bir hamle yaptı. Soth'un zırh eldiveni hedefine doğru harekete geçemeden vampir onu bileğinden kavradı. Strahd Soth'u sımsıkı tutarken iki ölü adamın bakışları kenetlendi. Koridordan bu kargaşa karşısında haykıran mahkumların sesleri yükseliyordu.

Soth'un sol eli çabuk, ritmik bir desen çizmeye başlamıştı. "Bana karşı bir büyü kullanmayı aklından bile geçirme," diye tısladı Strahd, ölüm şövalyesinin bileğini daha çok sıkarak. Zırh bu baskı yüzünden biraz da olsa ezildi. "Birçok ölümlü hayatı boyunca büyü üzerine çalıştım ve sana çok büyük eziyetler çektirecek büyüler biliyorum."

Biraz sonra, Soth'un kolundaki gerginlik azaldığında, vampir onu serbest bıraktı. Strahd pelerinini tekrar vücuduna sardı ve yanaklarındaki kızgınlığın rengi soldu. "Bu koridorlarda Krynn'den gelen diğer gezginler de olmuştu," diye mırıldandı kont, sesinde eğlendiğini gösteren bir tınıyla. "Aslında Voldra ve diğer dördü Barovia'ya yirmi beş—hayır, otuz—sene önce geldiler. Palanthas isminde bir şehirden gelmişlerdi."

Soth kontu dinlerken hareketsiz bir şekilde ayakta duruyordu. Bir rakiple yenişemediği en son kavgada hala bir insandı ve bunu fark etmek onu fazlasıyla sarsmıştı.

"Voldra kendisinden 'Kırmızı Cübbeliler'in bir büyücüsü' olarak söz ediyordu," diye devam etti Strahd, gözleri karanlıkta parlayarak. "Ve büyük tanrı Gilean'ın—Tarafsızlığın Efendisi'nin bir hizmetkarı olduğunu söylemişti. Bu Gilean,

Takhisis'in düşmanı olmalı, ha?" Vampirin pelerini, mistiğin cesedine doğru eğilirken arkasında uçuştu. "Voldra'nın dilini kopardığım zaman Gilean beni cezalandırmak için ordularını göndermedi. Ve ölü adamın cesedini—ya da ruhunu—Ravenloft Şatosu'ndan almak için kimse gelmeyecek."

Strahd ayağa kalktı ve yıkıntıların arasından şamdanı ve mumları topladı. Bir sözüyle sarı balmumu sütunları alev aldı. "Krynn'in tanrıları burada hiçbir anlam ifade etmez, ölüm şövalyesi. Bana hizmet edeceksin ya da buradan asla kurtulamayacaksın."

Bu konuşmayı izleyen sessizlikte mahkumların uzaktan yankılanan sesleri duyuluyordu.

"Beni neden terk ettiniz, Işığın Tanrıları?" diye bağırdı kadının biri, kulak tırmalayıcı bir sesle.

"Sadece birimizin kurtulması yeterli," dedi bir adam alçak sesle. "Beraber çalışalım."

Vampir ani bir esnemeyi bastırdı. "Sessizliğini onayladığının bir göstergesi olarak alıyorum. Akıllıca bir karar."

Vampirin gücü karşısındaki şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, ölüm şövalyesi Voldra'nın cesedini dalgın bir şekilde tekmeledi. "Palanthas'tan gelen diğer dördüne ne yaptın? Onlar da kilerinde mi?"

Strahd başını bir yanına eğdi. "İçlerinde sadece Voldra benim işime yarayacak biriydi. Diğerlerinin de dukalıkta istedikleri gibi dolaşmalarına izin verdim." Dalgın bir edayla çenesini ovuşturdu. "İçlerinden bir tanesi hala hayatta, Terlarm adında, şişman bir rahip. Kasabada yaşıyor."

Ravenloft Şatosu'nun efendisi kapıya doğru süzüldü. "Korkarım konuşmamıza bu akşam devam etmek zorunda kalacağız, Lord Soth. Gün doğumu yaklaşıyor ve korkarım ben. . . tartışmamızdan biraz yorgun düştüm." Ölüm şövalyesine arkasını döndü ve koridorda kayboldu.

Voldra'nın yanmış vücudundan yayılan koku burnunu

dolduruyor, tutsakların feryatları kulaklarında yankılanıyordu. Yine de ölüm şövalyesi ufak hücrede kalmaya devam etti. Gerçekten de evinden, Takhisis'ten, eski zamanlarda her emrini yerine getiren banşiler ve iskelet savaşçılardan kopartılmıştı. Yine de ölüm şövalyesi hiçbir zaman hizmet etmeyi çok çabuk kabul eden biri olmamıştı.

Kapının aralığında duran bir fare odaya tereddüt ederek göz gezdirdi. Büyük, siyah gözleriyle Soth'u izlerken burnunu da alay edercesine oynatıyordu. Soth ona doğru yaklaşırken, leş yemekten şişmanlamış fare hafifçe eğildi fakat kaçmadı.

"Strahd beni aşağılık casuslarını korkutamayacak kadar ezik mi görüyor?" diye yavaşça fısıldadı Soth. Ayağını kaldırdı ve tek bir tekme ile fareyi ezdi. Yaratığın ölüm çığlıkları, koridorun değişik yerlerindeki diğer fareler tarafından yankılandı. Ölüm şövalyesi biliyordu ki bu saldırı Strahd'a bir meydan okuma olarak iletilecekti. Bunun çok az önemi vardı; Soth güneş batmadan daha da beterini yapmaya niyetliydi.

Sekiz

Magda bir meşalenin önünde ayakta duruyor, sabit gözlerle alevleri izliyordu. Büyüle yapılmış olan odun, ateşi besleyen yerlerini tekrar tekrar yeniliyordu. Uzun zamandır bu küçük yatak odasında bulunuyordu—belki de saatlerdir.

"Eğer burada kalırsam, kont beni de kölelerinden biri yapacak," diye başladı, Strahd onu tek başına bıraktığından bu yana kendi kendisine sürdürdüğü tartışmaya geri dönerek. Kardeşinin hali aklına geldi: Gözleri bir cesedinki gibi boş bakıyor, salonda hüzünlü bir ezgi çalıyordu. Bu görüntü tekrar korku ve tiksintiyle sarsılmasına neden oldu.

Eski Vistani öyküleri çoğu zaman vampirlerden bahsederdi ve Magda, kont onunla beslenmeyi isterse kendisini bekleyen dehşeti çok iyi biliyordu. Zavallı, sadece açlık duyan bir şey olarak Strahd'ın emirlerini yerine getirmeye zorlanacaktı. Geceleri dolaşacak, başkalarını ölümlerine sürükleyerek kurbanlarının kanlarıyla beslenecekti. Bu, korkunç bir kaderdi.

Keşke odada bir pencere olsaydı. Gün ışığı vampirlerin düşmanıydı. Gün ışığı ile korunurken koridora gitmeye cesaret edebilirdi. En azından Strahd'ın tabutunda uyuyor olacağından emin olabilirdi.

"Kont uyurken koridorları savunmasız bırakacak kadar aptal olamaz," diye karşı çıktı, gözlerini kapatarak. "Ama gündüz ya da gece, burada kalmaya devam edersem Strahd beni öldürecek. Kurtulmaya çalışırsam en azından bir şansım olabilir."

Magda bir kez daha meşalenin alevlerine baktı. Kamp-

tayken, Andari'nin müziği onu dans etmeye zorlarken, kadim Vistani kahramanlarını gözlerinin önüne getirebilirdi. Ancak gölge oyunu olmadan bile—Madam Girani ateşle oluşturduğu görüntüleri böyle adlandırıyordu—büyük kahramanlıkların, gözü pek kaçışların ve kalpleri durduran kurtarışların öykülerini hala hatırlıyordu.

Böyle bir öyküyü, Kulchek ile devin hikayesini, gözünün önüne getirince yüzünü bir gülümseme kapladı. Kulchek ile ilgili öyküler Magda'nın en sevdikleriydi. Bu masal kurnaz kahramanının bir devi nasıl atlattığını, onun güzel kızını kaçırıp tuzaklarla dolu bir kaleden nasıl kaçtığını anlatırdı. Andari her zaman bu tür hikayelerden nefret ederdi, çünkü onun zevklerine ve sınırlı hayal gücüne olağandışı görünüyorlardı. Yine de aşağılamaları hiçbir zaman Magda'nın bu tür hikayelere olan sevgisini azaltamamıştı. Eğer mümkün olsaydı, Andari şimdi bu söylediklerinin hepsini geri alırdı, diye çarpıkça düşündü Magda.

Kararlılığını güçlendiren Magda uzun, kırmızı elbisesini beline bir düğüm atarak bağladı. Ellerinin çok az titrediğini görünce şaşırdı. Her şeye rağmen, yaşayan ölü bir şövalye ile birlikte şatoya gelirken hayatta kaldım. Neden tekrar ormana kaçmayayım ki? Meşaleyi alarak kapıya gitti ve dikkatle açtı.

Işık, birkaç farenin saklanma yerlerine kaçmalarına neden oldu. Gereğinden fazla büyümüş yaratıklar Vistani'nin yatak odasından sessizce çıkmasını, taş duvarlardaki çatlaklardan izliyorlardı. Magda'nın kolu büyüklüğünde kırkayaklar tavana tutunan, yüzlerce ince bacak üzerinde hareket ediyorlardı. Kadın bu görüntü karşısında irkıldi, fakat yürümeye devam etti. Bu kadar sıradan yaratıklar, kesinlikle karşılaşacağı en az korkunç şey olacaktı.

Koridorun sonunda, örümcek ağlarıyla kaplı tek bir merdiven vardı. Ne bir kapı ne de bir pencere. Magda sessizce bu merdivene doğru ilerlerken, meşaleyi bir rahibin kutsal

sembolünü karanlığın yaratıklarına tuttuşu gibi önünde tutuyordu. İlk adımını atmadan merdivenlerin alt ucunda bir şeyin ayaklarını sürüyerek kendisine doğru yaklaştığını duydu.

Magda bir an bile tereddüt etmeden yatak odasına geri dönmeye başladı. Pirinç kapı kolunu tuttu fakat ne kadar uğraştıysa da bir türlü çevirmeyi başaramadı. Yaratığın holden gelen ağır adımlarının sesi merdivenlerin başına yaklaşırken giderek arttı. Magda'nın boğazında bir panik çığlığı düğümlenirken kapıyı tekrar zorladı ancak kapı yine açılmamıştı. Kapı bir şekilde arkadan kilitlenmişti. Meşaleyi bir sağa bir sola savurdu fakat duvarlar, haşaratların ve böceklerin yaşadığı birkaç çatlak dışında sağlam görünüyorlardı. Kapana kısılmıştı.

"Burada bir şeyler var," diyen bir ses geldi karanlık basamaklardan. Kelimeler daha çok bir metalin taşa sürtünmesi sırasında çıkan sesi andırıyordu. "Görmek için ışığa ihtiyaç duyan bir şey."

Magda sırtını ahşap kapıya döndü ve kırmak için geriye yüklendi. Ayak sesleri durdu ve bir çift parlak, mavi göz merdivenin sonunda beliriverdi. "Bu şey bir dişi," dedi yaratık sevinçle.

Elleri titreyen Vistani meşaleyi kol uzaklığında tutuyordu. Yaratık, gölgelerin içinde budalaca kıkırdadı. "Beni görmek istersin, di mi?" diye sordu ve ışığın aydınlattığı çemberin içine adım attı.

Yaratık bir insanı andırıyordu ve dört ayak uzunluğundaydı. Kaba, obsidian[1] derisi, alnından fırlamış tek bir çarpık boynuzun ucundan, sırtının altındaki uzun, kıvrık kuyruğunun sonuna kadar ince bedenini kaplıyordu. Gözleri kocaman açılmış, etrafı izliyordu. Burnu, iki delikten biraz daha fazlasıydı ve ağzı sonuna kadar açılmış, salyaları akan bir ya-

[1] Obsidian: Koyu renkli bir tür camsı kaya. (çn)

rık gibi duruyordu. Yaratık tek bir ani hareketle kısa, deri kanatlarını omuzlarının üzerinde açtı ve yere çömelerek üç parmaklı elleri ile zemini tırnakladı. Gardiyan, mavi gözleriyle Magda'yı süzerken gri, çatallı dilini sivri işlerinin üzerinde gezdirdi.

"Efendi seni istiyo diye düşünüyom," dedi. Yaratık çok yavaş konuşuyordu, sanki çenesini oynatmak ona büyük bir acı veriyormuş gibi. Bir anda şaşıran Magda bu yaratığı, ya da buna benzer bir tanesini, şatonun her yerinde gördüğünü hatırladı. Önünde duran, büyü gücüyle canlandırılmış bir gargoyldu.

Obsidian yaratık ileriye uzandı ve Magda'nın bacağına doğru bir hamle yaptı. Şaşırarak bir çığlık atan kadın geriye doğru sıçradı ve meşaleyi gargoyla doğru salladı. Çınlayan bir çatırtı sesi bütün koridorda yankılandı. Yanan kütük derisi taştan olan koldan sekti ve Magda'nın omuzlarını titretti. Çatlamış meşalenin ışığı biraz azalmıştı; meşale büyülüydü fakat zarar görmez değildi.

"Oynamak istiyon, di mi?" diye tısladı gargoyl. Işığın ulaşamadığı yere doğru süründü ve büyülü alevin iz bıraktığı kolunu ovuşturdu. Mavi gözleri karanlıkta uğursuzca parıldıyorlardı.

Meşaleyi yaratıkla kendisi arasında tutan Magda merdivene doğru yavaş yavaş geriledi. Atalarının ruhlarına bir dua okumaya yeltendi ancak düğümlenen boğazı kelimeleri yutmasına neden oldu. Dudaklarından sadece boğuk bir nefes çıkmıştı.

Bir adım ve bir daha. Gargoyl meşale ışığından uzaklaşırken Magda yaratığın buz mavisi gözlerini takip ediyordu. Kalbinde bir umut ışığı parladı; yaratık gidiyordu! Bu umut, canlanmaya başladığı o an, birdenbire paramparça oluverdi. Yaratık hiçbir belirti göstermeden meşalenin ışığının içine dalmıştı. Suratında dehşet verici bir ifade vardı—gözleri pat-

lamış, pençeleri kıvrılmış ve ağzı da sonuna kadar açılmıştı. Yaratık, Vistani'nin üzerinden atlarken korkunç, kulakları tırmalayan bir çığlık boşlukta yankılandı.

Gargoyl pençeli ellerinden birini Magda'nın karşı koyamayacağı bir hızla kadının omzuna geçirmişti. Tırnakların açtığı yolu belirleyen üç ince kızıl çizgi, neredeyse anında belirdi. Magda'nın omzu sızlamaya başlamıştı fakat acı, yaratığın sıcak nefesinden gelen pislik ve çürümüş et kokusunun yanında hiçbir şeydi. Magda öğürürken bir eliyle ağzını kapattı ve duvarın yanında yere çöktü.

Yaratık, Magda'nın çevresinde aldatıcı, ağır adımlarla dolaşırken, aşağılayıcı kahkahası koridoru dolduruyordu. Omzundaki acıdan dengesini yitiren Vistani duvarın yanında tökezliyordu. Eli bir kırkayağa sürtündü ve yaratık kadının koluna dolandıktan sonra yere düşüp karanlıkta kayboldu. Magda bunu fark etmemişti bile.

"Daha fazla oynamak istemiyon mu?" diye tısladı gargoyl, dalga geçercesine.

Magda'nın bakışları yaratığın parlak, mavi gözlerine kilitlenmişti ve bu yüzden neredeyse koridorun sonuna geldiğini fark etmedi bile. Nasıl olduysa tam tersi yöne dönmüş ve merdiven yerine taş ve molozla kapatılmış koridorun sonuna varmıştı. Omuzları yenilgi ile çökmüştü ve meşale neredeyse elinden düşmek üzereydi.

Rakibinin savunmasını indirdiğini gören gargoyl ışığın tam ortasına atladı. Ancak Magda buna çabucak karşılık verdi ve elindeki meşaleyi uzun bıçaklı bir hançer gibi, yaratığın buz mavisi gözlerine soktu. Büyülü alev gözlerini yalayıp burnu ile ağzına girdiğinde, yaratığın suratı korku ile çarpılmıştı. Koridora bir anda yanık et ve toprak kokusu doldu.

"Ne, daha fazla oynamak istemiyor musun?" diye bağırdı Vistani. Yaratık, kadının hemen yanındaki duvarın yanında yana devrilmiş, pençeleri ile yanmış, fokurdayan gözlerini

parçalıyordu. Magda kendini, kaçan yaratığın karanlığın içinden fışkıran azap ulumalarına gülerken buldu. Ne yaptığını kavradığında kahkahaları durdu ve gözlerinden yaşlar boşandı.

"Bana bunu yapmalarına izin vermeyeceğim," diye fısıldadı. "Delirmeyeceğim. Onlar gibi olmayacağım."

Magda arkasındaki duvarı ittirerek doğrulmaya çalışırken alçak, gıcırdayan bir ses duydu. Meşaleyi sesin geldiği yere doğru indirdi. Orada, taş duvarın zeminle birleştiği yerde, kir ve tozdan arınmış kısa bir açıklık vardı. Duvar hareket etmişti! Meşaleyi dikkatle yere bırakan Magda bütün gücüyle duvarı ittirdi. Taşın taşa sürtünmesiyle çıkan ses giderek artarken, duvarın bir kısmı arkaya kaymıştı.

Vistani meşaleyi aldıktan sonra alçak kapıdan eğilerek arka taraftaki kısa koridora girdi. Bu koridorun iki yanında iki kanatlı iki kapı vardı ve Magda'nın sağındaki kapının altından gün ışığı sızmaktaydı. Rahatlama ve umut, kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Yenilenen bir dinçlikle meşalesini kavradı ve kapıya doğru hareket etmeye başladı.

"Kaçmaya mı çalışıyon?" diye geveleyen bir ses duyuldu.

Magda arkasına dönüp baktığında gargoylun gizli kapıdan sürünerek geçmekte olduğunu gördü. Ağzından sarkan gri dili kabarmıştı. Burnunu çevreleyen obsidian derisi çatlayarak açılmıştı ve yaralardan gir renkli bir sıvı akmaktaydı. En çok zararı gözleri görmüştü. Göz yuvalarından birisi boştu, ancak etrafındaki derin çizikler gargoylun tırmalayarak kendi gözünü çıkardığını gösteriyordu. Diğer gözü ise artık mavi değildi, üzerine perde düşmüş gibi ve süt beyazıydı. Gargoyl zor da olsa görüyor olmalıydı çünkü sağlam kalan tek gözü dosdoğru Vistani'ye odaklanmıştı.

Magda şatafatlı, ikiz kanatlı kapılara doğru koştu ve iterek açtı. Kapıların arkasındaki oda geniş görünüyordu. Güneş ışığı demir kafesleri eğrilmiş, kırık ve çatlamış pencereden

içeriye sızıyordu. Biraz yükseltilmiş bir platformun üstünde duran bir taht dışında odada mobilya bulunmuyordu. Magda çaresizce bir sağa bir sola baktı. Taht odasından aşağıya ince bir duvarla ayrılmış iki merdiven iniyordu.

Vistani, koridorda ayaklarını sürüyerek ilerleyen gargoylun sesini duyduğunda merdivenlere doğru koşturmaya başlamıştı. Magda kirle kaplı zeminde koştururken çıplak ayakları ile yerdeki tozu kaldırıyordu. Kendi kendisine gargoyldan kurtulmak o kadar da zor olmayacak derken merdivenlerin ilk basamağında tökezledi. Ancak yaratığı hızını kesecek kadar kötü yaralamıştı.

Yaratığın kulak tırmalayan, cırtlak sesi taht odasından sesleniyordu, Magda'nın tahmin ettiğinden çok daha yakından. "Seni aşağıda daha kötüsü bekliyo," diye bağırdı. Magda omzunun üstünden arkasına bakmaya cesaret ettiğinde, yaratığın bir yarasanınkileri andıran kanatları ile süzülerek odayı geçtiğini gördü.

Şansına tavan çok alçak ve duvarlar da çok dardı, bu yüzden merdivenlere geldiğinde yaratığın kanatları pek bir işe yaramayacaktı. Magda basamakları üçer dörder atlıyor, örümcek ağlarının arasından, ayaklarının altında dolaşan farelerin üstünden geçiyordu. Dar bir sahanlıktan sonra ikiz merdivenler buluştu ve geniş, zarif bir kıvrımdan sonra kubbeli bir odaya açıldı.

Vistani burasının Soth'la beraber kontla ilk karşılaştıkları yer olduğunu hatırladı. Meşaleler hala duvardaki demir apliklerde asılı duruyorlardı. Örümcek ağları gri örtüler gibi tavandan sarkıyor, yukarıdaki pul pul dökülmüş kadim freskleri örtüyorlardı. Sadece pis pis sırıtan gargoyllar ortada yoktu. Kubbenin çevresindeki yerleri bomboştu.

Magda, yemek salonunda bıraktığı hançerini ve diğer eşyalarını almayı deneyip denememek konusunda kararsız kaldıysa da bu fikri hemen aklından çıkardı. Merdivenlerden

aşağıya gelen gargoylun sesi hala güvende olmadığını gösterecek kadar yakından geliyordu. Girişe ve oradan da dışarıya açılan kapıya yöneldi. Kapıya doğru bir adım atmıştı ki, girişin gölgelerinden kırmızı ve pullu bir şey çıkarak kadının yolunu kapattı.

"Hiç kimse efendimizin izni olmadan dışarıya çıkamaz," diye uyardı, küçük bir kırmızı ejderha. Sesi bir tıslama gibi çıkmıştı.

Vistani daha önce bu wyrme[1] benzeyen hiçbir şey görmemişti. Vücudunun uzunluğu kadının boyuna eşitti ve konuşurken burun deliklerinden tehdit edercesine dumanlar çıkıyordu. Kanatları arkasında katlanmıştı ve gardiyan kaslarını gerdiğinde zaman zaman hafifçe açılıyorlardı. Bir kedi gibi yere sinmiş, Magda'yı parlak, kısık gözleriyle inceliyordu. Ejderhanın kafası büyüleyici bir yavaşlıkla uzun, kabarık boynunun ucunda ileri geri hareket ediyordu. Magda bir zamanlar pazar yerinde bir yılan terbiyecisi görmüştü ve kafasına başlık geçirilmiş sürüngen, adamın çaldığı flütün ezgileriyle aynı buna benzer şekilde dans etmekteydi. Yarattığı etki de aynıydı. Vistani kendisini pazardaki sürüngene kaptırdığı gibi wyrme kaptırmıştı.

"Seni bekleyen daha kötüsü," dedi bir ses Vistani'nin arkasından, neşeli bir kıkırdamayla. Gargoylun merdivenlerin sonuna vardığını anlaması için Magda'nın arkasına bakmasına gerek yoktu. Meşale, bir anda uyuşan parmaklarından yere düştü. Çatlamış odun yere çarptığında parçalandı ve meşale bir düzine işe yaramayan, yanmaya devam eden parçaya ayrıldı.

* * * * *

[1] Wyrm: Yaşlı (güçlü) ejder (Dipnot: Lost Library-Sözlük)

Devasa örümcek yerde bir yana doğru sıçrarken tıkırtılar çıkarttı. Bir tutam koyu siyah tüy, vücudu ile sıska bacaklarını kaplıyordu ve keskin dişleri olan ağzı çok hızlı hareket ederken, yapışkan iplikler halinde zehir damlatıyordu.

Lord Soth yaratığı hiç önemsemiyordu; daha önce ona saldıran diğer üç canavarımsı örümcek sıradan haşaratlar gibi ezilmiş olarak yerdeydi. Tek başına kalan örümcek ölüm şövalyesinin defalarca önüne çıkmış ancak bir tehdit oluşturacak kadar yaklaşmamıştı. Ölüm şövalyesinin tek yapması gereken kılıcını çekmekti ve örümcek, yok olmuş ve külden bir halı gibi yeri kaplayan ağının olduğu köşeye doğru kaçacaktı.

Soth bütün dikkatini önlerinde duran işkence aletine bağlanmış şeye yöneltti. Fareadam ölmüştü; kalbinde ve kafatasında birer gümüş hançer saplı duruyordu. Ölüm şövalyesi izlerken kıllı burnu insani hatlar kazanmış, sivri kulakları küçülüp, yuvarlaklaşmıştı. Pargat'ın sırtındaki kambur kaybolmuştu ve ceset gümüş bantların üzerinde sakince yatıyordu. Soth hayati organlarına gümüş hançerleri saplamadan önce elçi ürkütücü bir insan-fare formuna dönüşmüştü; öldüğündeyse, geride kalan paramparça olmuş bir insanın bedeniydi.

"Seni nasıl bir cehennem bekliyorsa oraya git," diye gürledi Soth, gümüş ve bronz karışımı iğrenç aletten uzaklaşırken.

Ölüm şövalyesi elçiyi, Dük Gundar'ın şatosundaki geçidin yerini söylemesi için zorlamıştı fakat hiçbir sonuç elde edememişti. Soth en sonunda Pargat'ın doğruyu söylediğine ikna oldu—Gundar'ın oğlunun, üzerine yerleştirdiği bir büyü yüzünden geçit hakkında konuşamıyordu. Bu büyüyü kaldırmak Soth'un yeteneklerinin çok ötesindeydi ve sadece hiddetinden zavallı elçiyi öldürmüştü.

Dev örümcek yavaş yavaş yaklaşıyordu fakat Soth ona arkasını döndü ve odayı geçti. Örümcek, ölüm şövalyesinin

kapıya varmasını bekledikten sonra ileriye zıpladı ve işkence aletinin içine yerleştirilmiş ölü adamın üzerine kapandı. "Yemeğinin tadını çıkar," dedi Soth, karanlık koridorda kaybolurken.

Vampirin kilerinde yaşayan bir grup fare, Soth koridordan geçerken kaçıştı. Ölüm şövalyesi ne zaman ayağının altına bir fare gelse hayvanı eziyordu ve yeni gelenden sakınmalarını söyleyen mesajlar, haberleşme ağları sayesinde çoktan hepsine ulaşmıştı. Fareler kiler koridorlarında çok kolay kaçış yolları buluyorlardı çünkü hücrelerin önündeki on kapı da parçalanmıştı. Voldra'nın odasından ayrıldıktan sonra Soth sistemli bir şekilde bütün kapıları kırmış ve tutsak tutulan bütün şanssız köylülerin boğazını kesmişti. Bir tanesi bıçağa karşı koymuştu; diğerleri ise ölümlerine neredeyse isteyerek koşmuşlardı.

Soth farelerin kaçışmalarını izledi. "Cesetler ve döktüğüm kan size benden birer hediye, işbirliğiniz karşılığında," diye seslendi, en son kırbaca benzer kuyruk da bir odada kaybolduktan sonra. "Bugün yaptığım her şeyi iyice hatırlayın ve efendiniz uyandığında ona anlatın."

Ölüm şövalyesi mahzenden çıkarken merdivenler boş ve sessizdi. Yürürken kontun evine daha çok nasıl zarar verebileceğini düşünüyordu; Strahd, Dargaard Kalesi'nden Lord Soth'a sıradan bir hizmetçi gibi emir vermekle ne kadar büyük bir hata yaptığını unutmamalıydı. Ve yeterince zarar verdikten sonra Soth, Gundar'ın şatosuna gidecekti. Krynn'e geri giden geçidi bulmak için işkenceyle doğan güvene ihtiyacı yoktu.

"Hiç kimse efendinin izni olmadan dışarıya çıkamaz."

Kelimeler merdivenin ilerisindeki odadan gelmişti ve Soth durup ıslık gibi öten sesin tekrar konuşmasını bekledi. Onun yerine başka bir ses—kulakları tırmalayan, yüksek bir ses—ölüm şövalyesinin anlam veremediği bir şeyler bildirdi.

Aşağılık bir kahkaha odayı ve merdivenleri doldurdu ve ahşap bir şey yere çarptı.

"Ah, Strahd'ın yok edeceğim birkaç kölesi daha," dedi ölüm şövalyesi ve merdivenlerden yürüdü.

Oldukça yıpranmış, kemerli bir geçit, arka taraftaki salonu az da olsa görmesini engelliyordu ancak Soth, Magda'nın kubbeli odanın tam ortasında durduğunu, ayaklarının dibinde duran meşale parçalarını ve sol tarafında yere çömelmiş gargoylu gördü. Çizik dolu suratı ve keskin pençeleri olan bu yaratık tekrar güldü. Bu anırma, Soth'a bir Gül Şövalyesi olduğu günlerinde sıklıkla hakladığı sarhoş haydutları anımsattı.

"Lord Soth!" Vistani, yeşil gözlerini ölüm şövalyesine dikmişti. Tekrar konuşmaya başladığında kelimeler aralıklarla, korku ve belirsizlikten boğulmuşçasına çıktı. "Y—Yardım et."

Gargoyl, taştan derisi olan bir maymun gibi Magda'ya doğru atıldı. Elleri taş zemini gürültüyle çiziyordu. "Yardım et," diye alay etti. "Ha! Sana yardım etçek hiç bişi yok!" Vistani'nin etrafında dolaşıyor, meşalelerden arta kalanlara bakıyordu.

Magda közleri gargoyla doğru tekmeledi ve yaratık birkaç hızlı adım atarak geriledi. Soth kadının soluna baktığını gördü. "Strahd'ın seninle ilgili planları var, Lord Soth. O planların neler olduğunu biliyorum," dedi Magda.

"Sessizlik!" diye tısladı, kemerli geçidin arkasında saklanan bir şey.

Ölüm şövalyesi odaya adımını atarken pelerini arkasında dalgalanıyordu. Kapının aralığında gördüğü şey onu hayrete düşürdü.

Bir ejderha! Sadece küçük bir kırmızıydı, ancak ölüm şövalyesi her wyrmin ölümcül bir rakip olabileceğini çok iyi biliyordu. Ejderhayı dikkatle inceledi, duruşundan gücünü

kestirmeye çalışıyordu. Ejderha sindiği yerden kalkmış, yeni gelene meydan okurcasına kaskatı kesilmiş bacaklarının üzerinde duruyordu. Güneşin ağarttığı kemikler kadar beyaz olan pençeleri, bir adım öne atarken taş zemini çizdiler. Çatallı diliyle havayı yoklayan wyrmin kuyruğu hiddetle sarsılıyordu. Bu, iyiye işaret, diye düşündü Soth. Ne kadar güçlü bir düşman olabileceğim konusunda şüphe duyuyor.

Ölüm şövalyesi Krynn'deyken kırmızı ejderhalar ile karşılaşmıştı; bir zamanlar lanet olası ateş püskürtücüler, Takhisis'in kötülük ordusunun belkemiğini oluşturuyorlardı. Bu ejderhalar, yaşlandıkça her büyücü gibi büyü öğrenebilme yetisi kazanırdı. Soth, bu genç kırmızının o tür büyüleri öğrenebilecek kadar uzun yaşamamış olmasını umdu.

"Selamlar, Dargaard'lı Soth," dedi ejderha. Sesinin tonu rahatlatıcı da olsa, konuşurken burun deliklerinden tehlikeli duman bulutları çıkıyordu.

Ölüm şövalyesi tersçe yanıtladı, "Bu durumdan ben zararlı çıkıyorum. Strahd sana benim kim olduğumu söylemiş ama bana senin ismini söylemeyi unuttu."

"İsimlerin gücü vardır, Soth. Sana ismimi bahşetmediğim için beni affet." Ejderhanın kuyruğu daha hızlı sallanmaya başladı ve yaratık Vistani'ye doğru bir adım attı. "Belki de çektiğin kılıcı indirirsen. . . "

Soth Magda'ya döndü. "Çabuk ol, kız! Yanıma gel!"

Vistani daha bir adım atmıştı ki siyah, üç uzun tırnağı olan bir el ayak bileğine sarıldı. Magda suratının üzerine düştü ve ciğerlerindeki nefesi boşaldı. Yaşlarla dolmuş gözlerini kısarak baktığında bacağını gargoylun bir eliyle kavradığını gördü. Yaratık kabarmış diliyle dudağını yalıyordu.

Aynı anda ejderha ileriye atıldı ve kadınla belki de kurtarıcısı olacak kişinin arasına girdi. Başını eğdi ve kısa boynuzlarını savurdu. Soth kadına doğru bir adım attığında kırmızı, kösele gibi kanatlarını açtı. "İşimize karışma, Soth," diye tıs-

ladı.

Bu güç gösterisi Lord Soth'u etkilememişti. Ejderhanın uyarısına, omzunun üzerinden savurduğu kılıcıyla yanıt verdi. Kadim kılıcı wyrmin kızıl pullarına çarpıp zarar veremeden geri sekti. Ancak yaratık, ölüm şövalyesinin küstahlığına hiddetlenerek öfkeyle bir çığlık attı. Hala hırlayan ejderha, Lord Soth'un üzerine atılırken ağzı sonuna kadar açılmıştı.

İğne ucu kadar sivri dişler ölüm şövalyesinin bileğine kenetlenmişti. Dişler zırhında delikler açıp etine battığında, Soth'un kolu acıyla sarsıldı. Eğer Soth bir ölümlü olsaydı, bu saldırı dirseğinden aşağısını kopartabilirdi.

Darbe, Soth'un elindeki kılıcın düşmesine de neden olmuştu. Kadim kılıç önce kabzası üzerinde sekti ve sonra da metalin taş zemine çarpmasıyla çıkan kulak tırmalayıcı bir ses çıkartarak şövalyenin uzanamayacağı bir yere fırladı. Soth kaybettiği silahını düşünmüyordu. Boştaki elini yumruk yapmış, ejderhanın burnuna arka arkaya sert darbeler indiriyordu.

Gargoyl Magda'nın üzerine oturmuş, kadının bacaklarını ve bir kolunu yere bastırıyordu. Magda da serbest eliyle taştan derili yaratığın suratını yumruklamaktaydı. Ancak yumruğuyla çok az zarar verdiğini kısa zamanda anladı ve yakınlarda silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için çılgınca yeri yoklamaya başladı. Eli, Soth'un kavrayışından buz gibi olmuş kılıcı bulduğunda hiç tereddüt etmedi.

Magda bu tür silahlara yabancı değildi. Barovia ve onu çevreleyen dukalıklardaki kasabalılar çingenelere karşı bir tür nefret duymalarına rağmen, Vistanilerin sattığı değişik malları açgözlülükle satın alırlardı. Hatta bazıları, yüksek bir fiyat talep etseler de, geleceği okuyan Vistanilerin müdavimi olmuşlardı. Yine de halkından ayrı yakalanan bir çingene, batıl itikatlı köylüler için kolay bir hedefti ve bu sebeple her Vistani genç yaşlarda bir kılıcın nasıl kullanılacağını öğrenirdi.

Silahı sıkıca kavrayan Magda, kılıcın kabzasını gargoylun alnına indirdi. Başını tutan yaratık uluyarak yere düştü. Bu Magda'ya ayağa kalkması için biraz zaman tanımıştı.

Gargoyl kadını ve silahı sinsice izledi. "Büyülü değilse kılıç bana zarar vermez. Beni iyice sinirlendirmeden vazgeç."

Gargoyl tereddüt ederek elini uzattı. Magda duraksadı. Büyü yoluyla yaratılmış yaratıklar genellikle demir ve çelik silahlardan etkilenmezlerdi. Eğer gargoyl da öyle bir yaratıksa—ki durum buydu—büyülü bir kılıç olmadan yapabileceği bir şey yoktu.

Kolunu hala ileriye uzatan gargoyl kadına yaklaştı. "Onu bana ver."

Magda çaresizliğin verdiği büyük bir güçle vurdu. Kanla kaplı bıçak mavi renkli bir ışıltıyla parladı ve silah yaratığın omzuna saplandı. Bir kanadı sırtında hissizleşen kara derili canavar kaçmaya çalıştıysa da Magda kılıcı bir kez daha savurdu. Gargoylun ellerinden biri yere düştü. Uzun tırnaklı parmakları iki kez kasıldıktan sonra hareketsiz kaldı.

Acıyla haykıran gargoyl basamaklardan yukarıya zıplarken, yaralarından gri renkli irin damlıyordu. Yaratık uzaklaşırken Magda kılıcın parmaklarından kayıp yere düşmesini izledi. Sonunda kalbinin atışı yavaşlamış, kulaklarındaki çınlama dinmişti. Arkasını döndüğünde bu ölüler diyarında şimdiye kadar rastladığı en ürpertici sahneyle karşılaştı.

Lord Soth, sağ eli havada, ayakta duruyordu. Ejderhanın çenesi hala ölüm şövalyesinin bileğine kenetlenmiş durumdaydı. Kuyruğu Soth'un bacaklarına dolanmıştı ve pençeleri ölüm şövalyesinin göğüs zırhını gürültüyle tırmalıyordu. Soth'un bileğindeki yaradan kan akmıyordu fakat acı, akkor kıvılcımlar gibi kolunu yakıyordu. Yaratığa zarar verebilecek büyüler bilmesine rağmen ölüm şövalyesi bunları kullanamazdı; büyü yapmak, konsantrasyon ve hareket serbestisi gerektirirdi ve şu an bunların ikisi de yoktu. Soth sessizce

acıya dayanmaya ve yumruğuyla ejderhaya vurmaya devam etti.

İki devin savaş görüntüsü destansıydı, bir gün anlatılacak epik bir masalın kaynağı olabilirdi. Ancak şatodan kaçamazsam, dedi Vistani kendi kendine, bu öyküyü anlatabilecek kimse olmayacak.

Magda sütunlarla çevrili yemek salonuna doğru aceleyle ilerlerken kavgaya bakmayı sürdürdü. Andari hiçbir yerde görünmüyordu ve yemek salonunun ön tarafından müzik sesi de gelmiyordu. Ölüm şövalyesiyle yolculuğuna çıkmadan önce vagonda doldurduğu çantası, masanın bir köşesinde asılı duruyordu. Torbasından gümüş hançerini kaptı ve elbisesinin alt ucunu ve bütün fırfırlarını kesti.

Tam Soth ve ejderha yuvarlanarak yere düşerken odadan çıktı. Kızıl wyrmin kuyruğu ölüm şövalyesinin bacaklarına dolanmıştı ve Soth yaratığın çenesini açabilmek için boşta kalan eliyle çabalıyordu. Ejderhanın başının sağ tarafı morarmış, kanlı bir pelteye dönüşmüştü; gözü şişerek kapanmıştı ve pullarının çoğu dökülmüştü. Yine de yaratık dişleriyle ölüm şövalyesinin bileğini ısırmaya devam ediyordu.

Saldırı Soth üzerinde etkisini göstermeye başlamıştı. Ölüm şövalyesinin sağ eli duyduğu acı yüzünden yumruğa dönüşmüş, daha çok bir felçlinin pençe şeklinde donup kalan eline benzemeye başlamıştı. Ejderhanın dişleri, bileğindeki zırhının çoğunu parçalamış, yanık ve saydam derisini ortaya çıkarmıştı.

Ölüm şövalyesi acıyla homurdanıp sol elini ejderhanın ağzına soktu. Yaratığın kendi koyu renkli kanıyla kaplanmış dudaklarını çekti ve dişlerinden üçünü kırdı. İğne ucu sivriliğindeki dişler ölüm şövalyesinin koluna saplı durmaya devam etti. Lord Soth ağır ağır ejderhanın ağzını açmaya başladı. Odada bir kemiğin kırılma sesi çınladı.

Ejderha aniden kavramayı bıraktı ve Lord Soth'tan uzak-

laştı. Hem ejderha hem de ölüm şövalyesi ayağa kalkarken yavaş hareket ettiyse de her ikisi de yenilgiyi kabul etmeye hazır görünmüyordu. "Efendi seni öldürmek zorunda kaldığım için hiç de memnun kalmayacak, ölüm şövalyesi," diye homurdandı kızıl gardiyan. Dökülen dişleri, zaten ıslık şeklinde çıkan sesine daha fazla tıslama katıyorlardı.

Sırtının kamburlaştıran wyrm derin bir nefes aldı. Havanın hızla boşalmasını andıran tiz bir tıslama duyuldu, sonra da ejderha ateş ve dumandan oluşan bir nefes püskürttü. Magda yemek salonuna daldı ancak Soth ateşin bütün vücudunu kaplamasına izin verdi. Ölüm şövalyesinin uzun, erguvan rengi pelerini alevlerle boğuldu ve kısa süre sonra da kendisi ateş ve dumandan oluşan bir sütuna dönüşmüştü.

Kalın, gürlemeyi andıran bir kahkaha odayı doldurdu. "Tanrıların kendileri tarafından işlenmiş büyülü alevler, üç buçuk asır önce canımı aldılar," dedi Soth. Ölüm şövalyesi bir adım öne atarken, omuzlarındaki pelerin yanan paçavralar halinde yere düştü. "Senin tükürüğün bana hiçbir şey yapamaz, küçük wyrm."

Soth'u insanüstü bir sakinlik kapladı ve bir an olsun zihnindekileri sildi. İçeriğinde dehşet yatan tek bir sözcük bir anda beyninde oluşuverdi. Krynn'de büyünün karanlık yönlerini çalışanlar, bu tür büyülü güç sözcüklerini bilirler ve onlardan korkarlardı; çünkü bu sözcükler yaşayan varlıkların çoğunu kör etmek, hareketsiz kılmak ya da öldürmek için kullanılabilirlerdi. Ejderhalar bile bu kadim sihrin ürkütücü etkilerine bağışık değillerdi.

Soth yaralamamış eliyle işaret etti ve bu sözcüklerin en ölümcülünü söyledi. Ejderha ses karşısında irkildi, sonra da tekrar alev püskürtmek için ağzını açtı. Wyrm daha üfleyemeden çevresinde çatırdayan, siyah bir enerji küresi oluşmuştu. Kıvılcımlar saçan şeritler daraldılar ve etrafında dolaşan uzantılar, ejderhanın gözleri, kulakları ve ağzından içeri

girmeye başladılar. Wyrm bir kez titredi, sonra bir kere daha ve kızıl pullarındaki çatlaklardan siyah ışıklar fışkırmaya başladı. Zırhı ejderhanın ateşi yüzünden hala kırmızı bir renkte parlayan ölüm şövalyesi, ölmekte olan yaratığın ıstırap dolu sancılarla sarsılan vücudunun önünde dikiliyordu. Sonunda, ejderha gözleri yuvalarından fırlamış ve burnundan duman sızan bir vaziyette hareketsiz kaldı.

"Dışarı çık, Magda."

Vistani elinde hançeriyle yemek salonundan dışarı çıktı. Kıza arkası dönük olan Soth kolunu inceliyordu; saldırı etlerini lime lime etmiş, kemiğinde yara izleri bırakmıştı. Hala kolunu sızlatan acı ölüm şövalyesini hayrete düşürmüştü, çünkü ona zarar verebilecek çok az rakip vardı. "Ravenloft Şatosu'nu terk ediyorum."

Soth kılıcını aldıktan sonra Magda ile kendisini kaleden kurtarabilecek kadar büyük bir gölge bulabilmek için odaya göz gezdirdi.

Daha önce Vistani'nin indiği basamaklardan yankılanan anlamsız sesler ve ulumalar duyuldu. Kadın bakışlarını merdivenlerden kapıya kaydırdı. "Bırak da tek başıma gideyim," diye yalvardı. "Yaptıklarını konta söylemem."

Soth miğferinin altından gülümsedi ve kadına döndü. "Strahd'ın yaptıklarımı bilmesini istiyorum. Ayrıca, kontun planları hakkında bana bir açıklama borçlusun. . . "

Üst kattan gelen sesler artmaya başlamıştı ve basamakların tepesindeki karanlığın içinden bir şey fırladı. Magda'nın daha önce dövüştüğüne benzer bir gargoyldu bu, ancak bunun dört kolu ve gri, taştan kafasının üzerinde iki sıra boynuzu vardı. "İşte oradalar!" diye bağırdı yaratık. Yarım düzine gargoyl daha basamaklarda belirdi.

Lord Soth gölgeyle kaplı köşeye doğru bir adım attı ve elini uzattı. "Evet, Magda?"

Vistani, ölüm şövalyesine doğru koşturdu. Sol elini uza-

tırken gözlerini kapattı çünkü Soth'un buz gibi dokunuşunun acı vereceğini biliyordu.

"Zekice bir seçim," diye mırıldandı Soth, zırhlı parmaklarıyla kadının titreyen elini nazikçe tutarken. Birlikte karanlığın içinde kayboldular.

Tehditler savurup lanetler yağdıran gargoyllar, biraz önce şövalye ve çingenenin durduğu yerde boşluğu tırmalıyorlardı. "Efendi hiç hoşlanmayacak," diye feryat etti dört kollu yaratık. "Hepimizi mutlaka yok edecek."

Pas renginde küçük bir gargoyl, liderlerinin ayaklarının dibine sindi. "Belki de kaçabiliriz," diye önerdi, çekingen bir edayla.

Dört kollu yaratık başını olumsuzca salladı ve oturur vaziyette yere çöktü. "Barovia'da saklanabileceğimiz hiçbir yer yok. Strahd bu toprağın efendisidir ve yarın güneş doğmadan bizi bulacaktır."

Onayladıklarını gösterip hüzünle başlarını sallayan diğer gargoyllar da çömelip birer heykel gibi giriş salonunda hareketsiz kalarak güneşin batışını ve efendilerinin tabutundan kalmasını beklemeye başladılar. Cezaları korkunç ancak çabuk olacaktı.

Strahd Von Zarovich, ölüm şövalyesi ile Vistani'yi bulduğunda, onlara böyle bir merhamet göstermeyecekti.

Dokuz

Hanın üzerindeki çatlamış, zamanla aşınmış tabelada Şaraptaki Kan yazıyordu ve rüzgar kenarlarından geçerken tabela gıcırdıyordu. Levhanın asılı olduğu bina, bir han, daha güzel günler geçirmişti. Güneşten ağarmış ahşap kepenkler, kirle kaplı pencereleri çevreliyordu ve duvarların bazı yerlerinde kireç lekeleri vardı. Hanın kapalı kapısı, buranın sadece sürekli müşterilerini hoş karşıladığını belirtir gibiydi.

Bu yıkık dökük yerin önünden çok kimse geçmiyordu. Öğle vakti olmasına karşın kasaba meydanı oldukça sessiz ve sakindi. Birkaç tüccar mallarını getiriyordu ve kasaba reisi adına vergi toplayan, korkuluğa benzer bir adam dükkandan dükkana bezgince dolaşmaktaydı.

"Fırtına gelecek gibi. Şansımız yaver gider de piçi yıldırım çarpar," diye tatsızca belirtti, Şaraptaki Kan'ın müşterilerinden bir tanesi. Pencerenin temiz bir bölümünden vergileri toplayan adamı gözlüyordu. Sözler, alçak tavanlı salonda gök gürültüsü kadar yüksek çıkmıştı çünkü onların dışında tek ses, tam ortada usulca çatırdayan alevlerden gelmekteydi.

Sulandırılmış şarabından bir yudum aldıktan sonra destek bulabilmek için arkadaşlarına baktı. "Umarım şansımız yaver gider de bir yıldırım adamı parçalar dedim."

Handaki diğer iki adam pek oralı değillerdi. Arik, hancı, alçak sesle anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve günlerce kullanılmayacak bardakları temizleme işine geri döndü. İnce yapısıyla, vergileri toplayan korkuluğa benzer adamın kardeşi olabilirdi, ancak kasaba reisinin adamları ne kadar hor görülüp aşağılanıyorsa, o da o kadar çok seviliyordu. Çoğu yaşlı kasa-

balıya, erkek ya da kadın, Arik ya da babası—o da Arik diye çağırılıyordu—hizmet etmişti. Şaraptaki Kan'ın sahibi olan aile, barmenin adının hep aynı kalmasının en iyisi olacağını düşünmüştü ve kasaba halkı da bunu uygun buluyordu.

Diğer adam hep beraber vergi toplayıcısına hakaret etme çağrısını dikkate almamıştı ve önündeki masanın üzerine kazınmış çentikleri inceliyordu. Mavi gözleri, ruhunu eritip bitiren tedirginliğe ihanet ediyorduysa da solgun yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Handaki diğer ikisinden farklı olarak tertemiz tıraşlıydı ve sarı saçları arkaya doğru özenle taranmıştı. Kırışmış alnının üzerindeki dümdüz perçem tombul hatlarını ortaya çıkarıyor, ellinci kışını gören adamı olduğundan daha genç gösteriyordu.

"Hey, Terlarm," diye seslendi, pencerenin yanında duran. "Dualarınla bana cevap veremeyecek kadar mı meşgulsün?"

"Onu rahat bırak, Donovich," dedi Arik, barın arkasındaki, bardaklarla doldu yerinden. "Eğer arkadaşlarını bir gece yaratığının öldürdüğüne tanık olsaydın, sen de bu kadar şamatacı olmazdın."

Donovich şarabının son yudumunu da içtikten sonra kirli eliyle sarkık sakalını sildi ve içki salonunun bir ucundaki açık fıçıya doğru kasılarak yürüdü. "Doğru olabilir ancak önceki gece kardeşimi öldürenler lanet olası Vistaniler'di, öyle değil mi?" Konuyu vurgulamak için bir eliyle, kolundaki siyah banda vurdu; üzüntünün sembolü olan bu bant, bütün Barovialılar'a, takanın kısa zaman önce ailesinden birini kaybettiğini anlatıyordu. "Beni etrafta sızlanırken görmediniz."

Terlarm sonunda mavi gözlerini kaldırdı. "Üzüntü benim geldiğim yerde bu kadar kolay unutulmaz," diye belirtti.

"Barovia'da bizim adetlerimizi öğrenecek kadar uzun kaldın," diye terslendi Donovich. Kasabalıların çoğu gibi o da yabancılara çok az sabredip, tolerans gösterirdi. Kupasını tekrar doldurdu ve şöminenin önündeki masaya oturdu.

Terlarm iğneleyici bir cevap vermekten vazgeçerek kırmızı cübbesinin yenini çekiştirdi. Boyarın sözleri gerçekten de doğruydu; Barovia'daki otuzuncu yılını dolduruyordu. Uzun zaman önce o ve diğer dört arkadaşı bir pus bulutunun içinde kaybolmuşlar, sonra da Barovia kasabasındaki sislerin içinden çıkmışlardı. Rahip, evini ve tanrıların bile unuttuğu bu ölüler diyarında kapana kısılmış dört arkadaşını hatırladığında melankoliyle doldu. "Bir gün Palanthas'a geri döneceğim," diye mırıldandı, kendi kendine. "Ansalon'daki en güzel şehirdir. Duvarları şimdiye dek hiç yıkılmamıştır, beyaz kuleleri şimdiye kadar hiç—"

Kapı bir anda açılarak Terlarm'ın mutsuz düşlerini böldü ve rüzgarın odaya doldurduğu tozlar yüzünden Arik'in bir küfür savurmasına neden oldu. Kapının eşiğinde beliren genç kadını gördüklerinde ağızları açık, hayretle ona baktılar. Vistani'nin siyah bukleleri rüzgarda dans ediyordu ve kan kırmızısı elbisesinin yıpranmış alt kısmı, çiziklerle dolu ancak biçimli bacaklarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmıştı. görünmeyen bir takipçisi varmış gibi omzunun üzerinden geriye telaşlı bir bakış atarak içeriye girdikten sonra kapıyı kapattı.

Arik, neredeyse kolları kadar ince bir süpürge kaptı ve tozları süpürmeye başladı. "Senin gibilere buralarda yer yok."

Magda zorlukla yutkundu. Bir Vistani'nin, kasabanın yakınlarında bir yerlerde yalnız başına dolaşmasının tehlikeli olduğunu biliyordu; Barovialılar, şansızlıklarının çoğunun suçunu göçebe kabilelere yüklerlerdi. "Bir sorun istemiyorum, arkadaşım," dedi genç kadın, çalışılmış bir rahatlıkla çekiciliğini kullanarak. "Bir kasabalıyı arıyorum: Terlarm adındaki bir rahip. Belki de siz, nazik baylar, onu nerede bulabileceğimi biliyorsunuzdur."

Donovich sıralardan birini devirerek ayağa kalktı. Gürültü Magda'yı sıçratmıştı ancak elinden geldiğince sahte, mutlu görüntüsünü korumaya çalıştı. İri yarı adam Vistani'ye

doğru bir adım attı. "Bu kasabadan Boyar Grest'i tanıyor musun?" diye sordu, dümdüz ve aldatıcı derecede sakin bir sesle.

Kalbini kazanmaya çalışan iğrenç toprak sahibi ile olan sürtüşmesi çok eskilerde kalmış gibi görünüyordu. Şimdi tam karşısında duran tıknaz adamı inceledi Magda. Bıyıkları ve darmadağın, siyah saçları köyün yerlilerinden olduğunu gösteriyordu ancak çene yapısı ve patlak gözleri, onun Grest'in bir yakını olabileceği konusunda Magda'yı uyarıyordu. Ve adamın koluna takmış olduğu siyah bant, kısa süre önce bir yakınını kaybettiğini gösteriyordu.

"Çoğu kişi onu tanır," diye yanıtladı, tedbirlice. "O çok iyi bir adam ve halkımızın dostu. Ancak, eğer lütfederseniz, ben—"

Donovich alay edercesine dudaklarını bükerken, masalardan birine yumruğunu indirdi. "Senin halkın onu *öldürdü*." Kabaca örülmüş, yün pantolonunun cebini karıştırdı ve uzun, deriden bir ipin ucuna bağlanmış, gümüş bir muska çıkarttı. "Onu sersemlemiş, ölmeye yakın halde yolun kenarında bulduklarında Vistani'nin verdiği sözü mırıldanıp duruyormuş. Kolyenin onu karanlığın yaratıklarına karşı görünmez yapması gerektiğini söylüyormuş."

Kırmızı cübbeli rahip, Magda ile Donovich'in arasına girdi. "Dışarıya çık," dedi kadına. "Terlarm benim. Seninle dışarıda konuşacağım."

Magda'nın zihninde hafızasını harekete geçiren bir ışıltı parladı. Şişman rahip idam sırasında harabe kilisenin yanında gördükleri ve cüce bağlarını koparıp kaçtıktan sonra ormanda karşılaştıkları adamdı. Ama daha Vistani bir şey yapamadan, iri yarı boyar, etli eliyle Terlarm'ın sırtına bir şaplak indirdi. Rahip sersemlemiş bir halde yere serilmişti.

"Sen kendi kahrolası işine bak," diye homurdandı Donovich, Terlarm'a bakmadan. Magda'yı boğazından tutup, bir

masanın üzerine boylu boyunca yatırdı. Vistani, adamın elinden kurtulmak için uğraştıysa da adamın fazlasıyla güçlü olduğunu fark etti.

Arik kendi işiyle ilgileniyordu. Herr Grest öldükten sonra, Donovich ailesinin lideri olmuştu; sözü geçen bir toprak sahibinin intikamını bölmek doğru olmazdı. Aynı zamanda, diye eğlenerek düşündü Arik, bardakları silerken, Vistaniler hiçbir zaman iyi müşteriler değildir.

Magda, Donovich'in inciğine sert bir tekme attı ve tırnaklarıyla adamın yüzünü çizmeye başladı. Duyularını körelten, birkaç bardak şarap ya da hiddetin sersemletici etkisi olabilirdi ancak nedeni her ne olursa olsun, boyar bu darbeleri hissetmiyor gibi görünüyordu. Vistani hala beline bağlı duran küçük torbasının içine sakladığı hançeri alabilmek için uğraşıyordu. Fakat Donovich, istemeden de olsa, silahı cüssesinin altına sıkıştırmıştı. Magda nefes alabilmek için çaresizce debeleniyordu.

"Kadını rahat bırak."

Odada yankılanan ürkütücü ses, Arik'i şaşırtırken Magda'yı etkilememişti. Barmen bir anda arkasına döndü çünkü kelimeler tam arkasındaki gölgelerle kaplı köşeden gelmişti. Tam orada, turuncu gözleri miğferinin içinde parıldayan, zırh içinde biri duruyordu. Yabancı, yanmış kumaş kokuyordu ve gösterişli zırhı isle kaplıydı. Yaralı olduğu açıkça anlaşılan sağ omzunu göğsüne yakın tutan şövalye, hancıyı alnından yakaladı ve kafasını sertçe çevirdi. Arik'in boynundan gelen kırılma sesini elindeki bardağın parçalanmasıyla çıkan ses izledi.

Kurbanına iyice odaklanan Donovich, bu patırtıyı duymamıştı. Arkasına yerleşen soğuk dalgasından sonra bile ne kavrayışını gevşetmiş, ne de patlak gözlerini, altında sıkıştırdığı, suratı kızarmış, bir yandan öksüren Vistani'den ayırmıştı. Aslında boyar, Lord Soth'un zırhlı sol elini havaya kaldırıp savurduğunu asla görmemişti. Donovich'in kafası bu

darbeyle göçtü ve kafasından kan boşalırken Magda'nın üzerine yığıldı.

Ölüm şövalyesi boyarın cesedini kaldırdı ve yere bıraktı. Magda, ıstırap çeken ciğerlerine daha fazla hava girmesini sağlayacakmış gibi ellerini boğazına götürüp öksürmeye başladığında, Soth onunla ilgilenmemişti. Bunun yerine Terlarm'ın yanına diz çöktü.

Rahip yavaş yavaş kendine geliyordu ancak gözleri tekrar odaklanabildiğinde, ölüm şövalyesinin kadim, harap olmuş zırhı—bir Solamniya Şövalyesi'nin zırhı—görüşünü doldurdu. "Gilean korusun beni!" dedi nefes nefese kalarak.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Soth.

Hafifçe kafasını sallayan Terlarm, titreyen kollarının üzeride doğruldu. Krynn'de, özellikle de Palanthas'ta yaşayanlar arasında, Lord Soth'un, Kara Gül Şövalyesi'nin hikayesini bilmeyen çok az kişi vardı. Odaya bir göz atan Terlarm, kasabalıların kanlar içindeki cesetlerini gördü.

Rahip birkaç anlamsız söz kekeledikten sonra Soth elini kaldırarak onu susturdu. "Sen ve diğer dördü bundan otuz yıl önce Palanthas'tan buraya geldiniz," diye belirtti ölüm şövalyesi. "Barovia'da bulunduğumuz süre zarfında, hiç Krynn'e geri dönen biri hakkında hikayeler duydunuz mu?"

"Hepsi öldü," diye boş boş geveledi rahip. Soth bir an için adamın dört arkadaşını mı yoksa handakileri mi kastettiğinden emin olamadı. "Beş kişiydik, kendini Denge'ye adamış rahipler ve büyücüler." Kollarını iki yana açarak, yıpranmış kırmızı cübbesine baktı. "Bir gece Palanthas limanında yürüyüşe çıkmıştık. Pus etrafımızı sardı, yoğun sisler bizi yuttu ve sisten dışarıya adımımızı attığımızda bu kasabadaydık."

Gülümsedi, sonra da dudaklarından çılgın bir kıkırdama fırladı. "Keth, Bast ve Fingelin, onların hepsi gözetleyici tarafından öldürüldü, karanlık tünelin sonundaki muhafız. Ve Voldra. . . " Kalbinin üzerinde ayinlerde kullanılan bir kut-

sama işareti yaptı. "Onu şato aldı. Şimdi sadece ben varım."

Bir süre sonra Terlarm yaklaşarak ölüm şövalyesini yakından inceledi. "Sen de mi burada kapana kısıldın?" diye sordu; gözleri yaşlarla dolmuştu. "Öyleyse en başından beri doğru düşünüyormuşum! Burası bir cehennem!" Rahip kirli tavana baktı ve ellerini kaldırdı. "Gilean, Denge'nin Efendisi, beni günahlarım yüzünden bağışla. En azından hangi suçları işlediğimi söyle de onların kefaretini ödeyeyim. Belki de o zaman beni geçitten geçirirsin, gözetleyicinin yanından—"

Rahibin sözlerinde öfke vardı ve gözlerinden vahşet okunuyordu. Bir geçitten söz edilmesi Soth'un dikkatini bir anda adamın saçmalıklarına çekmişti. "Geçit mi," diye tekrar etti ölüm şövalyesi. "Krynn'e dönmek için bir yol mu keşfettiniz?"

Terlarm'ın gözleri korkuyla dolmuştu. "Vistaniler bize evimize geri dönüş yolundan bahsetmişlerdi. Sahip olduğumuz bütün altınlar karşılığında bu bilgiyi bize sattılar." Deli adam kaşlarını çattı. "Geçit oradaydı, evet, ama *gözetleyici* geçmemize izin vermedi. Sadece Voldra ve ben kaçabildik. Diğerlerini öldürdü."

"Nerede?" diye gürledi Lord Soth.

"Luna Nehri'nin çatal ağzında," dedi rahip yumuşakça, ölüm şövalyesinden uzaklaşarak. "Ama gözetleyici—"

Soth güldü. "Gözetleyici bana hiçbir şey ifade etmez!"

"Lord Soth?" Yaşayan ölü savaşçının arkasından gelen, yumuşak bir ses duyuldu. Soth Magda'yla yüz yüze gelmek için döndü. Kadın morarmış boğazını ovuşturuyordu ve gargoylun omzunda bıraktığı pençe izleri yeniden kanamaya başlamıştı. Boğuk sesiyle ekledi, "Seni nehirdeki çatala götürebilirim. Orada bulunması gereken geçit hakkında hikayeler duymuştum."

Soth kısa bir süre kadını inceledi. Ravenloft Şatosu'ndan kurtulduktan sonra Magda, Strahd'ın onu bir casus olarak

kullanmak istediğini söylemişti. Kalede yaşananlardan sonra kadın, kont tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve bu yüzden ölüm şövalyesine yardım etmek için kendine ait nedenleri vardı. Strahd'a karşı gelmişti, gargoylla olan kapışması bunu gösteriyordu, ancak Soth'un kadına güvenmesinin asıl nedeni bu değildi.

Magda, ölüm şövalyesi Vistani kampını yok ettiği gece, Soth'un beklediğinden çok daha güçlü çıkmıştı. Strahd'a meydan okumuş, kölelerinden birinin üstesinden gelmişti ve şimdi de Soth'a olan korkusunu bile yeniyordu. Böyle bir güç, ölüm şövalyesi için çok şey ifade ediyordu. İradesizleri her zaman güvenilmez bulmuştu—kalleş Caradoc gibi. Fakat Magda zayıf iradeli olmaktan çok uzaktı. Yine de, Barovia'da yeterince öğrendiği gibi, birisine hiçbir zaman tamamen güvenilmeyeceğini biliyordu. "Devam et," dedi tedbirlice.

"Yerel kabilelerdeki birkaç öykü anlatıcısı diğer dünyalara giden bir geçitten söz ederler," diye başladı Magda. "Uzun zamandır oradadır. Atalarımdan biri—Kulchek adında bir kahraman—aynı geçitten geçerek Barovia'dan kaçmış. Efsaneye göre şimdi orayı korkunç bir gardiyan koruyormuş. . . *bir şey.*"

Rahip başını salladı. "Gözleri ve ağızları vardı ve bizi hayaller görmeye zorladı. Yaptığımız hiçbir şey ona zarar veremiyordu." Kendisini sıkıca kucakladı. "İlk önce Keth'in kolunu ısırdı. Kan. Ah, aman tanrım, her yerde kan vardı. . ."

Adam gelişigüzel konuşmaya devam ederken ölüm şövalyesi Magda'ya döndü. "Luna Nehri burayla Dük Gundar'ın kalesi arasından mı geçiyor?" Kadın öyle olduğunu belirttiğinde Soth kısaca, "Öyleyse yola koyulalım„" dedi.

Ölüm şövalyesi daha kapıya varmadan önce Magda, Donovich ve Arik'in para keselerini boşaltmıştı. Barmenin ayakkabılarını da almıştı. Botların yıpranmış derileri çok az rahatlık sağlayacaktı fakat Vistani uzun bir yolculuğa çıplak

ayakla başlamanın akıllıca olmayacağını biliyordu. En son, boyarın cebindeki gözyaşı şeklindeki muskayı geri aldı ve dikkat çekmeden torbasına koydu. Bu tür muskaların ne zaman işe yarayacağını kimse bilemezdi.

"Lütfen," dedi rahip, Soth'un önünde ellerini yalvarırcasına birleştirerek. "Beni de yanınıza alın. Belki de gözetleyiciyi yenersiniz." Dizlerinin üzerine çöktü. "Beni Palanthas'a geri götürün."

"Palanthas yok oldu," diye belirtti ölüm şövalyesi. "Birkaç gün önce onu yerle bir eden bir orduya kumandanlık yaptım." Sırtını rahibe döndü ve ittirerek kapıyı açtı.

Rahip inledi ve kırmızı cübbesinin kenarına asıldı. "O yok olamaz," dedi. "Buna inanmam. Palanthas asla istila edilememişti. Güzel surları asla parçalanamamıştı, kuleleri. . . "

Ölüm şövalyesi hiçbir zorlukla karşılaşmadan kasabanın sokaklarında ilerlemeye başladı. Kepenkler hızla kapatılıyor, anneler pejmürde giysiler içindeki çocuklarını aceleyle evlerine sürüklüyorlardı. Batıdaki dağlara giden ticaret yolu bile, ölü adamla Vistani kasabayı arkalarında bırakırlarken garip bir biçimde boş görünüyordu. Magda sadece bir kere, Svalich Yolu'nda birkaç mil ilerledikten sonra, onları izleyen bir şey gördüğünü sandıysa da durup geldikleri yolu incelediğinde olağandışı hiçbir şey göremedi.

* * * * *

Soth küçük bir mağaranın ağzında bacaklarını kavuşturarak oturmuş, yağmurun soğuk, dolgun damlalar halinde düşmesini izliyordu. Yağmur mağaranın ağzındaki toprağa gıcırtılı, kopuk kopuk gelen bir ritimle vuruyordu. Ölüm şövalyesi sessizce havaya lanetler okudu. Bu ses, taşlık yarıklardan ya da çevredeki dağınık ağaç kümlerinden yaklaşacak herhangi bir şeyin sesini duymayı güçleştirecekti. Hatta kur-

duğu tuzaklara yakalanan bir şeyler olup olmadığını bile duyamayabilirdi.

Turuncu gözlerini gecenin içindeki ormana çeviren Soth, iki gün önce kasabayı terk ettikten hemen sonra onları izlemeye başlayan kurt üçlüsünün en ufak bir izini bile bulabilmek için çorak araziyi taramaya başladı. Uzun tüylü hayvanlar her zaman görüş mesafesinden uzakta durmuşlar, kulak tırmalayıcı ulumalarını karşılıklı sürdürmüşlerdi. İkiliyi izleyen başka bir şey daha vardı. Bir keresinde, kasabanın dışında Magda'nın gözüne ilişmişti ve ölüm şövalyesi de ondan sonraki gün çalıların arasında sıçrar adımlarla ilerleyen, kıllı, çocuk büyüklüğünde bir şey fark etmişti.

"Hala oradalar mı?" diye sordu Magda, mağaranın iyice derininden. "Evet," diye yanıtladı Soth. "Ama kurtlar ve diğer şey bana saldırmayacaklar. . . göreceğiz."

Bunu bir sessizlik takip etti. "Neden Strahd arkamızdan gelmedi?"

Ölüm şövalyesi ilk önce cevap vermedi çünkü kontun neden onları takip etmediğini gerçekten bilmiyordu. Kurtlar açıkça onun casusuydular; Barovia'daki ilk gecesinde Soth'u Vistani kampına yöneltmişlerdi. "Nehrin kenarındaki ya da Dük Gundar'ın şatosundaki bu geçide ulaştığımız sürece, onun nedenlerinin bir önemi yok."

Uzaklardan bir kurt uzun uzun, alçak sesle uludu. Mağaraya daha yakın bir yerden başka bir tanesi yanıtladı ve bir üçüncüsü kısa, tiz çığlıklar atarak, mağara girişinin üstündeki bir kaya çıkıntısından karşılık verdi. Soth hayvanların izlerini bulabilmek için ağaçlara ve granit kayalara göz gezdirirken, kulağına başka bir ses çalındı: Müzik.

Magda, eski bir Vistani ozanının şarkısını yarı söylüyor, yarı mırıldanıyordu. Ölüm şövalyesi hikayenin birkaç parçasını yakaladı—kazanılan ve kaybedilen bir aşkın, şaşırtıcı derecede tanıdık bir öyküsü. Soth'un dikkatini çeken şey, çin-

genenin şarkı söylemesi değildi; alt üst olan sinirleri yatıştırma çabalarını hatırlayacak kadar savaşta bulunmuş, bir Solamniya Şövalyesi olduğu zamanlarda yeterince gergin çarpışmaları beklemişti.

Hayır, bilinçaltının köşelerini çekiştiren şey ezginin ta kendisiydi. Şarkı ölüm şövalyesinin zihninin içine yerleşiyor, hafızasının derinliklerinde bir kedi gibi kıvrılıyordu. Zihnini zorlayan bu şarkı karşısında, yüzlerce yıllık kayıtsızlığın altında gömülü kalan görüntüler küllerini silktiler ve bir kez daha hayata döndüler. Soth anılarını bastırmaya çalışırken bile onları hayretle seyrediyordu. Görüntüler azalmayacaktı ve kısa süre sonra ölüm şövalyesi geçmişin içinde kayboldu, hatırlıyordu. . .

Müzik, Dargaard Kalesi'ni doldurmuştu. Daire biçimindeki geniş ana salona bakan balkondaki beş halk ozanı santur[1], korno, flüt ve davullarıyla hafif bir şeyler çalıyorlardı. Zarif notalar sanki parmaklıkların üzerinden atlıyor, duvarlara dayanan ikiz, kıvrılan merdivenlerden aşağıya koşturuyor, şenliğe katılan herkesin arasında oynakça dolanıyordu. Altı adam ve kadın, en iyi ipekleri ve brokarlarına kuşanmış, uzun çorapları ve gümüş tokalı ayakkabılarıyla, çiftler halinde fırıl fırıl dönüyorlardı. Müzik de onlara uyuyor, sonra odanın devasa şamdanına ve kubbeli, gül rengindeki tavanına doğru yükseliyordu.

Dans devam ederken, gümbürdeyen kahkahalar müziğe dolanıyordu. Kahkahalar, salonun bir ucundaki masanın etrafında toplanmış on üç namlı şövalyeden yükselmekteydi. Solamniya'nın bağlarından gelen üzümlerden yapılmış tatlı şaraplarla ağzına kadar dolu olan kadehlerini kaldırarak, şölene ev sahipliği yapan evli çifti yüksek sesle kutladılar. Bu bittikten sonra kahramanca davranışlar ve hoş bakirelerle ilgili öy-

[1] Santur: Eski zamanlarda kullanılan ve ellerde tutulan hafif tokmaklar ile çalınan küçük, telli bir çalgı. (çn)

küler anlatmaya koyuldular.

Şarkının temposu yükselerek, dans edenlerin nefeslerini kesen bir hızla onları sardıktan sonra hızlı melodi bir anda sona erdi. Üç çift, halk ozanlarını alkışladı ancak müzisyenleri takdir eden nazik övgüler yüksek sesli bir böbürlenme ile bastırılmıştı.

"Solamniya'da hiç kimse, yo, Ansalon kıtasında hiç kimse Sör Mikel ile nükte konusunda yarışamazdı!" diye bağırdı şövalyelerden bir tanesi. "Neden derseniz, o gece Palanthas'ta—"

Dans edenlerden birinin göğsünde öfke kabarmaya başladı. Şövalye övünmesinin nedenini açıklayamadan, dans eden bu kişi, Lord Soth, eşinden bir adım uzaklaştı. "Sadık hizmetkarlarım," diyerek konuşmaya başlayan Soth'un sesi böbürlenme ve kahkahaları bastırdı. "Bizi ziyaret eden halk ozanlarına saygısızlık ediyorsunuz."

On üç şövalye hep birlikte şarap kadehlerini indirdiler. Soth onların gözlerindeki utancı görebiliyordu fakat bunun yapmacık mı yoksa içten mi olduğunu anlayamıyordu. Adamlar deri eldivenli ellerini kibarca çırparak alkışladılar ancak pişmanlık okunan yüzlerini, görgü kurallarını çiğnediklerini bildiren adamdan ayırmamışlardı.

Bir süre sonra Soth, elinin bir işaretiyle halk ozanlarının gitmesine izin verdi. Adamlarına kısaca göz attı fakat belli belirsiz kaş çatışı, onlara eğlencelerini hafifletmeleri gerektiğini anlatıyordu. En sonunda tatlı eşine döndü.

"İçten özürlerimi sunarım, hayatım," dedi Lord Soth, yeni karısının elini tutarak. Kadının soluk mavi gözlerine baktı ve parmaklarını, duru beyaz yanaklarının üzerinde gezdirdi. Teninin sıcaklığı, içindeki tutkuyu uyandırıyordu. "Şövalyelerim zaman zaman kendilerini kaybediyorlar. Benim adıma çok seviniyorlar, seninle olan evliliğimin bu kaleyi mutlu bir yere dönüştüreceğini biliyorlar." Hafifçe güldü.

"Belki de senin tatlı mizacının, Dargaard'ı çevreleyen toprakları yönetirken sergilediğim tutumu yumuşatacağımı düşünerek kutlama yapıyorlardır."

Elf bakiresi tatlılıkla gülümsedi. "Beraber üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok, bunu biliyorsun." Başını öne eğdi ve uzun, altın rengi saçları dalgalandığında, soylu elflere ait narin uçlu kulakları ortaya çıktı. "Belki Paladine bile, zaman verilirse—"

"Tabi ya," diye karıştı dans edenlerden biri, Soth'un yanına yaklaşarak. "Leydi İsolde doğru söylüyor. Yüce tanrı Paladine, İyiliğin Babası, Kanunun Efendisi, bu, şey, kederli zamanda yolunuzu aydınlatacaktır. Birlikteliğinizi resmileştirmek için beni buraya çağırmanız tabi ki iyi bir başlangıç. Bizler, Paladine'ın inananları, sizin gibi iyi bir şövalyenin gelip görmesi gerektiği. . . "

Çok az üne sahip, ahmak bir rahip olan konuşmacı, yorumunu yarıda bıraktı ve Soth bakışlarını ona çevirdiğinde yaltaklanarak sırıttı. Şövalye ağzını haşin bir çizgiye dönüştüren ve kalbindeki mutluluğu yok eden gerginliği hissedebiliyordu. Karısına duyduğu istek bir anda kaçıvermişti ve fokurdayan bir öfkeyle kaplı yüzünde sadece o an duyduğu, önünde duran adama vurma isteğinin izleri vardı. Soth son zamanlarda çok tanıdık olan, vahşet çağrıştıran bu düşünceleri yok etmekte zorlanıyordu.

"Mürit Garath," diye mırıldandı şövalye, elini karısının kavrayışından kurtararak, "seremonide bulunmanıza değer veriyoruz. Ancak yine de bu düğünü yöneten rahip olmanız, size özel problemlerimiz hakkında yorum yapma hakkı tanımaz."

Rahip pırıl pırıl parlayan, dazlak kafasında kalmış bir tutam saçı düzeltti ve gergin bir şekilde yutkundu. Genç rahibin iki katı yaşta olan, aksi görünüşlü karısı acele ederek kocasına daha fazla zarar vermesini engellemeye çalıştı.

"Lord hazretleri oldukça haklı," diyerek lafa karıştı. Bir kedi kadar çevik hareketlerle Garath'ın elini kaparak, "Bu görkemli törende bulunduğumuz için oldukça onurlandık. Müzisyenler çok iyiler, öyle değil mi?" Soth bir yanıt veremeden Leydi İsolde'ye döndü. "Bu arada, bu oldukça güzel bir elbise. Anladığım kadarıyla bunu kendiniz yapmışsınız."

Elf bakiresi kızardı. "Kalede bulunanlardan bir şeyler yapmaya çalıştım. Hoşlandığınıza memnun oldum." Kollarını kaldırdı ve kar beyazı elbisenin ince kumaştan örülmüş şalı nazikçe süzülerek buna karşılık verdi. İsolde yere kadar uzanan gece elbisesine bakmak için başını öne eğdi ve üzüntüden örülmüş hafif bir perde gözlerinin üzerini kapadı.

Soth dişlerini gıcırdattı. Silvanost'ta, İsolde'nin halkının yaşadığı topraklarda, soyluların gelinlikleri inciler ve diğer değerli taşlarla süslenirdi; elf bakiresinin kıyafeti ise, kız kardeşlerinin ve arkadaşlarının düğünlerinde giydikleri güzel gelinliklerin ufak bir kopyasıydı. Kız başını kaldırdığında Soth onun güzel yüz hatlarını bozmaya başlayan mutsuzluğu görebiliyordu ve bu ifade şövalyenin kalbine bir gölge düşürüyordu.

Aralarındaki konuşma başka konulara ilerledikçe şövalye, elf bakiresi, rahip ve karısının aralarındaki gerginlik de geçmişte kalmaya başlamıştı. Onlara dans ederken katılan diğer çift, yakınlardaki Kalaman şehrinden önemsiz bir bürokrat ve sevgilisi, avlanma ve saray halkının davranışlarını dinlemek için onlara katıldılar fakat fazla bir şey söylemediler. Zengin ve güçlülerin yanında olmaya alışık değillerdi.

Soth kibar davranmaya çalışsa da anlamsız sohbet canını sıkmaya başlamıştı. Davetine karşılık veren sadece bu dördü olmuştu; diğer şövalyeler, politikacılar ve Kalaman ve Dargaard Kalesi'nin çevresindeki diğer küçük kasabaların tüccarları, katılmamak için her türlü bahaneyi bulmuşlardı. Çoğu, Soth'un mektuplarına cevap bile vermemişti.

Yavaş geçen bir saatten sonra geniş salon kendini beğenmişliğin ayak sesleri ile çınladı. Diğerleri gibi Soth da düğün için toplanmış kalabalığa doğru ilerleyen, tertemiz giyinmiş genç adama döndü. Caradoc Dargaard Kalesi'nin kahyasıydı; günlük işleri yürütmekle görevliydi. Bu gece beyaz kadifeden bir pantolon, uzun, siyah çizmeler ve en güzel elf ipeğinden yapılma bir yelek giymişti. Cüce yapımı, en saf altından kayışlar bileklerini sarıyordu ve boynunda vekaletini gösteren şatafatlı bir madalyon bulunuyordu. Hizmetkar soylu olmayan ve düzensiz eğitim alanlara özgü, sonradan kazanılmış bir zarafetle hareket etmekteydi.

Yine de hizmetkarın varlığı Dargaard'ın efendisine atılmış bir tokat gibi geliyordu. Soth'un ilk karısını öldürme emrini verdiği günden bu yana Caradoc bu bilgisini şantaj yapmakta kullanmıştı; Şövalyeler Meclisi Soth'u, karısının şaibeli kayboluşundaki şüpheli rolünden dolayı kınıyordu fakat hiç kimse herhangi bir şey kanıtlayamamıştı ve Caradoc bildiklerini açıklamadığı sürece de bu durum değişmeyecekti. Kahya bu bilgiyle sağladığı özgürlüğünün sınırlarını zorlamayacak kadar akıllıydı, aksi takdirde Soth'un onu öldüreceğini kesin olarak biliyordu. Yine de Soth'u rahatsız etmek için bulunduğu konumu teşhir etmeye devam ediyordu.

İçeriye girişinin yarattığı etkinin farkında değilmiş gibi davranan Caradoc, Lord Soth'un yanına geldikten sonra kale ile ilgili özel bir şeyler konuşmak için asilzadeden izin istedi. "Dışarıda kamp kuran şövalyeler kızıl ayın yükseldiğini belirtmemi istediler," dedi imalı bir şekilde, diğerlerinden uzaklaşınca.

Lord Soth iç geçirdi. "Öyleyse şenlik sona ermeli, dün anlaştığımız gibi." Salona bir göz attı ve tüm yüzlerin endişeyle asıldığını, hatta elf eşinin hiçbir zaman çatılmayan kaşlarının bile çatıldığını gördü. Elinden gelen en ikna edici gülümsemeyi takındı ve kollarını açarak misafirlerini selamladı.

"Muhafızlarımız kutlama zamanımızın sona erdiğini söylüyorlar."

Birkaç şövalye ayaklandı ancak Soth onlara tekrar oturmaları için işaret etti. "Surları tekrar adamlarla donatmamıza gerek yok—" dört misafirine döndü, "—arkadaşlarımız ayrılana kadar. Dışarıdaki ordunun adamlarına güvenebilirsiniz. Size zarar vermeyecekler."

Salonu gelin ve damadı yarı içten kutlama sağanağı kapladıktan sonra iki çift pelerinlerini topladılar ve Caradoc'un eşliğinde kalenin ana girişine doğru ilerlediler. Kapıya geldiklerinde Paladine rahibi durdu ve sanki Dargaard Kalesi'nin her yerini kucaklayacakmış gibi kollarını açarak bir dua okudu. Bu hareket Soth için bir bakıma dokunaklı gelmişti.

"Bu ikimiz için dilediğim bir düğün değildi," dedi Lord Soth, içtenlikle, karısına dönerek. "Kalaman'ın lord ve leydileri kuşatma altındaki bir kalede düzenlenen bir şölene katılmaya korktular—şövalyeler bugün için bir ateşkes önermiş olsalar bile. O dalkavuk ve karısı—"

Elf bakiresi parmakların hafifçe Soth'un dudaklarına koydu. Dokunuşu yumuşaktı, parfümünün narin, baştan çıkartan kokusunu taşıyordu. "Sevgilim, adamların sana sadık kalıyorlar. Caradoc da. Ahırı ve mutfağı düzenleyen hizmetçiler de. Ben de her zaman senin yanında olacağım." Bakışlarını indirdi ve narin ellerinden birini karnına koydu. "Çocuğumuzu da unutmamalıyız, lordum. Sana herkesten çok ihtiyacı olacak ve seni herkesten çok sevecek."

Çift kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra salona açılan geniş, ikiz kanatlı kapılar sonuna kadar açıldı. Dışarıdan gelen bir soğuk hava dalgası odaya dolarken şamdanlardaki mumların alevlerini titretti. Zeminde ve duvarlarda geniş gölgeler hareket eti ve bir an için ışığın tamamı kaybolacak gibi oldu. Ancak Caradoc kapıları arkasından kapattı ve mumlar bir biri

ardına hayata geri döndü.

"Kuşatma ordusu müzisyenleri ve misafirlerinizi köprüden karşıya geçirerek kaleden uzak, güvenli bir yere götürdü," diyerek duyurdu kahya. Ancak bunu kısa, siyah saçlarını düzelttikten ve göğsündeki vekalet madalyonunu yerleştirdikten sonra yapmıştı. "Belki de kuleleri adamlarla donatmamızın ve köprüyü kaldırmamızın zamanı gelmiştir."

"Tamam," dedi asilzade, ters ters. "Git hizmetlilere bak, Caradoc. Düşmanlarımızın bu gece tekrar kalenin içine yanan zift atma ihtimaline karşı, ustaların evlerinin yanına yeterli miktarda su depoladıklarından emin ol."

Kahya gösterişli bir edayla reverans yaptı ve salondan yarıldı. Soth son bir kez karısına baktı. "İyi geceler, aşkım," diye mırıldandı. Elini kibarca öptü. "Savunmamızı hazırlamam gerekiyor ve senin de dinlenmeye ihtiyacın var."

İsolde kocasının öpücüğüne karşılık verdikten sonra kalenin üst katlarında bulunan odasına gitmek için merdivenlere yöneldi. O gittikten sadece birkaç dakika sonra, Soth adamlarına silahlanmaları ve savunmadaki yerlerini almaları için emir verdi. Mağara gibi gözüken salonda şimdi tek başına kalmıştı. Kısa bir süre sonra halk ozanlarının müziği, hayali bir şekilde Soth'un zihninde yankılandı. Kaşlarını çatıp kafasını salladıktan sonra bu düşünceleri dağıttı ve merdivenlere doğru ilerledi.

İlk sahanlıkta rahip ve karısının hediyesi olan bir boy aynasının önünden geçti. Bu tür şeyler çok az rastlanılan, oldukça pahalı şeylerdi ancak rahibin bunu karşılayabilmiş olması Soth'u şaşırtmadı. Kilise adamları, en azından Soth'un tanıdıkları, lüks içinde yaşayan insanlardı.

Cama bakan Soth kendisini askeri bir incelemeden geçiriyormuş gibi durdu—omuzları geniş, sırtı dimdikti. Altın rengi saçları yanındaki bir meşalenin ışığında parıldıyor, yüzünü kutsal bir ışıltıyla çevreliyordu. Uzun fakat özenle taranmış

bıyıkları küçük, etkileyici bir ağzın iki yanından aşağıya sarkıyordu. Siyah kadifeden bir yelek kaslı vücudunu beline kadar sımsıkı sararken, yeleğin göğsüne işlenmiş kırmızı bir gül bu karanlığı bozuyordu. Bu, Lord Soth'un bağlı olduğu şövalyelik tarikatının sembolü, üzerinde bulunan tek süstü.

Soth, simli camdan yansıyan adamın görüntüsü karşısında tatmin olmuştu. Tarikat onun rütbesini ve resmi unvanını ondan söküp almış olsa da soyluluğunu ondan koparamazdı. Onu suçlayan bütün riyakarlardan daha fazla hürmeti hak edecek kadar değerliydi. İsolde bunu biliyordu. Sadık hizmetkarları da. Eğer bir şans verilirse Solamniya'nın geri kalanına da bunu kanıtlayacaktı.

Tatmin olan Soth kalenin üst katlarına çıkışını sürdürdü. Bir daire şeklinde kıvrılan içerideki merdivenler yukarıya çıktıkça kısalıp daralıyordu. Soth'un bu tırmanıştan soluğu bile kesilmemişti. Aslında merdivenlerin sayısının yüzü ve sonra da iki yüzü geçtiğini bile fark etmemişti. Şövalyenin düşünceleri başka konular üzerindeydi, saf fiziksel rahatsızlıktan daha ağır konular.

Soth merdivenlerin sona erdiğini belirten çatı kapağını ittirerek açtığında, canlandırıcı bir rüzgar bıyığını çekiştirip, altın rengi saçlarını karıştırdı. Kışın açıkça yaklaştığını bildiren soğuğu önemsemeyen şövalye, kalenin en hakim noktasına adımını attı. Alçak ve gösterişli, demirden örülmüş bir trabzanla çevrili dar açıklıktan ülkesine göz gezdirdi.

Dargaard'ın ana binası, onu bir cephesi hariç her yönden sonsuza kadar koruyacakmış gibi görünen dağdan yontularak yapılmış, büyük, dairesel bir kaleydi—daha çok bir kuleye benziyordu. Kale gökyüzüne doğru yükseldikçe daralıyor ve en yüksek noktasında küt bir uç gibi sivrileşiyordu. Kalenin dış cephesini merdivenler çevreliyor, stratejik önemi olan noktalarda sahanlıklara dönüşerek en uç noktasına kadar uzanıyordu. İşte Soth şimdi orada, Dargaard'ın en yüksek

noktasında duruyordu.

Şövalye, hizmetlilerin, kalenin dördüncü katından biraz yüksekte çıkıntı yapıp, ustaların avludaki saman ve odundan yapılma kulübelerinin üzerinde yükselen dört ana terasa, arabalar dolusu silah taşıyışlarını izledi. Soth'un şövalyeleri teraslardan aldıkları ok ve mızrakları, meşaleler ile zift dolu varilleri, kafes şeklinde yapılmış köprülerden geçirerek altıgen biçiminde dikilmiş dış duvarlara götürüyorlardı. Savunma silahları buradan, devasa demir portkulisin ve Dargaard'ın girişini kapatan, demir şeritlerle kaplı ahşap kapıların her iki yanında nöbet duran ikiz bekçi kulelerine aktarılıyordu. Kaleye olan bu tek girişin arkasında, açıldığında her iki yöne doğru millerce uzanan bin ayak derinliğindeki hendeği aşabilecek bir asma köprü duruyordu.

Ancak köprü gürültüyle yukarıya kaldırılıyordu. Soth bekçi kulübelerinin altından mağaramsı odayı, terden sırılsıklam olmuş beş ya da altı adamın homurdanıp küfrederek, köprüyü dağın bir yanına çekmek için döndürdükleri devasa dümenleri gözünün önüne getirdi. Adamların meşalelerinden dönerek yayılan, kaygan, siyah duman, alçak tavanın çevresinde kıvrılıyor, her şeyi siyaha boyuyor olmalıydı. Adamlar dümenlere asılırken, uzun gölgeler, sadece karanlıktan oluşan yaratıklar gibi duvarlarda oynaşıyor olacaktı. Bu, Soth'un zihninden Cehennem'e açılan küçük bir pencere gibiydi ancak şövalye cehennemlerin bundan çok daha kötü olmaları gerektiğini biliyordu.

Bu savunma önlemlerinin nedeni hendeğin öbür tarafında, bir düzine kamp ateşinin etrafında sabırla toplanmış duruyordu: Bir grup şövalye, Lord Soth'un tarikatına bağlı üyeler, Dargaard'ın önünde sıralanmış, düğün kutlamaları için nazikçe erteledikleri kuşatmaya dönmeye hazır bulunu-

yorlardı. Balistalar[1] ve mancınıklar hazırda duruyor, mermilerini kalenin gül rengi duvarlarına fırlatmak üzere bekliyorlardı. Parlak pelerinleri rüzgarda çırpışan, zırhlı şövalyeler soğukla mücadele edebilmek için kamp ateşlerine sokulmuşlardı.

Soth'un kendisi de bu tür kuşatmalarda bulunmuştu. Adamların yorulacağını, lezzetsiz yemekler ve her akşam yatakları olan sert toprak yüzünden hastalanacaklarını biliyordu. Yine de kuşatmayı kaldırmayacaklardı; kış hızla yaklaşıyor olsa da, duvarları dövmek için çok az mancınıkları bulunsa da. Solamniya Şövalyeleri hiçbir zaman kolay vazgeçmezlerdi.

Bütün bu durum Soth'a dağlarda gördüğü yaşlı bir koçu anımsattı. Yaşlılıktan gözleri görmemeye başlamış olmalıydı çünkü koca bir taş kütlesini rakip olarak görüyordu. Koç kanlar içinde kalana kadar anlamsızca kayaya toslayıp durmuştu. O gece sersemlemiş bir halde yatarken kurtlar onu paramparça etmişti.

Ve işte şimdi de koçun başı, diye düşündü Soth, aşağılayarak. Çünkü bir grup şövalyeden ayrılan Sör Ratelif'i, kuşatmanın liderini görebiliyordu.

Sör Ratelif hendeğin kenarına yaklaştıktan sonra yukarıya kaldırılan köprünün gıcırdayan sesinin kesilmesini bekledi. Gürültüden geriye kalanlar, toprağın üstündeki ayrıktan gelen yankılara dönüştüğünde zırhla kaplı adam avuçları yukarıya bakacak şekilde ellerini uzattı. Soth'a göre bu hareket yalvarmayı andırıyordu ve şövalyeye duyduğu küçümseme büyüdü.

"Dargaard Kalesi'nden Soth, ailene ve Tarikat'ın onuruna karşı işlediğin günahlardan ötürü suçlu bulundun. Paladine, Kiri-Joith ve Habbakuk adına, senin karşında duran

[1] Genellikle kuşatmalarda kullanılan, yatay konumlandırılmış, büyük yaylardır. İki metreden uzun, çelik uçlu, büyük oklar fırlatabilirler.

meşru orduya teslim ol," diye haykırdı Sör Ratelif, yüz yıllar boyunca Solamniya Şövalyeleri tarafından kullanılan törensel bir nutuğu tekrar ederek.

Soth meydan okuyan yumruğunu havaya kaldırdı. "Bu kale kuşatmanıza aylarca dayanabilir," diye bağırdı. "Ve kış, sonsuza kadar orada kalmanızı engelleyecek kadar yakın."

Sör Ratelif asilzadenin yanıtını duymazdan geldi ve kuşatma altındaki Lord Soth'a son iki haftadır her gün söylediği cümleleri tekrar ederek devam etti. "İşlediğin suçlar çok fazla, bu nedenle sadece en ağır cürümleri sıralayacağım. Bilmen gereken ilk şey, Kalaman'lı Leydi Gadria ile evliyken, evlilik yeminini bozarak Silvanost'lu elf bakiresi İsolde ile beraber olmaktan suçlu bulunuyorsun. İkinci bilmen gereken şey ise elf bakiresine yalan söylemekten, niyetini ona çarpıtarak anlatmaktan ve onu piç bir çocuğa hamile bırakmaktan suçlu olduğun." Şövalye, ağzındaki iğrenç tadı çıkartırmışçasına dudaklarını büzdü. "Son olarak bilmen gereken şu ki, kanunen karın olan Leydi Gadria'nın cinayetini hazırlamak ve sona erdirmek suçunun zanlısı olarak yükümlüsün."

Çenesi kasılmış, elleri sımsıkı yumruklar haline gelmiş Soth orduya sırtını döndü. Aşağıda, Ratelif'in sesi tekrar yankılandı. "Kırmızı güle benzetilmiş bir kulenin en tepesinde duruyorsun, Lord Soth. Tarikatımızın kutsanmış sembolünün üstünde hiçbir zaman bundan daha büyük bir leke olmamıştı."

Bu sözler asilzadenin kalbini yaraladı. Dargaard Kalesi'nin yerini yakında bulunan dağdaki gül kuvarslarının bolluğu yüzünden seçmişti, yükseldikçe sivrileşen kulelerinin, o eşsiz güle benzemesi için kalenin planlarını kendisi çizmişti. Tarikat için diktiği bu abidenin yoldaş bir şövalye tarafından yerilmiş olması. . .

Lord Soth, Krynn'in semalarında görülen iki aya baktı. Gecenin içinde ince bir parça gibi görünen Solinari, gümüş

beyazı ışıklarını zayıf bir şekilde toprağa yansıtıyordu. Dünyayı renklendiren, geceyi kana bulayan ise Lunitari'nin kızıl parlaklığıydı. Bir üçüncü ay daha vardı, Nuitari, fakat o siyah küre kötülükle yozlaşmış olanlar tarafından görülebilirdi.

Gül Şövalyesi iyi büyünün sembolü beyaz ay adına, bir yemin etti. "Solinari'nin beyaz ışığı adına, onlara nasıl yanıldıklarını, beni saflarından atmaya çalışmanın ne kadar aptalca olduğunu göstereceğim. Onurum hayatımdır," diye fısıldadı Soth, "ve hayatımı tekrar geri alacağım."

Bir yay telinin kopmasını andıran keskin bir çatırtı, ölüm şövalyesinin zihnindeki görüntülerin titreşmesine neden oldu. Gözleri kasvetli mağaraya ve arkasındaki karanlık düzlüğe odaklandı. Güneşin ilk ışıkları dönerek hareket eden bulutların arasındaki boşluklardan süzülüyordu. Yağmur durmuştu. Kısa ağaçlardan oluşan çalılıkları ve hareketsiz granit kayaları sessizlik kaplamıştı, derken ses tekrar duyuldu—kısa, keskin bir çatırdama sesi.

Soth, kılıç tutan yaralı eli yanında sallanarak ayağa kalktı. Gürültü üçüncü bir kez tekrarlandı. Tuzaklar, diye anımsadı ölüm şövalyesi. Bir şeyler tuzaklara takılmış olmalıydı. "Kalk, Magda."

Vistani anında uyandı ve gümüş hançerini kaptı. Hiçbir şey söylemeden mağaranın dışına çıkararak, ölüm şövalyesini şafağa doğru izledi.

Dikkatle ilk tuzağa, Soth'un en büyük köknar kümesinin yanına sinsice yerleştirdiği bir kapana yaklaştılar. Boğazı yarılmış bir kurt, seyrekleşmiş kürkü kendi kanından keçeleşmiş bir şekilde tuzağın üzerinde yatıyordu. Diğer iki kapandaki manzara da bununla aynıydı. Onları takip eden kurtların vücutları, dikkatlice bozulmuş tuzakların üstünde parçalanmış şekilde duruyordu.

Ölüm şövalyesi üçüncü hayvanın yaralarını inceledi; boğazındaki lime lime olmuş, ayrık yırtıklar bir bıçakla değil,

başka bir hayvanın dişleri ve pençeleri ile açılmıştı. Yine de aklı olmayan hiçbir hayvan tuzakları bu şekilde isteyerek bozamazdı.

"Lord Soth," diye seslendi Magda, ölü kurdun diğer yanında diz çökmüş dururken.

Kapının yanındaki çamur lekesini işaret ediyordu. Küçük bot izleri kurdun cesedinin yattığı çamurlu toprağa doğru yaklaşıyorlardı. Daha sonra hiçbir izin görünmediği sulu bir çamur geliyordu. "Ayak izleri kurda doğru geliyor ama oradan ayrılan hiçbir iz bulamadım," dedi kadın kafası karışmış bir şekilde.

Soth toprağı inceledikten sonra Vistani'ye bir şeyleri işaret etti. Katledilmiş kurttan gerçekten uzaklaşan bir çift ayak izi vardı ancak bunlar botlar tarafından bırakılmamıştı. Cesedi bıraktıktan sonra yaratık bölgeden iki ayağının üzerinde ayrılmıştı fakat bunlar uzun, kıvrık pençeleri olan ayaklardı.

On

"Bana ozanlar ve tarihçiler tarafından anlatılan hiçbir şeye inanmam," dedi Lord Soth. "Sundukları her doğru cümle için bir düzine yalanı kabul etmemi isterler." Yağmurun yıkadığı yoldan aşağıya doğru yürümeye devam ederken botları çamurlu toprak üzerinde hiçbir iz bırakmıyordu.

Magda sabrı tükenmiş bir şekilde iç geçirdi ve ölüm şövalyesinin arkasından aceleyle ilerledi. Handaki ölü adamların birinden aldığı botlar su içinde kalmış ve çamurla kaplanmıştı. Ölüm şövalyesinin yanına geldiğinde, "Vistani hikayecilerinin anlattığı öyküler farklıdır," dedi. "Her dedikleri tabi ki doğru olamaz, ancak genellikle kurgulardan daha fazla doğru içerirler. Gardiyanı haklayıp kapıdan geçmemizde bize yardım edebilecek bir şeyler olabilir."

Yol arkadaşına bakmaya tenezzül bile etmeyen ölüm şövalyesi, "Benim geldiğim yerde birçok öykünün kahramanı ben olmuşumdur," dedi. "Çoğu zaman tarihçilerin benim hayatımı çok detaylı bir şekilde kayda geçirdiklerini duyduğum da oldu." Kafasını salladı. "Hiçbir zaman ruhumun derinliklerinde yatanı bir hikayeciye ya da bir katibe açıklamadım ve kalbim göğsümde hala atarken yaşadığım maceraları benimle paylaşanların hepsi çoktan öldüler. O zaman, nasıl birisi benim hikayemi bildiğini iddia edebilir?"

"Öykülerin babadan oğula aktarılması için çeşitli yollar vardır," diye belirtti Magda, kararlı bir sesle. "Ve eğer bir zamanlar ölümlü olduysan, sen de dostların ya da yoldaş şövalyelerinle bir iki öykü paylaşmışsındır. Sen—"

Ölüm şövalyesi durdu. "Evet, bir zamanlar yoldaşlarımla

şövalyelik maceralarımı paylaştım," diye gürledi. "Aslında tarikatım, yükselmeyi hedefleyen şövalyeler için sadece cesaret gerektiren büyük bir kahramanlık göstermelerini değil, aynı zamanda bu hareketi arkadaşlarına aktarmalarını talep eder." Acı acı gülerek ekledi, "Solamniya Şövalyeleri'nde yüksek rütbeler peşinde koşan her on savaşçıdan birinin anlattığı öyküler doğru olsaydı, Krynn bu büyük çabaların sonucunda kıyas kabul etmeyen bir cennet olurdu."

Magda, ölüm şövalyesinin alaycılığından yılmış gözükerek bir süre sessiz kaldı. Ancak sonunda cesaretini topladı ve sordu, "*Senin* anlattığın öykülerde hiçbir gerçek payı yok muydu?"

Şimdi sessiz kalan Soth olmuştu. Bir önceki günden bu yana ölüm şövalyesi ile genç kadın arasındaki diyalog ağız dalaşına dönüşmüştü. Kurtların leşini bulduktan sonra ikisi de gerginleşmişti. Cesetleri ölüm şövalyesinin kapanında bulmalarından bu yana bir tam gün ve gece geçmişti ve ne Soth ne de Magda hayvanları katleden şeyin hiçbir izine rastlamamıştı.

Soth ve Magda yollarına devam ederken sabahın ilerleyen saatlerinde güneş bir fırtına bulutunun arkasından görünüp yer yüzünü parlak ışığından bir örtü ile kapladı. Birkaç devasa, gri renkli küme hala gökyüzünde dolanıyor, günü fırtınanın yarı karanlığına gömmekle tehdit ediyordu. Patikayı çevreleyen ağaçlardaki birkaç küçük kuş şarkılarına başlamıştı ancak yol boyunca daha sık duydukları kargaların boğuk gaklamaları oluyordu.

Tekerlek izleriyle dolu çamurlu yol Ghakis Dağı'nın eteklerine yaklaştıkça daha fazla kıvrılmaya başlamıştı. Doruğu karla kaplı dağ, her zaman sollarında kalacak şekilde dikiliyordu ve çok, çok uzakta, sağ taraflarında kalan Luna Nehri, sık ve yamuk yumuk ağaçlardan oluşan ormanın içinde yoluna devam ederken gümüş ve mavi renklerle parlıyordu.

Magda'nın yolculuk için seçtiği tenha, tali yoldan çok az kişi seyahat ederdi ve Soth bundan memnun kalmıştı. Yolda bir ara sadece Madam Girani'nin kanından olmayan tek bir grup Vistani görüldü. Bu görüntü karşısında Magda Soth'tan daha çevik hareketlerle ağaçların arasına gizlendi. Karavan geçtikten sonra ölüm şövalyesine, Strahd'ın Madam Girani'nin kabilesinden olanları katletme isteğinin şimdiden tüm Barovia Vistanileri tarafından biliniyor olduğunu tahmin ettiğini söyledi. Artık Magda sadece vampir lordun korkunç kölelerinden değil kendi ırkından olanlardan da korkmalıydı.

Sabah öğleye taşınırken bir mil ve daha sonra da bunun iki katı daha ilerlediler. Ölüm şövalyesi yürürken yaralı bileğine egzersiz yaptırmak için yumruğunu sıkıp sıkıp açıyordu. Kemikler bir parça da olsa kaynamıştı ve ejderhanın ısırdığı yerde oluşmuş derin yara etle kaplanıyordu.

"Hikayeni anlat," diye belirtti Soth, alçak sesle.

"Ne?" diye sordu Magda. "Öyküyü şimdi anlatmamı mı istiyorsun?"

"İçinde bir parça gerçek olabilir. O küçük parça gardiyanı alt etmemizde bize yardım edebilir, tabi eğer bir yaratık varsa." Kelimeler bir olgudan bahsedermiş gibiydi; özürden, Magda'nın doğru söylüyor olabileceğini kabul etmekten yoksundu. "Hikayeni anlat," diye tekrarladı Soth.

Magda boğazını temizledi ve onu dikkatle inceleyen birisi artık genç kadının biraz daha dik durduğunu, adımlarını daha çevik attığını gözlemleyebilirdi. Ölüm şövalyesinin kararını değiştirmesine neden olan şey kadının söyledikleri olmamasına rağmen, kadın kibirle dolmuştu. "Kulchek bir gezgindi," diye söze başladı Magda, "usta bir hırsız ve kaderinin dizginlerini kendi ellerinde tutan büyük bir aşık.

"Devi yenip onun kızının gönlünü kazanmadan önce, kuyumcunun mallarını çalmak için bıçaklar koridorundan geçmeden önce, hatta onu köleleştirmek isteyen dokuz bo-

yarı öldürmeden önce, Barovia'da dolaşırmış." Genç kadın içtenlikle gülümsedi. "Gördünüz mü, lordum, o, benim halkımın büyük kahramanıdır. Madam Girani, Kulchek'in kanını taşıyordu. Ve ben de."

"Bunun geçitle ilgisi ne?" diye öfkeyle sordu Soth.

"Çok uzun zamandır bir ozanın öyküsüne kulak vermemişsin," diye belirtti Magda, dinleyicisinin sabırsızlığından rahatsız olmadan. "Eğer Kulchek'i anlamazsan, geçitten geçene kadar yaptığı bu yolculuktan hiçbir şey kapamazsın."

Vistani, Soth'un sessizliğini bunun onayı olarak kabul etti ve tekrar dolambaçlı hikayesini anlatmaya koyuldu.

"Söylediğim gibi, Kulchek meşhur maceralarını yaşamadan önce Barovia'da dolaştı. Aynı yerde asla iki kere uyumaması, anlamış olduğun gibi, onun lanetiydi. Dolaştığı topraklarda her gece yatağını taşıyordu, dinlenebileceği bir yer kalmayana kadar. Sonra yolculuk etmesi gerekiyordu. Bu vaziyette birçok toprakta yaşadı ve birçok ülkede dolaştı.

"Yanı başında Sabak vardı, avının peşindeyken sert taşta bile yanan ayak izleri bırakan sadık tazısı. Kulchek elinde Gard'ı taşıyordu, dağların en yükseğinin tepesinde büyüyen ağaçtan yaptığı matrak[1]. Ağaç, tanrıların kendilerine o kadar yakında duruyordu ki, tahtası sadece bir tek bıçak hariç hiçbir şey ile kesilemiyordu. Kulchek de o bıçağı, Novgor Hançeri'ni, botunda saklardı."

Magda, Vistanilerin arasında kabileden kabileye dolaşan hikayecilerin ona öğrettiği gibi, daha şimdiden öykünün kalıbına kendisini kaptırmıştı. Öykünün yoldan geçen yolculara tekrar edilmek için tasarlanmış olduğu bir anda Soth'un aklına geldi çünkü sahip olduğu anlatım dili yavaş ama emin bir yürüyüşün ritmini yansıtmaktaydı. Kadın ara sıra kişisel yorumlarını katıyor ya da amacı cevap almak olmayan sorular

[1] Matrak: çomak; kısa, kalın sopa; silah olarak kullanılan, kısa, kalın değnek veya benzeri bir şey. *İng. Cudgel* (çn)

sorarak ritmi bozuyordu. Ölüm şövalyesi hayattayken bu yorumların, hikayenin kendisini tekrarlamaması ve ağır ağır ilerlemesi için yapıldığını bilecek kadar ozan öyküsü dinlemişti. Tecrübeli ozanlar, kolay sıkılan dinleyicilerin dikkatlerini üzerinde toplayamayan hikayecilere sıklıkla ödül dağıtmadıklarını bilirlerdi.

Magda'nın anlattığı hikaye basitti ancak öğlenden sonranın çoğunu bunu anlatarak geçirdi. Kulchek Barovia'daki her yerde bir gece uyuduktan sonra yolculuk etmeye devam ediyordu. İlk başta dukalıktan çıkmanın hiçbir yolunu bulamamıştı; sınırları sisler çevreliyordu ve ne zaman çıkmak istese onu bu karanlık ülkeye geri gönderiyorlardı. Yirmi gece boyunca uyumadı. Dinlenmek için bile duramıyordu çünkü eğer uykuya dalarsa kanatlı, iğrenç yaratıklar gelip onu paramparça ederlerdi. Bu lanetinin bir parçasıydı.

Otuzuncu günün sonunda, Kulchek artık uykuyu daha fazla uzakta tutamayacağına emin olduğunda, sadık Sabak'ı, büyük ve boynuzlu bir fare görmüştü. Etobur kemirgen Kulchek'in daha önceki gezilerinde, Barovia'dan çok uzak topraklarda gördüğü bir türdü. Bu uzak diyarın yerlileri farenin sadece orada yaşadığını, başka bir yerde bulunmadığını iddia etmişlerdi. Bu iddiaya inandığı için gezgin, köpeğini yaratığın peşinden gönderdi. Eğer bu civarda yaşıyorsa inine gidiyor olmalıydı; eğer bir şekilde evinden buraya gelmişse, Kulchek'i kendisini Barovia'ya getiren geçide götürebilirdi.

Uykusuzluktan yorgun düşen Kulchek tazıya ayak uyduramıyordu fakat Sabak'ın avını izlerken taşlarda bıraktığı yanan ayak izleri, alacakaranlıkta yeterince iyi görünebiliyordu. Ghakis Dağı'nın yamaçlarının tepesinden, Luna Nehri'ne kadar fareyi takip ettiler. Nehrin çatallaştığı yerde boynuzlu kemirgen bir deliğe girdi ve kayboldu. Avını kaçıran Sabak hayal kırıklığı ile uludu. Vistaniler, Magda bunu belirtmek için bir süre duraksadı, acı dolu sesin nehrin çatal-

laştığı yerde hala, sadece gün batımında duyulabileceğini iddia ederler.

Kulchek, en sonunda yaratığın toprağın içine girip kaybolduğu bölgeye ulaştı. O öfkeyle Gard'la yere vurarak taşları parçalarken, toprakta geniş izler bıraktı. Sonra, gezginin kulağına yerin çok derinlerinden gelen sesler çalındı. Neşe içinde bağıran, kahkahalar atan yüz ya da daha fazla adamın sesleri. Fare yuvasının, bu yer altı eğlencesine—ve belki de bir geçide—açılması gerektiğini fark eden Kulchek, Gard'ı kullanarak arazideki geniş bir kum tabakasını temizledi. Orada, yerin on ayak altında, bir çift geniş, demir kapı duruyordu. Hafifçe aralıktılar fakat devasa bir kilit ve kadim, paslanmış metalden bir zincir, ancak bir farenin geçebileceği kadar açılmalarına izin veriyordu.

Bu tür engeller, Kulchek ayarındaki bir hırsız için fazla bir şey ifade etmiyordu. Asla körelmeyen, sivri uçlu Novgor'u kullanan gezgin, kapıyı anahtarı varmışçasına çabucacık açtı. Kapılardan yerin derinliklerine doğru uzanan koridor, karanlık ve rutubetliydi. Kulchek, hemen peşindeki Sabak'la, seslere doğru dikkatle yaklaştı. Millerce uzanan koridoru geçtikten sonra, bütün hayatı boyunca gördüğünden daha çok meşaleyle aydınlatılmış, devasa bir salona vardı. Meşalelerden yayılan ışık neredeyse kör ediciydi.

Yüz adam uzun masalarda oturmuş, yiyip içiyorlardı. Her adamın ayağının dibinde boynuzlu bir sıçan çömelmiş, masadan saçılan et parçalarını yutuyor, biraların oluşturduğu havuzları yalıyordu. Bunların arkasında, odanın diğer tarafında, mavi ve altın alevlerle çevrili bir kapı duruyordu. Kulchek, titreşen alevlerin arasından, garip yeryüzü şekillerini seçebiliyordu. Bu kadar uykusuz gün ve gece boyunca aradığı geçit buradaydı.

Yüz adam, Kulchek'i öldürmek için ayaklandı çünkü yaşamlarının amacı, kapıyı kullanmayı amaçlayan herkese karşı

onu savunmaktı. Gezgin, uykusuzluğun bir savaş sırasında ona yük olacağını bildiğinden, kolayca kazanmanın bir yolunu bulabilmek için hızla çalışan zekasını yokladı.

Daha adamlar kılıçlarını bile çekemeden, Kulchek asla körelmeyen hançerini gardiyanlara doğru tuttu. Düzinelerce meşaleden yayılan ışık, bıçağın parlak gümüşünden yansıdı ve savaşçıların ellisi kör oldu. Gezgin, bunları bir adım daha atamadan öldürdü. Her ölümün ardından boynuzlu sıçanlardan biri kapıdan kaçıyordu. Mavi ve altın rengi alevler kürklerine değmesine rağmen, kemirgenler Barovia'dan garip topraklara yaralanmadan geçiyorlardı.

Ellisinin katli onları Kulchek'in istediği şekle sokmuştu ve gezgin, kalan savaşçıların saldırılarına karşı kendisini hazırladı. Onlara karşı Gard'ı kullandı. Silahı her darbede bir başka adamın kafasını parçalıyordu ve cansız bedenler bir süre sonra gezginin etrafına yığılmaya başladılar. Sabak, efendisi savaşırken engellememeleri için cesetleri uzaklaştırıyordu.

Ve işte gezin Kulchek, yüz adamı saf dışı bırakıp Barovia'dan kurtulmasını sağlayan yolu böyle buldu, diye tamamladı Magda, uzun hikaye yüzünden gıcırtılı çıkan bir sesle.

Güneş gökyüzünde alçalmıştı ve yolda ağır adımlarla ilerleyen Magda ile Soth'un arkalarında uzun gölgeler düşürüyordu. Nehir şimdi daha yakınlarından akıyordu ve suyun sakinleştirici sesi, Vistani'nin öyküsünün sona erdiğini vurguluyordu. Uzun sazlıklar, Luna'yı kısmen gözlerden gizliyordu. Yolcular zaman zaman sürüngenlerinkini andıran yatık gözlerin, onları bu kara dikenli sazların arasından dikkatle izlediğini fark ediyorlardı. Daha sık rastlanansa, nehrin karşı kıyısında sıralanmış ağaçların arasında daha büyük şekillerin dolaşmasıydı.

"Ee?" diye sordu Magda, "hikayenin bir yararı oldu mu?"

Ellerini gözlerine siper etti ve alçalmakta olan güneşe doğru baktı. "Hiçbir şeye yaramamış olsa bile öğle vaktinin geçmesine yaradı."

Ölüm şövalyesi cevap vermedi. Yürüyüşünü yavaşlatarak bir şeyler dinliyormuş gibi başını hafifçe yana yatırdı.

Vistani somurtarak matarasından bir yudum aldı. "En azından—"

"Sessizlik," diye tısladı ölüm şövalyesi, elini kaldırarak. Kadına vurmaya hazır görünüyordu fakat sonra zırhlı elini indirdi. "Arkana dönme. Bir şey bizi izliyor. Uzun bir süreden beri."

Yüzündeki ifadeden, Magda'nın arkasına dönüp bakmamak için merakıyla savaşıyor olduğunu anlamak oldukça kolaydı. "Başka bir timsah-adam mı?"

Ölüm şövalyesi kafasını salladı. "Küçük bir hayvan, çocuk büyüklüğünde, belki de kasabanın yakınlarında gördüğün şey." Soth'un sesine vahşi bir zevk belirtisi yayılmıştı. "Benimle oyun oynanılmasından hoşlanmam ve bu esrarengiz takipçi, en sonunda kimliğini öğrenebileceğimiz kadar yakınımıza geldi. Ne söylersem onu yapman konusunda sana güvenmeliyim, Magda."

Güvenmek? Bu sözcük Vistani'yi şaşırtmıştı. "Ta—tabi ki," diye cevap verdi.

"İlerideki dönemeci görüyor musun, ağaçların yolu gölgeyle kapladıkları yeri?" diye başladı Soth. "Oraya vardığımızda, yürümeye devam etmeni istiyorum, ben ne yaparsam yapayım. Sana ne zaman durman gerektiğini söyleyeceğim."

* * * * *

İzleri takip etmek zor değildi—hele ölüm şövalyesinin arkasında bıraktığı bir çift mezar kokulu iz varken. Hayır, ayakları yürürken toprağı rahatsız etmese bile ölü adamı takip

etmek, rehberi olan Vistani'yi takip etmekten çok daha kolaydı. Bütün çingeneler, geçtikleri yolların fark edilmemesini sağlayabilmek için yeterli orman bilgisine sahipti ve bu kadın da bir istisna değildi. İsmi neydi? Ah, evet, *Magda.*

Hayvan, ince, sert dudaklarını büktü ve yabani bir şekilde sırıttı. Eğer şövalye aldırış etmezse onu Strahd için yolun kenarına asılı bırakırım. Bu vampir lordunun öfkesine az da olsa gem vuracaktır. Girani'nin yavrularından birini öldürmenin, Strahd'ın minnetini kazanmak için yeterli olacağını şimdiye kadar herkes anlamıştır ve sadece bir aptal bunun gücünü hafife alabilir.

Yolda, Lord Soth elini kaldırmış, kıza vurmaya hazırlanıyordu. Hayvanın kalp atışları hızlandı. Ölüm şövalyesi en sonunda kızın saçmalıklarından usanmıştı!

Sazların arasından biraz daha hızlı hareket etmeye başladı. Az da olsa bir gürültü çıkartıyordu ancak nehrin sesi bunları örtüyordu. Yumuşak çamur, pençeli ayaklarını memnuniyetle kabul ediyor, geçerken çıkardığı sesleri daha da boğuyordu. Havayı kokladıktan sonra pis pis sırıttı.

Eğer kızdıysa, diye neşeyle belirtti kendi kendine, kızın kalbini yememe izin bile verebilir. Ve bir Vistani'nin kanını tatmayalı o kadar uzun zaman oldu ki.

Geçmişteki kurbanlarının hayalinde kaybolan hayvanın zihni başka yerdeydi. Avına tekrar baktığında, yoldaki bir dönemeçten geçmekte olduklarını gördü. Onlara yetişmek için acele etti; şövalye her an tetikteydi ve kasabayı terk ettikten sonra bir kereden fazla yanlış iz bırakmaya çalışmıştı. Ancak bu, hayvanı kokudan asla uzaklaştıramadı.

Gözleri, pusuya karşı ağaçların gölgeyle kaplı köklerini araştıran esrarengiz takipçi, koşarak koruluğun içine daldı. Karanlıkta hiçbir şey hareket etmiyordu. Karaltıların içinde hiçbir yaratık saklanmıyordu. Havayı kokladıktan sonra kokuyu aldı—ilk önce şövalyenin, sonra da Magda'nın. İkisi de

koruluğun içine girmişti.

Dikkatle çalıların arasından süründü, gizlenmiş bir kılıç anlamına gelebilecek gümüş renkli bir parıltıya ya da gölgelerin arasından saldıracak birisinin korku ve beklenti dolu pis kokusuna karşı tetikteydi. Ancak koku hiç bozulmadan gelmeye devam ediyordu. İkisi de koruluğun içinden bir an bile duraksamadan geçmiş gibi görünüyordu.

Sonunda hayvan yolu tekrar görebiliyordu, eğer Vistani'nin yolculuk için seçtiği çamur patikaya yol denebilirse. Magda güneş ışığının altında yavaş yavaş ilerliyordu ancak ölüm şövalyesi görünürde yoktu. Hayvanı panik sardı ve kendini kaybederek sağa sola bakınmaya başladı. Ani bir rüzgar arkasından çürümüşlüğün keskin, pis kokusunu taşıdı fakat daha arkasına dönemeden buz gibi soğuk bir el ensesine kenetlendi.

"Efendin nerede?" diye sordu ölüm şövalyesi, çarpık bir meşe ağacının arkasındaki karaltıdan çıkarak. Karanlığın içine girebilme ve bir gölgeden diğerine geçebilme yetisi, Soth'a çok iyi hizmet etmişti. Koruluğun karanlığında gizlenmiş, hayvanın olağanüstü duyularından korunmuştu.

"Strahd Von Zarovich nerede?" diye gürledi Soth.

Kalın pençelerle son bulan bodur parmaklar, Soth'un zırhla kaplı eline sürtünüyordu. Ölüm şövalyesi çok az çaba göstererek kısa, şişman yaratığın ayaklarını yerden kesti ve onu ağaçların arasından yola fırlattı. Batmakta olan güneşin ışıkları, Soth ve Magda'yı takip eden hayvanın iğrenç doğasını gözler önüne serdi. Kuvvetli bir görüntüsü vardı ancak baştan aşağıya boyu topu topu üç ayak kadardı. Hayvan, yüksek hızlara uyum gösteremeyen ancak kazmak ve tırmanmak için şüphesiz mükemmel olan bacakların üstünde çömelmişti. Geniş omuzlarından, sicim şeklindeki kaslarla kabarmış kısa kollar uzanıyordu. Sırtında çamur ve böğürtlen çalılarının iğneleriyle kaplı, eski püskü bir bohça asılıydı.

Yaratığın kafası, neredeyse görünmeyecek kadar kısa olan bir boyunun üzerinde duruyordu. Bir insanınkine benzeyen, fakat vahşi bir hayvanı andıracak kadar yassılaşmış yüz hatlarına sahipti. Yaratığın gözleri birbirinden uzakta duruyordu ve o kadar koyu siyahtı ki bir oyuncağın gözlerini andırıyordu. Bir köpeğinkini andıran bir ağız, ölüm şövalyesini takip etmekten hala kabarık duran, siyah, ıslak burun deliklerini taşıyordu. Yuvarlak kulaklar hayvanın geniş kafatasına yapışmıştı ve ağzında keskin, sivri dişler sıralanıyordu. Kısa kıllar, bütün vücudunda olduğu gibi, suratında kalın bir kürk gibi duruyordu. Bu kürk, çoğu bölgede kahverengi gri karışımıydı ancak yaratığın ağzının altında ve burnundan ensesine kadar uzanan geniş bir bölgede kemik beyazı şeritlere dönüşüyordu.

Bir bütün olarak bakıldığında yaratık ufak bir adam ve bir porsuğun korkutucu çiftleşmesinin ürünü gibiydi.

"Ben Strahd'ın bir hizmetkarı değilim, Lord Soth," dedi hayvan, bir ayının hırlamasını andıran konuşmasıyla. "Size yardım etmek için buradayım."

"Kasabayı terk ettiğimizden beri bizi gözetliyorsun," dedi ölüm şövalyesi, garip yaratığı dikkatle incelerken. Hayvanla ilgili bir şeyler tanıdık geliyordu fakat Soth bunun ne olduğunu söyleyemiyordu. "Bunlar bir casusun yapacakları, bir dostunki değil."

Yaratık havlamayı andıran sesler eşliğinde bir kahkaha attı. "Yolunuzun üzerindeki kurtlar—casuslar *onlardı*, Sör Şövalye. Onları öldürmüş olduğum gerçeği—ki öldürdüm de—benim bir dost olduğumu kanıtlıyor olmalı." Ayağa kalktı ve pençeye benzer bir elle ensesini ovuşturdu. "Üstelik daha önce tanışmıştık."

Hayvan, bir süre titreyerek kıvrandıktan sonra acılar içinde yere yığıldı. Tıknaz vücudunu kaplayan kıllar, derisinin içine çekiliyormuşçasına kayboldu. Kol ve bacakları uzadı ve

yüz hatları daha bir insansı—ya da, daha kesin konuşmak gerekirse, cücemsi—bir görünüm kazandılar. Burun delikleri yassı bir buruna, kabarık kılları bir bıyığa ve uzamış favorilere dönüştü. Gözlerine kahverenginin hafif bir tonu, yeni açılmış toprağın rengi sızarken, onlara derin, düşünceli bir anlam yüklemişti. Her zaman normale dönerken yaptığı son iş olarak dazlak kafasını ovuşturdu ve memnuniyetle başını salladı.

Soth'un emirlerine rağmen onları izleyen şeyi görmek için arkasına dönen Magda'nın nefesi kesildi ve kadın gümüş hançerini çekti. "Hayvanadam!" diye bağırdı. "Seni ilk gördüğümde lanetlenmiş bir şey olduğunu anlamalıydım!"

Çıplak cüce, omzundan bohçasını aldı. Giysilerinin yokluğuna aldırmayarak kadına baktı ve burun kıvırdı. "Bıçağı yerine koy, küçük kız. Gümüşten olmasına rağmen—ve ışığı yansıtışından öyle olduğunu biliyorum—kafatasını yarmadan önce bana onunla bir kereden fazla vurma şansın olmaz." Bohçadan parlak kırmızı bir tunik çıkardı ve kafasından aşağıya geçirdi, sonra da karnının üzerinden geçen üç uzun yara izini gösterdi. "Ve inan bana, tek bir vuruş beni öldürmeye yetmez."

Kollarını göğsünde kavuşturan ölüm şövalyesi, "Bir dost olsan bile, neden bizi takip ediyordun?" diye sordu.

"*İkinizi* değil," diye belirtti cüce, pejmürde bir tozluğu bacaklarına geçirirken. "*Siz*. Sizi izliyordum, Sör Şövalye. Vistani'yi bir an önce ölü görmek istiyorum—ve eğer izin verirseniz, bunu da yapacağım."

Magda küfretti ve Soth'un yanına yaklaştı. "O bir casus, lordum. Yoksa neden sizi takip etsin ki?"

Cüce, bir iç geçirdikten sonra bohçasından demir tabanlı ayakkabılarını çıkarttı, yolun kenarındaki bir taşa oturdu ve onları ayaklarına geçirdi. "Bunları taşıyacağıma giymeyi tercih ederdim," diye belirtti. Tamamen soytarı kıyafetlerine benzeyen abuk sabuk şeyler giyen cüce, ölüm şövalyesine yaklaştı.

"Ben, Azrael," dedi, sanki sadece bunu bilmek bile büyük bir lütufmuşçasına. "Sizi izliyordum, Sör Şövalye, çünkü açıkçası siz büyük güçlere sahip bir kişisiniz—benden daha güçlü, bunu bütün kalbimle itiraf etmeliyim." Sinsi sinsi gülümsedi. "Belki de Strahd Von Zarovich'in kendisinden bile daha güçlü."

Ölüm şövalyesi bu iltifatı onayladığını belirtmek için başını salladı. "Ben Dargaard Kalesi'nden Lord Soth. Beni takip ederek ne elde edeceğini umuyorsun?"

"İlk önce," dedi Azrael, "bırakın beni bir yandaş olarak kabul etmekle neler kazanacağınızı anlatayım." Baş parmağını omzunun üzerinden sallayarak doğuyu gösterdi. Orada, ufku karanlık kaplamaya başlamıştı. "Kontun hizmetkarlarıyla kapışmanızda size yardım ederim—birkaç gün önce o kurtları öldürürken yaptığım gibi. Sizi izliyorlardı ve her gün batımında Strahd'a haber veriyorlardı. Bu, onların uluması, anlıyor musunuz? Mesajlar. Son zamanlarda geceleri hiç uluma duymadınız, değil mi?" Gururla göğsünü kabarttı.

"Ne konttan ne de hizmetkarlarından korkuyorum," diye yanıtladı Soth. Cüce, hançer saplanmış bir balon gibi nefes verdi. "Aslında, bana önerebileceğin hiçbir şey yok, küçük adam. Yaşamana izin verdiğim için şükretmelisin." Topuklarının üzerinde arkasına dönen ölüm şövalyesi, tekrar yoldan aşağıya doğru yürümeye başladı. Soth'u peşinden takip eden Magda, ayrılırken gümüş hançerini hayvanadama doğru savurdu. Bu hareket tehditkar olmaktan çok küçük düşürücüydü.

Cücenin suratı şaşkınlıkla çarpıldı. İçinde bulunduğu durumu düşünürken bıyığını çekiştirdi ve favorilerini düzeltti. En sonunda yolun kenarına oturdu.

Ölüm şövalyesinin, onun dostluğunu bu kadar çabuk ya da tamamıyla geri çevireceğini beklememişti. Yine de, bir de bu yönden düşünecek olursak, diye kavradı Azrael üzüntüyle,

Lord Soth'a önerebileceğim çok az şey var. . . bağlılığım dışında—sadakatim değersiz bir şey olduğundan değil. Şövalye sadece bunun ne kadar değerli olabileceğini kavrayamıyor. Kendimi kanıtlamalıyım.

Paçavralarla kaplı cüce gülümseyerek kalktı ve üstünü temizledi. Ahenksizce ıslık çalarak ölüm şövalyesinin arkasından yola koyuldu.

* * * * *

"Bu taşların hiçbiri bahsettiğin izleri taşımıyorlar," dedi Lord Soth öfkeyle. Güneşin kaybolmakta olan ışıkları altında kırmızı renkle parlayan Luna'nın etrafına göz attı. "Bu nehrin başka bir çatalı var mı?"

"Evet, ama Kulchek'in yerin içine açılan tüneli bulduğu yer burası," diye yanıtladı Magda. Büyük bir taşı kaldırdı ve geçide giden yolu gösterdiği söylenen Vistani izini aramak için altına baktı. "Tüneli kapatan kapılar toprağın altında gömülüydü, hatırladınız mı?"

"Çocuk hikayelerinizde, belki de," diye başladı Soth, "Ancak ben—"

Güneşin son ışıkları da batıda kaybolur kaybolmaz hüzünlü bir çığlık havayı yardı. Bu bir kurdun derinden gelen uluması değil; yüksek, kederli bir ıstırap haykırışıydı. Ses nehrin üzerinde yankılandı ve dağ eteklerinde hızla dolaştı.

Magda, sanki bir ilah tarafından dünyanın işlerini görebilme yetisi birdenbire kendisine verilmiş gibi sersemlemişti. "Sabak avını kaybettiği için yas tutuyor!" diye nefes nefese söylendi. "Duydunuz mu, lordum? Doğru yerdeyiz!"

Ölüm şövalyesi, bu haykırışın kaynağını araştırdıktan sonra başıyla onayladı. "Belki de, Magda. Belki de. Ancak tünelin girişi nerede?"

Rezil küfürler savuran Azrael, paldır küldür bir çalı kü-

mesinin içinden çıktı. Elleri, önünde koşturan tavşanı yakalamak için uzanıyordu. Cücenin varlığı ne Soth'u ne de Magda'yı şaşırtmıştı çünkü Azrael artık ikiliyi izleme çabasını gizlemiyordu. Ölüm şövalyesi ve Vistani kadını, aradıkları şey hakkında hiçbir ipucu vermeyince, cüce, grup için akşam yemeği aramaya koyulmuştu.

Tavşan, cüce için fazla hızlıydı; bir süre sonra böğürtlen çalılarının arasında kayboldu. Çaresizliğe kapılan Azrael çalıları şiddetle yolarken dikenler kaba, nasır tutmuş ellerine çok az zarar veriyordu. Ortaya çıkardığı tek şey büyük, üzeri bitkilerle kaplı bir taş olmuştu ancak onu ters çevirdiğinde küçük bir oyuk ortaya çıktı. Cüce, tamamen porsuk formuna dönüşmeyi düşündü—laneti üç formadan birine bürünebilmesini sağlıyordu: Cüce, dev bir porsuk ve bu ikisinin ürkütücü karışımı. Fakat daha karar veremeden Magda'nın seslendiğini duydu.

"Bir şey buldu," diye bağırdı Vistani. Şekil değiştiriciye olan nefretini bir süreliğine unutmuş, anında Azrael'in yanında belirivermişti. Titreyen bir elle cücenin ters çevirdiği taşı gösteriyordu. "Avının peşindeyken taşın üzerinde yanan ayak izleri bırakırdı," diye fısıldadı. "Sabak'ın izi!"

Bir kurt ya da büyük bir köpek tarafından bırakılmış tek bir ayak izi, taşın üzerinde parıldıyordu. Azrael yere eğildi ve ize dokunduğunda ısıyı hissetti.

"Belki de faydalı olabilirsin, cüce," diye belirtti ölüm şövalyesi, parıldayan turuncu gözleriyle taşa bakarken.

Ölüm şövalyesi, peşinde oldukları şeyin ne olduğunu kısaca açıkladı ve Azrael demir kapıları bulmak için taşın durduğu yerden aşağı doğru kazmayı teklif etti. Daha önce olduğu gibi vücudu değişirken cüce acıyla kıvrandı. Ancak bu sefer dönüştüğü yaratık bir porsuktan başka bir şey değildi, çok büyük fakat sıradan bir porsuk. Yassı başını ölüm şövalyesine doğru eğdikten sonra yere atıldı ve toprağı yarma işine

girişti.

Tavşanın yuvası Azrael'in kazısına bir başlangıç oluşturmuştu ve kısa süre sonra cüce tamamen kayboldu. Delikten dışarıya taş ve toprak fışkırıyordu, derken bu da durdu. Magda sabırsızca ileri geri hareket ederken tırnaklarını yiyor, Azrael'in en ufak bir işaretini gözlüyordu. Soth ise sakin sakin Luna'nın akşamını izliyor gibiydi, ancak gerçekte bölgeye göz gezdiriyor, Strahd'ın kölelerinin ya da nehirde yaşayan garip hayvanların en küçük bir belirtisini arıyordu.

Porsuk sonunda delikten çıktı; kürkü toprakla kaplanmıştı. Magda'yı hiçbir şekilde umursamadan Soth'un yanına gitti. Dönüşümün vücudunu tekrar ele geçirmesine izin verdikten sonra, Azrael hayvansı formuna büründü. "Demirden duvar, yüzeyin çok da altında değil," diye belirtti, kürkünden büyük toprak parçalarını silkelerken. "Sizin boyunuzdan biraz daha aşağıda, kudretli lordum."

"Öyleyse temizlemeye başla," dedi Soth, heyecan belirtilerinin okunabildiği bir ses tonuyla. Vistani'ye döndü. "Ona yardım et."

Hala yarı-porsuk formunda olan Azrael, yüzeydeki sıkışmış taş ve toprak örtüsünü parçalamaya başladı. Magda onun arkasında ilerliyor, çıkan toprağı temizliyordu. İkili geniş bir toprak tabakasını açarken, Soth bir heykel gibi, hiç kıpırdamadan duruyordu. Saatler birbiri ardına geçerken ölüm şövalyesi yandaşlarının didinişlerini izledi. Magda ile Azrael yine de yakınmıyorlardı; Vistani Barovia'dan, Stra-hd'ın gazabından kurtulmayı her şeyden çok istiyordu ve cüce de kendisini değerli bir hizmetkar olarak kanıtlama çabasındaydı.

Ölüm şövalyesi durmaları için emir verdiğinde ay çoktan zirvesine ulaşmıştı. Tek söylediği, "Artık geçidi açabilmem için yeteri kadarını temizlediniz," oldu.

Taşların çizdiği elleri kire bulanmış, saçları terden keçeleşmiş olan Azrael ve Magda geriye çekilirken, ölüm şövalyesi

yumruklarını toprağa doğru tutuyordu. Mavi bir ışık zırhının eldivenlerinin etrafını sardı ve Soth mırıldanmaya devam ederken dönmeye ve şiddetini arttırmaya başladı. Avuçları yere bakacak şekilde yavaş yavaş ellerini açtı ve enerji buradan yeni açılmış çukura akmaya başladı. Yeryüzü, sanki uzun zaman önce ölmüş bir dev uyanıyormuş ve bin yıllık pineklemesi sırasında üzerine çökmüş toprak kılıfının silkeliyormuş gibi sarsılıyordu.

Mavi ışık şimdi Soth'un ellerinden çatırdayan şeritler halinde akıyordu. Şeritler toprağa giren parmaklar gibi dağıldılar. Kolları titreyen ölüm şövalyesi, avuçlarını yukarı bakacak şekilde çevirmeye başladı. Enerjiden oluşan parmaklar yanıt verdi ve hala gizli duran kapıları daha sıkı kavradılar.

Neden bu kadar çok toprağın temizlenmesi gerektiği ortaya çıktı. Bir ya da iki ayak büyüklüğündeki toprağı zorlayarak çıkartmak bile büyü gücüyle kapıları açmaya çalışan ölüm şövalyesini zorluyordu. Soth tüm gücünü kullanarak ellerini hareket ettirebilmek için arkaya doğru gerildi.

Kabaran, sarsılan toprak gök gürültüsüne benzer bir ses çıkardı ve enerjiden oluşan parmaklar kapıyı açılmaya zorlarken, buna başka bir ses daha eklendi: Metal geçidin gıcırtısı. Bu kakofoni, Soth'a Cehennem'de işkence gören ruhların haykırışlarını anımsattı. Çatalın bir mil çevresindeki her şey bu gürültüyü şüphesiz duymuş olmalıydı.

Tümseğin tam ortasında, taşları ve toprağı yutan karanlık bir çatlak açıldı. Enerjiden oluşan parmaklar becerikli hareketlerle çatlağın içine süzüldü ve onu genişletmeye başladı. Ölüm şövalyesi son bir gayretle avuçlarını gece yarısına çevirdi. Kapılar toprağın altından fırlayıp sonuna kadar açılırken bölgeyi moloz yağmuruna tuttular.

Soth taş duvarlı tünelin ağzına doğru ilerlerken mavi ışık da kayboldu. "Gelin," dedi bitkin bir sesle. "Bu lanetli yerden bir an önce kurtulmak istiyorum."

On bir

Tünel ilk başta dikine eğilimliydi ve burada ilerlemek tehlikeli görünüyordu. Taş duvarlardan ve tavandan su damlıyor, pis kokulu derecikler oluşturarak zeminden aşağı doğru akıyordu. Her yerde soluk, ağır kokulu bitkiler vardı. Magda'nın birçok kere ayağı kaymıştı ve neredeyse yere düşüyordu. Dört ayak üzerinde yürüyen yarı-porsuk formundaki Azrael bile iki kez ayaklarını koyacağı yeri şaşırmıştı. Sadece Lord Soth, sanki düz zeminde yürüyormuşçasına koridorda yol alıyordu.

"Sonsuza kadar devam edecek gibi görünüyor," diye fısıldadı Magda, odun ve sazdan yaptığı meşaleyi havaya kaldırarak. Titrek alevler, eğimin kademe kademe azaldığı ve duvarların üçlünün tek sıra halinde yürümesini gerektirecek şekilde daraldığını gösteriyordu.

Ölüm şövalyesi daha hızlı yürümeye başladı. "Eğer bu tünelin sonundaki geçit beni Krynn'e götürecekse, ona ulaşmak için Dokuz Cehennem'i bir ucundan diğerine seve seve geçerim."

Soth tünelin dar kesimine girdiğinde Azrael de onu yakından takip etti. En arkadan Magda geliyor, meşalesinden yayılan alevler tavanı yalıyordu. Ölüm şövalyesinin devasa kapıları arkasından kapatmasına ve yol boyunca gördüğü deliklerden sıçanlar hariç hiçbir şeyin geçemeyeceğini bilmesine rağmen, meşale ışığının hemen dışında olan bir şey tarafından izleniyor olma şüphesi, Magda'yı sürekli rahatsız ediyordu. Zaman zaman gelen keskin bir çatırtı ya da alçak bir su çağıltısı, Vistani'nin hızla arkasına dönüp meşalesini bir

tılsım gibi önünde tutmasına neden oluyordu. Ancak koridorda gerçekten pusuya yatmış bir şey varsa, üçlüyü uzak bir mesafeden takip etmekten mutluluk duyuyor gibiydi.

Biraz daha ilerledikten sonra koridor genişledi ve hayvanadam ve genç kadın tekrar Soth'un yanına geldiler. Tünel sağa doğru keskin bir dönüş yapıyordu ve dönemecin tam ortasına geldiklerinde Azrael duraksadı. "Kemiklerin kokusunu alıyorum," diye homurdandı. Bodur bacaklarının el verdiği kadarıyla ayaklarının üzerinde dikilerek pis kokulu havayı kokladı. "Kemik, ancak et yok."

Kavisin sonlandığı yerde simsiyah taşlardan yapılmış, kemerli bir geçit açılıyor, bunun da arkasında uçsuz bucaksız bir salon duruyordu. Devasa odanın içinde, Magda'nın meşalesinden yayılan ışığın erişebileceğinden daha uzun, siyah kolonlar sıralanmıştı. Duvarlarda, her iki adımda bir demir aplikler içerisinde meşaleler asılıydı. Ahşapları buruşmuş ve eğrilmişti. Birkaç başarısız denemeden sonra Vistani on, on beş tanesini yakmayı başardı ve bunların birlikte yaydıkları ışık salonu doldurdu.

Magda başını kaldırıp baktığında, meşalelerle dolu sıra sıra apliklerin tavana kadar tırmandığını gördü. "Meşaleler salonu," dedi huşu içerisinde, "Kulchek'in geçidin gardiyanlarıyla dalaştığı yer." Etrafına bakındı. "Ama şimdi burada hiçbir gardiyan göremiyorum."

Ağarmış kemikler, odanın merkezinde öbekler halinde yığılmış, ahşap masaların çürüyen kalıntıları bu kümelerin arasına karışmıştı. Kemikler pislikle çevrilmiş, yer yer üzerleri kaplanmıştı. Magda'nın bu görüntü karşısında midesi bulanmıştı, oysa ki dehşet veren kalıntılar Azrael'i serserileri kendisine çeken bir han gibi cezbediyordu. Hayvanadam, kırılgan görünümlü bir bacak kemiğini kaldırdı ve dikkatle incelemeye başladı.

"İnsan. . . erkek. . . çok yaşlı değil. Benim tahminim böy-

le." Kıllı ellerindeki kemiği evirip çevirdi. Bir kere kokladıktan sonra ucundan ısırdı. Kemik pek de hoş olmayan bir sesle çatırdadı ve Azrael'in ağzı, her ısırışında gürültüyle açıldı. "Peh. Ayrıca çok da eski. Birazcık iliği bile kalmamış."

Soth yol arkadaşlarıyla çok az ilgileniyordu. Ölüm şövalyesi duvarları dikkatle inceliyor, zırhlı ellerini soğuk taşın üzerinde gezdiriyordu. Bir keresinde durdu ve taşın üzerindeki uzun, düz bir çatlağı inceledi ancak bunun duvardaki küçük bir yarıktan başka bir şey olmadığını anladığında yürümeye devam etti. Hem Magda hem de Azrael, kendilerini salondaki diğer şeyleri incelemeye kaptırmışlardı—Vistani'nin gözüne paslanmış kılıçlardan oluşan bir yığın çarptı, biraz daha yeni olduğu belli birkaç kemik parçası da hayvanadamın duyularını harekete geçirmişti.

Ancak Magda ve Azrael, davetsiz misafirleri incelemek için sadece küçük birer yarık olarak açılan uğursuz gözlerin ilgisini çekmemişti. Tek bir göz, sonra ikisi, derken bir düzinesi pislik ve toz tabakasını göz kapaklarından kırpıştırdı ve kirle kaplı taş zeminden Lord Soth'a bakmaya başladı.

"Ayy! Şuna bakın!"

Magda'nın çığlık atmasına neden olan şey, memnuniyet verici bir şaşkınlıktı ve gülümsemesi muhteşem bir keşfi anlatıyordu. Strahd'ın kadim şatosu kadar eski, kırılmış bir kılıcı kenara iten Vistani, boğum boğum olmuş, ahşap bir sopayı kavradı. Boyu kısaydı, Magda'nın ön kol kemiğinden biraz daha uzundu, ancak ucundaki topuz, kadının yumruğunun iki katı büyüklüğündeydi. "Bir matrak. Çok eski. Size göre bu—"

"Burada hiçbir şey yok!" diye bağırdı Soth, salonun karşı tarafından. "Ne bir geçit ne de içinden geçtiğimiz kapı dışında başka bir kapı."

Azrael elinde oynadığı kafatasını yere attı ve açıkgöz bir edayla ölüm şövalyesine baktı. "Belki de ben aramanıza yar-

dım edebilirim, kudretli lord. Sizin de bildiğiniz gibi, duyularım oldukça keskindir."

Hayvanadam darmadağın duran kemiklerin arasından çıkar çıkmaz, ölüm şövalyesi ile arasında duran kir tabakası zeminden yukarıya fırladı. Bu şeyin üzerindeki pislik yere düşmeye başlayınca gerçek formu gözler önüne serildi. Vücudu bir bulutu andıran, koyu kıvamlı bir küreden oluşuyordu ve sanki sudan meydana gelmiş gibi sürekli olarak değişiyordu. Balçıktan uzantıları, etrafında gelişigüzel sallanıyor, yaratığın bir bölgesinde kaybolup başka bir yerinden çıkıveriyordu. Anlatılabilecek bir suratı yoktu ancak onlarca yüz ifadesi vardı.

Yaratığı bazıları büyük ve iri iri açılmış, diğerleri ufak ve yarı kasılmış iki yüz tane göz kaplıyordu. Bunlardan sadece birkaç tanesi davetsiz misafirlere odaklanmıştı. Geri kalanı salonu inceliyor, başka düşmanlar bulabilmek için koridoru dolduran karanlığı araştırıyordu. Gözlerin çevresinde düzinelerce ağız vardı. Birbirlerine ters düşen, sayısız yüz ifadesine sahiptiler. Bir tanesi siyah dilini keskin ön dişlerinin üzerinde açlıkla gezdirirken, bir diğeri tatlı tatlı gülümsüyordu. Bunların bir el boyu uzağındaki bir üçüncüsü ise bir geri zekalının sürekli sulanan ağzını andırıyordu.

Bu ağızların hepsinden sürekli bir uğultu yükseliyordu: Çığlıkların, küfürlerin, kahkahaların, hakaret, yakarış ve isteklerin bir kakofonisi. Sesler taş duvarlarda yankılanıyor, ikiye katlanıyor, devamlı olarak artıyordu. Yaratığın en yakınında duran Azrael, pençeli ellerini kulaklarına götürdü. Ağzı, bir acı homurtusuyla kırışmıştı ancak yaratık olduğu yere çakılı kalmıştı.

Sesler cüceye haykırıyorlardı. Zihninde patlayarak en güçlü korkuları ve rüyaları çağırdılar. Görüntüler, belli belirsiz bir ıstırap dumanının arasından bir biri ardına zihninde parlamaya başladı.

Azrael ellerindeki kana baktı ve gülümsedi. Kardeşinin kanıydı—ya da annesininki miydi? Artık karar veremiyordu; cinayetler zihninde birbirine karışmıştı. Hısımlarının çığlıklarının şaşırtıcı derecede birbirine benziyor olması, işleri iyice çığırından çıkarıyordu. Azrael kendi ölüm çığlığının da onlarınki gibi olup olmayacağını düşündü.

Kapı hiçbir uyarı olmaksızın yarıldı ve eski ahşap parçaları mütevazı cüce evini doldurdu. Azrael boynu kırılmış, yüzü kanla kaplı kardeşine bir kez baktı, sonra da kapının eşiğinde duran, şehrin başmuhafızıyla göz göze geldi. Şişman *politskara* şaşkınlıktan dona kalmış, çenesinin altı korkudan ya da, belki de, öfkeden titremeye başlamıştı. Azrael damarlarında ani bir güç dalgasının aktığını hissetti ve adamın yanından koşarak uzaklaştı.

Özgürdü! Ailesinin küçük evinin avlusuna çıkan cüce, şehrin serin havasının vücuduna temasını hissetti. Her yerde cüceler koşuşturuyordu ve kulaklarına metalin üzerindeki çekicin ve taşın üzerindeki keskinin tıngırtıları geliyordu. Azrael, Zanaatkarlar Bölgesi'nin bütün sakinlerine—kendi ailesi gibi uşak ruhlu iradesizlere—duyduğu tiksintinin etkisi altına girmeye başlıyordu. Yanına yaklaşan herhangi birine saldırma dürtüsünü bastırmaya çalışmalıydı. Ancak, hayır. Kaçmalıydı, toprağın daha da dibine giden karanlık tünellere ulaşmalıydı.

Arkasında, "Cinayet!" diye bir bağırış çınladı. Muhafız, Azrael'in işlediği suçları haykırıyordu. Genç cüce, yolunda duran bir taş kesicisini ittirdi ve kaçmaya başladı.

Suratlardan oluşan bir deniz Azrael'in yanlarından geçişini izliyordu; gözleri şaşkınlık ve dehşetten irileşmiş, ağızları boğazlarında düğümlenen bağırışlara açık. Bir an için cüce, onun gitmesine izin vereceklerini, kollarını kaplayan kanın ve suratındaki çizik ve çürüklerin onları yılgıya düşüreceğini sandı.

Derken, ok koluna saplandı.

Acı, dirseğinden omzuna tırmandı ve dünya gözlerinin önünde kırmızıya boyandı. Cüce, oku fırlatan meçhul okçuya, sonra da bütün yay ve ok ustalarına lanet okudu. Yaylardan asla hoşlanmamıştı; onlar bir korkağın savaşma yöntemleriydi. Birisini uzak bir mesafeden vurduğunda, ellerinde kanın bıraktığı iz hiçbir zaman olmaz, diye düşündü, acıdan tökezleyerek.

Kalabalık yaklaşmaya başladı ve Azrael yolunun tıkanmış olduğunu fark etti. Cücelerin gözleri onu süzüyordu ancak o gözlerde artık farklı bir anlam yüklüydü. Azrael'i çevreleyen çemberi daraltmaya başlayan zanaatkarların suratlarını korku değil öfke renklendirmişti ve cüce yere yuvarlanırken kulaklarında adamların mırıldandıkları tehditler yankılanıyordu.

Barovia'daki yer altı salonunda, garip sesler çıkartan yaratık yerdeki cücenin üzerinde dikilmiş, ağızlarından biri de cücenin koluna kenetlenmişti. Azrael'in en yakınındaki gözler aç bir ifadeyle pörtlemiş ve yaratığın vücudu, büyülenmiş kurbanına başka bir ağzını yaklaştırmak için ileriye doğru hızlı hızlı hareket etmeye başlamıştı.

Soth ve Magda hipnotize olmuş gibi duruyorlardı. Onlar da felç eden imgeler içinde kaybolmuşlardı.

Magda kendisini bir kez daha uzun tünelden aşağı, yeraltı salonuna doğru yavaşça inerken buldu. Kafası neredeyse kadının göğsüne kadar gelen büyük bir tazı onu hemen ardından izliyordu.

"Gel, Sabak," dedi. "Bu topraklardan dışarıya açılan bir yol bulmalıyız." Uykusuz geçen birçok günün etkisi, sesinin kırık bir fısıltıya dönüşmesine neden olmuştu.

Biraz ilerideki odadan sızan ışık tünele akıyordu ve havayı bir kutlamanın gürültüsü doldurmuştu. Magda açık kapının eşiğine gelene kadar sırtını duvara vererek ilerledi. Salon, binlerce meşalenin ışığı altında parlıyordu ve dans eden

alevler vahşi bir eğlenceyi aydınlatıyordu. Yüz adam, çiğ, kırmızı et ve siyah biranın istiflendiği büyük masanın etrafında toplanmışlardı. Ayaklarının dibinde, çarpık boynuzlu sıçanlar yere düşen kanlı artıklar için dövüşüyor, tiz çığlıklar atarak birbirlerini ısırıyorlardı. Salonun karşı tarafında yolculuğunun amacı duruyordu, onu Barovia'dan kurtaracak geçit.

Magda cesurca salona adımını attı. O bir kahramandı, efsanelerin özüydü ve sıradan ölümlüler onunla özgürlüğü arasında duramazlardı. Geçidin gardiyanları davetsiz misafirle yüzleşmek için tek bir vücut gibi döndüler ve kılıçlarını çektiler. Kararsızlık, kısa bir süre Magda'yı sardı, sonra zihninde bir hareket planı oluştu: *Hançerini kullanarak meşale ışığını yansıt ve yarısını kör et, sonra Gard'la diğerlerinin icabına bak.*

Sağ elindeki Gard'ın ağırlığı güven vericiydi. Sol eliyle hançerine uzandı. Uzun, deri botlarını arandı fakat hançerin sapı, botun üzerinden çıkıntı yapmıyordu. Telaşa kapıldı ve aşağı baktı. Novgor, iğne uçlu, her daim keskin hançer, yerinde yoktu.

Yüz adam yaklaşmaya başladılar ve Sabak sahibesini korumak için ileriye atıldı. Gardiyanların bir düzinesi sadık tazıya kılıçlarıyla vurarak onu yere serdiler. Köpek kanlar içinde yerde yatarken, boynuzlu sıçanlar vücudunun üzerinde hızla hareket ediyorlar, göğsünü oyup hala atmakta olan kalbine ulaşmaya çabalıyorlardı. Bu görüntü Magda'nın kendi zayıflığından iğrenmesine yol açtı.

İleriye atıldı ve gardiyanlardan birinin kafatasını Gard'la vurarak parçaladı. Dişleri zemine yağdı ve gözleri son bir kere kapandı.

Salonda garip sesler çıkartan yaratık bu vuruşla irkildi. Azrael'e kenetlediği koca dişlerle dolu, büyük ağzını gevşetti ve kadına doğru tıslad. Magda geniş ağzı sopasıyla vurarak ezdi. Yerdeki cüceyi diğer üç ağzıyla sıkı sıkı tutan yaratık, Vistani'ye doğru sürünerek ilerledi. Kadına dönen tarafının

her yerinde dokunaçlar belirmeye başladı. Sıvıyla dolu kollar ileriye atıldılar ve kadim matrağı kadının ellerinden kapmayı denediler. Bir tanesi kızın suratına çarptı ve onun yere kapaklanmasına neden oldu.

Soth bunların hiçbirini görmemişti, ancak gözleri hala duraksamadan salona bakıyordu; diğerleri gibi o da gardiyanın sayısız seslerinin harekete geçirdiği görüntülerin içinde kaybolmuştu. Ölüm şövalyesinin önündeki sahne çok, çok uzun yıllar boyunca zihninde uyanmamıştı. Nemli, kasvetli bir mağarayı goblinler doldurmuştu. Basık suratların hepsi—yüzlercesi—ona bakıyordu ve zafer sırıtışları, şövalyenin etine heves duyan büyük dişlerini ortaya çıkartıyordu.

Diğer iki şövalye ile birlikte Soth, Vingaard Dağları'nın bu en ücra köşesine bir görev uğruna girmişti. O ve yoldaşları Solamniya Şövalyeleri'nin en büyüğünü, Huma Ejderha-felaketi'nin kutsal emanetini arıyorlardı. Efsaneler, kötü kraliçe Takhisis'in kölelerinden birini bulmak için Huma'nın dağlara bizzat geldiğini söylüyorlardı. Takibi yüz gün sürmüştü ve bu uzun yolculuk sırasında yüce şövalyenin mahmuzları kaybolmuştu. Huma yaptığı iyilikler karşılığında Majere kilisesi tarafından kendisine verilen ve çok değer verdiği bu mahmuzlar kaybolmasına rağmen onları aramak için durmamıştı. Görev, Huma'nın düşüncelerinde her zaman başı çekerdi.

Soth ve arkadaşları, Huma'nın iyilik yolundaki bağlılığını sembolize eden mahmuzları bulmakla görevlendirilmişlerdi. Diğer iki savaşçı gibi Soth da bu maceranın, cesaretini kanıtlamak için bir şans doğuracağını umuyordu—çünkü bu, Kılıç Şövalyeliği'nden, Tarikat'ın en büyük onuru olan Gül Şövalyeliği'ne terfi edebilmesi için tek yoldu.

Rütbenin nişanları, genç Kılıç Şövalyesi için şimdilik çok az anlam içeriyordu. Kutsal emanetleri bir goblin sürüsü koruyor, onları İyilik'in ajanlarından saklıyordu ve bu uğur-

suz yaratıklar, şövalyeleri birbirlerinden ayırıp iki tanesini ele geçirmekte başarılı olmuşlardı. Şimdi Soth, onurla ilgili bütün düşünceler zihinden silinmiş bir şekilde tek başına duruyordu.

Ben bir Kılıç Şövalyesiyim, dedi kendi kendine, alnındaki teri silerek. Paladine, İyiliğin Babası, hizmetkarlarına korkmamayı öğret.

Genç şövalye bunu aklında defalarca tekrar etmesine rağmen kılıcını kaldırırken eli hala titriyordu. "Yoldaşlarımı bırakın," dediğini duyduğunda, sesinin ne kadar berrak ve emredici çıktığına şaşırdı. Sırılsıklam taşa bileklerinden bağlanmış, mağara duvarında asılı duran iki yaralı şövalyeyi işaret etti. Onların özgürlükleri için size bir tek şans vereceğim. Eğer çabucak boyun eğmezseniz, saflarınızın büyük bölümünü yok edip onları kendim serbest bırakırım."

Tutsak şövalyelerin ikisi de hırpalanmış ve kanlar içerisindeydi ve Soth hala yaşadıklarından şüphe duymaya başladı. Bu düşünce bir anda yok oldu; onlara karşı olan görevi, ölü ya da diri, çok açıktı. Onları kurtarmak ya da bunu denerken ölmek zorundaydı.

Goblinler geveleyen bir güruh halini aldılar. Bazıları kısa, sert uçlu mızraklarını kalkanlarına vuruyordu. Deri kaplı, oval şekilli kalkanlar alçak, tok bir ses çıkartıyorlardı ancak tümünden yayılan sesler bir araya geldiğinde mağarada duyulan ses, bir gök gürültüsünü andırıyordu. Diğerleri gırtlaktan gelen, kaba dillerinde bağırıyor, küfürler savuruyorlardı. Kalabalık ilerlemeye başladı, suratlarının kırmızı derisi, mağaranın meşale ışığı altında şeytani görünmelerine neden oluyordu. Yana yatık, sarı gözleri kötülükle parlıyordu.

Soth kılıcını sıkı sıkı kavradı ve iyilik tanrılarına bir dua okudu. "Sizi uyarmıştım," dedi kalabalığa, ancak goblinler yaklaşmaya devam ettiler.

İzdihamın arka tarafından haykırılan bir komut, yaratıkla-

rın ilerleyişini durdurdu. Kalabalığın çoğu, bu emri veren gobline bakmak için geri döndü ve kenara çekildi. Kendisi için açılan geniş boşluktan aşağıya, zırhı her adımında tangırdayan goblin kralı geliyordu.

Hükmü altındakiler kısa, neredeyse Soth'un iki metrelik endamının yarısı kadar olmasına rağmen, kral normal bir insan boyutlarındaydı. Derisi parlak kırmızı, suratı kabilesinin geri kalanı gibi sıskaydı. Giydiği zırh, kaslı yapısının olduğundan uzun görünmesine neden oluyordu ve en kaotik savaş alanlarında bile tehdide maruz kalmadan dolaşan birisinin emin adımlarıyla yürümekteydi. Soth bunun gibi yaratıkları daha önce de görmüştü, hatta birkaçıyla savaş sırasında karşı karşıya da gelmişti. Kibirli, maharetli ve ölümcüldüler. Onurla yenilmek, bu savaşçılara yabancı bir düşünceydi—yendiği düşmanlarına merhamet göstermek gibi.

"Kılıcını at, şövalye!" diye bağırdı goblin kral. Çiviyle kaplı topuzunu havaya kaldırdı ve Soth'a doğru gözdağı verircesine salladı. "Bırak da kafatasını parçalayıp seninle işimi bitireyim."

Genç kılıç şövalyesi zorlukla yutkundu. "İnsanların dilini konuşuyor olmana sevindim," dedi, "böylece teslim olma yolunun hiçbir zaman yürümeyeceğim bir yer olduğu konusunda seni bilgilendirebilirim. Arkadaşlarımı serbest bırak ve kabilenin haksızca elinde tuttuğu kadim eşyaları bana ver. Sadece bu koşullarda buradan gidebilirim."

"Ve eğer bunları vermezsem?"

Kendiliğinden, şövalye büyüklerinden bir tanesinin öğretileri Soth'un aklına doldu: *Goblin kabileleriyle çarpışırken, doğrudan krala ya da lidere yapılan meydan okuma, daha büyük bir katliamı önleyebilir. Eğer kral ölürse kabile genellikle dağılır. Çünkü onlar bu ölümleri, tanrılarının memnuniyetsizliğinin bir işareti olarak görürler.*

Soth vücudunu dikleştirdi ve goblin kralı açıkça hor gö-

ren bir işaret olarak kılıcını yere doğrulttu. "Eğer arkadaşlarımı serbest bırakmazsan ya da bütün haklarıyla tarikatıma ait olan şeyleri bana geri vermezsen seninle teke tek dövüşte karşılaşırım. Bir şövalye olarak görevim bunu senden istemek ve senin de görevin bir savaşçı olarak bunu kabul etmek. Tabi, benden korkmuyorsan." Soth kendini zorlayarak gülümsedi. "Eğer korkuyorsan, şampiyonunuzla karşılaşırım."

Goblin kral kısa bir süre şaşkınlıkla dolu bir sessizlikle bekledi. "Senden korkmuyorum, insan." Alay edercesine gülümsedi. Topuzunun başının üzerinde havaya kaldıran kral, bir emir haykırdı. Güruh ileriye atıldı. Saldıran askerlerin bağırışları arasından ekledi, "Fakat bıçağının ucuna sadece birini gönderecek kadar aptal değilim."

Soth yeterince yaklaşan ilk goblini biçti, sonra bir ikincisini omzundan karnına kadar yardı. Askerler ölmeye devam ettikçe kan şövalyenin ayakları dibinde bir havuz oluşturup taş zemini kayganlaştırmaya başladı. Panik, bir mızrağın gardını geçebileceği kadar uzun bir süre için şövalyeyi sarıverdi. Sert, gri taş bacağına saplanmıştı. Soth mızrağı savuran goblini yere sererken, başka bir tanesi onu arkasından bıçakladı. Sol kolu hissizleşti ve başı dönmeye başladı.

Böyle olmamıştı, diye hatırladı Soth başka bir goblin bıçağının ucunda can verirken. Mağaraya girdiğim gün goblin kral meydan okumama karşılık vermişti. Onu ve ırkından bir düzinesini daha öldürmüştüm. Diğerleri kaçmışlardı. Ben kazanmıştım. Cesaretim, yükselmem için Şövalyeler Meclisi'ne başvuru yapmamı sağlamıştı. . .

Başka bir acı sarsıntısı, Soth'un kılıç tutan kolunu delip geçerken silahını tutmasını zorlaştırmıştı. Aşağıya baktı ve zırhında boylu boyunca açılmış bir yarık gördü. Deliğin altındaki bilek neredeyse şeffaftı ve kemiği ancak kaplayan et soluk ve pütür pütürdü. Ölü bir adamın derisi, diye hatırladı, fakat zihnindeki anlaşılması güç sesler bu düşünceyi uzaklaş-

tırmaya çalıştılar. Goblin sesleri? Hayır. Başka bir şey, uzun bir koridorun sonundaki kemiklerle dolu salonun içindeki bir şey. Ve kolundaki yara goblin mızraklarının değil, Ravenloft Şatosu'ndaki ejderhanın işiydi.

Lord Soth'un öfkesi, zihnindeki sesleri susturdu. Kafasını kaldırarak salonun karşı tarafına baktı ve peltemsi şeyi gördü. Yaratığın yarım düzine ağzı Azrael'in etini ısırıyordu. Azrael yerde kıvrılmış yatıyor, acıyla inliyor ve canavarın iri cüssesinin altında yarı gömülmüş duruyordu. Magda Azrael'in birkaç adım uzağında dizlerinin üzerinde duruyor, elindeki tahta sopayı çılgınca yaratığa savuruyordu. Matrak nereye vurursa vursun bir göz kapanıyor, bir ağız sessizleşiyor ya da yaratığın bulutumsu kütlesinde çirkin, kararmış bir çürük oluşuyordu. Dokunaçlar kadının koluna dolanıyor, saçlarına kenetlenip onu bir kol uzaklığındaki, dişlerle dolu, kocaman ağza yaklaştırmaya çalışıyorlardı.

"Sabak!" diye bağırdı kadın. "Senin intikamını alacağım. Bu adamları öldürdükten sonra vücudunu geçitten geçireceğim."

Yine o aptal ozan hikayesi, diye düşündü ölüm şövalyesi. Kendisini düşmanlarına ardı arkası kesilmeden vuran Kulchek sanıyor.

Yaratık, gözlerinin bir çoğunu Lord Soth'a çevirdi. Suyla dolu gözlerden şaşkınlık okunuyordu ve ağızlar daha yüksek seste gevelemeye başladılar. Sivri parmaklardan oluşan bir pençeyle sonlanan, kalın, debelenen bir dokunaç ölüm şövalyesine doğru atıldı. Soth kolu kılıcıyla biçti. Bu darbe dokunacı ikiye ayırmış fakat aynı zamanda yaralı bileğinden göğsüne doğru yayılan, yıldırım çarpmasına benzer bir acı dalgası göndermişti. Kılıç, bir tangırtıyla elinden düştü.

Yaratık tekrar Lord Soth'u inceledi. Ölüm şövalyesi bu soğuk, tartan bakışlara karşılık verdi. Gözlerden oluşan kütleye bakarken—bazılarının göz bebekleri, bazılarının da iris-

leri yoktu—aklına bir fikir geldi. Belki de ozan hikayesi o kadar da saçma değildi.

Ellerini kaldırdı. Sağ bileği ölüm şövalyesine karşı koymaya çalışsa da, Soth havada karmakarışık bir büyü deseni ördü.

Tek bir sözle, Krynn dünyasının kendisi kadar eski büyülü bir komutla, parlak bir ışık salonu doldurdu. Altın renkli parlaklık, neredeyse ağırlığı ve kütlesi olan fiziksel bir şeydi—daha çok temiz ve taze sudan oluşan bir tufan gibi. Soth'un hiç kırpmadığı gözleri bu aydınlık karşısında sızladı ancak büyülü ışık onu kör etmedi. Fakat salonun ortasındaki doğaüstü yaratıktan gelen sağır edici çığlık, onun bir yığın gözünün ölüm şövalyesi kadar dayanıklı çıkmadığını kanıtlıyordu.

Yaratık kaskatı kesildi ve gözleri, sıvı vücudunda yüzen beyaz, şuursuz kürelere dönüştüler. Yüz farklı sesten kopan çığlık sona erdiğinde, ağızlar bir süre daha sessiz kaldılar. Sonra inlemeye ve sızlanmaya başladılar. Bu onun, Magda ve Azrael üzerindeki hipnotik kavrayışını bozmak için yeterli olmuştu.

Büyünün gözlerine verdiği ağrıyı kırparak geçirmeye çalışarak ilk kendine gelen Vistani olmuştu. Biraz ilerdeki yaratığın önünden irkilerek uzaklaşmıştı fakat kısa bir süreliğine. Matrağı kavrayarak ayağa kalkmaya çalıştı ve kendisine uzanan dokunaçlara vurarak onları ezmeye başladı. Vistani'den gelen bu dinç saldırı karşısında kör yaratık gerileyerek iri bedenini Azrael'in üzerine yerleştirdi.

Yaratığın altından bir haykırış yükseldi. "Kanlı cehennemler! Bu tükürük yığınını üzerimden alın!" Bu bağırışı dehşet verici bir ses izledi, kör bir satırın ham eti parçalamasıyla çıkanı andıran bir ses. Yaratık tekrar yalpaladı, bu kez cüceden uzak bir yere doğru.

Azrael yerde yatıyor, yaratığın ağızlarından üçü hala koluna kenetlenmiş duruyordu. Koca dişli ağızlar cücenin etinin

daha derinlerine inmeye devam ediyorlardı. Ağızları kırarak açmak, hayvanadam bütün gücünü kullanmasını gerektirmişti. Magda cücenin yanına yaklaştı ve hedefini bulan birkaç vuruşla ona katkıda bulundu.

Soth yaralanmamış elini kullanarak kılıcını yerden kaldırdı. Garip sesler çıkartan yaratığa sinsi sinsi yaklaşırken, onu dikkatle süzdü. Şimdi yaratıktan dışarıya bin tane dalgalanan parmak fırlamış, yedek gözler salonda bir kaçış yolu ararlarken, saldırganları uzakta tutmaya çalışmaya başlamıştı. Magda'nın vurduğu yerlerdeki alacalı çürükler yaratığın pürüzsüz derisini benek benek yapmıştı ve üç tane buruşuk yara izi, Azrael'in onu yakalamış ağızları koparttığı yerleri lekeliyordu. Bir an için yaratık pis zeminden aniden fırlamış dev, saçaklı bir mantarı andırdı, bir an sonra ise taşların üzerinde yılan gibi kıvrılarak kaçmaya çalışan, kocaman, üzeri bitkilerle kaplı yassı bir solucana dönüşmüştü.

"Bu yaratığın kokusu yok," dedi Azrael kuşkuyla. "Salona girdiğimizde kokusunu almış olmalıydım ama bir kokusu yoktu." Yerde duran ağızları tekmeledi. "Isırıkları da fenaymış."

Magda Azrael'in ayağa kalkmasına yardım etti fakat bir gözü yaratığın üzerindeydi. "Yardımına ihtiyacınız var mı, lordum?" diye sordu yaratığa saldırmak için yaklaşan ölüm şövalyesine.

Soth bir karşılık olarak kılıcını, bıçağının sapına kadar gömerek yaratığa sapladı. Kılıç darbesi yaratığa pek zarar verememişti; Azrael'in açtığı yarıklar gibi bu yara da çelik yaratığı terk ettikten sonra büzülerek kapandı.

Yaratık bir top şeklini aldı ve bir köşeye doğru kayıp giderken ince duyargaları ölüm şövalyesine sürünerek onun aklından geçenleri okumaya çalıştı. Soth tekrar vurmak için kılıcını kaldırdığında geniş ağızlarla biten kalın ipler yaratığın vücudundan fırlayarak ölüm şövalyesinin elindeki kılıcı çekip

aldılar. Magda ve Azrael, Soth'a doğru daha bir adım atamadan, bir orman yılanı kadar kalın tek bir dokunaç ölüm şövalyesinin beline dolandı ve onu yaratığın yanına çekti. Canavarın süt kıvamındaki eti, ölüm şövalyesinin zırhına girmeye başladı. Bin nabız gibi atan deri Soth'un miğferindeki boşlukları doldurarak hava alış verişini durdurdu.

Yüzü, canavara bu kadar yakın bastırılmış olan Soth, yaratığın vücudunu oluşturan yoğun balçığın gidiş gelişini, süzgeçten geçmiş gibi görünen meşale ışığının ağızlar açılıp kapanırken etindeki oynayışını görebiliyordu. Yaratığın tam merkezinde yumru yumru olmuş, donuk ancak etrafındaki maddeden daha koyu bir kütle vardı.

Soth kollarını gerdi ve hareketini engelleyen düzinelerce ipi parçalayarak kendini kurtardı. Zırhla kaplı sol elini, bir domuz mızrağının ucunu andıracak şekilde açarak saldırganın içine derince sokmaya başladı. Avının nefessiz kalmaması karşısında şaşıran yaratık, onu etkisizce ittirmeye çalıştı ancak ölüm şövalyesi çok güçlüydü. Kolu neredeyse omzuna kadar gömülü olan Soth, yaratığın beyni ve kalbi olan peltemsi kütleyi kavradı. Ölüm şövalyesi yaşamını ezerken yaratık sadece bir kere inledi, sonra da yere yığıldı.

Soth kendisini yaratığın gevşek formundan kurtardığında, Magda ile Azrael'in yanı başında olduğunu gördü. Yaratığa acımasızca vuruyorlardı; Soth onları zaptetmek için elini kaldırana kadar da vurmayı sürdürdüler.

Vistani konuşmak için ağzını açmıştı fakat dayanılmayacak kadar sıcak bir hava dalgası ve devasa alevlerin ani gürleyişi, kadının sorusunun yerine geçti. Odanın tek girişinin karşısındaki duvar yok oldu ve oluşturduğu boşluk mavi ve altın rengi alevlere dönüştü. Üçü de tek bir kelime etmeden taş zeminin kenarına vardılar ve dikkatle incelediler. Isı, Magda ve Azrael'in elleriyle yüzlerini korumalarını gerektirdi; Soth bile cehennem sıcaklığını ölü vücudunda hissetmişti.

Ateş denizi yüzlerce, belki de binlerce ayak aşağıya uzanıyor ve kıvrılan alevlerden oluşan sütunlar siyah göğe sıçrıyorlardı. Sütunlar sarmallar çizerek yükseldikçe yükseliyor ve en sonunda renk ve ışık demetlerine dönüşerek kayboluyorlardı. Yoldaşların altında delicesine bir girdap dönüyordu, mavi ve altın renginin genişliği üzerindeki kırmızı bir leke gibi. Bu girdabın merkezinde, Cehennem'in en alt katlarındaki herhangi bir şey kadar siyah bir çember açılmıştı.

"B-bu aradığınız geçit mi?" diye güçlükle sordu Azrael. "Bana o kadar da. . . tekin gözükmedi."

"Hayır," dedi Soth neredeyse bir iç geçirerek. "Bu bir geçit değil."

Magda başını iki yana salladı. "Ama öyküler. Kulchek mavi ve altın alevlere çevrili bir geçit bulmuştu. Bu o olmalı. Kemikler. Meşaleler." Duraksadı ve matrağı kaldırdı. "Bu bile. Aynı hikayedekine benziyor."

"Öyleyse önden buyur," diye homurdandı Azrael, elinin içiyle eşiği göstererek.

"Evet," diyen pürüzsüz bir ses, salonun diğer tarafındaki kapı eşiğinden duyuldu. "Magda, atla."

Strahd Von Zarovich, kapı pervazının eşiğinde duruyordu. Şık, oğlak derisi eldivenler içindeki elleri, ebedi yolculuklarına uğurlanan cesetler gibi göğsünün üzerinde katlanmış duruyordu. Soth ve Magda'nın, Ravenloft Şatosu'na vardıkları gece giydiği zarif kesimli kıyafetlerin aynısı giyiyordu—beyaz bir gömlek üzerine sıkı, siyah bir ceket, siyah bir pantolon ve uçları kırmızı ipek çizgilerle kaplı, yine aynı kumaştan abanoz renginde, uçuşan bir pelerin. Strahd'ın kemikli yüzünde sıradan, neredeyse eğleniyormuş gibi bir ifade asılıydı ve ince ağzı, alaycı bir yarı gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Vistani, kontun karanlık gözlerinin içine baktı ve vampir lordun maskesinin tam olarak gizleyemediği hiddetin bir kısmını, öfkenin kıvılcımlarını gördü. Magda, ayrıca o göz-

lerde kendi kaderini de görmüştü—Strahd'ın ellerinde yavaş bir ölüm, kontun kölesi olarak sonsuz hayatın kapılarını açan bir ölüm.

Arkasını döndü ve uçurumdan aşağıya atladı.

Boşluğun kendisi, ateş denizinin üzerine geldiğinde onu aşağıya ittiriyormuş gibiydi. Korkunç, garip bir dengesizlik hissi, başının dönmesine neden oldu. Gözleri, aşağıda dönen girdaba takıldı ve o anda Soth'un haklı olduğunu anladı. Bu bir geçit değildi.

Aynı anda elbisesinin alt yakası göğsünü çizdi. Magda'nın dudaklarından acıyla dolu bir soluk çıktı, sonra da kendisini salona geri fırlatılırken buldu. Salonun ortasındaki kemik yığının yakınlarındaki bir kümenin üzerine kondu, elbisesinin önü ağırlığı ile gerilip hafifçe yırtılmıştı. Matrağını düşürdü, sonra da onu, daha önce elinden nasıl düşürmediğine hayret etti. En sonunda Soth'a baktı.

Ölüm şövalyesi alevler içindeki cehennemin hemen kıyısında duruyor, onu parıldayan, okunması güç gözlerle seyrediyordu. Sol eli hala biraz ilerisindeydi, onu mutlak sondan çekip kurtaran eli. Azrael ise ölüm şövalyesinin yanında duruyordu. Hayvanadam savunma pozisyonunda çömelmişti ve toprak rengi gözleri Magda'dan Soth'a, oradan da Strahd'a kayıyordu.

"Çok kötü," dedi kont kayıtsızca, odaya adımını atarken. "Çığlıklarını duymaktan zevk alabilirdim. Cehennemi ateşin içine düşecek kadar sakar olanlar, daha ateşe çarpmadan alev alırlar." Vampir, açık duvarı göstererek devam etti. "Dövüştüğünüz gardiyan, ben burayı ortaya çıkarttığımda da buradaydı. Onu öldürdüğüm zaman—"

"Onu *sen* mi öldürdün?" diye sordu Azrael.

Strahd hayvanadama susmasının daha iyi olacağını işaret eden bir bakış fırlattı. "Evet ve eğer burada yeterince uzun süre kalırsak, onun tekrardan ayaklandığını görebiliriz," dedi.

"Gardiyan yok edildiğinde duvar açılır. Belki bir zamanlar bir geçitmiş ancak şimdi değil. Hizmetkarlarımdan birkaçı bir süre önce bu olağandışı söylentiyi. . . sınamak için öneride bulunmuşlardı. Sonları, en acı verenlerden biri olmuştu." Narin elini kadına uzattı.

Magda sunduğu elden irkilerek geri çekilince kont omuz silkti ve ona arkasını döndü. "Elbette, bunun bir oyun olduğunu sana söyleyebilirdim, Lord Soth, tabi eğer bana sorsaydın." Tekrar ölüm şövalyesine baktı. Bu kez suratındaki maske tamamen yok olmuş, altında fokurdayan öfkeyi gözler önüne sermişti. "Ancak, daha sonra, sana önerdiğim dostluk elini reddettin, aynı seni bir sokak köpeği gibi takip eden çingene fahişenin yaptığı gibi."

Lord Soth yavaşça Magda'nın yanına doğru yürüdü. "Ayağa kalk," diye emretti sertçe. Matrağı, bir destek olarak kullanan kadın ayağa kalktı ancak gözlerini vampir lorddan hiç ayırmamıştı. Azrael de, uzun tırnakları taş zemine sürtünerek ölüm şövalyesinin yanına yaklaştı.

"Uşaklık dostluk doğurmaz, Kont," dedi Soth. "Bana bir uşak, getir-götürcü bir çocuk ya da kiralık bir katilmişim gibi davrandın."

"Ve sen hiç kimsenin uşağı değilsin, ha, Soth? Kaderinin kendi ellerinde olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu vampir lord. Dudaklarına zalim bir eğlencenin içten gülümsemesi yerleşti. "Hepimizin, burayı yöneten karanlık güçlerin birer uşağı olduğumuzu öğreneceksin, oynatılan ve birbirine karşı konan satranç taşları olduğumuzu."

Soth elleri kıvrılarak yumruklara dönüştü. "Benim karşımda durmak için mi geldin?"

"Bizim," dedi Azrael, vampir lorda. Magda kadim ahşap sopayı önünde kaldırarak açıkça onayladığını gösterdi.

Strahd güldü. "Tabi ki, hayır," diye cevap verdi. Hafifçe reverans yaptı ve bir eliyle pelerinini yayarak ekledi, "Ara-

mızdaki ufak anlaşmazlık için bir ateşkes sağlamak ve kendimi sana bir *müttefik* olarak sunmak için buradayım, Lord Soth."

"Pekala," dedi ölüm şövalyesi. "Öyleyse buradan dışarı çıkalım. Planlarını tartışacak. . . müttefikler için daha uygun bir yer buluruz."

Strahd tekrar eğildi, bu sefer daha çok. Kapıya doğru yönelerek "Bu yakınlarda bir gözetleme karakolum var, yıkık bir kule. Tam da böyle bir tartışma için mükemmel bir yer."

Soth kılıcını aldı ve kınına soktu, sonra da vampiri tünele doğru takip etti. Azrael acele ederek ölüm şövalyesi ile Magda'nın arasına sokuldu.

Salonu terk etmeden önce Lord Soth Azrael'e döndü: "Eğer bir daha benim adıma konuşur ya da sözlerimi düzeltmeye kalkışırsan, daha karşı gelmek için bağırmadan dilini ağzından kopartırım."

Azrael cevap vermenin aptalca olacağını biliyordu, o yüzden sadece başıyla onayladı ve ölüm şövalyesini birkaç adım geriden takip etmeye başladı. Üçlü, sessizlik içerisinde tünelden geriye, Luna Nehri'nin çatalına olan yolculuklarına koyuldular. Dağılmış umutların yükü, pis suların ıslaklığıyla ağırlaşmış pelerinler gibi omuzlarında asılı duruyordu.

On iki

Genç adamın çığlıkları Strahd'ın Barovia'nın dışındaki karakolunun dökünti halindeki kulesinden yankılanarak yayılıyordu. Merhamet için yapılan haykırışlar hızlı bir ölüm için yalvarışlara dönüşüyor ve her geçen dakika daha da tiz bir hal alıyordu. Haykırışlar kulenin bacalarından lanetli iniltilerden daha beter bir şekilde, duman bulutları gibi çıkıyor ve gece yarısı gökyüzüne yükseliyordu. Terkedilmiş kalenin yakınında oturan birkaç köylü daha önce bunlardan daha kötülerini de duydukları için tedirgin olmamışlardı. Hem onlar Baroviali'ydılar ve bunun gibi gece dehşetleri onların yaşamlarının bir parçasıydı. Çığlıkları duyanlar sadece kepenklerinin kilitlerini kontrol edip, kulede bulunanın kendileri olmamasından dolayı tanrılarına şükrederek uykuya dalmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştılar.

Strahd'ın harabe halindeki kulesindeki şanssız tutsak da tanrılarına dua etti ama onlar ona hızlı bir ölüm bahşetmediler, ya da edemediler. Bütün ülkede ve hatta tanrıların katında bile Strahd Von Zarovich'in merhametli ölümlere nadir izin verdiği anlaşılmıştı.

Vampir lord kulenin zemin katındaki geniş bir salonda sırtını gürültü ile yanan ateşe dönmüş, ayakta duruyordu. Bir elini tutsağın alnında, diğerini Lord Soth'un yaralanmış kolunun üzerinde tutuyordu. Genç adam Madam Girani'nin kabilesinden bir çingene ve Magda'nın kuzeniydi. Çingene tekrar tekrar kemik beyazı rengindeki parmakları alnından çekmek için çabaladı ama başını her savuruşu daha güçsüz, daha az şiddetliydi. Elleri arkasında ve göğsü ile ayakları sandal-

yeye sıkıca bağlı genç adamın kontun büyüsünü tamamlamasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Soth kendine düşeni yapıyor, sakince oturup çingenenin sıcak yaşam gücünün omzuna akışını hissediyordu. Eli kasıldı ve parmakları kendiliğinden gerildi, sanki Strahd'ın çingeneden emdiği enerji koluna kendi iradesini veriyordu. Ama ölüm şövalyesi, vampir lordun yaptığı nekromantik büyünün basitçe ölümlü tutsağın gücünü emip kendisine aktarmaktan başka bir şey olmadığını biliyordu. Ejderhanın çenesinin sebep olduğu yaralar yakında tamamen iyileşecekti. Kas kasılmaları sadece beklenmedik bir yan etkiydi.

Büyüyü yaptığı sırada kontun yüzünün aldığı ifade, vampirin bunu yaparken zevk aldığını Soth'a açıkça gösteriyordu. Strahd'ın kara gözleri yuvalarında geriye gitti, göz kapakları kırpıştı ve sadece gözünün beyaz kısımları görünür halde kaldı. Yanaklarına renk geldi, vahşi ağzı büyük bir zevkle gülümseyerek açıldı. Vampirin dişleri tam boylarına ulaştılar. Uzun köpek dişleri kontun ince yüzüne vahşi, canavarımsı bir görünüm kattı. Strahd gibi başkalarının yaşam gücü ile hayatta kalan bir yaratığa, böyle bir enerjinin transferinde iletici görevi yapmak baştan çıkarıcı, dinçleştirici bir tecrübeydi.

Çığlıklar azalarak iniltilere dönüştü ve en sonunda da bu acınası sesler sona erdi. Soth izlerken Vistani'nin yakışıklı görünüşü değişti; gencin kara, etkileyici gözleri boş ve anlamsız bir hal aldı, pürüzsüz yüzü çiçek hastalığından kaynaklanan lekeler ile çukurlaştı ve kırışıklarla doldu. Yanağı ve çenesindeki deri ıslak bir elbise gibi sarktı ve ince bir şerit halinde salyaları çenesinden aşağı süzüldü. Strahd elini tutsağın alnından çektiğinde Vistani yere yığıldı. "Öldü mü?" diye sordu ölüm şövalyesi ve eliyle inceleyerek, iyileşmiş omzunu ovdu. "Tabi ki," diye yanıtladı Strahd. Vistani'nin başını kaldırdı ve yüzünü inceledi "Girani'nin kabilesinin son üyesiydi,

tabi ki Magda dışında. O da gittiğinde. . . " Vampir, cesedin başını serbest bıraktı ve ellerini, sanki ölü adamla temastan dolayı kirlenmiş gibi sildi.

Lord Soth ağır hareketlerle zırhının ezilmiş ön kolluğunu ve sakat eline taktığı zırh eldivenini aldı. Zırhın her iki parçası da ejderhanın saldırısının izlerini taşıyordu, ön kolluk çizikler içindeydi ve yanında sivri uçlu bir delik vardı, eldivenin eklem yerleri kırılmıştı ve üstünde, çukurlar oluşturan küçük delikler bulunuyordu. "Şimdi bodruma inip zırhım üzerinde çalışacağım," dedi ölüm şövalyesi.

"Hemen değil, Lord Soth," diye karşılık verdi Strahd. Odada boş olan, ateşin parlaklığını kesen bir çift tahta sandalyeyi işaret etti. "Bir süre konuşmalıyız. Ayrıca kulenin silah deposundan bunların yenilerini sağlayabilirim. Ben bir önceki sahibini tahliye ettiğimden beri kimse kaleye bir şey çalmak için girmeye cüret edemedi."

"Bunların bende kalmasını tercih ederim," diye açıkladı ölüm şövalyesi. "Bu zırh çok eskidir ve zaman geçtikçe bana diğerinden daha çok ten hissi vermeye başladı," diye ekledi elini kaldırarak ve sararmış etlerin arkası görünerek parladı, bir hayalet gibi.

Ateşin yanındaki bir koltuğa oturarak Strahd bir kez daha onayladı, "Tabi ki, tabi ki." Öteki koltuğu bir daha gösterdi. Soth sonunda razı olup oturduğunda, vampir lord parmaklarını kule gibi bir araya getirdi. Uzun, karanlık tırnakları Azrael'in pençeleri kadar keskindi.

"Seni halen bir yandaş olarak görmeyi istememin sebebini hala sormadın," dedi.

Ölüm şövalyesi omuz silkti ve "Çok açıkça belli, Kont. Dük Gundar'ın, tamamen ortadan kaldırılmasa bile, yolundan çekilmesini istiyorsun ve gücümü sana kanıtlamış biri olarak, bu işi benim halletmemi istemen çok doğal," dedi.

"Aynen öyle," diyerek kabul etti vampir. "İlk başta biraz

sinirliydim. Kendi evimde olması bir yana, bana meydan okumuş olman bile saygısızlıktı." Parmak uçlarını birlikte yuvarlayarak„"Böyle güçlü birisi diyarıma girmeyeli epey bir süre olmuştu," diye ekledi. "Bu yüzden, bu toprakların yaşam ağında seni küçümsemem çok normal."

Strahd ayağa kalktı ve ateşe doğru ilerledi. "Yok ettiğin ejderha buralarda nadir bulunur, ama yerine bir başkasını koyabilirim. Gundar'ın elçisinin söylediği kadarı ile onu işbirliği yapması için kandırmışsın."

"Pargat ölmeden önce bana hiçbir şey söylemedi."

"Ama ben büyü ile ruhunu çağırdığımda bana her şeyi anlattı," diye belirtti Strahd, mutlu bir şekilde, "Gundar'ın canavar oğlu elçiye çok güçlü bir büyü yapmış, böylece bana herhangi bir sırrı söylemesini imkansız kılmış, ama büyünün gücü sadece elçi canlı olduğu sürece geçerli. Bunu daha önce düşünmüş olmalıydım."

Strahd'ın gözleri şöminenin ateşiyle parıldadı. "Alt edilmesi güç biri olduğunu kanıtladın, bunu kabulleniyorum. Gücünü küçümsedim. Bu saygısızlığımı telafi etmek için, yaralarını iyileştirdim ve hatta düşmanca tavırlarını bile affettim."

"Yeniden başlıyoruz, öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi Strahd, tekrar yerine oturarak, "Bu karanlık topraklardan çıkış sağlayan bir geçit aradığını biliyorum. Böyle bir geçidin nerde olduğunu ve bu geçidi açmak için hangi ayinlerin yapılması gerektiğini şans eseri öğrendim."

Ölüm şövalyesi başıyla onayladı, "Ama bu geçit senin düşmanının bölgesinde ne yazık ki, görevimin aciliyetini fark etmesi için onu zorlamam zorunlu olabilir."

"Birbirimizi son derece iyi anlıyoruz, Lord Soth," dedi vampir ve eğilip rast gele bir odun alarak onu ateşe attı, ama ateş önünde oturanların ikisini de ısıtmadı. "Yandaşlar ara-

sında dürüst bir alış-veriş. Ben sana geçidin yerini söyleyeceğim. Sen de o geçide ulaşmanı engellemek için yoluna çıkanlara zarar vermekten çekinmeyeceksin."

Bir süre sonra Dük Gundar ve onun evi olan Hunadora Kalesi'nde bulunan geçidin kanlı geçmişinden bahsetmeye başladılar. Strahd gibi dük de bir vampirdi, ama o ülkesini acımasız bir şekilde yönetiyordu, kontun sevdiği uygun korkutma taktikleri ile değil. Barovialılar gizemli lordlarının korkusuyla yaşarlardı, daha doğrusu Strahd'ın vergilerini toplayıp yasalarını uygulamak gibi arzularını yerine getiren boyarlar böyle yaşıyorlardı. Gundarak'ta yaşayan zavallı insanlar ise sadece dükün eşkıya ve katillerden oluşan ordusundan değil dükün kendisinden de korkuyorlardı. Ama onlar Gundar'ın bir vampir olduğunu fark etmemişlerdi, Gundarak halkı onun şehir dışı baskınlarını biliyorlardı. Yağma yapan bir grup düzensiz askerin önünde ilerleyerek yaptığı baskınlar bir çok vatandaşın kabuslarını ateşliyordu.

Ravenloft Şatosu'nun engin gölgesinin altında yaşayanlar vergilerini ödeyip o kadim duvarların ardında ne olduğunu hiç bir zaman öğrenmemek umudu ile çok sıkı çalışıyorlardı; Gundarak'ın kadın ve erkekleri ne yaparlarsa yapsınlar sonlarının Hunadora'nın kanlı surlarında bir ceset olarak asılı durmak olacağını biliyorlardı.

Hunadora'nın geçidinin öyküsü de bunun gibi şiddet doluydu. Yüzlerce yıl önce, dükün küçük oğlu kalenin salonunda kız kardeşi ile münakaşa etti. O zaman bile oğlan iğrenç arzularla dolu babasının bir yansımasıydı ve tartışma oğlanın kızın kafatasını parçalayarak açması ile sona erdi. Kızın kanı yeri ıslattıktan hemen sonra titrek bir karanlıktan parlayan bir geçit odanın ortasında belirdi. Gundar ve oğlu, geçitten geçmeyi denediler ancak çatırdayan bir enerji duvarı ikisini de durdurdu.

On yıldan daha uzun bir süre kızın cesedini muhafaza et-

tiler ve kara büyüler ile kanamaya devam etmesini sağladılar. Bu yolla geçidin açık kalmasını sağladılar, ama deneyleri dükün başarısızlığa boyun eğmesine sebep oldu. Dükün kanından olmayanlar geçide bir engelleme olmadan girebilirlerken ne dük ne de oğlu buradan geçemiyorlardı.

Sonunda dük kızını kargalara attı ve geçidin kapanmasına izin verdi.

"Deneyler Gundar'ın veletinde de izlerini bıraktı." dedi kont öykünün sona ermesi ile bacaklarını esnetirken.

"Medraut bir çocuğun vücudunda sonsuza kadar hapis. Dükün danıştığı bilginler bunun, geçidin açığa çıkardığı enerjilerle bir ilgisi olduğunu iddia ettiler."

"Ama çocuk-canavar öldürülebilir mi?" diye sordu Soth.

"Herkesin bildiği kadarıyla, evet. Onun—ya da babasının—kanı Hunadora'nın ana salonuna saçıldığında geçidin tekrar açılacağı söylenir."

Bir süre için kalede, çıtırdayan ateşin sesi duyulabilen tek şey oldu. Kont kendinden geçmiş bir şekilde ateşin yanında halinden memnun, uyuklar gibi otururken Soth vampir lordun dediklerini gözden geçiriyordu. Sonunda ölüm şövalyesi ayağa kalktı. "Sabah ayrılacağım, Kont," dedi.

"Muhteşem," diye belirtti Strahd. Ayağa kalkış hızı Soth'a kontun uyumaktan çok uzak olduğunu gösterdi. "Sana önereceğim son iki hediyem daha var. Birincisi bir tavsiye."

Vampir odanın tek penceresine doğru ilerledi ve Soth'a kendisine katılmasını işaret etti.

"Bir zamanlar Barovia bu cehennemi dünyadaki tek dukalıktı," diye başladı Strahd. Ölüm şövalyesi yanına geldi ve gecenin içine bir bakış attı. "Dukalık bir sis sınırı ile çevrelenmişti—aynı sis seni buraya getirdi, Soth. Zaman geçtikçe, sis ülkeme yabancıları taşıdı. Bir gün birinin geri dönmeyi denemesi engellenemezdi. Sisli Sınır'a giren birkaç gezgin bir daha hiç görülmedi. Diğerleri ise dukalıktaki sisleri kolayca

terk edip girdikleri yerden çok uzakta tekrar belirdiler."

Kont, güneyi işaret ederek devam etti. "Bu durum büyük güce ve kötülüğe sahip bir hayalet Sisli Sınır'a girene kadar geçerliydi. O, sislere girdiğinde yeni bir dukalık oluştu, Forlorn diye adlandırılan bir ülke. İsmi hiç söylenmeyen bu karanlık ruh Forlorn'u yönetiyor. . . aynen diğer güçlü yaratıklar Sisli Sınır'a girdiğinde yeni alanlar oluşturup yönettikleri gibi."

"Eğer bu Sınır'a girersem yeni bir ülkenin oluşacağına mı inanıyorsun?" diye sordu Soth.

Başıyla onaylayarak, Strahd pencereden uzaklaştı. "Belki ve benim Barovia sınırları içinde tutsak kaldığım gibi sen de bir alanda tutsak kalabilirsin."

Ateşi karıştırdı ve ateşin bacaya doğru yükselmesini izledi. "Sisli Sınır'ın bir kısmı Gundarak'a, Hunadora Kalesi'nin güneydoğusuna uzanıyor. Sana vereceğim rotayı takip et, o zaman güvende olacaksın. Benim haritamdan uzaklaş ve. . ."

Ölüm şövalyesinin daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. "Diğer hediye ne?" diye sordu.

Kont ateşe baktı, "Gundar'ın topraklarında sana eşlik edebilecek kalitede askerler."

"Adama ihtiyacım yok," diye yanıtladı Soth. "Teşekkürler, ama Azrael ve Magda bir şekilde yararlı olacaklarını kanıtladılar. Gundarak'a giderken yanıma yalnızca onları alacağım."

Strahd kaşlarını çattı ve yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi ani ve haşindi. "Çingene ve cücenin icabına bakmama izin vereceğini umuyordum. Magda rahat olacağımdan çok daha fazlasını biliyor ve hayvanadam da bir süredir otoritemi zedeleyerek köylerime baskınlar yapıyor."

Soth zarar görmüş zırh parçalarını topladı. "Her ikisi de kukla dedi." Ölüm şövalyesi Strahd'a arkasını dönerek bod-

ruma ve orada bulunan araç gerece doğru yöneldi.

"Ama onlar benim kuklalarım ve iyi bir sebep olmadan onlardan vazgeçmeyeceğim. Eşit yandaşlar olarak, bu anlaşmada bu hakka sahibim. Eminim ki bunu anlarsın."

* * * * *

Çığlıklar en sonunda kesildiğinde, Magda daha kolay çalışmaya başladı. İç çekerek, parlak renkli battaniyeyi omuzlarına biraz daha yaklaştırdı, daha sonra kemik dikiş iğnesini sıkıca kavrayarak yırtık dolu elbisesini onarma işine geri döndü. Kucağında serili duran şey bir zamanlar Strahd ona hediye olarak verdiğinde güzel bir gece elbisesiydi. Yolda geçirilen birçok gün ve birden fazla çatışmadan sonra elbisenin Soth'un onu kaçırdığı geceki ev yapımı çingene elbisesinden bir farkı kalmamıştı.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu Azrael, tıka basa dolu ağzındaki ekmeği etrafa saçarak. Soth ve Strahd'ın bulundukları odaya doğru elini salladı. "Demek istiyorum ki, aşağıda tuttukları çingeneyi."

Magda kaba iğneye gözlerini kısarak baktı ve ipliği geçirdi. Elbisenin yırtık kenarından iğneyi bir – iki kez geçirdikten sonra başını kaldırıp cüceye baktı. "Kabilem çok küçüktü. Ona mensup herkesi bilirdim."

Bir elinde ekmek yığınını tutan Azrael yanındaki sepete yumuldu. Küçük tekerlek peynirler, somun somun ekmek, birkaç kutu kurutulmuş meyve ve peksimet ve hatta iki şişe şarap sepeti ağzına kadar doldurmuştu. Cüce çoğunu kenara çekti, sonunda soğuk bir koyun buduna ulaştı. "Yakında sona kalan olacaksın. . . tabi eğer şimdiden sonuncu değilsen."

"Çok önemli değil," diye keskin bir şekilde yanıtladı çingene, "bize liderlik eden kadın dışında. Eğer onlardan önce ölseydim, benim için yas tutacak kimse olmazdı, kardeşim

bile." Dikiş dikmeye devam etti. "Eğer son kalırsam, kendi kabilemi kuracağım."

Açıklama duygusuzca yapılmıştı. Magda sanki son öğününden ya da bir gün önceki havadan bahsediyormuş gibiydi. Soğuk bir şekilde elbiseyi kulenin en üst odasını aydınlatan tek mumun ışığına tuttu.

Camları uzun süre önce karla kaplanmış olan çatı penceresinden sızan ay ışığı, mumların sağladığı zayıf aydınlığı arttırıyordu. Yayılan ışık odanın yegane dekoru olan birkaç kutunun solgun bir şekilde parlamasını sağlıyordu.

Dikişten tatmin olan Magda elbisenin kenarının geriye kalanını onarmaya koyuldu. Ondan sonra da elbisenin gövdesindeki birkaç deliği yamayabilirdi. Tüm bunlar elbisenin çevresindeki erkeklerin dikkatini çekecek hale gelmesine yetmeyecekti, zaten bunun da artık bir önemi kalmamıştı. O anki koşullar altında çekicilik ve güzellik gibi şeyler anlamsızdı. Biri, başları kendisine çevirmeyi, eğer kendi başı güvende değilse, önemsememeliydi.

Azrael son parça ekmeği de ağzına tıkıştırdı. "Sen karşılaştığım diğer Vistaniler'e benzemiyorsun," diye geveledi cüce. "Kötü anlamda söylemiyorum. Demek istiyorum ki kontun casuslarından biri olmadığın apaçık ortada."

"Kesinlikle değilim," diye yanıtladı Magda başını yaptığı işten kaldırmadan.

Kuleye gelirlerken Strahd kadına çok soğuk ve zaman zaman açıkça hor gören bir şekilde davranmıştı. Azrael erzaklarının azaldığını fark ettiğinde kont onları Luna Nehri çatalında tek başına duran bir çiftlik evinin olduğu bir sapağa yönlendirdi. Magda ve cüce oraya gidip kendilerini kontun adamları olarak tanıtmak için emir aldılar. Köylüler kontun mührünü taşıyan herhangi birisinin istediği her şeyi vermeleri gerektiğini bilirlerdi, ikilinin yapması gereken tek şey ihtiyaçları olan yiyecek, giyecek ve silahları istemekti. Magda vere-

bilecekleri çok az yiyecekleri olan kişilerden yiyecek alma fikrine karşı çıkınca Strahd öfkeden deliye döndü. Vampirin aşırı kızgınlığını dizginleyen tek şey Soth'un orada oluşuydu.

En sonunda onarma işini bitiren Magda cüceye arkasını dönerek elbiseyi omuzlarından geçirdi. Battaniyeyi yere attı ve kırmızı elbisenin göğüslerinin kavisini almasını sağladı. Tekrar arkasını döndüğünde cüce onu şehvetle süzüyordu. Magda ayağının dibinde duran matrağa uzandı.

"Buna gerek yok," dedi cüce çabukça, "sana bakışımdan hoşlanmadıysan özür dilerim ama, eee, bir insana göre oldukça çekicisin."

Magda silahı olduğu yerde bıraktı. Sonuçta, eğer Azrael onu tehdit ederse gümüş hançeri hep elinin altındaydı. Gardiyanla savaşlarından sonra hançeri çuvalından alıp çizmesine koymuştu, böyle meselelerde Vistani batıl inançları çok açıktı. Ancak bir aptal böyle bir uyarıyı umursamazdı.

Kendisini güvende hisseden Magda iğnesini ve ipliğini çuvalına, gittikleri eski kulübede yaşayan korkmuş yaşlı kadından istediği diğer şeylerin—ki bunlar bir çıkın, küçük bir somun ekmek, bir kavanoz elma suyu ve dikiş aletleri gibi şeylerdi—yanına koydu.

Azrael taşıyabileceği kadar yiyecek, battaniyeler, yeni bir tunik ve bir çuval yeni eşya talep etmişti.

Vistani kendisini örtmek için kullandığı renkli fakat zorla alınmış battaniyeyi hayvanadama geri fırlattı. "İltifatların ve bunu kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Neden o sopanın bu kadar özel olduğunu düşünüyorsun, eğer sormamın sakıncası yoksa?" diye sordu cüce.

Magda Gezgin Kulchek'in öyküsünü açıkladıktan sonra Azrael homurdanarak güldü. "Eğer gittiği mağara oysa o zaman büyük olasılıkla onun kafatası da diğerleri ile beraber. Bütün o gözlerle onu yemiş olmalı." Magda sinirlenmemek için kendini tuttu. "Strahd o şeyin bir şekilde öldürüldükten

sonra geri geldiğini soyledi. Neden Kulchek'in onu daha önce öldürmemiş olduğunu düşünüyorsun? Diye sordu Magda.

Yani geçit de orada mıydı?" diye sordu cüce.

Kadın elini savurarak soruyu geçiştirdi. "Belki bir zamanlar orada bir geçit vardı ama onu tutan büyü sona erdi."

Bir anda terslenen cüce döndü ve yemek sepetini tekrar alt üst etti. "Büyük kahramanın özel büyülü sopasını geride bıraktı ha? Bana pek öyle gelmiyor. Demek istediğim, eğer büyülü ise onu da yanında götürmüş olmalıydı."

Ellerini beline koyan Magda sıkılarak, "Matrağın geçidin koruyucusuna ne yaptığını gördün. Belki de onu bir biçim değiştiricinin üzerinde denemeliyim," dedi.

Azrael güldü. Öyle hırıltılı bir ses çıkardı ki Magda'nın onun tekrar porsuk biçimine dönüştüğünü düşünmesine sebep olmuştu.

"Büyülü sopan benim gibi şeylerin üstünde işe yaramaz," dedi gülme krizi yatışan Azrael. "Belki matrak bir tahta parçasından biraz daha iyi bir şeydir ama ona güvenme."

Konuya ısınan Azrael ayağa kalktı ve köylülerden aldığı işlemeli tuniğini düzeltti. Elbiseyi oluşturan ağır, renkli işlemeler cüceye bir soytarı görünümü veriyordu. "Evvelsi gece Barovia Kasabası yakınlarında yolda karşıma çıkan hödüğü ele alalım," diye başladı. "Yolun kenarındaki çalılıklara saklandım, kolay bir hedef bekliyordum. Bu boyar atını sürerek geldiğinde yarı porsuk biçiminde fırladım—dişler, tırnaklar ve hepsi. Kaçtı mı? Kılıç çekti mi? Bir tılsımlı kolye çıkartıp bana doğru salladı." Cüce bir gülme krizi geçirdi ve iki büklüm oldu. "Of,' diye hırladım, 'şunu daha fazla yapma. Sana gülerken kendimi incitmeme sebep olacaksın,' dedim."

Magda şok olmuş şekilde durakaldı. Afallayan kadın, çıkınını alt üst ederek Soth'un kamplarına saldırdığı gece Herr Grest'e sattığı tılsımlı kolyeyi çıkardı. Magda boyara küçük mücevher parçasının onu takan kişiyi gece yaratıklarından

koruma gücüne sahip olduğunu söylemişti. Asıl gücü ise daha da etkileyiciydi: Onu takan kişiyi, bilinçsiz yaşayan ölülere karşı görünmez yapardı, zombiler ya da yaşayan iskeletler gibi iradesiz ya da insan zekasına sahip olmayan yaratıklara karşı.

"Hey, sen de onunki gibi bir tanesine sahipsin," dedi Azrael, zincirin ucundaki gümüş gözyaşı şeklindeki mücevheri işaret ederek.

"Bu *aynı* tılsımlı kolye," diye düzeltti Magda, "bunu boyarın akrabalarından aldım. Kasabalılar o cinayetten benim kabilemi suçlu tutuyorlar."

Cüce kıkırdadı, "Strahd sizinle işini bitirdiğinde sorgulamak için pek fazla sıcak vücut bulamayacaklar."

"Ben onlardan biri olmayacağım," diye üsteledi Vistani, kolyeyi tekrar yerine koyarken. "Gundarak sınırlarını geçtiğimizde bir daha Barovia'ya geri gelmemin imkanı kalmamış olacak." Eşyalarının kalanını çıkınına doldurdu. "Bu arada Gundar'ın kalesine giden bütün yol boyunca şu cafcaflı tuniği mi giyeceksin? Muhafızları, gelişini on fersah öteden görebilir."

"Kont bodrumda bazı eski zırhların olduğunu söyledi." Cüce sökülmüş gök mavisi işlemelerden birini tuttu, "Zincir zırh alıp bunu da vatka olarak kullanacağım."

"Ben olsam Strahd'ın dediği hiçbir şeye inanmazdım," diye sessizce mırıldandı Magda.

Azrael, "Ama Soth'a güveniyorsun? En azından Strahd planları hakkında açık. Dediği şekilde yapacağından emin olabiliyorsun," dedi kollarını iki yanına açarak. "Bu yerin eskiden ne olduğunu biliyor musun? Yerel bir soylunun kalesi. Adam vergi parasından çaldığında, kont evindeki herkesi öldürttü. Bu bir sürpriz miydi? Kesinlikle değil."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu Magda.

Azrael'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve sık favorilerinin kedi bıyığı gibi diken diken olmasını sağladı. "Ön-

ceden tahmin edilebilen biri, önüne sürprizlerle çıkan birinden çok daha az tehlikelidir."

Magda bohçasını omzuna attı ve kuledeki küflü odasına son bir bakış attı. "Tavsiye verme ve 'bilgeliğini' paylaşma konusunda tanıştığım herhangi bir Vistani falcısı kadar iyisin. Hiç kendi tavsiye ve fikirlerine kendin uyuyor musun?"

Azrael bir süre yanıt vermedi. Yemeğini tekrar çantasına koyduktan sonra başını salladı ve, "Eğer verdiğim öğütlerimin yarısına kendim uymuş olsaydım burada olur muydum sanıyorsun?" dedi.

* * * * *

Caradoc sonunda dünyayı eğik görmeye alışmaya başlıyordu. Başı, kırık boynunun desteği olmaksızın, omuzunda öylece duruyordu. Hayalet Soth'un saldırısından bu yana çevresindekileri gördüğü açının daha az farkına varmaya başlamıştı. Zaman zaman aklı, gördüğü yer şekilleri ve ufuğu ayarlayarak sakatlığı telafi ediyordu. Ondan sonra Caradoc dakikalar ve saatler boyunca onu saran baş dönmesi yüzünden yürümeyi bile beceremiyor, bazen nerenin yukarı, nerenin aşağı olduğunu söyleyemiyordu. Şansına bu krizler gitgide daha az gerçekleşiyordu ve hayalet zaman tanırsa aklının buna alışacağından emindi.

Kulenin zeminindeki en karanlık gölgelerde duran Caradoc dünyayı olduğu sandığı gibi gördü. İki katlı kadim kule sarp bir tepede, hazinesinin üzerinde oturan bir ejderha gibi yerleşmişti. On yıllar boyunca kule sahibini ve tepeyi korudu, ama sağlam duvarları bile efendisine karşı kontun nihai intikamını titizlikle almasını engelleyememişti. Kule artık boştu, sadece Barovia gecelerinden kaçmak için sığınak arayan, ara sıra gelen gezginler ve çatı ahşapları üzerinde başı boş dolaşan sıçanlar vardı. Birkaç penceresi karanlık boşluk-

lar oluşturuyor ve ejderhanın zırhındaki eksik pullar gibi görünüyorlardı.

Bir cüce ve kadın kuleden şafaktan önceki ayaz havaya doğru ilerlediler. Küçük bohçaları kapı girişine bıraktılar.

Soth'un yeni yandaşları, diye düşündü hayalet hor görerek.

Vücudunun üst kısmını saran paslı bir zincir zırh cücenin bel hizasının epeyce altındaydı; rengarenk bir tunik zırhın altından omuz hizasından dışarı taşıyordu. Zırhın bir insan için yapıldığı açıkça belliydi, ama cüce içinde ne kadar gülünç görüldüğünün farkında değil gibiydi, daha çok bir şövalye gibi görünmeye çalışan bir çömeze benziyordu. Cücenin yüz hatları Caradoc'un aklındaki görüntünün anında yok olmasına sebep oldu. Cücenin gözlerinde vahşi bir parlaklık vardı, koyu renk favorileri daha çok bir hayvana aitmiş gibi görünen kalkık bir burun ve geniş bir ağzı çevreliyordu.

Parlak kırmızı bir kumaştan yapılmış, acele ile tutturulmuş ve düzgün durmayan kenarları olan bir elbise içindeki genç kadın, cüceden daha az tehdit edici göründü. Fakat kadının kendine güvenle yürüyor olması hayaletin tereddüt etmesine neden oldu. Kadının ince belli, kırılgan görünümlü vücudu bir dansçının kaslı bacaklarına sahipti. Bacaklarındaki sağlı sollu çizikler ve omuzlarındaki pençe izleri kuleye kadar uzun ve zorlu bir yol atlattıklarını gösteriyordu. Boğumlu matrağını eline yakın bir yerde taşıyor olması ani tehlikelere karşı hazırlıklı olduğunu gösteriyordu. Yüz hatları aldatacak şekilde yumuşaktı—yeşil gözler, dolgun dudaklar ve pürüzsüz bir çene—hayalet, kadının epeyce dayanıklılığa sahip olduğunu biliyordu, çünkü Lord Soth ile yaptığı günlerce süren yolculuktan ve Ravenloft Şatosu'ndan hırpalayıcı kaçışından sağ çıkmıştı.

"Artık buradan her an ayrılabiliriz," dedi cüce, ağır botlarını çimenlere sürtüp, küme halinde sökerek. "Ben derim ki

yaşlı kont güneş doğana kadar oyalanmak istemeyecektir." Cücenin saygısız ses tonunu duyan hayalette anlık bir heyecan belirdi, eğer Strahd onu duymuşsa, kesinlikle bir gerginlik olurdu ve bu Caradoc'un ortaya çıkıp kendini Lord Soth'a Strahd'ın yeni ittifakı olarak tanıtabilmesi için sebep olurdu. Ve sonra bana kötü davranmanın ne kadar aptalca olduğunun farkına varır, diye tamamladı hayalet, gölgelerin içine gerileyerek.

Magda kapının hemen önündeki tepenin en eğimli yerine oturdu. Yanındaki, eğri büğrü ve kötü inşa edilmiş taş merdiven tepeden aşağıya doğru devam ediyordu. "Bence çok yakında yola koyulamayacağız," diye belirtti sabırsızca, bir yandan sopası ile yere vurarak.

Ölüm şövalyesi ve vampir lordun Soth'un uşaklarına katılması pek kısa sürmedi. Caradoc gölgelere geriledi ve sonra da ölüm şövalyesinin görünmesi ile kulenin duvarına yapıştı. Soth'un buz gibi ellerinin boğazını parçalamaya çalışmasının anısı aklında şimşek gibi çaktı ve korkudan titredi. Belki de bu, buluşma için o kadar da iyi bir an değildi.

"Yol arkadaşlarınla ilgili görüşüme katılmamana rağmen," dedi Kont Strahd, "dükün topraklarına yapacağın yolculukta kesinlikle işine yarayacak özel bir tabur sunacağım."

Hem Magda hem de Azrael konta baktılarsa da kont onlara hiçbir şey söylemedi.

Kont Strahd, ellerini başının üstüne kaldırarak bir büyünün sözlerini uludu. Ağaçlıktaki kurtlar buna karşılık verdiler ve kulenin duvarları çınladı, parlak ay ışığı yamaca ani bir sağanak gibi yağdı. Beyaz ışıkta yüzler belirdi, acı ile buruşmuş yüzler. Bunlar tepenin çevresinde çığlık girdapları oluşturup döndüler ve daha sonra toprağın üzerinde gözden kayboldular.

Toprak yamaç boyunca on üç farklı yerde sarsıldı. Kir kaplı ilk el toprak ve çimi yararak ortaya çıktı ve sonra bir

tane daha. Soluk renkli bahar çiçekleri gibi iskelet eller ve kollar dolunay yönünde yavaşça topraktan çıktılar. Magda korkuyla soluklandı ve yamaçtan yukarı emekleyerek geriledi. Az önce oturduğu yerin bir kol mesafesinden daha yakınında miğferli bir baş belirmişti. İskelet göğsünün üstündeki toprağı kenara itti, oturur vaziyete geçti ve daha sonra aynı şekilde bacaklarını kurtarma işlemini sürdürdü. Yamacın geneli benzeri sahnelerle doluydu—uzun zamandır ölü savaşçılar, zırhları çürüyen kemiklerinden sarkar vaziyette, Strahd'ın çağrısına yanıt veriyorlardı. Solucanlar burgu yapıp iskeletlerin kaburgalarındaki pisliklerin arasından düşüyor, kıskaçlı böcekler miğferlerinin altında seğirtiyorlardı. En sonunda, on üç iskelet savaşçı derin mezarları ayaklarının dibinde, yıpranmış kılıçları ellerinde, yamaçta ayakta durur oldular.

"Bu, sizin kadar önemli bir şövalyeye layık bir savaşma gücü verecektir," dedi Strahd, önlerinde bir araya gelen korkunç topluluğu göstererek.

Caradoc kale duvarına gerileyerek sadece yüzü dışarıda kalacak şekilde saklandı. Kont çok fazla şeyi açığa vuruyordu. Soth Krynn'deyken buna benzer on üç şövalyeye komuta etmişti ve öyle görünüyordu ki Strahd onunla dalga geçiyordu.

Soth başıyla onayladı ve Magda ile Azrael'e bohçalarını toplamalarını işaret etti. "Benim emirlerimi takip edecekler mi?" diye sordu Strahd'a.

"Dediğim gibi, onlar benim sana hediyem, Lord Soth," diye yanıtladı vampir selam vererek. "Onlar bir zamanlar bu kuleyi yöneten boyara hizmet verdiler ve şimdi emir vermen için seninleler." Durakladı ve batıyı işaret etti, "Lord Gundar'ın kalesine yaklaştıkça onlar üzerindeki etkisine dikkat et. Bunlar gibi zekasız yaratıklar farklı bir dukalığın arazisine girdiğinde kolayca onun efendisinin tarafına geçmeye meyillenirler."

Ölüm şövalyesi iskelet savaşçılara döndü, "Gelin," diye seslendi sertçe ve taş merdivenlerden aşağı yürümeye başladı. Magda ve Azrael peşine düştüler. Yaşayan ölü savaşçılar yeni efendilerinin arkasında ayaklarını sürüyerek merhametsizce ilerlediler.

"Bir daha karşılaşır mıyız?" diye seslendi Lord Soth, ormanın sınırına geldiklerinde.

Kont eldivenli elini kaldırdı ve zarifçe selamladı, "Öyle olsun diye umalım," dedi yavaşça.

Ölüm şövalyesi ve garip takipçileri orman tarafından yutulduktan sonra Caradoc saklandığı yerden ancak çıkabildi. Hayalet ellerini önünde kavuşturarak vampir lord'a doğru ihtiyatlı bir şekilde süzüldü.

"Bağışlayın, korkunç lordum, ama Krynn'de komuta ettiği gibi askerleri kaldırarak ona hakkında bilmeniz gerekenden fazlasını bildiğinizi göstermiş olmadınız mı?" diye sordu.

Strahd bir kaşını yukarı kaldırdı. "Amacım da buydu, Caradoc. Soth hediyemin anlamını kaçırmadı ve aklında belirecek soru bana yardımcı olacak. Eğer ne bildiğimden emin olamazsa, bana sırt çevirmek için o kadar acele etmeyecektir."

Gökyüzünü inceledikten bir süre sonra Strahd hayalete sırtını döndü. "Şafak yaklaşıyor, uzaklaşmalıyım," diye ekledi.

"Efendim," diye bağırdı Caradoc. "Ölüm şövalyesinin kolunu iyileştirirken sizi izledim. Acaba kırık boynumu iyileştirir misiniz? Size sadık bir. . . " Strahd uşağına döndü, yüz ifadesi ve sesindeki sakinlik herhangi bir tehditten çok daha korkunçtu.

"Aptal olma, Caradoc. Soth'un senin burada olduğunu keşfetmediğine şükret. Onun seni yok etmesine zevkle izin verirdim, eğer ihtiyatsız davranıp ortaya çıksaydın."

Hayalet dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerini yere dikti. Ancak, "Bağışlayın, zannetmiştim ki. . . " diyebildi.

"Seni iyileştireceğimi zannettin. O düşünceyi aklından çıkar, Caradoc. Tekrar insan ve bütün olabileceğinle ilgili umutlar son efendin ile arandaki sorunlara sebep oldu. . . " Strahd hayalete kalkmasını işaret etti, ". . . ve ben öyle bir aptallığın tekrarlanmasına izin veremem. Öyle umutların hepsinden vazgeç. Sen bir uşaksın ve uşaklar yazgıları ile tatmin olsalar en iyisi olur."

Vampir lord gözlerini kapattı ve ince bir sis onu kapladı. Caradoc'un gözü önünde bulanıklaştı, daha sonra da canavar bir yarasa şekline dönüştü. Bir an sonra Strahd gece gökyüzünde Ravenloft Şatosu'na doğru hızla uçuyordu. Şafak yaklaşıyordu ve güneşin öldürücü ışığından onu koruyan taştan tabut vampiri çağırıyordu.

Yarasanın doğu yönünde ilerleyişini izleyen Caradoc'un içinde acı yükseldi ama Strahd'ın haklı olduğunu biliyordu. Hayaletin önerebileceği hiçbir şey yoktu ve kont ancak kendi kendine yeten bir uşak olduğu sürece yaşamasına izin verecekti. Yenilmiş bir şekilde Ravenloft Şatosu'na doğru yola koyuldu. Şansı yaver giderse gece çökerken orada olur ve vampir lord uyanıp tabutundan kalktığında arzularını yerine getirmek için hazır bekleyebilirdi.

Barovia'daki uzun yolculuğu sırasında, sadece tatsız bir düşünce Caradoc'un acısını yatıştırıyordu: Belki de umut etmeden varolmayı öğrenmek, dünyayı kırık bir boyunla görmeyi öğrenmek gibidir. Olay sabretmektir. Zamanla, birisi neredeyse her şeye alışabilirdi.

On üç

Leş kargaları yolun kenarında asılı duran çıplak cesedin yumuşak etlerini koparmışlardı. Derisinin geride kalanı öğlen güneşinde tebeşir kadar beyaz görünüyordu ve ceset, esinti ile ileri geri savruluyordu. Bacaklarından birisinin dizinden aşağısı yoktu, leş yiyici bir hayvan tarafından kapılmıştı; kolların uç kısımları lime lime olmuştu. Cesedin boynunda asılı duran bir tabela sebebi belirliyordu: Hırsız, diye açıklıyordu havanın etkisinden aşınmış ve silikleşmiş harflerle.

"Gundarak'a hoş geldiniz," diye homurdandı Azrael. Başını olumsuzca salladı ve dönüp Soth'a baktı.

Ölüm şövalyesi durdu ve on üç iskelet savaşçıya da aynısını yapmaları için işaret verdi. İki dukalığı birbirinden ayıran, belirgin bir sınır yoktu; arazinin görünümü hiçbir şekilde değişmemişti. Yamuk yumuk meşe ve çamlar yamacı kaplıyorlardı, aynı Barovia'da olduğu gibi. . .

Asılı adamın ayak baş parmaklarından birini söküp alan cüce, "Bu. . . Strahd genellikle kurbanlarına daha ustaca davranır. Zamanında kasaba dışında saçılmış epeyce ceset bıraktı fakat dikkatini çekerim, bunu sadece etkilemek için yaptı. Bilirsin, bazen köylüler vergiler hakkında homurdanırlar, kont bir dükkan sahibini bütün kanı emilmiş şekilde şafakta kasaba meydanına bırakır," dedi. Azrael korkudan titrer gibi yaptı. "Köylüleri korkutmaya yetecek bir katliam," diye söylendi.

Magda gözlerini parlak gün ışığından koruyan cesedin gölgesine geçerek başını kaldırıp cesede baktı. "Bunun farkı ne ki?"

"Gundar ve haydutları önlerine geçen herhangi birini ve herkesi öldürürler," diye yanıtladı Azrael. "Hunadora Kalesi'ne yolumuz boyunca bu adam. . . " cüce de gözlerini kısarak vücuda baktı ve, "ya da kadın gibi daha bir çok zavallı göreceğiz."

"Daha önce Gundarak'a gittin mi?" diye sordu Soth, "Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

"Aaa. . . eee. . . bahsetmemiş miydim?" diyen cüce, zoraki ve tatmin edici olmayan bir kahkaha attı. "Özürlerimi sunarım, kudretli lordum. O kadar çok dolaştım ki bazen ben bile nerelere gittiğimi unutuyorum."

Gruba zoraki bir sessizlik çöktü. Delici bakışların üzerinde olduğunun farkına varan Azrael aşırı büyük, zincir zırhtan gömleğini düzeltti ve tedirginlikle hayvanadamın bıyıkları titreşti. "Er ya da geç size söyleyecektim, fakat şüpheleneceğinizi düşündüm. Burada bir süre yaşamıştım ama o yıllar önceydi."

Ölüm şövalyesinin duruşunda ve Vistani'nin yüzündeki sessizliği gören Azrael daha da cesaretle doldu, hatta sinirlendi, "Aynı bu şanssız piç gibi ben de bir hırsızdım. Hayatta kalmamın tek lanet yolu, kaçmaktı. Gundar'ın suçlulara ne yaptığını görüyor musunuz? İşte bu yüzden burayı terk ettim. İster inanın ister inanmayın, Barovia çok daha iyi bir yer. Demek istiyorum ki, Strahd tehlikeli ve şüphesiz dengesiz ama Gundar on kat daha deli."

Soth iskelet savaşçılara ilerlemeyi sürdürmek için işaret verdi. Yoldan ilerlemeye başladığında cüceye bir bakış savurdu. "Benden sakladığın başka sır varsa açıklamak için gün batımına kadar vaktin var. Ondan sonra bizimle devam edip edemeyeceğine karar vereceğim."

Azrael iç çekerek başını eğdi ve ayaklarını sürüyerek ilerleyen yaşayan ölü askerlerin geçmesini bekledi. Başını tekrar kaldırdığında, yolun öteki yanından kendini izleyen Magda'yı

gördü.

"Eğer bana *güvenmiyorsan*," dedi cüce, "şu an hemen Barovia'ya geri dönmelisin. Sonuçta, eğer bir casussam, sen ve Soth dükün kalesine varmayı asla başaramayacaksınız. Düşündüğün bu, ha, Vistani? Belki de Strahd için çalışıyorum, ya da Gundar için, belki?" Kadının ayaklarının dibine tükürdü ve Soth'u takip etmek için döndü.

"Seni izliyor olacağım, Azrael," diye bağırdı Magda cücenin arkasından." Eğer şüpheleneceğim bir şey yaparsan sen uyurken beynini ezeceğim."

Cüce durdu. Kadına baktığında öfkesi gitmiş, yerine de yüzünde yayılmış bir sırıtış belirmişti. "Daha önce de dediğim gibi kızım, eğer yapmaya niyetli değilsen bana öyle tehditler savurma." Cüce, Magda'ya doğru birkaç tehlikeli adım attı ve kadın vurmak için matrağını kaldırdı. "Bu daha iyi," dedi cüce kendini beğenmiş bir şekilde.

Azrael kıkırdayarak Soth'un arkasından paldır küldür ilerledi. "Bu arada," diye seslendi omzunun üzerinden, "ben olsam cesede çok yakın durmazdım. Gundar'ın veledi bazen insanların öldükten sonra da bir süre canlı kalmasını sağlayan büyüler yapar. Onlar lezzetli bir şey yakalama mesafesine gelene kadar ölü taklidi yapmada başarılıdırlar."

Vistani asılı duran hırsızdan uzağa, yol kenarına sıçradı, ama ceset esintiyle boş boş sallanmaktan başka bir şey yapmıyordu. Magda diğerlerinin peşine düşerek cücenin tatsız şaka anlayışına lanetler okudu.

Gundarak yamaçlarının dolambaçlı yolları boyunca ağaçlarda cesetler asılıydı. Daha çoğu kayalara bağlanmıştı ve bazıları da yolun kenarına düşmüş yapraklar gibi saçılmışlardı. Çoğu hırsız ya da hain diye adlandırılmıştı, ama hepsinin boynunda tabela yoktu. Dükün adamları kurbanları konusunda seçici değillerdi; kadın ve erkek, genç ve yaşlı, hepsi yanyana sallanıyordu. Azrael haklıydı—cesetlerin birkaçı bü-

yüyle hareketlendirilmişti. Bunlardan ilk karşılaştıkları yaşlı bir meşeye asılıydı. Cesedi uzun, siyah bir ip tutuyordu ve bu da öyle uzundu ki cesedin ayağı neredeyse yere değiyordu. Vücutta kalan etlere bakılırsa bir zamanlar bir kadındı.

"Çok uzun süredir burada değil," dedi Azrael rahatça, yırtık elbiseye göz atarak, "köylüler bir ya da iki gün içinde elbiselerini alırlar. Bunun gibi paçavralar bile çoğunlukla çalınır."

Yaşayan ölü savaşçılardan biri tosladığında, kadın cesedi sanki iskelet onu ayaklandırmışçasına, ipinin ucunda çırpınmaya başladı. Paçavralar içindeki ceset, lanetler okuyarak iskeletin miğferini kaptı. Herkesi şaşırtan bir çeviklikle paslı miğfer ile güçlü bir darbe indirdi. İskeletin çıplak kafatası parçalandı ve üstünde bir yumruk boyutunda karanlık bir yarık açıldı. İskelet kılıcına uzandı ama ceset iki kere daha hamle yaptı.

Her iki darbe de havaya kemik parçaları saçtı. İkinci darbe iskeletin göz yuvalarını çukurlattı. Kafatası iyice açılan yaşayan ölü savaşçı kılıcını düşürdü. Ceset ayaklarını iskeletin göğüs kafesine sararak sağ omzu ile kaburgalarının yarısını kırdı ve savaşçıyı kendine çekti.

Kalan bir düzine iskelet, arkadaşlarına daha çok zarar vererek kadının cesedini küçük parçalara ayırdılar. Bundan sonra Soth işi şansa bırakmayarak, kalan on iki yaşayan ölü şövalyeyi karşılaştıkları her cesede saldırttı. Birkaç ceset lanetler okuyup yumruk ve tekmelerini savurdu ama kurbanlarını gafil avlamadıkları sürece iskelet savaşçıların birleşik gücüne denk olmaları mümkün değildi.

"Eğer ormandan gitmiş olsaydık şövalyelerin bütün bu cesetleri kesmelerini beklememiz gerekmezdi," diye şikayet etti Magda, iskeletlerin yolun kenarında tehditkar bir şekilde çığlık atan cesedi susturmalarını beklerlerken.

Azrael yolun ortasında, elleri yanında sırt üstü yatıyordu.

Bulunduğu savsak pozisyonu bozmadan, geveleyerek, "Harika fikir. Ben ormana güvenirim. Hem o zaman bu güneşten de kurtulmuş oluruz," diye onayladı.

"Ana yolda kalıyoruz," dedi Soth çığlık atan cesedi biçen iskeletlerinden gözünü ayırmadan.

"Strahd bana Gundarak'ın kalesine giden kesin bir yol tarifi verdi, dükün ormanda kurmuş olabileceği tuzaklarından kaçınmamızı sağlayan bir yol."

Magda Soth'un önüne geçti ve bakışlarını onunkilere kilitledi. "Lordum, Strahd'a güvenemezsiniz. Bildiğiniz üzere bu, Ravenloft Şatosu'nda yaptıklarınızın intikamını almak için özenle hazırlanmış bir komplo olabilir."

"Belki de öyledir," diyerek kabul etti ölüm şövalyesi.

Cüce homurdanarak ayağa kalktı, "O zaman ağaçlığa gidiyoruz, öyle mi?"

"Hayır," dedi Soth, "kontun söylediği yolu takip ediyoruz."

Magda ve Azrael şaşkınlıkla bakakaldılar.

"Neden?" diye sormayı başardı Vistani.

"Sizi ilgilendiren sadece bir tek şey var," diye gürledi ölüm şövalyesi, "ben, Strahd'ın önerilerini takip etmeyi seçtim. Bu tartışmaya açık değil."

En son karşılaştıkları cesetle işleri biten iskeletler yolun ortasında, Soth'un emirlerini bekleyerek durdular. Ölüm şövalyesi akılsız yaşayan ölülerin yanından geçti ve onlar da peşine düştüler.

Yan yana duran Magda ve Azrael, ilerleyen Soth'u izlediler.

"Büyük olasılıkla haklı," diye belirtti cüce. Bohçasını omzuna savurdu ve gömlek zırhını daha rahat bir şekilde dursun diye düzeltti. "Yani, bu yol boyunca hiçbir düşmanla—canlı bir tanesiyle yani—karşılaşmadık ve doğru yönde gidiyoruz."

Cücenin son sözleri Magda'nın şüphelerini bir kez daha

harekete geçirmişti. Düşünceleri karanlık yüz ifadesinden açıkça belli oluyordu. Azrael'in bunu fark etmemesi imkansızdı.

"Evet, kaleyi bir kere gördüm," diye kabullendi cüce, "ama içine hiç girmedim. Ve. . . evet, Soth'a bunu güneş batmadan söylemeyi planlıyorum. İlgisini çok az çekecek şeyleri bile söylemek için doğru zamanı bekliyorum." Sırıttı ve, "Yaşamım o Kulchek hikayelerinden daha renkliydi. Yanlış anlama, ama peri masalı kahramanlıkları beni her zaman hüzünlendirmiştir."

Magda hiçbir şey söylemeden, Soth'un zekasız askerlerinin sonuncusunun peşine düştü. Yaşayan ölü şövalye yavaş, düzenli bir şekilde ayaklarını sürüyerek ilerliyor, zırhı kemiklerine çarpıyordu, omuzları çökmüştü ve kolları yanlarında öylece duruyordu. Attığı her adım çok zor bir görevmiş gibi yavaştı.

Magda aniden yaşayan ölü olmak işte bu olmalı, diye düşündü. Dinlenmek istiyorsun ama yapamıyorsun. Zorlamalı, durmadan uğraşmalısın, aynen hayattayken olduğu gibi.

Kadın, iskelete daha da yaklaştı ve garip suratına baktı. Göçük bronz miğfer başının çoğunu kapatmasına rağmen, gözlerinin karanlık yuvaları görülüyordu. Yuvalar boştu, aynen şövalyenin kişilikten yoksun yüz ifadesi gibi.

Yaşayan ölü savaşçı yoldaki büyük bir taşa çarpmamak için yana adım attı ve dosdoğru Magda'ya tosladı. Vistani, iskeletin gözleri olmamasına karşın, yaşayan bir çok insan kadar iyi görebiliyor olması gerektiğini biliyordu.

Kadının kafası, iskeletin durup tökezlemesine neyin sebep olduğunu anlamak için yola bakınması ile daha da karıştı, iskelet sanki Magda orada yokmuş gibi Vistani'nin yanından geçip gitmişti.

"Madalyon," diyen bir ses geldi, kadının arkasından.

Magda ani ses ile, matrağını vurmak için kaldırmış vazi-

yette arkasını döndü. Azrael güldü. "Seni madalyon yüzünden göremiyorlar," dedi. "Öyle olduğunu söyleyen sendin." Cüce omuz sikti. "Demek istediğim, bana söylediğin buydu. Sanırım yalan söylüyor olabilirsin, ama biz casuslar biri gerçekleri çarpıttığında bunu fark edebiliriz."

Vistani komik duruma düşen kendi olmasına rağmen gülümsedi. Ancak yüzüne yayılan gülümsemenin nedeni olayın komikliğinden çok o an içinde bulunduğu durumun absürdlüğüydü. Ayın yarı döngüsünden daha kısa bir sürede Vistaniler arasındaki sessiz, sakin yaşamından kopup, gün be gün yaşam mücadelesi vermek zorunda kaldığı bir yaşam sürmeye başlamıştı. Yaşayan ölü savaşçılar ve bir yarı-porsuk onun yol arkadaşlarıydı, Soth kamplarında belirene kadar bunlar sadece efsanelerde duyduğu yaratıklardı. Hatta en çok sevdiği öykülerden birinde olan bir silahı taşıyordu—elindeki silahın Kulchek'in matrağının ta kendisi olduğuna inanmıştı.

"Benim şüphelerimi azaltamazsın, Azrael," dedi sonunda. Ancak sesinde sinirli olduğunu açığa vuran herhangi bir tonlama yoktu. "İlk karşılaştığımızda benimle ilgili soruların vardı, çünkü ben bir Vistani'yim. Ben kendimi kanıtladım, ama sen daha bunu yapmadın."

"Sen kendini bana kanıtlamadın," dedi Azrael, kaba bir şekilde, "ayrıca sana güvendiğimi hiç söylemedim. Sadece sana karşı tavırlarım iyi—hatta buna kendim bile şaşıyorum—ama bu da sürekli olmayabilir."

Akşam üstünün geri kalanında sessizlik içinde yürüdüler, iskeletlerin yolda karşılaştıkları başka bir ölü bedeni daha halletmeleri için ara sıra duruyorlardı. Soth gitgide Magda ve Azrael'den uzaklaştı. Neredeyse bütün zamanını yaşayan ölü savaşçıları ile geçirdi. Hatta bir kere Magda Soth'un onlardan biri ile sanki her dediğini anlıyormuşçasına konuştuğunu duydu. Bu görüntü karşısında buz kesti.

Güneş batıda ufka ulaştığında, yol küçük bir dağın yama-

cından tırmanmaya başlamıştı. Ağaçlar giderek seyrekleşti ve sonra yerlerini kocaman kayalara, bölgenin eskiden baskınmış gibi olan görünümüne bıraktılar. Gitgide az ve daha az ölü beden açık arazide görünür oldu. Bu durumla hepsini saran rahatlık kısa zamanda yerini endişeye bıraktı, çünkü hızla ilerlemek artık tehlikeli bir hal almıştı. Dikkatli ilerleyişleri nadiren bozulan zekasız iskeletler bile dağ yolunun çakılları dağınık yolunda kaydılar.

Sadece Soth ve Azrael rahatlıkla ilerledi. Taşlık arazi cücenin sevdiği türden değildi, ancak, yine de yüzünde kederli bir ifade ile zar zor ilerlemeyi sürdürdü. Magda ortamın cücenin evini özlemesine sebep olup olmadığını merak ediyordu—Soth kendi dünyasında cücelerin yerin derinliklerinde, engin taştan şehirlerde yaşadıklarını söylemişti. Magda ortamın Azrael'i tam tersi sebepten dolayı etkilediğini bilemezdi.

"Gece için durabilir miyiz, kudretli lordum?" diye sordu Azrael, çizmesinin içindeki bir taşı çıkarmak için durduğunda.

Soth ufku inceledi. Kocaman, granit kayalar her yanlarındaydı ve sadece rüzgarlı, gölgeli, çakıl dolu yollar ve tek tük otlarla birbirlerinden ayrılıyordu. Silindirik, beyaz renkli bir taş, granit yığınının üstünde batan güneşin ışığı ile gül kırmızısı renkte parlamaktaydı. "O kolonun dibinde duracağız," diye yanıtladı ölüm şövalyesi. "Bu, Strahd'ın tarifleri sırasında belirttiği bir yer şekli."

Magda ve Azrael kayalık labirentinden beyaz silindirik taşa doğru hızla ilerlediler, ama taş ilk başta göründüğünden çok daha uzaktı. Obeliske vardıklarında güneş, Gundarak'ı alacakaranlığın ellerine bırakıp, batmıştı.

Sütun oldukça büyüktü. Boyu en azından Magda'nın Vistanilerle yaptığı yolculuklarda karşılaştığı en büyük ağacınki kadar uzundu ve yanları küçük rünlerle kaplıydı. Akşam

karanlığında Magda'nın görebildiği kadarı ile rünler kolonun en tepesine kadar devam ediyordu ama Magda sembollerin hiçbirini anlayamıyordu. Kolonun çevresinde geniş, açık bir alan vardı. Zemin sertti ama etrafta bir tane taş parçası bile yoktu.

"Bir çeşit mermer," diye belirtti Azrael. Bohçasını yere fırlattı ve sütuna yaslanıverdi. Zırh gömleği mermerden yayılan hafif titremeyi hissetmesini ve günün uzun ilerleyişi ile hissizleşen kulakları yumuşak, büyülü mırıldanmayı duymasını engellemişti—her yönde millerce uzağa yayılan bir işaret.

Soth ve kalan on iki iskelet açıklığa girdiler. Soth, "Gün doğumunda, bu dağın ve bunun batısındakinin eteklerinden ilerleyerek kuzeye yöneleceğiz," dedi soğukkanlılıkla. "Dağlardan geçen yol bizim için çok çetin."

Magda çantasını kenara bıraktı ve yakacak odun bulmak için bölgeyi araştırmaya başladı.

"Ateş yakmak için yeterli değil," dedi iç çekerek ve artan karanlıkta bölgeyi taradı.

"Ateş yok," dedi ölüm şövalyesi, "bir günlük yürüyüş mesafesindeki her şeyi alarma geçirir."

"Bu benim yaşam öyküm için ortamın biraz bozulmasına sebep olacak," diye belirtti cüce, alaylı bir biçimde. "Ancak Gundar'ın saldırarak sözümü kesmesini istemeyiz."

Cüce ellerini ovuşturup parmaklarını kütletirken diğerleri hiçbir şey söylemediler. Cüce sanki tavernada biri ile bilek güreşi yapmak üzereymiş gibiydi.

"Geldiğim yer, genelde çevrenizde gördüğünüz topraklara benzerdi—kayalar ve taşlar, fazlası değil," diye başladı. "Yerüstünü sadece birkaç kez görmüştüm, ama bu sayı ırkımın birçok ferdinden daha çok. Hayır, diğerleri bütün vakitlerini şehirlerde, kimsenin kullanmadığı silahları döverek ve kimsenin hiç takmadığı mücevherleri şekillendirerek geçirdiler. Barış ve alçak gönüllülük Brigalaure şehrinde bir kuraldı,

ama o lanet kılıç ve yüzükleri yine de yaptılar, çünkü önemli olan sadece bir şeyler yapmaktı. . . "

* * * * *

Azrael'in öyküsü Magda'nın duyduğu herhangi bir öyküden daha kanlıydı, ama onun gibi birçok öykü gibi Azrael'inki de epeyce masum başladı.

Ebeveynleri düşük gelire razıydılar ve geniş yeraltı şehri Brigalaure'deki her genç gibi Azrael'in de kaderi onların becerilerinden birini öğrenmekti. Babasından demir ile ilgili engin bilgiyi ya da annesinden değerli taşları kesip mücevhere dönüştürmenin inceliklerini öğrenebilirdi, ama o her iki tip işe de uygun biri değildi.

Çekicin gürültüsü, ısı ve demirhanedeki iğrenç ter kokusu onun sinirlerini bozuyordu. Kolları, müthiş güç gerektiren metal dövme işlemi için yeterince güçlü değildi ve körükleme ya da bütün gün ağırlık taşımayı kaldıracak dayanıklılığa sahip değildi. Yine de babası çok sabırlıydı, Azrael'e işe alışması için on yıllık bir çıraklık dönemi hakkı tanımaya karar verdi.

Beş yüzyıl ya da daha fazla yaşamayı bekleyen Brigalaure'li bir cüce için, on yıl bir sanat öğrenmek için kısa bir süre olmalıydı ama Azrael on iki aydan daha kısa sürede sıkıldı.

Çalıştığı her günü düş kurarak, yukarıdaki dünyayı keşfetme hayalleri içinde kaybolarak geçirdi. Yollarında duran her şeyi yok eden—cücelerin taşları taşımak için kullandığı vinçlerden daha büyük—canavar sürüngenlerin efsanelerinin hayalleri. Cücelerin, Azrael'in babası doğmadan, binlerce yıl önce yeraltına girmelerinin sebebi buydu.

Babası her geçen gün oğlunun düş kurmasına demirhane arkadaşlarının onaylamamasına rağmen izin verdi, ta ki Azrael'in dikkatsizliği yangına sebep olana kadar. Azrael demirci dükkanının nerdeyse yok oluşunu hiç umursamamıştı

ve ateş yüzünden sakatlanan çırağın zavallı durumu onu daha da az etkilemişti. Sonuçta diğer bütün genç cüceler ona miskinliği yüzünden küfrediyordu.

Ebeveynleri şanssız kaza hakkında sessiz kalmasını pişmanlık olarak kabul ettiler ama yine de ocağın başına dönmeyeceğini biliyorlardı. Onun yerine, genç Azrael kendini annesinin tenha çalışma salonunda buldu.

Kendisi bile burayı demirhaneden daha az sevmesine şaşırmıştı—mücevher kesmekten zevk almayı umduğundan değil—fakat babasının işinden fazlasıyla nefret ediyordu. Demircide üç düzine çıraktan bir tanesiydi. Orada kimse bir saat kadar ortalıklardan yok olursa farkına varmıyor gibiydi. Küçük atölyede ise sadece o ve annesi vardı, bu yüzden, annesi Azrael'in gününün mücevher kesme sanatını öğretici görevlerle dolu olmasını sağlıyordu. Tamamlanmış taşları cilalama, kesilmiş yakut ve elmas parçalarını toplama, hatta kesim aletlerini bileme—bütün bu işler—yoğun konsantrasyon gerektiriyordu ve nasılsa, annesi Azrael bile farkına varmadan oğlunun bu işleri yapmaya hiç arzulu olmadığını fark etmişti.

Azrael kısa sürede annesinin sanatında da yetersiz olduğunu kanıtladı. Kısa ve tombul parmakları ince dokunuş gerektiren ustalıklarda sadece zararına çalışıyordu ve en değerli taşlarla ilgilenirken bile inatla düş kurmayı bırakmadı.

Sonunda felaket gerçekleşti. Azrael nadir bulunan ve kırılgan bir taşı düşürdü ve taş cam gibi paramparça oldu. Yeteneksizliğinden bıkan ve parçalanan taşı karşılamak için yapılacak ödemeden dolayı şok olan annesi Azrael'in atölyesine girmesini yasakladı.

Brigalaure'li cüceler arasında sanat, mevki demekti ve Azrael'in başarısızlığı onu dışlanmış biri yaptı. Yeteneği olmayan Azrael bir yetişkin olarak kabullenilemezdi. Para kazanamaz, toplumda yer sahibi olamazdı, saygı görmezdi. De-

mirhanedeki yangının dedikodusu ve parçalanan değerli taştan sonra kimse onu çırak olarak kabul etmeyecekti.

Annesinin azarı hala kulaklarında çınlayarak atölyenin kapısında otururken, genç cüce mutlak bir şekilde başarısız olduğunu ve gidecek hiçbir yeri bulunmadığını anladı. Brigalaure onun için hiçbir gelecek vadetmiyordu.

O günün bitimine doğru nereye gideceği konusunda hiçbir fikri olmaksızın birkaç eşyasını topladı. Babası kırdığı mücevherin değerini ödemesini isteyerek karşısına dikildiğinde cücenin ruhunda bir öfke patlak verdi. Babası sırtını döndüğü anda Azrael bir çekici adamın kafatasına gömdü.

Bir sonraki annesi oldu ve sonra da erkek ve kız kardeşleri. Azrael onları öldürürken üzerinden kan damlayan çekiç yerine ellerini kullanmayı tercih etmişti. Parmakları narin sanat işçiliği için çok kısayken, cinayet için yeterince küt ve güçlüydü.

Kız kardeşi, Azrael onu öldürmeden önce küçük bir çığlık atmayı başardığından kapısında bir *politskara* ile karşı karşıya geldi. Bu tip gözcüler zamanlarını kimin en mükemmel ok başını yapacağı üzerine çıkan tartışmalara ayırmakla geçirirlerdi. Bu yüzden bu gözcü karşısına çıkan kanlı sahne karşısında tamamıyla hazırlıksızdı.

Azrael neredeyse uzaklaşmayı başarıyordu ama *politskara* ortalığı ayağa kaldırmayı becerecek kadar kendindeydi. Toplanan ok yapıcıları ve taş işçileri katilin kaçma umutlarını sona erdirmeye yetecek kadar kalabalıktılar.

Daha sonra ne olduğu Azrael'in hafızasında belirgin değildi. Kalabalıktan fırlatılan bir ok saplandı ve çevresindekiler yaklaşırken bilincini yitirdi. Yerin çok derinliklerinde karanlık bir tünelde uyandı, yemek ya da ışık ya da Brigalaure'ye geri dönmek için herhangi bir umudu olmaksızın terk edilmişti. Halkı, onu öldürmeye yetecek cesarete sahip değildi.

Karanlıktan bir ses Azrael'e seslendi; sanki bu ses çevre-

sinde her yerden, hatta kafasının içinden gelir gibiydi. Ses ona yaşam ve güç önerdi, ancak bu gücü güzel cüce şehrini yok etmek için kullanmalıydı. Anlaştığına dair kelimeler ağzından çıktığında keskin bir kahkaha mağarayı doldurdu ve müthiş bir acı Azrael'in karnına saplandı. Kemikleri bükülürken, yüz üstü yere, soğuk taşa yuvarlandı. Başı çatlayacakmış gibi ağrırken çığlık attı ve ağzından çıkan ses yaralanmış bir yaratığın acıyla uluması gibiydi.

Bir yarıyaratığa dönüştü, bir kısmı cüce, bir kısmı dev bir porsuk. Güçlendirilmiş yeni koku alma ve görme duyuları ile kendini tutsak alanların bıraktığı izi şehre kadar takip etti. Şehre vardığında işlediği şeytani suçları örtmek için gölgeleri kullandı. Takip eden elli yıl boyunca Brigalaure'nin yaşayanlarını avladı, evleri ve dükkanları yok etti, yalnız yakaladıklarını öldürdü. Yüzlercesi pençelerine düştü. Brigalaure halkı onu avlamaya çalıştı, ama başarılı olamadılar.

"Sanatımı bulmuştum," diye belirtti dalgın bir şekilde, beyaz mermer sütuna yaslanırken. "Ve bu sanatta beni durdurmaya çalışanlardan çok daha iyiydim."

Cüceden çekiniyor olmasına rağmen, Magda öyküye kendini kaptırmıştı. Azrael'e yakın oturmuş, karanlıkta ona doğru eğilmişti. Soluk ay ışığında, konuşurken cücenin sadece yüzünü seçebiliyordu.

"Ev dediğim, labirent dolu tünellerde bir av grubunu peşimde sürüklüyordum," dedi cüce. "Özellikle aralarından birini, şişman bir fırıncıyı diğerlerinden ayırmayı umuyordum—birkaç gündür bir şey yememiştim, anlarsınız. Her neyse, sonunda onu diğerlerinden ayırmayı başardım ve sonra aniden bu sis yükseldi. Bir an sisin içinde dolanırken birdenbire bu koca gölün kenarında buldum kendimi."

"Barovia'da mı?" diye sordu Soth. Bunlar, Azrael öyküsünü anlatmaya başladığından beri ölüm şövalyesinin sarf ettiği ilk sözlerdi.

Cüce başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, buranın güneyinde, Forlorn denen korkunç bir yerde. Tüyler ürpertici bir yer—kimse yok, hayvanlar bile. Sadece bu büyük kale. Herhalde kaleden epeyce uzak durduğumu söylememe gerek yok."

Cüce bir parça ekmek için bohçasını deli gibi karıştırdı ama hiçbir şey bulamadı. Kendi payını o gün erkenden bitirmişti.

"Şey. . . Magda, benim yiyebileceğim herhangi bir şeyin var mı? Bütün erzağımı yemişim gibi görünüyor." Vistani ona bir elma fırlattığında cüce sanki yenemeyecek kadar iğrenç bir şeymiş gibi kaşlarını çattı, sonra omuz silkti ve bir ısırık aldı.

"İşte o gün Gundarak'a geldim," dedi. "Sadece birkaç aydır buradayım. Çalınacak hiçbir şeyi olmayan köylüleri soymak anlamsız." Elmadan bir ısırık daha aldı. "Ayrıca köylülerin kendileri de bir deri bir kemik, diş geçirebilecek hiçbir şey yok."

Magda gözlerini kapayıp, sırtını döndü ama Soth cücenin öyküsüyle epeyce ilgilenmiş gibiydi. "Hiç Dük ile karşılaştın mı?" diye sordu.

"Hunadora Kalesi'ni gördüm ama içine hiç girmedim," diye yanıtladı Azrael. "Kalenin hemen dışında dükün bir düzine muhafızından hendeğe atlayarak kurtulabildim. Bence hendeğe atlamış olmam benim için büyük şanstı. Beni ormanda yakalayıp 'sorgulama' için kaleye getirebilirlerdi. Ve bu topraklarda bu, işkence anlamına gelir."

Soth'un uyarması ile cüce, Gundar'ın kalesini tarif etmeye başladı, ama yer hakkındaki bilgisi çoğunlukla kaleyi çevreleyen pis kokulu hendek hakkındaydı. "Nefesimi uzun süre tutabildiğim için şanslıyım," diye bitirdi anlatımını, kalenin lağım atığı ve Gundar'ın oğlu Medraut'un zindanlarda gerçekleştirdiği deneylerden arta kalanlar yüzünden su çok

yoğun bir halde kirliydi.

Derin, katıksız bir kahkaha açıklığı inletti. Birinin, "Haklısın, Fej," dediğini duydular. "Alarmı çalıştıran bir cüceymiş."

Çeliğin çakmak taşına çarpmasının keskin sesi kayalıklarda yankılandı ve açıklığın iki ucunda iki meşale parladı. İskelet savaşçılar bir yelpaze biçiminde sıralandılar, daha hiçbiri kılıcını çekemeden Magda elinde matrağı hazır beklemeye başlamıştı bile. Vistani, taşıdıkları meşalenin ışığı ile aydınlanan biçimsiz iki gözü görünce soluğunun kesilmesine mani olamadı.

Bunlar devlerdi, Soth'un boyunun iki katı boyunda, korkunç yüzleri olan ve vücutları çarpık çurpuk devler. Devlerden birinin gözlerinden biri diğer gözünün iki katıydı. Uyumsuz ikili, derin kırışıklıklarla dolu anlındaki tek kaşın altında ve kocaman, yuvarlak bir burun ve açık bir yara gibi bir ağzın üzerinde duruyordu. Devin alt çenesinde hiç diş yoktu ve keskin üst dişleri, diş etlerini alt çene kemiğinden parçalayarak ayırmışlardı. Yaratığın kollarından biri omzundan değil vücudunun yanından çıkıyordu. Cüssesini parçalanmış bir gömlek örtüyordu ve ucunda işlenmiş demir bir ağırlık olan kalın, uzun bir zinciri sürüklüyordu.

Öteki dev de ilki kadar iğrençti. Yüzü daha çok insana benziyordu—bir domuzunkine benzeyen kocaman bir burun dışında—ama geniş kabarcıklar baştan aşağı bütün cildini kaplamaktaydı. Bu izlerden herhangi bir alev kadar kızıl kıllar çıkıyordu. Kamburdu ama göğsünün büyük bir kısmını koruyan birçok parçadan oluşmuş bir zırhı bir araya getirmeyi başarmıştı. Hiç silah taşımıyordu ama elleri ırkının genelinin sahip olduğunun neredeyse üç katıydı. Dev açıklığa çıktığında yumruğunun birini sıktı.

"Damam, hefinis," demeyi başardı ilk dev, konuşurken çok az hareket eden alt çenesinin çıkardığı tüm zorluğa rağ-

men. "Bisimle geliyosunus. Eğer silahlarınısı bırakırsanıs sisi incitmeyeceğis, çok." Her iki dev de bu acıma dolu jeste güldüler.

Magda'nın kafası karışmıştı. Devler onlara sessizce yaklaşmayı nasıl başarmışlardı? Hiç sessiz yürüyebilecekmiş gibi görünmüyorlardı. Ve Azrael'in çalıştırdığı alarm neydi? Sütuna bir bakış attı. Akşam üstünün büyük bir kısmından bu yana cüce sırtı ona dayalı oturuyordu. Aklı yine ihanet şüphesi ile doldu ama bu düşüncelerle harcayacak vakti yoktu.

Bir savaş başlamıştı.

Vistani'nin biraz uzağında duran Lord Soth, ellerini—bir büyünün karışık şekillerini çizerek—hareket ettirdi. Kambur devin önündeki hava aniden karla doldu ve sonra iki kayalık arasında uzanan bir buz duvarı belirdi. İlerlemesi engellenen dev öfkeyle böğürdü.

Geriye kalan dev, aşırı büyük gözünü kısarak ölüm şövalyesine baktı ve ilerledi. Kaba gürzünü savurdu ve zincir ile ucundaki çelik ağırlık bir türpan gibi tıslayarak yeri süpürdü. Darbe iki iskelet savaşçıyı yakalamıştı. Kemikler, kırılan bir vazonun parçaları gibi etrafa saçıldı.

Magda çılgın gibi bir Soth'a bir Azrael'e baktı. Dev, Soth'a bir büyü daha yapmasına zaman tanımayacak kadar yakındı, bu yüzden Soth kılıcını çekti. Yaşayan ölü savaşçılar da onu takip ettiler. Azrael ise buz duvarına doğru gerilemekle meşguldü. Geri çekilen cüceyi gören Vistani lanet okudu, artık Azrael'in bir hain olduğuna dair çok az şüphe vardı.

Magda matrağını kavradı ve gürzü olan devle savaşmak için Soth'a katıldı. Mahluk bir darbe daha indirmek için silahını kaldırdı, ancak bu sırada ölüm şövalyesi devin dizini boydan boya biçivermişti. Dev, ağırlığı altında bükülen bacağı yüzünden öne doğru yalpaladı ve gürzü yaratığın elinden kayıp, yere düştü. Bu, meşalesi ile iskelet savaşçılardan bir

tanesini daha ezmesine engel olmamıştı. Darbe iskeleti yerden kesti, savaşçı bir kayaya çarptı ve sinir bozucu kırılma sesleri eşliğinde kemikleri parçalanarak yere serildi.

Aynı anda kocaman bir yumruk buzdan duvarda bir delik açtı. İkinci dev yarıktan uzanıp Azrael'i yakalamıştı. Yarı porsuka dönüşümünün ortasında yakalanan cüce, devin kavrayışında kıvranmak ve hırlamaktan başka pek bir şey yapamıyordu. Bir domuz gibi burnundan gelen hırıltılar çıkaran dev, Azrael'i sanki işe yaramaz, eski bir oyuncakmışçasına omzunun üzerinden fırlatıverdi.

"Hey, Fej, bana burda yaldımın lajım," diye inledi ilk dev. Dizlerinin üzerinde, kocaman meşalesi ile beş iskeleti uzak tutmaya çalışıyordu. Kolları yaşayan ölü savaşçıların kılıçlarının oluşturduğu kesiklerle kan içinde kalmıştı. Tuniği, üzerinde parça parça olmuş sarkıyordu.

"Damam, Bilgaar. Zırlamayı kez." Kambur dev, buz duvarını tırmanmakla meşguldü ve şimdi ileri sarkmıştı. Soth'un komutu ile iskeletler ilk çatışmayı kesip Fej ve yoldaşı arasında bir şerit oluşturdular, kılıçlarını önlerinde dimdik tutuyorlardı.

Bilgaar, Soth ve Magda'nın önündeki dev, bir eliyle yaralı dizini kavradı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Dev bunu yaparken Vistani matrağı ile saldırdı. Bilgaar sopayı meşalesi ile durdurmaya çalıştıysa da bu çaba karşılığında aldığı tek sonuç iki kırık parmaktı. "Aoouu!" diye uludu. Meşale elinden fırladı ve dönerek sütunun dibine düştü.

Magda vurmak için Gard'ı tekrar kaldırdı ama dev onu kenara savurdu. Vistani yere yuvarlandı. Ancak bu hareketi deve pahalıya patlayacaktı. Açıklıktan yararlanan Soth Bilgaar'ın boylu boyunca açılmış elini kesmek için çift elle güçlü bir darbe salladı. Ölüm şövalyesinin kılıcı devin elini bileğinden ayırdı ve Bilgaar kolundan kalan kanlı kısmı kavrayarak yere kapaklandı. Soth tereddüt etmeden kılıcını devin

kafatasının arkasından soktu. Bilgaar bir kere inledikten sonra koca bir yarık gibi görünen ağzı kapandı ve birbirinden farklı gözlerindeki yaşam söndü.

Fej çok daha kolay savaşıyordu. Yenilmiş bir iskelet ayağının dibinde hareketsiz yatıyordu ve geride kalan yedi iskelet de zırhı geçip deve bir darbe indirebilmek için epey zorlanıyorlardı. İskeletlerden biri Fej'e fazla yaklaştı ve dev kocaman yumruğu ile iskeleti yere mıhladı.

Dev, dağılmış kemiklere bakıp güldü, ama kahkahaları kanı donduran bir uluma ile kısa kesildi. Fej arkasına bakamadan, Azrael granit yükseltinin üzerinden sıçrayıp devin kambur sırtına düştü. Yarı-porsuk biçimine tamamen dönüşmüş yarıyaratığın hali devin önceki saldırısından sonrakinden daha iyi değildi. Hançer gibi pençe ve dişler ile Fej'in boğazını parçaladı.

Yaratığı tutmaya çabalayan dev elindeki meşaleyi düşürdü. Azrael ses tellerini koparmadan önce dev bir tek çığlık atabilmişti. Sonra iskelet askerler yaklaştı.

Magda, iki kayalık arasındaki karanlıktan iskeletlerin ve hayvanadamın kambur devi kanlı parçalara ayırmasını izledi. Sırtı ona dönük olan Soth devam eden işlemi inceledi ve kılıcını Bilgaar'ın lime lime olmuş tuniğinin parçalarından biriyle temizledi. Azrael kavgaya katıldı, diye iğrenerek düşündü Magda, çünkü biz kazanıyorduk. Artık hiç şüphesi yoktu: Cüce, devleri çağırmak için sütunu kullanmıştı. Bunu Strahd ya da Gundar için yapmış olması önemli değildi, o da tuzağın bir parçasıydı.

Bu benim kaçıp kurtulmak için son şansım olabilir, diye karar verdi. Hepsi devi parçalama işi ile onu fark etmeyecek kadar meşguldüler. Magda sessizce ayağa kalktı ve yavaş yavaş karanlığa doğru ilerledi.

"Altı kaldı," diye sinirlenerek belirtti Soth, kalan iskeletleri sayarak. "Ve biz Hunadora Kalesi'nden hala günlerce

uzağız."

Uzun, porsuk biçimindeki burnu ve elleri kana bulanmış Azrael sonunda ölü devden uzaklaştı. Açıklığı taradı ve, "Gitmiş," diye gürledi. "Kaltak Vistani tüymüş."

Ölüm şövalyesi hiç kırpılmayan gözleri ile geceyi yararak araştırdı. Azrael haklıydı, Magda kaçmıştı.

"Onu bulabilir misin?" diye sordu Soth, sesinde hayal kırıklığını andıran bir tını ile.

Vahşice gülümseyen Azrael ellerinin üzerine toprağa yapıştı ve havayı kokladı. "İskeletleri göndermekle uğraşma," dedi. "Kendini onlara karşı görünmez yapan bir madalyonu var." Çakılları koklayarak kayalık labirentte kaybolmadan önce son sözleri bu olmuştu.

Azrael döndüğünde ay batmıştı, ama Soth'u kesinlikle ayrılırken bıraktığı yerde, tamamen aynı şekilde dururken buldu. Yarıyaratık yine cüce biçimindeydi ve geniş, şişkin bir morluk yüzünün sağ tarafını kaplıyordu. "Beni atlattı, kudretli lordum," dedi boynu bükük bir şekilde. "Kapalı bir vadiye kadar kokusunu izledim, ama sadece giysileri oradaydı. Onları beni oraya çekmek için bırakmış." Utancından başını öne eğdi. "Ben arkamı bile dönemeden üstüme bir kaya yuvarladı ve o lanet sopası ile vurdu. Beni yere yıktı."

"Bu konu hakkında kendini üzme," dedi Soth bir süre sonra. "Özgürlüğünü elde etti. Ayrıca düşmanlarımız için değerli olabilecek çok az şey biliyor."

Azrael dikkatle şişmiş yüzüne dokundu. "Planın hakkında Gundar'ı uyarabilir," diye belirtti.

Soth daldığı hayallerden kurtuldu. "Bu onun yapacağı bir şey değil," diye yanıtladı.

"Gundar ile bağlantıya geçerek kendini büyük tehlike içine sokar—eğer bu adam gerçekten de göründüğü gibi çılgın biriyse. Bu epeyce aptalca olur ve Magda da bir aptal değil." Duraksadı ve kadının ortadan kayboluşunu uzun uzun dü-

şündü. "Ama bunun yanında, buralar tek başına dolaşılacak yerler değil. Ay bir daha doğana kadar herhalde ölmüş olur."

Yaralanmış cücenin görüntüsü Soth'ta bir gülümseme belirmesine sebep oldu. Mosmor olmuş şişliği işaret etti ve ekledi, "Ama hangi yaratığın onu alt edecek kadar güçlü olduğunu merak ediyorum."

On dört

Yumuşak, ritmik hıçkırıklar Soth'a kumruların çıkardığı sesi hatırlattı. Kalenin hesap defterlerinden başını kaldırdı ve karısına çok kısa bir bakış attı. "Eğer kendini kontrol edemiyorsan başka bir odaya git, İsolde."

Dişi elf ağlamayı kesti ve kendini yavaşça yataktan doğrulttu. Bu günlerde yaptığı her şey için büyük çaba harcaması gerekiyordu—karnında bir bebek vardı—ancak Soth, kadının göz yaşlarının hamileliğin zorluğundan kaynaklanmadığının da farkındaydı. Kopkoyu mavi bir iz İsolde'nin beyaz yanağının kusursuz görünümünü bozuyordu. Gördüğü manzara karşısında Soth'un içi yandı; karısının sürekli, hiç rahat vermeyen konuşmaları yüzünden cezalandırılmayı hak ettiği konusunda kendini temin etti Soth, belki de ona biraz fazla sert vurmuştu.

"Kendine hala nasıl tahammül edebiliyorsun anlamıyorum, Soth," dedi İsolde, kapıya ulaştığında.

Dargaard'ın lordu sinirden titreyerek hızla ayağa kalktı. Az önce düşüncelerini renklendiren zayıf pişmanlık gitmiş, yerini buz gibi bir öfke almıştı. Lanet okuyarak çalışma masasındaki mavi renkli, cam mürekkep hokkasını kapıp karısına savurdu. Tam cam kapıya çarptığında kadın odadan dışarı çıkmıştı. Mürekkep, sıvalı duvarlara sıçradı ve küçük cam parçaları yere yağmur gibi yağdı. Keskin ses, Soth'un Palanthas hapishanesindeyken duyduğu, fahişelerin gülüşmelerini andırıyordu.

Kendisini sakinleştirmeye çalıştı ama cinayet düşünebildiği tek şeydi. Caradoc, Leydi Gorgia'yı öldürmüştü. Belki

aynısını İsolde'ye de yapmalıydı. . .

"Tanrılar," diye bağırdı Soth, kanlı düşüncelerden iğrenerek, "bu kadar düştüm mü?"

Yanıt odanın karşısında ona bakıyordu. Lord Soth'un çatık kaşlı ve saçı başı dağınık görüntüsü rahibin hediyesi olan boy aynasında bakışlarını yansıttı. Onurunu yitirmiş şövalye yansımaya doğru çekildiğini hissetti, önünde duran adam tarafından hipnotize edilmişti.

Yüzü çökmüş ve gergindi, mavi gözlerinin çevresinde koyu halkalar vardı. Dağınık, bakımsız ve dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu. Bıyığı da bir o kadar uzamıştı. Ağzını kapatmasına rağmen bir gece önce dudağında oluşan yarayı gizlemekten uzaktı. Kuşatma altındaki kalede bulunan diğer bütün askerler gibi Soth da normalden çok daha fazla şarap içiyordu, neredeyse iki aydır süren esaret altında şarap sudan daha kolay bulunur olmuştu. Adamları ile uzun bir içki yarışından sonra, savunma duvarındaki bir taşta kaymış ve donmuş toprağa yüz üstü düşmüştü. En azından şövalyelerinin ona söylediği buydu. Tam olarak hatırlamıyordu.

Soth'un omuzları bitkinlikten çökmüştü. İçmediği zamanlarda duvarları arşınlıyor, adamlarına cesaret veriyordu. Solamniya Şövalyeleri kalenin dış savunma duvarına ulaşamamıştı, önlerinde hendek vardı ve bir köprü kurmak için hazırlık yapmaya çalışan herkes oklarla geri püskürtülmüştü. Şövalyeler mancınıklarını kullanarak her gece Dargaard'ın içine yanan katran fırlatıyorlardı. Ateşin söndürülmesi saatler alıyordu ve her seferinde alevler sönmeden önce bir ev, depo ya da karavanı yok ediyorlardı.

Lord Soth kuşatmayı yapan şövalyelerin yegane yandaşının kaledekilerin bitkinliği, açlığı ve can sıkıntısı olduğunu biliyordu. Sör Ratelif'in komutasındaki askerler haftalardır Dargaard'ın duvarlarının dışında kamp kurmuş bekliyordu, eğer amaçları psikolojik baskı yapmak ise bunu çok az başa-

rabilmişlerdi. Doğrusu bu topraklarda sert geçen kışın yaklaşması ile kale kuşatmayı tutmayı başarabilecekmiş gibi görünüyordu. Ama yasa koruyucusu şövalyeler erzak giriş çıkışını engellemişlerdi ve her geçen saat Dargaard'ın stokları yavaş yavaş tükeniyordu.

Cesareti kırılan Soth aynayı örtmek için bir kumaşa uzandı. Eli cama yaklaştığında gördüğü bir şey öfkesini körükledi.

Mürekkep lekeleri ellerini korkunç bir vebanın izleriymiş gibi kaplıyordu. Soth her zaman maceraya seven biri olmuştu, gelir gider ve hesap defteri tutan biri değil. Caradoc ve diğerlerine bu işleri yapmaları için para ödüyordu. Ancak son birkaç haftadır sınırlı yiyecek ve içeceklerinin kaydını düzenli bir şekilde tutmak onda takıntı haline gelmişti. Soth mürekkep bulaşmış parmaklarını birbirine sürttü ama lekeler çıkmazdı.

"Beni bir katip olmaya zorladılar," dedi öfkeyle ve ağır kumaşı aynanın üzerine örttü.

Eline tekrar baktı. Geçen ay boyunca parmakları bir kılıcın kabzasına değil, şarap maşrapasının sapına ya da bir tüy kalemin çevresine sarılı olarak daha çok vakit geçirmişti.

Kural her Solamniya Şövalyesi'nin günlük silah çalışmasını yapmasını emretmesine rağmen Soth Palanthas'ta yargılanışından bu yana bu konu hakkında çok az şey yapmıştı. Ama bu onun vazgeçtiği tek şey değildi. Kılıç Tarikatı'na katılan her şövalye haftanın yedi gününden birinde oruç tutardı. Soth en son ne zaman isteyerek öğün atladığını hatırlamıyordu. Ayrıca içki, kumar ve kadınlara nazik davranmakla ilgili kurallara uymayı da başaramıyordu.

Ancak bunlar Soth'un tüm Solamniya Şövalyeleri'nin kutsal koruyucuları olan tanrılara—Habbakuk, Kiri-Jolith ve özellikle de Paladine—ibadetindeki problemlerle karşılaştırıldığında oldukça önemsizdi. Her şövalyeyi gitgide daha büyük

işler başarmaya iten, bu tanrıların mükemmelleştirdiği ideallerdi. Ama Soth kuşatma başladığından beri kalenin şapelini ziyaret etmemişti. Aslında Paladine'a, Gül Şövalyeleri'nin başına, İsolde ile yaşadığı gizli aşk başladığı gün dua etmeyi kesmişti. Düğün gününde elf karısı ile ettiği karşılıklı yeminler bile sadece çevresindekileri tatmin etmek içindi; eğer Paladine yeminini duymuşsa bile bu Soth'un bunu istemesinden kaynaklanmıyordu.

Onuru yıkılmış şövalyenin ilk düşüncesi bu kötü olaylar yüzünden İsolde'yi suçlamak olmuştu. Belki de onu Yasa ve Kural'a karşı gelmesi için bir şekilde büyülemişti. Aslında Soth bunun doğru olmadığını biliyordu. Kuşatmanın neredeyse ilk gününden beri karısı onu ikna etmeye çalışmış, tanrılarla konuşması ve bir görev istemesi için ona yalvarmıştı. Ancak bu şekilde işlediği günahlarının affedilmesini sağlayabilirdi.

"İsolde!" diye bağırdı, odadan hızla çıkarken. Sesi koridorda yankılandı, ama kimse çıkıp gelmedi. Soth son birkaç haftadır böyle öfkeli bir şekilde bir çok defa kalede koşuşturmuştu; içkili ve karısını bulmak için bağırarak. Kaledekiler yoluna çıkmamanın daha iyi olduğunu biliyorlardı.

Karısını çocuk yuvasındaki işlerle ilgilenirken buldu. İsolde Soth'un bir anda gelmesinden korkmuştu ve Soth onun korkusunu görünce ruhunun bir parçasının öldüğünü hissetti. Karısı ondan korkuyordu.

"Lütfen, İsolde," dedi dizlerinin üzerine çökerek, "Benimle şapele gel ve dua et. Bu yükten kurtulmak istiyorum."

O anda İsolde ona yaklaştı ve sıkıca sarıldı. Yüzüne baktığında Soth yanaklarından aşağı göz yaşlarının aktığını gördü, yanağındaki koyu morluğun üzerinde gümüş damlaların en safı vardı. "Onurumu kazanmam için bana yardım et," diye fısıldadı, "o zaman yaşamımıza, eski mutluluğumuza yeniden sahip olabiliriz."

Saatler geçti ve Soth kendini kalenin şapelinde cilalanmış tahtanın ve yanmakta olan balmumu fitillerin keskin kokusu zihnini doldururken buldu. O kokulara odaklandı ve bilincini toplayarak çevresindeki her şeye kapattı—gözlerini yumduğunda önündeki karanlıkta uçuşan beyaz noktalara, yanında diz çökmüş olan İsolde'nin nefes alışına, tanrılara ithaf edilmiş işlemeli kumaşların hışırtısına, ağzındaki acı tada. Uzun süre diz çökmekten dolayı sırtı ve dizlerindeki rahatsızlık ve açlığın midesine verdiği hafif ağrıya aldırmamak daha zordu, ama onları da düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Bu kadar uzun süreden sonra, efendim ile ruhumu kirleten bu kadar çok günahla yüzleşmeye korkuyor muyum? diye düşündü. Bunun doğru olduğunun farkına vardı ve bununla birlikte 'Paladine'a kalbini açtı.

Bir dağ kadar büyük bir meteor, mavi gökyüzünü kapladı. Soth gök taşının ateşinin onu yaktığını, ısısının derisini yakıp küle dönüştürdüğünü hissetti. Solumaya çalıştı ama duman göğsü ve boğazına büyük acılar vererek ciğerlerini kavurdu. Meteor yaklaştığında ısı daha da şiddetlendi, görüşü bulanıklaştı. Gözleri kaynayan su gibi fokurdayarak eriyip, yanarak kabarmış yanaklarından aşağı aktı.

Ve sonra meteor çarptı.

Bunu ancak sen engelleyebilirsin, dedi bir şey, Soth'un beyninde. Ses tümüyle sevgi ve anlayışla doluydu ve Soth'un endişeli düşüncelerini sakinleştirdi. Böyle bir ses sadece bir varlığa ait olabilirdi.

"Beni bekleyen cehennem bu mu, Paladine?" diye, az önce çatlayıp kavrulduğunu hissettiği dudaklarının arasından fısıldamayı başardı Soth. Gözlerini açtı ve kendini saf beyaz ışıkla çevrelenmiş buldu.

Bir zamanlar Solomniya'da adaletin bir gücüydün, Dargaard'lı Soth, bu yüzden sana bir görev vereceğim, dedi İyiliğin Babası. *Ama şunu bil ki işlediğin günahlar benim amacım uğrunda elde ettiğin başa-*

rılar kadar büyük. Bu yüzden, senin önüne koyacağım görev bundan öncekilerden çok daha zorlu olacak. Ancak sadece kendini tamamen ve çelişkiye kapılmadan İyiliğe verirsen bunu başarmayı umabilirsin.

Sonra Soth'un aklını başka bir görüntü doldurdu—kutsal bir günün kutlaması sırasında bir konuşma yapan İstar'ın Kralrahibi'nin kristal berraklığındaki görüntüsü. En saf su mermerinden yapılma bir kemerle çevrelenmiş duran Kralrahip millerce uzanan bir kalabalığa dönüktü. Kalabalığın arkasında duranlar için planlanmış, abartılı hareketlerle gökyüzüne bakıyor, ellerini yukarıya doğru çeviriyordu. İlk başta kralrahibin bir vaaz verdiğini düşünmüştü Soth. Görüntü kralrahibin yüzüne odaklandı ve Soth onun bir çılgın gibi bağırıp çağırdığını gördü. Elleri gökyüzüne yakarmak için uzanmıyordu, tanrılara doğru suçlayan parmaklar gibi sallanıyordu.

Senin gibi, Soth, kralrahip de Ansalon'daki Kötülük'e karşı savaşta çok şeyler yaptı, dedi Paladine, sonsuz bir üzüntü taşıyan sesiyle. *Kendisini tanrılar ve insanlar arasındaki aracı ilan etti. Bu gururla, o ve binlerce müridi, çok yakında biz İyiliğin Koruyucuları'ndan kötülüğü tamamen yok etmek için gücü ona vermemizi talep edecekler.*

"Ben onun bu talepte bulunmasını mı engellemeliyim?" diye sordu Soth.

Paladine iç geçirdi.

Evet. İstar'a git, Soth ve Kralrahibi durdur. Denge'yi anlamıyor. Böylesine büyük güçleri kendi amaçlarına uygun şekillendirmek için uğrunda çalıştığı her şeyi yok edecek.

Krynn üzerindeki en yüce tanrının bunun gibi önemli bir görevi kendisine vermiş olması Soth'un kaskatı kesilmesine sebep olduysa da, "Benden istediğiniz her şeyi yapacağım, yüce, İyiliğin Babası," demeyi başardı şövalye.

Günahlarından arınacaksın Dargaard'lı Soth, ancak bu yaşamına mal olacak.

Kralrahibin görüntüsü yavaşça yok olurken Paladine bir uyarıda bulundu: *Şunu bil, Soth, her şey senin başarına bağlı, onurunun bunun önüne geçmesine izin verme. Eğer kralrahip kibir dolu bu amacından uzaklaştırılamazsa tanrıların tamamı—İyilik, Kötülük ve bu ikisi arasındaki denge için çabalayan bütün tanrılar—dünyayı cezalandıracak. Dağ İstar'a çarpacak, aynen senin de gördüğün gibi.*

Soth, eğer bu gerçekleşirse ölecek binlerce kişinin acısını hissetti. Krynn'in tamamı değişecekti—kıtalar yer değiştirecek, denizler kan ile karışıp kabaracak ve sayısız yaşam sönecekti. Hayatta kalanların acıları çok daha korkunç olacaktı. Sadece kralrahip. . .

Eğer başarısız olursan, senin kaderin kralrahibinkinden bile beter olacak, bunu bil, diye Soth'u uyardı İyiliğin Babası.

Soth kendini bir kez daha şapelde buldu, İsolde sonuna kadar açılmış korku dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Görevimi aldım," dedi Soth. Yüzü haklı bir coşkuyla aydınlanmıştı. "Hemen İstar'a doğru yola çıkmalıyım. Bizzat Paladine bana bütün Krynn'i kurtarma gücünü bahşetti."

* * * * *

"Bana bu gücü bizzat Paladine verdi," dedi Soth, "Paladine'ın ta kendisi."

Azrael ayağa kalktı ve sırtındaki kir ve çam iğnelerini silkeledi. "O nedir, kudretli lordum?" diye yavaşça sordu. "Paladine size hangi gücü verdi?"

Ölüm şövalyesi saatlerdir ilk defa kımıldadı. "Tanrı Paladine'ı bildiğini mi iddia ediyorsun?" diye gürledi.

Cüce ellerini önünde tuttu ve, "Hiçbir şey. . . sadece. . . şey. . . biraz önce siz onun hakkında bir şeyler söylediniz, bir tanrı ha?" Tozluklarından bir kene alarak iki dolgun parmağı arasında ezdi. "Hayatımda hiçbir tanrıya tapmadım ama ba-

zen bana güçlerimi verenin bir kötülük ilahı olup olmadığını merak ediyorum—bilirsin, şehirde biraz karışıklık yaratmam için." Hırladı, "Komik, bunu yıllardır, Fonlorn'a düştüğümden beri hiç düşünmemiştim."

Soth başını kaldırdı, "Bu yerde bir şeyler var, sanki. . . hatıralarımı yüzeye çıkması için *zorluyor*, çok uzun zaman önce unuttuğumu sandığım anılarımı. Bunu sinir bozucu buluyorum çünkü bunu durdurmanın hiçbir yolu yokmuş gibi görünüyor."

Ölüm şövalyesinin söylemediği ise anılarını her geçen gün daha da gerçekçi görüyor olmasıydı. İlk başlarda bu görüntüleri hoş karşılamıştı, çünkü duygularını ateşliyor ve sonsuz yaşamın hissizliğini engelliyordu. Ancak şimdi bunlar Soth'un hiç alışık olmadığı ıstıraplar çekmesine neden oluyordu.

Bohçasını umutsuz bir şekilde karıştırdıktan sonra, Azrael boş çıkını yere fırlattı. Hiç yiyeceği ya da şarabı kalmamıştı. Yolda bir gün önce karşılaştıkları bahtsız yolcudan aldığı erzak bile tükenmişti. Azrael şimdi o zavallının cesedinden daha fazlasını almadığı için pişmandı.

"Bazıları burayı karanlık güçlerin yönettiğine inanır," diye başladı cüce. "Tam olarak tanrı değiller—ya da en azından batıl inancı olanlar öyle diyor—ama bunlar bu yerde sıkışıp kalan zavallı ruhlara azap çektirmeyi seviyorlar. Belki bu hatıralar karanlık tanrıların sana eziyet etme yoludur." Gülümsedi. "Şahsen, yüzü olmayan hiçbir 'gücün' buradaki kimsenin acınacak hali ile bir alakası olduğuna inanmıyorum. Bana gelince, bu hale gelmemin sebebi benim. Bence—"

Ölüm şövalyesi diğer tarafa döndü ve bu, cücenin kendi kendine sürdürdüğü ve daldan dala atlayarak devam ettirdiği konuşmasına bir son vermesine sebep oldu. Magda'nın ayrılmasının üzerinden üç gün geçmişti ve Azrael ölüm şövalyesinin yanındaki yerini garantilemiş gibi Soth'a gitgide daha

da açılıyordu. Azrael'in çenesinin düşüklüğü bazen canını sıksa da Soth bunun, kendisini geçmişine daha sık gitmekten ya da daha beter şeylerden—Kitiara ile ilgili beyhude düşüncelere kapılmak gibi—uzak tuttuğunu fark etti. Ayrıca cüce, Soth'un elinde kalan yegane piyondu.

Soth kalan iskeletleri kendisi yok etmek zorunda kalmıştı. Gundar'ın kalesine yaklaştıkça zekasız ölü adamlar gitgide daha ters hareket eder hale geldiler ve ölüm şövalyesinin emirlerine karşı daha zor itaat eder oldular. Soth ya da Azrael'e karşı bir harekette bulunmamışlardı ancak emirler karşısında duraklıyorlardı.

Daha dün, iskeletler Azrael onları yolun kenarına iteleyene kadar saklanmadıkları için neredeyse dükün kalabalık bir devriyesi ile burun buruna geliyorlardı. Ölüm şövalyesi başka bir devriye tarafından gafil avlanmalarının bir an meselesi olduğunu biliyordu ve bu da Hunadora Kalesi'ne fark edilmeden yaklaşma konusunda zaten çok az olan umutlarını ortadan kaldıracaktı. Cücenin de yardımıyla Soth'un iskeletlerin yarısını, daha onlar bir tepki bile veremeden yok etmek hiç sorun olmamıştı. Diğer üçü biraz savaşmışlardı ancak kısa süren mücadele sırasında ne Soth ne de Azrael önemli bir yara almamışlardı.

Şimdi o ve Azrael Hunadora Kalesi'nin hendeğinin iki tarafında yer alan çam ormanının sınırında kamp kurmuşlardı. Soth kaleyi gördüğü anda Gundar'ın bir aptal olduğuna karar vermişti; ancak tecrübesiz biri yaşadığı yere bu kadar yakın ağaçların gelişmesine izin verirdi. Hendek geniş, kale duvarları yüksek ve iyi korunuyor olmasına rağmen böyle bir arazi, eğitimli bir düşmanın saklanmasında çok yararlı olurdu. Soth ormanın gölgelerine karışarak kendini gizlemeyi başarmış ve bütün gün hiç rahatsız edilmeden Hunadora Kalesi'ni gözetlemiş ve incelemişti.

Kale insan yapısı bir tepeciğin üzerinde yükseliyordu ve

ön tarafında yumuşak eğimli bir tepe ve solunda da sarp kayalıklardan bir yamaç vardı. Sık çam ormanı kuşatma için kusursuz bir örtü olarak kalenin arkasında ve sağ tarafında bulunuyordu. Hunadora'nın duvarları koyu renk taştan yapılmıştı. Ok açıklıkları ile surlar daha açık renk kayalarla örülmüştü. Kalenin merkez bölümü kare bir duvar ile sınırlandırılmıştı; köşelerde ve her duvarın ortasında ise küçük kuleler vardı. Kötü kokulu suyla dolu, geniş bir hendek duvarları çevreliyordu, bembeyaz tenli bir ceset ya da donuk renkli uzuvlar ara sıra karanlık suyun yüzeyinde beliriyorlardı.

Dev gibi bir kule, kale duvarı ve hendek tarafından korunarak göğe uzanıyordu. Yanında, tavanları ancak surlar hizasına gelen iki küçük bina bulunuyordu. Son olarak da, kapıdaki gözetleme evleri ve ana asma kapı vardı. Burası beklenen bütün misafirlerin girdiği yerdi ve o sırada da kalabalık bir köylü grubu kapıların önüne yığılmış, giriş izni bekliyorlardı. Pejmürde haldeki erkek ve kadınlar göz ucu ile gözetleme evlerinin tavanlarından sallanan bedenlere ve batan güneşin ışığından gizlenen, surların arasından görünen karanlık, insan dışı şekillere bakıyorlardı.

"Vergi vermek için buradalar," diye belirtti Soth'un nereye baktığını gören Azrael. "Eğer gerekirse dük onları bütün gece bekletecek. Her seferde iki düzinenin içeri girmesine izin veriyor ki adamları göz kulak olabilsin."

"O zaman biz de kaleye şimdi, askerler hala ayaktakımı ile meşgulken gireceğiz," diye karşılık verdi Soth. Duvarı, yarısı suyun altında bulunan bir ızgaranın göründüğü duvarı işaret etti. "İşte oradan gireceğiz. Eğer dükün oğlu hakkında söyledikleri doğruysa çocuğun odası yer altında, kurbanlarının çığlıklarının kaledeki diğer kişileri uyandırmayacağı bir yerdedir."

Azrael aklına gelenleri ifade etmek için uygun kelimeleri bulmaya çalışarak kımıldandı. "Şey, kudretli lord, bu pek. . .

ee. . . şey. . . Medraut ile kendi lâboratuvarında karşılaşmak pek de bizim yararımıza bir şey olmayabilir. Lâboratuvarında biriktirdiği, büyük güçleri olan kadim eşyaları olduğunu duydum, bize karşı kullanabileceği şeyler."

"O geçidi açmak için ya Gundar'ın ya da oğlunun kanına ihtiyacımız var," diye sertçe yanıtladı Soth. "Strahd dükün bir vampir olduğunu söyledi. Eğer tabutunu tek başına aramak istemiyorsan. . . "

Sinirden gülen Azrael ağaçların sınırına doğru ilerledi. "Karşıya yüzerek mi geçeceğiz?" diye sordu.

Soth yanıt vermedi. Onun yerine cücenin zincir zırh gömleğinin arkasından tutup ağaçları çevreleyen karanlığa daldı. Bir an sonra, o ve Azrael, ızgaranın ardındaki gölgelerde belirdiler. Cüce paslı mazgala yaslandı. "Hımmm," dedi, "beni uyarabilirdin."

Soğuk su Soth'un dizine ve Azrael'in de neredeyse beline kadar yükseliyordu. Atılmış iksirlerden kalma parlak, yeşil, mavi ve sarı renkli sıvılar suya rengini veriyordu. Parşömen ve biblolardan arta kalan parçalar ise mazgalın geniş, demir çubukları arasından süzülüyordu. Tünelin ilerisinde, iki atık kimyasalın birleştiği yerde alevler oluşuyordu.

İçinde pembe renkli, bir örümceği andıran bir yaratık bulunan bir şişe Azrael'in beline çarptı. Cüce şişeyi eline aldığında şişenin içindeki yaratık kendini cama savurdu, uzun bacakları ve sinsi kuyruğu ile cüceye ulaşmaya çalıştı. Cüce yaratığa hırladı ve şişeyi mazgaldan dışarı iteledi. Cam hendekte suya girip çıktı, sonra mürekkep balığına benzer bir dokunaç çevresine sarıldı ve onu dibe çekti.

"Gel," dedi alçak, su damlatan tavandan sakınmak için biraz eğilmiş olan Soth.

Suyun bittiği yerden yukarıdaki duvarlar parlak sülükler ile kaplanmıştı. Azrael suyun içerisinde dikkatle ilerleyerek ölüm şövalyesini takip etti.

Duvara çarpmasını engelleyen bir ışığın olmasından memnundu ancak üzerine ne sıçradığını görmek istediğinden o kadar da emin değildi.

Azrael için yolculuğun en dayanılmaz yanı kokuydu. Burnunu eliyle tıkamasına rağmen aşırı hassas duyuları ona çevresinden akan sakatat ve artıklardan gelen iğrenç kokuların ne olduğuna dair tam bir liste veriyordu.

"Geçitten geçtikten sonra yapmak istediğimiz tek şey bir hafta boyunca banyo almak olacak," diye homurdandı, "ya da burunlarımızı aldırmak." Sesi tünelde tekrar tekrar yankılanıyordu.

"Eğer sessiz olmazsan," diye yanıtladı Soth, "ameliyatı hemen burada, ben gerçekleştireceğim."

Bir süre sonra tünel, suyu geride bırakarak yukarı meyillendi. İlk başta iğrenç kokulu artıklardan çıktığına memnundu Azrael ancak sonra kuru kısımların da daha iyi olmadığına karar verdi. Bir yerde yolu ölü bir devin göğüs kafesi tıkıyordu ve daha iğrenç şeyler Azrael'in yokuşu tırmanmasını zorlaştırdı. Tabi ki Soth kolaylıkla ilerliyordu.

"Bu yer sizi rahatsız etmiyor mu, kudretli kişi?" diye fısıldadı cüce.

"Yolculuklarım sırasında gördüğüm bazı yerlerden o kadar da farklı değil," diye yanıtladı ölüm şövalyesi. "Ayrıca benim dünyam senin algıladığın parlak renkler ve keskin kokularla dolu değil. O tip şeyleri sadece çok öncelerden hatırlıyorum."

Önlerindeki duvarda bir ışık çemberi belirdi ve sonra yüksek, insanın kanını dondurucu bir kahkaha tüneli çınlattı. Işık, saçılmış iksirler yüzünden kayganlaşmış ve çevresindeki taşlara takılıp kalmış çürümüş et parçaları yüzünden iğrenç kokan küçük bir delikten geliyordu.

İlerisinde cam eşyalar ve metal sarmallar, eski kafatasları ve doğal olmayan yaratıkların doldurulmuş kadavraları ile

dolu çok geniş bir oda vardı. Odanın içinde bir düzine masa ve üzerlerinde gökkuşağı renginde sıvılarla dolu beherler duruyordu. Deri, tahta ya da daha egzotik kumaşlarla ciltlenmiş kitaplar iki duvardaki çürümüş raflara yerleştirilmişti. Büyü yapmakta kullanılan nadir eşyalar dışında, içinde toz ve pudra koleksiyonu bulunan sandıklar da diğer iki duvardaydı. Soth'un gözetlediği delik dışında odada bir kapı, bir giriş yok gibi görünüyordu. Bundan da öte, duvarlarda ne bir meşale, ne bir büyülü ışık küresi ne de herhangi bir ışık kaynağı yoktu. Ancak oda, yine de belirgin, sarı bir ışıkla doluydu. Aydınlatma o kadar eksiksizdi ki köşelerde hiç gölge yoktu, tek bir tüp ya da kitap bile karanlıkta değildi.

Bu düzen dolu kaosun köşesinde, lağım girişine çok yakın yüksek bir taburede bir oğlan oturuyordu. Bu dükün oğlu olmalıydı, Medraut cam ve çelikten oluşan ve bir kapı kadar yüksek ve geniş bir yapıya baktı. Üzerinde birçok delik olan iki kalın kristal tabelanın katları arasında oyuncaklar kadar küçük mobilyalar ve silahlar vardı; deliklerin ne için kullanıldığı hemen belli oldu. Oğlan yakınındaki bir mumla kağıt parçaları tutuşturarak en alttaki üç kata tıkıştırdı.

"Sonsuza kadar saklanamazsınız, küçük solucanlar," dedi Medraut kaba bir sesle. Küçük parmakları ile cama tıklattı. "Hadi çıkın, çıkın. . . Şimdi oyun zamanı."

Duman katları doldurduğunda şekiller hızla hareket etmeye başladı. Soth ilk başta şekillerin ne olduğunu anlamadı, ancak figürler dumandan kaçmak için merdivenlere doğru koşmaya başladığında neler olduğunun farkına vardı. Minik insanlar! Tutsaklar bağırdı, lanetler okudu ve yumruklarını çocuğa doğru salladılar, ancak bu oğlanın sadece gülmesine sebep oldu.

"Bugünkü oyun yılanlar ve merdivenler," dedi yakınındaki bir masadan bir kutu alırken.

"Haderak, geçen sefer sen hayatta kalmıştın, o yüzden

senin kuralları dinlemene gerek yok. Geriye kalanlar çok dikkatle dinlemeliler." Medraut eline bir eldiven geçirdi ve kutudan bir avuç dolusu kıvranan yılanı eline aldı. Taburenin üstüne çıkan Medraut küçük, cam bir kapak açtı ve yılanları teker teker garip, oyuncak evin içine bıraktı. "Aranızdan birini yılan yediği her sefer bir merdiven kaldırırım." Gözlerini kısarak bir figüre baktı ve, "Geri değil ileri gitmek zorundasın, Costigen, seni gidi çürük hilekar!"

Son yılan da güvenli bir şekilde labirente girdiğinde kapağı kapattı ve izlemek için yerine kuruldu. "Eğer yılanlardan birini, cesur, yaşlı Haderak'ın yaptığı gibi öldürmeyi başarırsanız bir merdiven eklerim." Ellerini kucağında birleştirip omuz silkti." Tamam o zaman, haydi bakalım."

Figürler katların birkaçında bulunan raflarda duran minik kılıç ve mızraklara doğru koşuşturdular. Yılanların onlara doğru sürüneceklerini bilen diğerleri hızla uzaklaştılar. Yanan kağıtlardan çıkan duman artık en alt dört katı kaplıyordu. "Kaçabilirsiniz, ama saklanamazsınız!" diye alay etti Medraut, en alt kata girişi bir cam bloğu kaydırıp kapatırken.

Soth arkasına döndü ve Azrael'in zırh gömleğini çıkarmaya çalıştığını gördü. Ölüm şövalyesi cücenin şeklini değiştirmeden zırhını çıkarması gerektiğini biliyordu, aksi takdirde metal örgü onu boğardı. Yine de, Soth kötü planından dolayı yarıyaratığa lanet etti. Metal çınladı. Şansına Medraut sesleri algılayamayacak kadar oyununa dalmıştı.

Ölüm şövalyesi, Azrael'e kendisini izlemesi için işaret etti, son bir defa odaya bir bakış attı ve sonra açıklıktan geçti. Medraut Soth odaya girdiği an taburesinde döndü. On yaşında bir cüsseye sahip olmasına rağmen kimse dükün oğlunu bir çocuk sanmazdı.

Yüzü çiçek hastalığının kabarcıkları ile doluydu ve dişlerinin çoğu çürüktü. Çıplak, korkunç bacakları yaralarla kaplıydı. Hepsinden öte, gözlerinde tehlikeli, bir manyağınkini

andıran bir parıltı vardı.

"Babacığımdan başka bir suikastçı daha," dedi Medraut, yaşlı bir zampara gibi pis pis bakarak.

Yıldırım gibi hızlı ellerle Soth bir büyü oluşturdu, ancak dükün oğlu daha hızlıydı. Büyü sözcükleri ölüm şövalyesinin dudaklarını terk edemeden önce Medraut kendi sihrini çağırdı. Soth'un zihni boşaldı. Küçük beyaz bir anafor Soth'un bilincinin tam ortasında belirdi ve hazırladığı büyüyü çağıracak sözcükleri yuttu. Sonra girdap büyüdü.

"Neden her zaman oyun vaktimi bölmek zorundasınız?" dedi Medraut; suratını astı ve tabureden atladı. Elini cebine attı ve başka bir büyü için ihtiyacı olan malzemeleri çıkardı—bir mıknatıs ve bir tutam toz. "Kollarını küle çevirdikten ve ufalttıktan sonra seni de labirente diğerlerinin yanına koyabilirim. Bundan hoşlanır mısın, Bay Suikastçı?"

Soth girdapla, bütün düşüncelerini kullanarak, içini öfke ve nefretle doldurarak, savaştı. Kitiara'nın, içini gösteren bir elbiseyle ilerleyişinin hatırası gözünün önünde süzüldü ve Soth iradesini anaforu kapatmak için kasıldı.

Zihni meşgul olmasına karşın Medraut'un sözcüklerini duydu—boşluktan, bir sisin içinden. Aynı şekilde lağımlarda yankılanan bir ulumayı da duymuştu Soth.

Bir çığlık atarak, Azrael delikten fırladı. Yarı-porsuk biçimindeydi, dudakları beyaz dişleri üzerinde geriye doğru korkutucu bir sırıtış ortaya çıkararak kaydı. Medraut'a pençeleriyle saldırmaktansa, zincir zırhı ile oğlanın suratına vurdu. Darbe Medraut'un geriye; cam ve çelik labirente doğru sendelemesine sebep oldu. Labirent sallandı ve sonra devrilerek üzeri tamamen ölçüler ve ağırlıklarla dolu bir masaya çarptı. Cam parçalandı ve metal, taş zemine çarparak çınladı.

Medraut sadece kısa bir süre başının çevresine dolanmış zincir örgülü ağır zırhla uğraştı. Bu Soth'un büyüyü yenmesine yetecek süreydi. Ölüm şövalyesinin zihnindeki girdap

karanlık düşüncelerine gerçek bir zarar vermeden kapandı. Oğlan zırhı kenara fırlattığı anda Azrael'in pençeleri sırtını tırmaladı. Darbenin hemen üstüne Soth ilk büyüsünü yaptı. Ani bir bora oğlanın ayaklarını yerden kesti ve tavana doğru uçurdu. Sonra, kocaman bir el gibi çocuğu beher ve cam tüplerin olduğu bir masaya fırlattı. Cam parçaları her yere saçıldı ve yılanlar ile ufalmış insanlar korunmak için hızla kaçıştılar.

Yüzündeki bir düzine küçük kesikten gelen kan akarken oğlan gülümseyerek ayağa kalktı.

"Babacık'ın genelde yolladığı hödüklerden çok daha iyisiniz. Neredeyse eğleniyorum." Açık elinde bir büyülü asa belirdi ve oğlan onunla Azrael'i işaret etti.

Yarı-porsuk yolundan çekilmek için sıçramayı düşündü ancak oğlanın asasından püskürür gibi çıkan yıldırım topu kasları dürtüsünü harekete dönüştüremeden ona çarptı. Parlamayı darbeyi hissetmeden az önce görmüştü ancak bu da çok geç olmuştu. Saldırının gürlemesi kulaklarını sağır ettiğinde üç masayı parçalayarak yere devrilmişti. Kavrulmuş et ve yanan kürk kokusu Azrael'in kendinin alev aldığını anlamasını sağladı.

Oğlan kıkırdadı ve büyülü değnek ile Soth'u işaret etti. Bir anda Medraut ve ölüm şövalyesinin arasında bir adam belirdi. Bir asker üniforması giyiyordu—uzun, deri botlar, siyah pantolon ve sıkı, beyaz ile süslenmiş kırmızı bir ceket. Gümüş bir süvari kılıcı yanında asılıydı ancak Soth silahın sadece gösteriş için olduğunu anında söyleyebilirdi. Adamın elleri kalın ve nasırlıydı—bir kasabın elleri bir silahşorun değil.

"Neden, babacığım," diye sordu Medraut, "suikastçılarının işini bitirmemi izlemek için geldin."

Dük bir zamanlar yakışıklı bir adam olabilirdi, ancak şimdi en az Azrael kadar bir hayvana benziyordu. Koyu renk saçı delicesine karışmıştı. Sakalı, çenesi ve ağzına doğru kıv-

rılmıştı ve çok uzun zamandan beri taranmadığı belliydi.

Kalın kaşları birleşip bir halı gibi kanca burnunun üzerine kadar sürüyorlardı, bu da adamın yüzüne sürekli sinirli bir ifade veriyordu. Köpek dişleri beyaz ve uzundu, kırmızı bir dilin üzerinde dudaklarından ileri fırlamıştı. O da bir vampirdi ancak Strahd Von Zarovich'le aralarındaki fark öğle vakti ile gece yarısı arasındaki fark kadar belirgindi.

"Bu benim suikastçım falan değil," diye bağırdı dük, Soth'a doğru bir hamle yaparak. Vampirin kavramaya çalışan ellerini kenara iten ölüm şövalyesi kendi zırhlı yumruğunu Gundar'ın boğazında kilitledi.

"Barovia efendisi hürmetlerini yolladı," dedi Soth kavrayışını sıkılaştırırken.

Medraut elini salladı ve büyülü değnek kayboldu. "Vay, vaaay. Kontun ajanı." Taburesini yerden kaldıran oğlan çatışmayı izlemek için üzerine tırmandı. "Babacığım, sanıyorum ki bu nazik beyefendi burada senin için bulunuyor."

Bir lanet okuyan Gundar Soth'un ellerinde dönen bir sis şekline dönüştü. Daha sonra bu sis yere doğru alçaldı, kırılmış masa ve oraya buraya saçılmış malzemelerin arasına saklandı. "Al başına belayı," dedi Medraut, ölüm şövalyesi tekrar onunla yüzleşmek için döndüğünde. Ateşten bir top Soth'un elinden hedefine doğru hızla çıktı, ancak mavi ışıktan bir kalkan Medraut'un önünde parladı. Ateştopu büyülü bariyere çarpıp infilak etti ve sıvı alevler geniş bir açı ile oğlanın çevresine sıçradı. Masalardan birkaçı yanmaya başladı ve sarı bir tozla dolu bir kap uğursuz bir şekilde cızırdadı.

Soth eğer büyüleri işe yaramazsa işini kol gücüyle halledebileceğini düşünerek oğlana doğru ilerlemeye başladığında sırtına inen bir darbe ile sendeledi. Ölüm şövalyesi devrilmiş büyü kitapları yığınının arkasında yerde yatan Gundar'ı gördü. Vampir lord dudaklarında kanlı salya, gözlerinde çılgın bir parıltı ile bir kurt gibi çömelmiş duruyordu.

"Ah, Babacığım, beni kurtardın." diye mırıldandı Medraut ve sonra kaba bir gülme krizine girdi.

Oğlanın kahkahaları Soth ve Gundar tekrar bir araya geldiğinde de devam etti. İki ölü adam insanüstü güçlü ellerini kenetlediler. Medraut manzaraya o kadar kapılmıştı ki arkasındaki sessiz ve gizli hareketlenmeyi fark etmedi. Ve yanmış et kokusu burnuna geldiğinde, çok geç olmuştu.

Azrael, vücudunun sol tarafı yanmış ve kabarmakta iken Medraut'un sırtına sıçradı. Oğlan aklına, kendisi ile yarı-cüce, yarı-porsuk arasına mesafe koyabilecek herhangi bir büyü çağırmayı denedi ancak yarıyaratık ona hiç şans tanımadı. Azrael'in pençeleri ile bir arada tutulan ikili yere yuvarlandı. Medraut'un çığlığı kötü bir rüyadan uyanan bir çocuğunkine benziyordu, ancak bu kabusu o kadar kolay geride bırakabilecek değildi.

Azrael'in dişleri coşku içinde Medraut'un boğazını parçaladı ve oğlunun çığlığı akan kanın lıkırtısı içinde boğuldu.

Oğlunun dehşet verici ölümünün görüntüsü Gundar'ın yüzünde bir korku ifadesi belirmesine sebep olmuştu. Ancak gariptir ki korku dolu bakışı bir an sonra yerini dingin bir ifadeye bıraktı. Dük bir kelime etmeden tekrar bir sise dönüştü ve Soth'un kavrayışından kurtuldu.

Ölüm şövalyesi kırpılmayan gözleriyle odayı taradı ancak dük hiçbir yerde görünmüyordu. "Almaya geldiğimiz şeyi aldık, Gundar!" diye bağırdı Soth. "Bırak oğlanı büyük salonuna götürelim ve orada bulunan geçidi açalım. Eğer bizi durdurmaya kalkarsan, Medraut ile aynı kaderi paylaşırsın."

Oda tamamen karanlıkla doldu ve Soth bir saldırı beklentisi içinde hazırlandı. Saldırı gelmedi. Onun yerine, küflü, kitap dolu kitaplıklardan biri yana doğru kayarak meşale ile aydınlatılmış bir merdiveni ortaya çıkardı.

"Evet," dedi Azrael, "bu yeterince açık bir yanıt."

"Çocuğu tek başına taşıyabilir misin?" diye sordu Soth.

Azrael'in cesedi kaldırırken hırıltılı bir şeklinde homurdandığını duymuştu.

"Acele etsek iyi olur, kudretli kişi," diye belirtti Azrael ve ayağının altında çatırdayan cam parçalarının arasından kapıya doğru dikkatli bir adım attı. "Yoksa hiç kanı kalmayacak. Tamamı tuniğime akacak."

Hole ulaştıklarında ölüm şövalyesi yıldırım topunun Azrael üzerindeki etkilerini fark etti. Sol kolu, göğsü ve yüzünün sol tarafındaki kürkünün tümü yanmış, kürkün altındaki derisi kavrulmuş ve çatlamıştı. Porsuk burnu yarılmış, sol gözü kapanmıştı. En ciddi zararı Azrael'in kolu ve omzu almış gibi görünüyordu. Köşeli, kaslı omzu çarpılmış ve burkulmuştu ve kolu sakat, hissiz gibi yanında duruyordu. Tuniği ise kanla kaplıydı ancak bu kan Azrael'den değil Medraut'un yaralarından sızıyordu.

"Birkaç gün içinde daha iyi olurum," dedi Azrael, Lord Soth'un onu incelediğini fark ettiğinde. "Merak etmeyin, kudretli lordum, sizi yavaşlatmam." Bunu kanıtlamak istercesine cesedi sağlam omzunda dengeledi ve ayağını sürüyerek ilerledi. Her adımında bir acı gülümsemesi yarıyaratığın dudaklarında beliriyordu.

Açık bir kapıya gelene kadar kulenin merdivenlerini takip ettiler. Oradan kulenin merkez binasına çıkan dümdüz, geniş bir koridora girdiler. Yıpranmış bayraklar, üzerlerine garip amblemlerin kabartmaları işlenmiş kalkanlar ve kırılmış silahlar—ya mağlup edilmiş rakiplerden alınmış hatıralar ya da eski aile zaferlerinin sembolleri—koridoru dolduruyordu. Hol çift kanatlı bir kapı ile son buldu. Kalenin yapısını resmeden ayrıntılı oymalar kapıların altı adet geniş panelini dolduruyordu.

Kalenin geriye kalanı gibi, şaşaalı merkez salon da insandan yoksundu. Oda, Soth'un Krynn'de gördüğü bazı kadim, geniş mabetlerde olduğu gibi kubbe şeklinde bir tavana sa-

hipti ve uzundu. Yüz tane mumu tutan şamdanlar dört farklı yerde asılıydı. Güneşli bir günde mumların ışığı odanın bir yanını oluşturan vitraylı camlardan gelen ile birleşerek artardı; ancak artan karanlık o an hiçbir çeşit ışığa izin vermiyor ve camlarda her ne varsa onları görülmesi güç bir hale sokuyordu. Pencerelerin karşısına gelen odanın diğer yanında her biri Dük Gundar'ın etkileyici bir duruşunu yakalamış heykeller sıralanıyordu. Bazıları metalden yapılma bazıları ise siyah kehribardandı. Ancak bunların tümü Gundarak'ın efendisini kahraman bir savaşçı olarak gösteriyordu. Azrael cesedi omzuna iyice yerleştirdi ve çevresine rahatsızca bakındı, "Bu bir tuzak olmalı." Soth olumsuzca başını salladı, "Kendi kahramanlıklarını heykeller ile kutlayan liderlerin çoğu aslında korkaktırlar. Dük bizim daha fazla hasar vermeden burayı terk etmemizi istiyor."

Ölüm şövalyesi odanın merkezine yürüdü. Strahd'ın anlattığı öykü doğru yeri bulmasını kolaylaştırmıştı; yıllar geçtikçe kahverengileşmiş, geniş bir kan lekesi Gundar'ın kızının yıllarca kapıyı açık tutmak için sürekli, kanı akar şekilde yattığı noktayı belirtiyordu. Soth o noktada Azrael'den cesedi aldı ve yere bıraktı. Medraut'un kanı bir zamanlar kız kardeşinin kanının aktığı yere damladığında cesedin tam üzerinde, yerden yüksekte karanlık bir çember belirdi. Hiçbir ışık geçidin karanlığını aşamıyor gibiydi ve Soth geçidin içinde hiçbir şey göremiyordu.

"Senin için geldim, Kitiara'm," diye fısıldadı.

Soth tereddüt etmeden karanlık çemberinin içine adım attı. Efendisinin aptalca cesareti karşısında nefesi kesilen Azrael dişlerini gıcırdattı ve onu takip etti.

On beş

Donuk, mavi bir ışık Lord Soth'un çevresinde parladı. Ölüm şövalyesi izlerken kaynaksız ışık yerde ince bir çizgi oluşturdu ve birkaç düzine yarda kadar uzanan bir yol ortaya çıkardı. Yolun çevresinde ölüm şövalyesinin daha önce hiç görmediği kadar derin bir karanlık yatıyordu.

Azrael aniden belirdi. O da mavi bir ışık huzmesi içindeydi. Ölüm şövalyesinin yanına çömeldi ve, "Strahd'ın kalbi gibi karanlık burası," diye mırıldandı. Herhangi gizli bir düşmanı algılamak için havayı kokladı. Bu sadece kavrulmuş burnunun ağrımasına neden oldu.

"Yakın dur," dedi ölüm şövalyesi. Yoldan ilerlemeye başladı; yavaş, dikkatli bir adımın önüne diğerini atarak. Yarıyaratık yaralı omzunu kapatmak için tuniğini yukarı çekti, sonra da yalpalayarak Lord Soth'un arkasından ilerledi. Birkaç adım gittikten sonra özenle işlenmiş demir bir kapı yolun sonunda belirdi.

"Benim bedelimi ödemeden kimse geçemez," diyen bir ses geldi, karanlığın içinden. Sözler onlara uymayanlar için tehlikeyi garanti etmenin ağırlığını içeriyordu.

Soth kapıya doğru bir adım daha attı ve bir figür karanlığın içinden, Soth'un yolunu kapamak için ortaya çıktı. Kapının koruyucusu tamamen gölgelerden oluşmuş gibi görünüyordu ancak silueti çok uzun boylu bir kadına, belki de bir elf bakiresine benziyordu. Kolları ve bacakları ince ve narindi ve belirgin bir zarafet ile hareket ediyordu. Yüzünün ayrıntıları gizli olmasına karşın kapıdan gelen ışık ilerledikçe kadının profilini ortaya çıkardı. Uzun, uçuşan saçlar, çıkık elmacık

kemikli, kıvrık burunlu ve dolgun dudaklı yüzünü çevreliyordu. Kadın başı yukarda belirgin bir aşağılama tavrı ile durdu.

Koruyucunun, karanlıkla sarılmış olmasına rağmen belirgin egzotik bir özelliği vardı. Bir çift kıvrımlı, dallanmış boynuz başından yükseliyordu; boynuzlar bir geyiğine benziyordu ancak daha zarif kıvrımlara sahipti. Bu boynuzların uçları Azrael'in pençeleri kadar keskindi.

"Daha ileri gitme," diye uyardı, Soth'u işaret ederek. Ölüm şövalyesi havaya büyü gizlerinden bir işaret çizdi, ancak büyüyü harekete geçirecek sözü söylediğinde, hiçbir şey olmadı.

"Burası benim diyarım ve senin sihirin burada işe yaramaz," diye açıkladı koruyucu. Yolun ötesindeki karanlığa elini uzattı, sonra geri çekti. Bir an sonra kocaman bir köpek sinsice ışığa çıktı. Koruyucu gibi köpek de gölgelerden oluşmuştu. Soth'un Krynn'deki bazı şövalyelerin kalelerinde gördüğü av köpeklerinin heybetli duruşu ve köşeli kafatası yapısına sahipti. Ancak bunun midesi açlıktan çekilmişti, derisi göğüs kafesini ancak kaplıyordu.

Koruyucu yanındaki gölge tazı ile birlikte Soth ve Azrael'e doğru ilerledi. "Benim yolumdan geçmenin bedeli yüksektir ve herkes bu bedeli ödemek zorundadır."

Bunun üzerine Soth kılıcını çekti ve koruyucuya doğru savurdu. Silah kadının içinden zararsızca geçti; saldırı sadece tazının havlamasına sebep olmuştu. Ölüm şövalyesi gölge kadına doğru bir hamle daha yaptı fakat çelik yine zarar vermemişti.

Azrael birkaç adım geriledi ve çılgınlar gibi gölge diyara girdikleri kapıya bakındı. "Kudretli lordum, belki de geri dönmeliyiz."

"Asla!" diye bağırdı Soth. "Ücretin nedir, koruyucu?"

Koruyucu bir parça eğerek, başıyla selamladı. "Bilge biri-

sisin. İsteseydin bile benim ücretimi vermeden ayrılamazdın. Buranın kuralı budur." Soth'a doğru bir adım daha attı. Tazı dudaklarını gürültülü bir şekilde yaladı. "Benim alanımdan geçmenin bedeli, senin ruhundur."

Bir kahkaha atan ölüm şövalyesi kılıcını kınına soktu. "Ben, ruhumu çok uzun zaman önce kaybettim, koruyucu," dedi. Sonra da miğferinin yerinde durmasını sağlayan kayışları çözdü ve başından çıkarttı. Sarı saçı tutam tutam omuzlarına kadar dökülüyordu. Cildi kurumuş ve kemiklerine doğru iyice çekilmişti. Yüz hatlarına gelince, çok az şey görünebiliyordu; burnunu ve ağzını bir gölge gizliyor, ancak konuştuğunda çatlamış dudaklarının arasından beyaz dişleri ortaya çıkıyordu. Karanlık en fazla gözlerinin etrafındaydı, artık insan olmayan, turuncu bir ışık ile parlayan küreler.

Ölüm şövalyesi miğferini geri taktı ve kayışlarını sıktı. "Ruhumu almak için benim dünyamın tanrılarının olduğu yere gitmelisin, Chemosh'un, Yaşayan Ölülerin Efendisi olduğu yere. Bunu yapsan bile onu bu ödülü paylaşmaya pek istekli bulmayacaksındır."

Başıyla selamladıktan sonra koruyucu dar yolda kenara çekildi. "Geçebilirsin," dedi Soth'a bir eli ile yolu göstererek. Ölüm şövalyesi yoldan aşağı ilerledi. Fakat Azrael onu takip etmeye çalıştığında koruyucu tekrar yolu kapattı. Tazı yeniden havlamaya başladı.

"Gerçekten garip bir yaratıksın," dedi gölge kadın, yaralı yarı-porsuğa, "ancak hala kalbin atıyor. Bedelini ödemelisin."

"Acıtacak mı? Yani. . . ruhumu kaybetmek."

"Bilmiyorum. Kimse bedeli ödeyip de bunu anlatmak üzere hayatta kalmadı," diye açıkladı kadın sabırsızca. Uzun parmaklı eli ile cüceye uzandığında, "Şimdi, konuşmayı kes. Buradan birinin son geçişinden bu yana çok zaman oldu, ben ve köpeğimin varlığımızı sürdürmek için besine ihtiyacımız var."

Ölüm şövalyesi koruyucunun arkasında duruyordu ancak Azrael'e yardım etmek için kılını bile kıpırdatmayacağı çok açıktı. Cüce kendi başınaydı. Gölge kadının parmakları kendine yaklaştığında yarı-porsuk ışıklı yolun yanına, köşesine geçti.

"Yolun her iki tarafında da hiçbir şey yok," diye belirtti koruyucu. Elini uzattı ve tazının geniş başını okşadı. "Eğer ışığı terk edersen, kaybolursun. Ta ki ben tekrar seni çıkarana kadar."

Azrael küfretti ve bir yay gibi kadın ve tazıya doğru atıldı. Aynı Soth'un kılıcı gibi yarı-porsuğun saldırısı da koruyucuya hiç zarar vermemişti. Ancak güçlü kaslara sahip bacakları onu gölge yaratığın kalbine götürmüştü.

Azrael'in bundan sonra fark ettiği ilk şey karanlık tarafından yutulduğu ve görünmeyen bir felakete doğru inanılmaz bir hızla düşüyor olduğuydu. Çığlık attı ancak ağzından hiç ses çıkmadı. Kolları ve bacaklarını savurdu ama yerin acımasız çekim gücü dışında hiçbir hareket hissedemiyordu. Aslında yanık omzunun acısını da artık hissetmiyordu. Belki de, diye farkına vardı şaşkınlık içinde, öldüm.

Omzunda uzun, narin parmakların dokunuşunu hissetti ve düşüş yavaşladı. Sonra bir mavi ışık patlaması sağ gözünü bir iğne gibi deldi; sol gözü yıldırım topu yüzünden halen kördü. Bir çığlık—şaşkınlıkla fark etti ki, kendi çığlığı—kulaklarını doldurdu ve yaralarından kaynaklanan zonklama geri döndü. Görüşü geri geldiğinde, Azrael kendisini yolda sere serpe yatar halde buldu. Koruyucunun tazısı Azrael'in yanı başında dikiliyordu. Köpeğin ağzı açıktı ve karanlık salyalar çenesinden aşağıya süzülüyordu.

Azrael vücuduna baktı. Şaşkınlık içinde, tekrar cüce formuna dönmüş olduğunu fark etti. "N-Neler oldu?" diye korkuyla fısıldadı.

"Yolun yan tarafında olanın şöyle bir tadına baktın," dedi

koruyucu. "Şimdi, daha fazla oyalanma yok. Ruhunu bana ver."

Parmaklarını cücenin göğsüne sapladı. Azrael'e buzdan hançerler hissi verdiler, ancak onlara karşı ne kadar mücadele ettiyse soğukluk içine o kadar çok yayıldı. "Burada olmalı," diye çığlık attı koruyucu. Kolunu dirseğine kadar cücenin göğsüne gömdü. Yanında tazı açlıkla ulumaya başlamıştı.

Sonunda gölge kadın geriye çekildi. "Böylesiyle hiç karşılaşmamıştım," dedi, kederli bir şekilde

"Yaşıyorsun ancak bir ruha sahip değilsin." Gölge tazısı büzüşmüş bağırsaklarını dolduracak başka bir ruhu beklemek için yavaşça karanlığa geri çekildi.

Buz gibi dokunuş yüzünden titreyen ve nefessiz kalan Azrael koruyucuya bakakaldı." B-b-bu-bu-bunu hayal et," diye kekeledi. Hissi geri getirmek için ellerini göğsüne vurdu, sonra durdu. Koruyucunun dokunuşu acı verecek kadar soğuktu fakat geride bıraktığı hissizlik yanıklarına göre tercih edilir bir şeydi.

Azrael sendeleyerek ayağa kalktı ve yoldan ileriye, işlemeli demir kapının olduğu yere baktı, Soth gitmişti. "Ne zaman gitti?" diye inledi, koruyucunun yanından hızla geçerken. Ölüm şövalyesinin kendisini önemsememesi Azrael'i hiç şaşırtmadı. Aslında Soth gibi güçlü varlıklardan bu umursamaz muameleyi bekliyordu. Ancak Azrael bu yolculuğa mücadele etmeden bırakmak için katlanmamıştı. Soth'un kaderinin önemli şeyler yapmak olduğu çok açıktı ve Azrael de bunların bir parçası olmak istiyordu.

Kadın omuz silkti, "Sen yok olduğunda bir kelime dahi etmeden gitti. Belki de öldüğünü düşündü. Ancak senin yokluğun da çok uzun sürmedi, ondan hala geçidin diğer tarafına yakın olabilir."

Cüce kapıya doğru koştu ancak açmadan önce de gölge kadına bir bakış attı, "Nereye açılıyor?" diye sordu.

Koruyucu yolun ötesindeki karanlığın sınırında durdu, narin yapısı düş kırıklığı ile kamburlaştı, boynuzlu başı hüzünle eğildi. "Bilmiyorum," diye fısıldadı, "kimse bana söylemek için hiç geri dönmedi. . . ben de kendim öğrenmek için bu diyarı terk edemem."

Azrael kapıyı sonuna kadar itti. Kapı, eğik menteşeleri gıcırdayarak açıldı ve sıcak bir hava akımı cücenin yanından esip geçti. Daha önce karanlığın yuttuğu hızla cüce kendini terk edilmiş bir ara sokakta, devrilmiş bir yağmur varilinin önünde buldu. Merakla varilin ağzından baktı ve içindeki suda işlemeli kapının silik bir görüntüsünü gördü. Geçidin bu denli iyi gizlenmiş olması onun bu kadar az kişi tarafından bilinmesini açıklıyordu.

Su Azrael'e kendi görüntüsünü de yansıtıyordu ve böylece ilk defa yıldırım topunun üzerindeki etkilerini görebildi. Sol tarafındaki bıyık ve favorisi gitmişti, sol gözü sıkıca kapalıydı ve omzu hala kambur ve burkuktu. Kolu biraz daha iyi gibiydi ancak göğsünün yanındaki ve yüzündeki yanıklar canını çok fazla yakıyordu. Asıl canını sıkan, duyduğu acıdan çok saçları ve sakalının tamamen yanmış oluşuydu. Yarına kadar kendini çok daha iyi hissederdi; duyduğu kadarı ile doğa dışı iyileşme yeteneği likentroplar arasında yaygındı. Ancak bir sebepten dolayı saçının yeniden uzaması uzun zaman alıyordu.

Düşük kaliteli kumaştan tuniğinin acınası durumuna baktığında—yıldırım topundan kaynaklanan yırtıklar ve Medraut'un kanının lekesi tuniği bir paçavraya çevirmişti—giysilerinin de vücudu gibi kendini onarabiliyor olmasını diledi. Lord Soth'u bulur bulmaz bir şeyler çalması gerekecekti.

Cücenin kendini ortasında bulduğu ara sokak iki binanın arasından geçiyordu, bir fırın ve bir kasap dükkanı. Yeni pişirilmiş ekmek ve kısa süre önce kesilmiş koyunların güzel kokusu yarı-porsuğun midesinin guruldamasına neden oldu.

Yemek düşüncesini—elinden geldiği kadar—aklından çıkarttı ve çevresini inceledi.

Sokağı çevreleyen duvarlar yükseldikçe eğilmişlerdi ve üçüncü kat pencereleri neredeyse birbirlerine açılıyordu. Bunun ötesinde binaların çatıları sadece küçücük bir ışık huzmesinin geçişine izin verecek şekilde birleşiyordu. Bir yöne doğru sokağın çıkışı yoktu. Diğer yön, dolu bir pazar yerine açılıyordu. Her bir pencerenin altında, çöp ve tuvalet pisliklerinin oluşturduğu birikintiler, kaldırımsız zeminde duruyor ve iğrenç kokuyordu. Sokak, özetle, birçok büyük şehirdeki bulunan ara sokaklar gibiydi—karanlık ve pis.

"Işığın Tanrıları bizi koruyun!" diyen birisinin bağırtısı geldi pazar yerinden.

Bir kadın çığlığı yankılandı, uzun ve tiz; ardından da korku dolu bağırtılar geldi. Beni buldular, diye karar kıldı Azrael, ancak pazar yerine doğru baktığında karmaşanın başka bir şey yüzünden kaynaklandığını gördü.

Azrael ara sokağın çıkışına kadar hızla ilerledi ve korku içindeki güruha baktı. İki yüz kadar insan meydanı dolduruyordu fakat çoğu pazar yerinden uzaklaşmalarını sağlayacak boş yollara doğru koşuşturuyorlardı. Diğerleri meydanı sınırlayan dükkanlara giriyordu. Kadın ve erkekler desteklerini devirdikçe tenteler yıkıldı. Seyyar tezgahlar ters dönmüş ve yiyecek sepetleri dağılmış ve içlerindekiler meydanın tozlu taşları üzerine saçılmıştı. Tahta oymacıları, fırıncılar ve her türden satıcı pazar yerinin merkezinde duran kadim, kararmış zırhın içindeki figürden kaçıyorlardı.

Azrael'in yüzünden geniş bir gülümseme geçti. Geçidin koruyucusu haklı çıkmıştı: Lord Soth çok uzağa gitmemişti.

Ölüm şövalyesi insanlara rast gele saldırıyordu. Kılıcı bir adamın sırtında kanlı bir yarık açtı, sonra zırhlı eli ile bir başkasının kafatasını ezdi. Bir düzine ya da daha fazla ceset ayağının dibinde yatıyordu.

"Krynn'in insanlarına karşı davranma biçimi bu mu?" diye fısıldadı cüce. Kalabalığa baktı ancak ölüm şövalyesinin bu davranışının sebebini halen anlayamamıştı. Kimse Soth'a meydan okuyormuş gibi görünmüyordu. Cesetlerden bir tanesinin üstünde muhafızların süslü üniforması vardı.

Üniformanın görüntüsü Azrael'in kalbinin teklemesine sebep oldu. Altın düğme ve apoletli mavi ceket; siyah pantolon ve uzun çizmeler, önünde kanatlarını açmış bir kuzgun figürü ve kısa düz tepesi olan bir şapka—askerin giysisi Azrael'e tanıdık gelmişti. Vallaki kasabasının devriyelerinin giydiklerindendi. Ve eğer Vallaki'deyseler. . .

Cüce titredi. Soth'un çılgınlığının nedeni aklında netleşti.

Geçit onları Barovia Dukalığı'na geri getirmişti.

* * * * *

Soth ve Azrael'in Vallaki'den Ravenloft Şatosu'na doğru gittikleri iki gün boyunca Eski Svalich Yolu garip bir şekilde boştu. Ölüm şövalyesinin sakin balıkçı kasabasında gerçekleştirdiği katliamı Strahd'ın duyacağını ikisi de biliyordu. Buna rağmen, Ghakis Dağı'nın yamaçlarına tırmanan dik, inişli çıkışlı ve keskin dönüşleri olan yol pusuya çok uygun olsa da kimse ilerleyişlerini engellemek için karşılarına çıkmadı.

Tabi ki kurtlar belli mesafeden yaptıkları her hareketi takip ettiler ve Azrael onları yakalamaya çalıştığında ormanın derinliklerinde kayboldular. Ölüm şövalyesi hayvanların konta bilgi ilettiklerini bilmesine rağmen umursamıyordu. Cüce, kurtlarla uğraşmayı seçmiş, bazen bir saat kadar zamanını onları takip ederek geçirmişti. Bir avcı olarak yetenekli olmasına karşın kurtlar onun becerilerinin ötesindeydi.

"Strahd bizi tabi ki bekliyor olacak," dedi Azrael, yolda zar zor ilerlerken. "Onun için bir sürprizin var mı, kudretli lord? Yani. . . tabi sormamın bir mahzuru yoksa." Soth bir

yanıt vermeyince cüce omuz silkti ve kurtlardan herhangi bir işaret var mı diye çalılıkları inceledi. Barovia'ya geri döndüklerinden beri ölüm şövalyesi meşum bir şekilde sessizleşmişti. Azrael'in tek yapabildiği şey onu günde sadece dört defa konuşturmayı başarmak olmuştu.

"Eminim ki onun için bir sürpriziniz vardır," dedi cüce, yol arkadaşından çok kendi kendisine. İç çekti ve sonra boynunda soyulan deriyi deli gibi kaşıdı, taze pembe deriyi ortaya çıkararak. Tırnaklarının altından birkaç ince tabaka çıktı.

Yıldırım topunun birkaç izi Azrael'in vücudu ve yüzünde kalmıştı. Kavrulmuş ten dökülmüştü ve omzunu kendi kendine düzeltmişti. Sol gözü biraz kısıktı ancak görüşü tamamen geri gelmiş gibi görünüyordu. Aynı şey koku alma duyusu için de geçerliydi. Sadece tüysüz kalan çenesi ve dudakları saldırının hatırası olarak duruyordu.

Azrael Soth'un pazar yerindeki kurbanlarından birini soymuş, kan lekeli tuniği ve kısa pantalonunu yeni bir pantolon ve gömlek ile değiştirmişti. İkisi de epeyce büyüktü ancak bir adamın çıkınında bulduğu bir jilet ile onları kendi ölçülerine uydurmak için kesti. Kontun arkalarından iskelet ve zombiler göndermesinin büyük olasılık olduğunu düşünerek ölü gözcülerden birinden de bir topuz kaptı. Bunun gibi kaba silahlar iskelet ve zombiler gibi yeniden canlandırılmış yaratıkların kemiklerini toza çevirme konusunda epeyce etkiliydi. Ve şimdi Azrael'in kısa bacakları ile aldığı her adımda topuz güven verici bir şekilde uyluğuna çarpıyordu.

Şatoyu ve Barovia kasabasını gün batımından hemen önce gördüler, Azrael bunu kötüye işaret olarak kabul etti. "Güneş doğana ve Strahd tekrar tabutuna dönmek zorunda kalana kadar burada beklesek iyi olmaz mı?" diye istekli bir şekilde sordu cüce.

"Hayır," diye yanıtladı ölüm şövalyesi. "Üzerimize güneş ya da ay parlasa fark etmez, kaleye ulaşana kadar ilerleyece-

ğiz. Savaşa ne kadar erken başlarsak Strahd'ın kafası Ravenloft Şatosu'nun kapılarını o kadar erken süsler."

Strahd'ın kasabanın etrafında istediği zaman yükseltebildiği zehirli sis çemberi hiçbir yerde görünmüyordu ve kasaba da Soth'un bulunduğu noktadan terkedilmiş gibi görünüyordu; sokaklarda hiçbir şey kıpırdamıyordu ve hala iş yapabilecek kadar gün ışığı olmasına rağmen dükkanlar ile pazar yeri kapalıydı. Ancak tüm bunlar kontun evini korumak için hiçbir şey yapmadığını göstermezdi.

Küçük çaplı bir ordu döküntü halindeki köprünün önünde toparlanıyordu ve Soth köprünün şatoya giden tek yol olduğunu biliyordu. "Strahd kendi evini savunmak için kasabalıları zorlamış," diye belirtti Soth, Azrael ile yoldan aşağı ilerlemeye başladığında.

"*İnsan* askerler mi?" diye burun kıvırdı cüce, "çok zor olmayacak."

Ancak ne zaman ki ölüm şövalyesi ve yarı-porsuk açıklığa ulaştılar, o zaman iki yüz adamdan oluşan ordunun büyük kısmının zombiler, birkaç iskelet ve tenleri savaş yaraları ile dolu ölümlü paralı askerlerden oluştuğunu gördüler. Gargoyllar kalabalığın üstünde kanat çırpıyor, askerleri dikenli çelikten kırbaçlarla dürterek düzene sokuyorlardı. Bu subaylardan biri Soth yaklaştığında safları terk etti.

"Efendim selamlarını sunuyor, Lord Soth," diye bağırdı, ölüm şövalyesine doğru uçarken. Gargoyllar gümüş mavisi kanatları batan güneşin ışığı ile hafif bir kırmızı renk almıştı. Yüzü uzun ve çenesi bir hançer gibi dışarı çıkıktı. Vücudu o kadar yuvarlak hatlara sahipti ki, neredeyse yumuşakmış gibi görünüyordu. Ama Soth bu gibi yaratıkların her zaman taş kadar sert derilere sahip olduğunu biliyordu.

Soth'un önüne yavaşça indi, diz çöktü ve başıyla selamladı, gargoyl. "Efendim dukalığa dönüşünüzü duydu, asil lord, ancak öfkenizin nedenini bilmiyor."

Ölüm şövalyesi elçi ile yüzleşti. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, uşak. Söyleyeceklerim sadece Strahd için."

Ayağa kalkan gargoyl selam verdi, "O zaman şunu bil, Lord Soth: Efendim şatoyu büyü ile mühürledi. Gölgelerde ilerleyerek içeri giremezsin." Yaratık toplanmış orduyu gösterdi ve, "Sadece bu köprüden geçerek giriş hakkı kazanabilirsin ve biz de bunu engellemek için görevlendirildik," dedi.

"O zaman bu askerlerin akıbeti de mühürlendi," diye yanıtladı Soth.

Eğilerek tekrar selam veren gargoyl kanat çırparak ordunun üstünden uçtu. Yaratık köprüyü geçti ve konta ölüm şövalyesinin dediklerini iletmek için şatonun ana bahçesine girdi. Komutanlar son emirlerini bağırdılar ve ordu yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Azrael topuzu eline aldı. Gundar'ın kalesinden ayrılırken zırhını da alabilmiş olmayı isterdi, ancak bu düşünceyi bir kenara itti. Çelik ya da demirden yapılmış silahlar ona çok az zarar verirdi; bu tür silahlardan kaynaklanan yaraları kendilerini çok çabuk iyileştiriyordu ve önemli bir tehlike yaratmıyordu. Sadece büyüyle ya da gümüşün dövülmesi ile yaratılmış silahlar gerçekten tehlikeliydi ve zombiler ile iskeletlerin böyle değerli silahları taşıyormuş gibi bir hali yoktu.

"Yüze bir," dedi cüce ve pis pis sırıttı ölüm şövalyesine doğru. "Olayı ilginç yapmak için yeterli."

Soth döndü ve, "Krynn'de ölümlü bir şövalye iken çok daha vahim durumlarda da galip geldim," diye yanıtladı. "Hem o zaman şu anda sahip olduğum güçlere de sahip değildim."

Ordu oldukça yaklaşmıştı. Zombiler silahsızdı, ancak Soth Barovia'da geçirdiği ilk gecede onlarla karşılaştığında onları mağlup etmek için ne kadar zorlandığını hatırladı. İskeletler ve birkaç insan, ellerinde çeşitli silahlar taşıyorlardı—kılıçlar, baltalar, hatta gürz ve mızraklar. Yine de Soth kendi

kılıcını çekmemişti, en azından henüz.

Elinin hızlı bir hareketi ve sessizce söylenen bir komutla Soth sürüyle yanan taş yarattı. Meteorlar ölüm şövalyesinin yumruğu büyüklüğündeydi ve ön saflara düştüklerinde çarptıkları her şeyde yanan delikler oluşturdular—et, zırh ya da kemikte.

Bir iskelet, kafatası parçalanmış bir halde, dizinin üzerine düştü. Onun arkasından gelen zombiler ağır aksak, iskeletin üzerinden geçerek ilerleyişlerine devam ettiler. Paçavra ile kaplı ölü adamlar alev aldılar. Fakat büyülü alevleri söndürme çabaları ateşin elleri ve kollarına yayılmasından başka bir işe yaramamıştı. Onlar da düştü ancak arkadan gelenler yanan cesetleri itip geçtiler. Bütün bunlar olurken yaşayan ölü askerler hiç ses çıkarmadılar. Ama savaş sessiz olmaktan çok uzaktı. Kılıçlarını paralarını verenlere satan insan askerler ölürken çığlıklar atıyor ve gargoyllar da bağırarak emir vermeyi sürdürüyorlardı.

Askerler sihirli saldırı sonucunda yok olan otuz kişilik grubun yerine geçmek için ayaklarını sürüyerek ilerlediler ve ölüm şövalyesi kılıcını çekti. Silahı ilerleyen alacakaranlıkta kapkara görünüyordu.

Vuruş mesafesine giren ilk asker Azrael'in topuzunun kurbanı oldu. İskelet, omuzu parçalanmış ve göğüs kafesi ikiye ayrılmış bir halde yere yığılırken, cüce zaferini uludu. Hemen sonra iskeletin yanına Soth'un başını vücudundan neredeyse ayırdığı bir insan düştü. Ancak zafer narası gümüş bir parıldama gördüğünde Azrael'in boğazında takılı kaldı. Yanakları yara izleri ile dolu bir paralı asker, cücenin önüne geçmişti. Bir elinde gümüşten yapılma bir uzun kılıç, diğerinde de büyünün aurası ile zayıfça parlayan bir hançer vardı.

* * * * *

"Paladine'a dua ettikten sonra Soth bir görev aldı," diye anlattı Caradoc. "Görevi İstar şehrine gitmek ve kralrahibi tanrılardan Krynn üzerindeki bütün kötülüğü ortadan kaldırmak için güç bahşetmelerini istemesini engellemekti."

Strahd Von Zarovich parmaklarını bir kubbe gibi bir araya getirdi ve, "Devam et," diye keyifle mırıldandı. Bu, hayaletin Soth'un lanetinin öyküsünü vampir lord için üçüncü defa tekrarlayışıydı ve vampir sonunda hikayede işine yarayabilecek bir tema yakalamıştı.

"O gece Dargaard Kalesi'ni kuşatma altında tutan şövalyeler bir çeşit büyünün etkisi altında kaldılar ve bu büyülü uyku Soth'un fark edilmeden sıvışmasını sağladı." Caradoc anlatmayı sürdürdü, "İstar'a doğru günlerce at sürdü ancak İsolde ile yasak ilişkisini ortaya çıkararak Şövalyeler Meclisi'ne söyleyen on üç elf kadını yolunu kesti. İsolde'nin ona karşı sadakatsiz olduğunu, taşıdığı oğlanın kendisinin çocuğu bile olmadığını ve onun, 'sadık,' askerlerinden birinin piçi olduğunu ima ettiler."

Vampir gülümsedi, "Ve Lord Soth karısına hesap sormak için kutsal görevinden geri döndü." Strahd kalktı ve çalışma odasını arşınladı, kışkırtıcı düşünceleri yüzünden belli oluyordu. "Güçlü arzuların adamıymış ha, Caradoc?" diye mırıldandı.

"Bana, eğer kralrahibi durdurmayı başaramazsa ne olacağının açık bir görüntüsünü Paladine'ın kendisine bahşettiğini söyledi," diye açıkladı hayalet. "Bana tanrıların kralrahibi kibiri yüzünden İstar'a bir dağ fırlatarak cezalandıracağını bildiğini söyledi. Görüntüde alevlerin şehri yutmasını hissetmiş, ölenlerin çığlıklarını duymuş."

Strahd odanın köşesindeki yazı masasının önündeki duran bir sandalyeye oturdu. "Buna rağmen karısını sadakatsizlikle suçlamak için Dargaard'a döndü."

Hayalet omzuna yaslı başıyla garip bir şekilde onayladı.

"Ve o gün olduğunda lanet ona inançla hizmet eden herkesi içine aldı. Şövalyeleri zihinsiz iskeletlere dönüştü ve ben. . . " Elini kaldırdı ve şeffaf formuna baktı, "Soth'un arzuları sonunda onu dibe vurdurdu ancak ben onunla birlikte lanetlenmemeliydim."

Vampir lord, hayaletin sözlerini bir süreliğine gözden geçirdi. Bunu yaparken aklına Soth ve Caradoc'un Barovia'ya geldiği gün kör mistiğin yazdığı bir şey aklına geldi: *Avcı ile av, efendi ile uşak; aralarındaki bağı kopartmayı ummayın. Aksine onu onurlandırın.*

Anlaşılması güç uyarı vampire en sonunda anlamlı gelmişti.

Bir tüy kalem ve bir parça parşömen alan Strahd aceleyle bir not karaladı, "Bunu ezberlemeni ve Lord Soth'a iletmeni istiyorum," dedi.

Hayalet korkmuş bir halde bir yalvarış kekelemeye çalıştı ancak kelimeler dudaklarından geçmiyordu. Uşağının gerginliğini gören kont eldivenli elini kaldırdı. "Onun büyülerine karşı şatoyu koruyan bariyeri köprüyü şatodan ayıran gözetleme kulelerine kadar genişleteceğim. Bu kulelerden daha ileriye gitmediğin sürece O'na karşı güvende olacaksın."

Caradoc açıklama yapmaya başlamıştı ki kont kağıdı masaya koydu. "Ölüm şövalyesinin bu sözleri senin ağzından, ay yükselmeden duymasını istiyorum. Güvende olacağına dair söz veriyorum. Bu sözümü tutacağımdan şüphe mi ediyorsun?"

"Tabi ki hayır, efendim. Be-benden istediğiniz her şeyi yaparım," dedi Caradoc başıyla selamlayarak, vampir lord odayı terk ederken.

Strahd'ın Soth'u karşılamak gibi tehlikeli bir görevi verdiği gargoyl koridorda kontu bekliyordu. "Çatışma kötü gidiyor, efendim," diye rapor verdi. "Ölüm şövalyesi ve yarıyaratık yeniden kaldırdığınız askerlerin neredeyse yarısını kat-

lettiler, buna karşın sadece birkaç yara aldılar."

Çalışma odasının kapısını kapatan Strahd başıyla onayladı. "Çatışma kötü gitmiyor, İagus. Aynen beklediğim gibi devam ediyor. Eğer ordu elli kişinin altına düşerse, kasaba yamacındaki mezarlıktan yenilerini kaldırırım. Soth'un köprüyü geçmek için hiç şansı yok."

Strahd holden aşağı ilerlemeye başladı. Omzunun üzerinden, "Kısa bir süre içinde Caradoc Lord Soth'a bir mesaj iletmek için ayrılacak. Onu takip et ve her şeyi bana rapor et." Kulelerden birinin üst katında bulunan bir odaya doğru hızla uzaklaştı.

Oda, hiç penceresi olmayan ve demir ile güçlendirilmiş bir kapısı olan bir hücreydi. Kapı vampirin bir sözcüğü ile açıldı. Kapının iki yanında duran bir çift meşale kont içeri girdiğinde kendiliklerinden canlanarak alev aldılar. Ravenloft Şatosu'nun genelinin aksine odadaki yer ve duvardaki raflarda hiç toz yoktu, taş bloklar arasında hiç çatlak bulunmuyordu. Meşaleler bile yanarken duman çıkarmıyorlardı, alevlerin arkasındaki duvarda hiç is yoktu.

İç içe geçmiş halkalar ve geometrik şekillerin ayrıntıları ile dolu goblenler odanın üç duvarını kaplıyordu. Tavan da girdap gibi çizgiler ve renklerle dolu etkileyici bir fresk ile kaplıydı. Hücrede iki parça mobilya duruyordu: Üç ayaklı bir tabure ve camdan yapılmış temiz, geniş bir masa.

Kont tabureyi goblenlerden birinin önüne yerleştirdi ve oturdu. Bunu yaparken masanın ayaklarından ikisi uzadı ve böylece cam yüzey ona doğru döndü. Gundar onunla böyle bağlantı kurmamdan gerçekten nefret ediyor diye düşündü vampir ve yüzündeki neşe ifadesini vahim bir bakışa zorladı. Gözlerini kapattı ve aklında Gundarak'ın saçı sakalı birbirine karışmış yöneticisinin bir görüntüsünü oluşturdu.

"Benimle şimdi bağlantı kurmaya hala yüzün var ha, seni piç kurusu!" diye bağırdı Gundar. Strahd gözlerini açtı ve

cama baktı. Dük ayakta, kıpkırmızı kıpkırmızı kesmiş suratıyla ve hırlar bir şekilde duruyordu.

Barovia lordu, Gundar'ın karşısında duranın vücutsuz, hayaleti andıran bir kafadan ibaret olduğunu biliyordu. Kafanın arkasında etkileyici şekillerle dolu goblenler yer alıyordu. O şekillere uzun süre bakanlar hipnotize olurlardı.

Gundar bunları ve daha fazlasını bilecek kadar uzun süredir Strahd ile uğraşıyordu.

"Medraut'un ölümünün bedelini ödeyeceksin, Strahd," derken goblenlere değil kontun gözlerine odaklamıştı.

"Oğlunu öldüren yaratıklar benim uşağım değil, seni temin ederim. Yarı-porsuk bir hain ve ölüm şövalyesi, ne sana, ne de bana hizmet etmeyecek kadar çok kudretli." Kont endişeli görünmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. "Aslında şu anda benim kalemi kuşatmış durumdalar. Geçit onları senin salonundan Vallaki kasabasının bir arka sokağına taşıdı. Ölüm şövalyesi bu yüzden beni suçluyor."

Kıvırcık siyah sakalını çekiştiren Gundar gözlerini fal taşı gibi açtı. "Geçit ile ilgili bilgiyi senden öğrendiklerini kabul ediyorsun, yani?"

"Tabi ki," diye yanıtladı kont. "Ancak ben sadece ölüm şövalyesi ile konuştum. Diğeri onun hizmetkarı." Öne eğildi, "Haydi, biraz dürüst olalım, tamam mı Gundar? Ölüm şövalyesi kalende biraz daha karışıklık yaratıp tahribat yapar diye ummuştum. Eğer oğlunu öldürmüşse çok daha iyi, ama sana zarar verebilecek kadar güçlü olmadığını biliyordum—en azından ciddi bir şekilde yaralayamayacağını."

Dük bir dolu ağır lanet mırıldandı ve bunun üzerine Strahd bir elini kaldırdı. "Eğer ölüm şövalyesi önce sana gelmiş olsaydı," diye soğuk bir ifadeyle belirtti, "onu bana karşı çevirecektin. Bu birbirimize gönderdiğimiz habercileri öldürmek ile aynı şey."

"Bu elçileri öldürmekle aynı şey değil," diye böğürdü

dük. "O canavar yarıyaratık zavallı Medraut'un boğazını parçaladı. Biri bunun için bana kan bedeli ödemeli. Tazminat istiyorum."

Strahd güldü, "Asıl o yarıyaratık senden ödeme talep etmeli, Dük. O küçük veletten ödün kopuyordu. Eğer yolunu bilseydin onu yıllar önce kendin öldürürdün."

Gundar yavaşça Strahd'a sırtını döndü ve iki adam arasına sessizlik çöktü. Dük önündeki görüntüyle tekrar yüzleştiğinde ifadesinde endişe, neredeyse korku vardı.

"Ölüm şövalyesi benimle ben tükenene kadar savaştı," dedi ciddiyetle, "burada, kendi kalemde."

"Bu yüzden seninle bağlantı kurdum," diye açıkladı Strahd, "Ölüm şövalyesi—adı, Lord Soth—hem Barovia'ya hem de Gundarak'a tehlike olacağını kanıtladı. Dediğim gibi, biz konuşurken savunmamı yarıp kaleme girebilmek için adamlarımla çatışıyor."

Kont köpek dişlerini göstererek gülümsedi, "İkimizi de ondan kurtarabilirim, ancak yardımına ihtiyacım olacak."

Gundar tekrar duraksadı ve sonra sordu, "Ne yapmamı istiyorsun?"

* * * * *

Soth ve Azrael sırt sırta dövüşüyorlardı. Çevrelerinde yığılmış ceset ve kemikler saldırıyı yavaşlatıyordu ve bu korkunç barikat Soth'un kılıcının neredeyse her vuruşu, Azrael'in topuzunun her savruluşu ile daha da büyüyordu. Her ikisi de darbe almıştı, ancak ölüm şövalyesinin zırhı onu en güçlü vuruşlar dışında korumuş ve cücenin inanılmaz yeniden yapılanma gücü onun çoğu yaradan bir anda kurtulmasını sağlamıştı. Sadece yüzü yaralı bir paralı asker yarıyaratığa karşı zaman zaman başarılı darbeler gerçekleştirebildi, gümüş kılıcı ve efsunlu hançeri Azrael'in omuz ve bacağında derin-

lere kadar girdi. Cüce, insan savaşçıya karşılık vermeyi başaramadı çünkü ne zaman Azrael bir zombi ya da iskeletle çatışmaya girse insan asker o zaman saldırdı, sonra da geri çekildi.

Aynen Soth'un beklediği gibi, zombiler en zorlu rakipler oldular. Uzuvları eklemlerinden koparıldıktan sonra bile savaşmaya devam ediyorlardı. Azrael artık bir elinde yanan bir meşale tutuyor ve eline ne zaman fırsat geçse yaratıkları ateşe veriyordu. Yavaş hareket eden yaşayan ölüleri durdurmanın en iyi yolu bu gibi görünmüştü, çünkü paçavra halindeki giysileri ve tamamen kurumuş etleri çok çabuk alev alıyordu.

Azrael tam bir başka zombiyi ateşe vermişti ki başlarının üzerinde kanat çırpan yarım düzine gargoyl geri çekilme emrini bağırdılar: "Köprüye, geri!"

Soth askerlerin bir bedel ödemeden dağılmalarına izin vermedi. İki paralı askeri biçti ve bir iskeletin çene kemiğini kılıcının kabzasıyla parçaladı. Strahd'ın ordusundan kalanlar geriye çekildiğinde, Soth yeni ve daha güçlü bir düşman bekleyerek savaş alanını inceledi.

"Selamlar, Lord Soth," diyen bir ses geldi döküntü köprünün iki yanındaki, eğik halde duran gözetleme kulelerinin birinden. "Efendimin bir mesajını taşıyorum, Kont Strahd Von Zarovich'in."

Tanıdık ses Soth'u gerdi ve gözetleme kulesinin tepesinde duran Caradoc'u görünce kılıcı elinden kaydı. Hayaletin başı hala garip bir şekilde yana yatık duruyordu ve Caradoc kendinden emin olmayan bir şekilde, bedeninin yarısı surların arkasına saklı olarak ortaya çıktı. "Kont mesajı kendisi iletemediği için üzüntüsünü dile getiriyor ve benden sana, seninle pazarlık etmek için ay en tepeye ulaştığında geleceğini bildirmemi istedi."

"Caradoc," diye fısıldadı ölüm şövalyesi, gözlerine inanamayarak. "Seni hain korkak!" İleriye doğru bir adım attı ve

hayaleti işaret etti. Elinden bir ışık topu parlayarak çıktı ve hayalete doğru hızla ilerledi, ancak kuleye ulaşmadan önce görünmez bir duvara çarptı, büyüye karşı Strahd'ın kalenin çevresinde kaldırdığı güçlü bir kalkan ışık huzmesini kırmızı ve altın rengi baş döndüren ışınlar halinde saçılmasına neden oldu.

Caradoc'un tekrar konuşabilmesi biraz zaman aldı. Strahd sözünü tutmuştu; ölüm şövalyesi ona erişemezdi. "Efendimin sana mesajı şu: Barovia'yı terk edememiş olmandan dolayı üzüntü duyuyorum ancak Vallaki'deki insanlarıma ve kaleme yaptığın saldırı affedilemez. Eğer düşmanca tavırlarını hemen kesersen, sana merhamet gösterebilirim."

Azrael araziyi dolduran cesetlerden birini tekmeledi, "Merhamet mi? Kalesinin içine bir ödlek gibi sığınan kişi bize merhamet mi teklif ediyor."

"Efendimin sana mesajı farklı, cüce," diye yanıtladı Caradoc. "Sana ölümünün kaçınılmaz olduğunu söylememi istedi."

Yumrukları önünde sıkılı halde, Soth birkaç hızlı adım attı. Ordu onu geçirmemek için saflarını sıklaştırıp hazırlık yaptıysa da ölüm şövalyesi en ön sıraya ulaşmadan önce durdu. "Benden sonsuza kadar saklanamazsın, Caradoc," diye bağırdı. İçindeki öfke, yaşamını çalan alevler kadar sıcaktı.

Hayalet surlardan eğilerek konuşmayı sürdürdü: "Strahd'ı asla mağlup edemeyeceksin." Güldü ve kırık boynunu gösterdi. "Bu bana karşı yapabileceğinin en iyisi ve ben onun en güçsüz uşaklarından biriyim."

Caradoc kendini ölüm şövalyesi ile dalga geçmenin neşesine o kadar kaptırmıştı ki Soth'un başının önünde, havadaki zayıf ışık parlamasını fark etmedi.

"Senden Kitiara'yı çaldım," diye bağırdı hayalet, "ve sen Strahd'ı alt edebilmeyi umuyorsun ha? Madalyon Dargaard Kalesi'nin kulesinde duran iskeletimde saklı. Kemiklerimi

dağıttığında onun üzerine basıp geçtin. Hala orda, ama ona asla ulaşamayacaksın. Kitiara'yı kaybettin, sonsuza kadar!"

Soth'un başının üzerinde çevresine soğuk, parlak kırmızı bir ışık yayan dev bir yumruk belirdi. Ölüm şövalyesi zırhlı elini başının üzerine kaldırdı ve oluşturduğu ışık yayan yumruk daha da yükseldi. Gözetleme kulesinin tepesi ile aynı hizaya geldiğinde, Soth önündeki havayı yumrukladı ve dev yumruk da aynı hareketi taklit ederek görünmez kalkana çarptı.

"*Benden. . . asla. . . kaçamayacaksın*!" diye bağırdı ölüm şövalyesi. Yumruk her kelime ile birlikte bariyeri, bulutsuz ve karanlık gökyüzünü dolduran yıldırımlar saçarak dövdü. Mavi ışık huzmeleri duvardaki çatlaklar gibi havaya saçıldı ve gözetleme kulesi temelinden sarsıldı.

Caradoc'un daha fazla teşviğe ihtiyacı yoktu. Kaleye geri kaçtı, Soth'un bağırışları ve büyülü fırtınanın sürekli gürültüsü kulaklarını dolduruyordu. Kalenin girişinde Strahd'ın durduğunu görünce içi bir rahatlama ile doldu.

"Onu sinirlendirmişe benziyorsun," dedi kont yavaşça. "Bu epeyce şanssız bir durum."

Caradoc'un rahatlama hissi Strahd'ın kendini tartan gözlerindeki soğuk parıltıyı görünce korkuya dönüştü. "Efendim, ben—"

Strahd daha ağzından çıkmadan hayaletin yalvarışını keserek başını olumsuz anlamda salladı. "Korkarım artık Ravenloft Şatosu'nda hoş karşılanmıyorsun, Caradoc. "Hemen burayı terk etmeni istiyorum."

On altı

Soth'un Ravenloft Şatosu'nu koruyan bariyere karşı kontrol ettiği yumruk son bir defa daha çarptı, sonra yok oldu. Görünmez duvar ölüm şövalyesinin öfke dolu saldırısına dayanmıştı, ancak çok defa çatlamış, her darbeden sonra ortaya çıkan mavi çizgiler kendini tamir etmiş, hiç biri bir kırığa dönüşmemişti. Bir fırtınanın seslerini andıran son ses de kalenin dış duvarında ve ana kapının önündeki alanda yankılandı, ardından da açıklığa sessizlik çöktü.

Strahd'ın ordusu köprünün önünde düzenli bir şekilde bekledi. Zombiler, iskeletler ve insan, paralı askerler. Soth ve Azrael'e karşı ilk başta yüze bir üstündüler ancak sayıları ilk saldırı ile yarıya düşmüştü. Paralı askerlerden bir kaçı karşı karşıya oldukları tehlikeyi algılayacak kadar akıllıydılar. Bunlar hangi karanlık tanrıya tapıyorlarsa ona Strahd'ın tekrar saldırı emri vermemesi için dua ediyorlardı. Onlar savaş alanına saçılmış paramparça cesetler ile aynı kaderi paylaşmak istemiyorlardı.

Bir melodiyi detone ıslığıyla çalan Azrael savaşın yatışmasını değerlendirerek savaş meydanını dolaştı, zombilerin kalıntılarını ateşe verdi ve hareket etmeye çalışan her şeyi ezdi. Ne zaman ölü bir paralı askere denk gelse hemen ölü adamın ceplerine saldırdı ve ne bulursa, sikke ya da teneke para, aldı. Turunu tamamlayan cüce Soth'un yanına ilerledi.

Ölüm şövalyesi Caradoc'un durduğu gözetleme kulesine bakıyor, bir yandan da küfrediyordu. "Benden kaçamayacak," diye tekrarladı Soth, bir fısıltıyı andıran sesiyle. "İhanetinin cezasız kalmasına izin veremem."

Strahd'ın savunması o ana kadar iyi dayanmıştı. Azrael tam Lord Soth'a hayaleti nasıl ele geçirmeyi planladığını soracaktı ki, düşman saflarında olan bir hareketlenme yaratığın sessiz kalmasına neden oldu.

Güruhu komuta eden gargoyllar aniden havalandılar ve kırbaçlarını şaklatmaya başladılar. Vahşi bir komutla, ölü adamlar ve kılıçlarını parayla satanlar doğrudan köprüye doğru giden, geniş bir yol açacak şekilde iki gruba bölündüler. Soth onlara doğru tek bir adım attı, sonra da durdu.

Bir sis bulutu köprünün üzerinde girdap oluşturuyordu. Soth izlerken bulut köprünün ortasında durdu, bir adamın şeklini aldı ve maddeleşerek Barovia'nın vampir lordu, Strahd Von Zarovich'e dönüştü.

"Caradoc nerede?" diye bağırdı ölüm şövalyesi.

Strahd'ın elleri arkasında kavuşuk duruyordu. Kolları buruşuk, beyaz bir gömlek giyiyordu, düğmeleri göğsüne kadar ilikli değildi. Siyah pantolonu biraz kırışmıştı ve uzun çizmeleri cilasızdı. Soth kontun halinin dikkatlice tasarlanmış bir görünüm olduğunu ve kalesine yapılan saldırıya karşı hazırlıksız yakalanmış etkisi vermek istediğini anlamıştı.

Soluna ve sağına bakan Strahd, kalan askerlerini inceledi. Zombiler ve iskeletler boş boş konta bakıyordu; insanlar 'lütfen, hayır,' bakışları attılar. "Kaleye dönebilirsiniz," dedi Strahd.

Askerler yavaş yavaş köprüye ilerlerken Soth yıldırım gibi fırladı. "Açıklaman gereken çok şey var, Strahd," diye gürledi ölüm şövalyesi.

Strahd kibirle başını kaldırdı, "Açıklamam gereken hiçbir şey yok," diye yanıtladı, ruhsuz bir şekilde. "Sana geçit hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Eğer seni Krynn'e geri götürmediyse suçlanacak kişi ben değilim."

"Peki Caradoc?" diye sordu Soth. Vampir, Soth'a o kadar yakındı ki şövalyenin kılıcından ve zırhından yayılan kanın

keskin kokusunu alabiliyordu.

"Şatoya girmeye çalışırken yok olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun? O benim uşağım. Hemen bana geri teslim edilmesini istiyorum."

"Hayalet eskiden senin uşağındı, Lord Soth," diye düzeltti vampir, "sığınmak için bana geldi. Barovia'da hiç kilise olmadığına göre, öyle zavallıları kanatlarımın altına almanın benim görevim olduğunu hissetmiş olmalı. Caradoc bana bağlılık yemini etti ve ben de onu artık kendi hizmetkarlarımdan biri sayıyorum."

"O zaman ben de onu bulana kadar senin hizmetkarlarını paramparça ederim," dedi Soth, kontun yanından geçerek. Strahd, ölüm şövalyesi kaleye yöneldiğinde onu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Eliyle kaleyi gösteren kont, "Caradoc'u orada bulamayacaksın, Soth," dedi. "Güç gösterinle onu o kadar korkuttun ki, kaçtı."

Strahd aniden Azrael'e döndü. Cüce, kontun sadece birkaç adım gerisindeydi ve topuzu elinde sıkıca kavramıştı. Cüce bir kelime bile edemeden kendini paralize olmuş buldu. "Seni hareketsiz bırakmak yerine o sefil yaşamını elinden alabilecek en az bir düzine büyüm var."

Yüz ifadesi bir hırlamada kalmış olsa da Azrael'in gözleri korku ve şaşkınlığını açıkça gösteriyordu.

Kont, ince dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılmış halde tekrar Soth'a döndü. "Sana hizmet edenlerin yaptığı hatalar için seni sorumlu tutmayacağım. Beni kıskanma çünkü eşitlenmesi gereken bir hizmetkar sorunumuz vardı."

Ölüm şövalyesi dönüp Strahd'a baktı. Vampir paralize olmuş cücenin tepesinde duruyordu ve tek parmağıyla Azrael'in çatışma sırasında aldığı yaraların üzerinden geçiyordu.

"Bir defasında," diyerek söze başladı Strahd, "bir asker-

ken, çiğ et yemek zorunda kalmıştım. Bilirsin, bulabildiğimiz tek yemek oydu ve ateş yakamazdık çünkü düşman kampımızı fark edebilirdi." Parmağından Azrael'in kanını yaladı ve dişlerini gıcırdattı. "Bunu bu kadar severek yaşamayı sürdüreceğimi hiç düşünmezdim."

Soth tekrar Strahd'a doğru yürüdü. "Nerede o?" diye sordu. Vampir, Azrael'in yaralarını dürtmeye devam edince ölüm şövalyesi onun omzunu kavradı, "Caradoc nereye gitti?"

Strahd gözlerini siyah çizgiler halini alana kadar kıstı ve dudaklarını yaladı, "Eğer Magda halen seninle birlikte olsaydı bir takas talep edebilirdim—kadının hayatına karşılık hayaletinki. Ancak cüce o kadar değerli değil." Vampir omzunu Soth'un kavrayışından kurtardı ve Azrael'i işaret etti. "Kahyanı bulmak için ona ihtiyacın olacak."

Kont Soth'tan birkaç adım uzaklaştı, sonra da gömleğinin kırışıklıklarını düzeltti. "Caradoc kaleden kaçtı ve Gundarak'a giden geçide doğru gidiyor. Belki de sana karşı Gundar'ın yardımını almayı umuyor, ancak sevgili dük yeterince korkuyor ve senin aradığın birine asla yataklık yapacağını sanmıyorum."

"O zaman Sisli Sınır'ı bulmaya niyetli," diyerek vampirin cümlesini tamamladı Soth. "Sislerin onu benden uzak bir yere atacağını umuyor. Ve eğer onu takip edersem. . ."

Strahd başıyla onayladı. "Gundarak'a gitmek için ayrılmadan önce sana açıkladığım gibi, Lord Soth, karanlığın herhangi bir yaratığı Sisli Sınır'a girerse büyük risk alır. Eğer yeterince güçlüyse çevresinde yeni bir dukalık oluşur ve onu da orada sonsuza kadar hapseder."

Soth tereddüt etmedi. "Azrael'i serbest bırak," dedi. "Yola çıkmalıyız."

Kont ölüm şövalyesinin istediği gibi yaptı, cüce büyünün etkisinden kurtulduğu anda Soth'un yanına kaçtı. "Kudretli

lordum, söylenenleri duyabiliyordum. Bu bir tuzak. Strahd sizin Sisli Sınır'da hapis kalmanızı umuyor."

"Tabi ki," diye yanıtladı Soth, "Caradoc Sisli Sınır'ı ya da geçidi başka nerden duymuş olabilir ki?" Konta döndü, "Gundar ile yolumuzu Hunadora Kalesi'nden sınıra kadar temiz tutacağına dair bir anlaşma yaptığını farz ediyorum?"

Strahd dudaklarında bir gülümseme ile Soth'u selamladı, "Aynen öyle, Lord Soth. Kavrayışınız gerçekten çok çabuk."

Azrael öylece kaldı. Beklenenin aksine, ölüm şövalyesi ve vampir arasında kanlı bir çarpışma olmamış, bunun yerine ikisi insanın kanını donduran bir kibarlık içinde konuşmaya başlamışlardı.

"Vallaki'deki geçide gidin," dedi kont, cüceye. "Hayaletin izini orada bulacaksınız. Onun izini sürebileceğine eminim."

Soth başka bir şey söylemeden döndü ve balıkçı kasabasından gelirken kullandığı dolambaçlı yolda ilerlemeye başladı. Azrael de arkasından. Cüce dönemeci geçip şatonun görüntüsünü ağaçlar kapatmadan önce omzunun üzerinden son bir bakış attı. Kont, ay ışığıyla aydınlanmış elleri göğsünde, duruyordu.

"Endişelenme Azrael," dedi soğuk bir şekilde Soth, gecenin içinde aceleyle ilerlerlerken. "Şimdi önce ve sadece hayaletle ilgileneceğiz, eğer çok ertelersek bizden kurtulmayı başarabilir. Strahd'ın kaçmasına imkan yok; sonsuza kadar Barovia'da kapana kısılmış ve eğer bin yılımı alsa bile ona ödeteceğim."

Ravenloft Şatosu'nun önündeki açıklıkta, Strahd'ın düşünceleri de ölüm şövalyesininkilerin aynasıydı: Caradoc'un Soth'un öfkesini başka bir yöne çektiğini biliyordu, ancak bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Önünde sonunda ölüm şövalyesi intikam almak için dönecekti.

Şatoya giden köprüyü geçerken, Strahd memnuniyetle felaketinin öyküsünden ölü şövalye ile ilgili çok fazla şey ortaya

çıkardığını fark etti.

Günahkar şövalye çok büyük arzuların adamıydı ve bağlılığa olağanüstü önem veriyordu. Tanrılardan gelen bir görevi karısının kendisine bağlı olmadığı şüphesiyle yarıda bırakmıştı; kendisine sadık kalmayan bir uşağını yok etmek için cehennemsi dünyadan çıkmayı neden denemesindi ki.

Evet, diye karar verdi Strahd, Ravenloft Şatosu'nun döküntü koridorlarından geçerken. bir adamın şekli değişebilir ancak kalbi sonsuza kadar aynı kalır—göğsünde atmaya devam etse de, etmese de.

* * * * *

Güneş ufukta asılı duruyordu, kararan gökyüzüne karşı dev, kırmızı bir disk. Bu Caradoc'un Hunadora Kalesi'nden güneydoğuya, Sisli Sınır'a yolunu bulmasını sağlayan yön belirticiydi.

Strahd ona Lord Soth'tan tek kaçma şansını Sisli Sınır'ın sağladığını söylemişti. Hayalet, konta güvenmiyordu ancak bu koşullarda başka şansı yoktu. Eğer Strahd yalan söylüyorsa ölümü kesindi. Eğer söylemiyorsa belki de kıl payı ile şövalyenin olağanüstü öfkesinden kurtulabilirdi.

Caradoc'un Soth ve Azrael'in hemen arkasında olduğunu bilmek için dönüp bakmasına gerek yoktu. Gundar'ın kalesindeki geçitten geçmişti, sonra da Hunadora'nın dışındaki çadır köyden ancak ölüm şövalyesi izini sürmeye devam ediyordu. Günlerce—kaç gün olduğunun hesabını artık şaşırmıştı—miller boyunca süren dağ ormanının derinliklerine dalmıştı. Ne kadar hızlı giderse gitsin, ölüm şövalyesi ve yarıyaratık peşinden gelmeyi sürdürmüştü. Ve son birkaç saat içinde birkaç defa onu yakalayacak kadar yaklaşmışlardı.

Hayaletin solunda bir şey hırladı, Caradoc öğlenden beri paralelinde ilerlediği vadiye bir göz attı. Yarıktaki mağara-

larda bazı şeyler kıpırdıyordu, onu dört çift küçük, parlak gözle izleyen şeyler.

"Eğer bir parça katı yemek isterseniz," diye bağırdı vadiye doğru, "beni takip eden bir cüce ve ölü bir adam var."

Yaratığın gözü kırpıldı ve birçok ininden birinin içinde gözden kayboldu. Denemeye değerdi, dedi hayalet kendi kendine.

"Acımasız bir umutsuzluk içindesin," dedi derin, boşluktan gelen bir ses. Hayalet topuğunun üzerinde dönerek yüz yarda kadar gerideki bir kayanın gölgesinden beliren Soth'u gördü. Hiç kırpılmayan turuncu gözleri ilerleyen alacakaranlıkta uğursuz bir şekilde parıldadı. "Hemen dur ve ben de seni hızlı bir şekilde öldüreyim."

Ölüm şövalyesi tekrar kayanın gölgesine girdi ve yok oldu, ancak Caradoc nereden çıkacağını görmek için beklemedi. Yavaşça toprağın içine girdi, sıkı toprağın içine rahatça kayarak. Son birkaç saat içinde ölüm şövalyesini bu yolla birçok kez atlatmıştı. Ancak bu, sadece acil bir kaçış olarak işe yarıyordu. Caradoc toprağın altında hiçbir şey göremiyordu, bu yüzden yer altına saklandığı her seferinde yolunu kaybediyordu.

Bir süre sonra hayalet yüzeye çıktı. Dikkatle başını çıkardı ve devrilmiş bir ağacın içinden bölgeyi inceledi. Ölüm şövalyesi lanetler okuyor ve kılıcı ile yeri deşiyor, toprağın içine kaybolduğu noktada Caradoc'u arıyordu. Hayalet rahatlayarak gülümsedi; takipçisini bir kez daha atlatmıştı, en azından bir süreliğine.

"İşte ordasın, seni korkak!" dedi bir ses ve bir topuz zarar vermeden hayaletin başının içinden geçti. Caradoc yukarı baktı ve Azrael'i tekrar vurmaya hazır, tepesinde dikilir buldu.

Dünyevi silahlarla yapılan saldırıların Caradoc'un bedensiz halinin üzerinde hiçbir etkisi yoktu, fakat Caradoc ölümlü

bir yaratığa zarar verebileceğini biliyordu, Azrael gibi doğa dışı olanlara bile. Cüce, Lord Soth'u uyaramadan hayalet yerden fırladı.

Dünya dışı elleri ile cücenin yüzünü tırmalayarak hızla Azrael'in içinden geçti. Acı o kadar büyüktü ki Azrael nefessiz ve bağıramayacak bir halde dizlerinin üzerine kapaklandı. Hayaletin dokunuşu cücenin üzerinde mezarın buz gibi soğukluğunu bırakmıştı. Yüzü ve kafatası, sanki on tane dikenli hançerle deşilmiş gibi zonkluyordu ve yeni uzayan sakal ve bıyıkları yeni yağmış kar kadar beyazlamıştı.

Cücenin ızdırabı Caradoc'a ihtiyacı olduğu zamanı kazandırdı. Yarı-yaratığın iz sürme yetisi olmadan ölüm şövalyesi hayaleti bu kadar hızlı takip edemezdi. Bunun ötesinde, bulutlar toplanmaya başlıyordu. Hayaletin şansı varsa ayı örterlerdi. Kürenin ışığı olmazsa Soth'un yolculuk için kullanabileceği gölgeler de olmayacaktı ve ölüm şövalyesi yürüme hızına yavaşlamak zorunda kalacaktı.

Güneş battı ve alacakaranlığın donuk renklerinin yerini gecenin kadife karanlığı aldı. Vadideki mağaralardan biri yüz kadar yarasa püskürttü. Küçük kemirgenler çığlıklar atarak havada dağıldılar ve yiyeceklerini aramaya başladılar. Caradoc başının üzerinde bulut kaplı gökyüzünde hızla uçan yaratıkların özgürlüğüne imrendi.

Ona yolu gösterecek güneş ya da ay olmadan hayalet kendi hızının da kesildiğini fark etti. Bulutların arasından takımyıldızları görebilse de Gundarak'ın yıldızlarına onlardan yön bulacak kadar aşikar değildi. Korku mantığını yitirmesine ve düşüncelerinin vahşi hayallerle dolmasına sebep oldu. Her ağaç Soth ya da Azrael'in çıkabileceği olası bir saklanma yeri gibi görünüyordu. Karanlıktaki her ses—gece avlanan bir kedinin hırlaması, soğuk havada birbirine sürtünen yaprakların hışırtısı, vadinin dibinde akan nehrin şırıltısı—Caradoc'u ölüm şövalyesinin ellerinde onu bekleyen felaketinin uyarısı

gibiydi.

Ve bu, bütün gece boyunca sürdü. Caradoc vadiyi soluna alarak hızla ilerledi. İlk başta yarığın dibine yakın gidiyordu, ancak yamaçtan çıkan çarpık bir dal yığını onu yakalamaya çalışan bir ele o kadar benziyordu ki ormanın daha derinlerinden ilerlemeyi tercih etti. Belki de bu dal bir uyarıydı, dedi kendi kendine, sonunda çevresindeki yer şekillerinin bile Soth'un pusuya yatabileceği yerleri belirttiğine ikna olarak.

Ay ışığını gizleyen bulutlar gibi Caradoc'un korkusu da algılarını yutuyor; aklını karıştırıyordu. Gece boyunca o kadar çok şey dehşete düşmesine sebep oldu ki aklı kendi kendine oyun oynamaya, avlanan hayvanların çıkardığı ani sesleri ya da rüzgarın ağaçlarda oluşturduğu uğultuları algılamamaya başladı. Yok edildikten sonra yaşayan ölüleri bekleyen hiçlik, korkuyla beraber aklında büyüdü. Çevresindeki ormanın bütün görüntü ve kokuları bu kıyamet görüntüsü karşısında solup gitti.

Caradoc ilk donuk mavi ve altın rengi ışıkların, şafağın habercilerinin, doğu ufkunda ne zaman belirdiğinin farkına varmadı. Ayağına dolanmaya başlayan zeminde beliren sisin de farkına varmadı çünkü körlemesine, çam dalları arasından koşuyordu. Sisi görmüş olsaydı da sonunda Sisli Sınır'ın yakınına geldiğini fark etmeyecekti. Güneş gökyüzünde ilerlediğinde ve gölgeler ağaçların çevresine düşmeye başladığında, Caradoc sadece bir tek şey biliyordu: Koşmaya devam etmeliydi, çünkü ölüm şövalyesi hemen arkasındaydı.

Hatalıydı.

Hayaletin önündeki yıpranmış bir çamın gölgesinden zırh eldivenli bir el belirdi. Buz gibi eller Caradoc'un boğazına uzandı ancak sadece saçından yakalayabildi. "Sonunda seni yakaladım," diye gürledi Soth.

Ölüm şövalyesi gölgelerden tamamen çıktı ve Caradoc'u saçından kaldırdı. Acı ve şaşkınlık hayaleti hissizliğinden bir

anda çekip aldı, ancak yapabileceği çok az şey vardı. Soth elinin tersi ile sert bir tokat indirdi, sonra iki tane daha. "Seninle işim bitmeden önce güneş bir daha batmış olacak," dedi ölüm şövalyesi.

"Kudretli lordum!" diye bağırdı Azrael, ağaçların arasından hızla geçerken. "Sisler yükseliyor!"

Cüce haklıydı. Yeni günün artan ışıklarında beyaz pus dev yılanlar gibi ağaç kütüklerine sarılıyordu. Daha küçük kollar ise Soth'un bacaklarına dolanmış, neredeyse dizlerine kadar gelmişti. Sis gölgeleri kapladı ve gün ışığını kesti.

"Hızla," dedi Azrael. "Öldür onu! Buradan hala kaçabiliriz!" Cücenin sesinde panik vardı ve bu sadece Sisli Sınır'ın yarattığı tehlikeden değildi. Kendini hayaletin yerinde görebiliyordu.

Caradoc Soth'un kavrayışına karşı direndi ancak ölüm şövalyesi diğer eliyle de mengene gibi hayaletin boğazına yapıştı. Kavrayışını sıktıkça turuncu gözleri parladı.

"Kitiara'ya. . . asla. . . sahip. . . olamayacaksın," diye inlemeyi başardı hayalet, acı içinde.

Soth bir kahkaha attı, "Bana neyi yapamayacağımı söyleyecek bir durumda değilsin, hain."

Lanetlenmiş hayalet daha iyi bir sonu düşünmedi, düşünemezdi de. Ancak ikinci kez ölmeden henüz önce Caradoc'un gördüğü şey, Lord Soth'un etrafında yükselen sis oldu. Hayalet, intikamın ölüm şövalyesinin her şeyine mal olduğunu biliyordu. Bu yeterliydi.

Caradoc bir kez daha ölürken, sisler ölüm şövalyesini içine aldı; hayaletin vücudu Soth'un parmakları arasından ince kum gibi kayıp gitti. Dargaard Kalesi'nde olduğu gibi sis Soth'un dünyasını doldurdu, onu kör ve sağır etti. Güneş, Azrael, ağaç yığınları—hepsi yok oldu, sanki hiç orada bulunmamışlar gibi—Soth kısacık bir an için sisler çekildiğinde kendini Krynn'de Dargaard Kalesi'nin yanmış taht odasında

bulmayı umdu.

Sislerin içinde bir figür belirdi. Tepeden tırnağa parlak, üzerine Gül Tarikatı'nın sembolleri olan güller ve yalı çapkınları işlenmiş bir zırh giyiyordu. Bir kuşak, şampiyonu olduğu kadından bir hatıra, beline bağlıydı. Kuşak, baharın gökyüzü mavisi rengindeydi ve miğferin içinden bakan gözlerin renginin aynısıydı.

Soth şövalyeyi görünce gerginleşti. Adam rahat ve kendine güvenen adımlarla ilerliyordu. Bu, ölüm şövalyesine tecrübeli bir savaşçıyla karşı karşıya olduğunu gösteriyordu. Ancak savaş alanlarına alışkın birisi ağır plaka zırhla böyle bir zarafetle yürüyebilirdi. Bu sırada Soth'un zihninde umut canlandı, Tarikat'tan bir şövalyenin varlığı tekrar Krynn'e dönüş yolunu bulduğu anlamına geliyordu.

"Beni takip et," dedi şövalye, duru, net ve kendine güvenle dolu bir ses tonuyla. "Seni kurtarmaya geldim." Döndü ve sisin içine doğru ilerledi.

Soth peşinden gittiyse de sis perdesi yükselmeden önce sadece birkaç adım alabildi. O ve gümüşler içindeki şövalye işlek bir yolun yanında duruyorlardı. Geniş yol bir kalenin duvarları dışında yayılan geniş bir çadır şehrin içinden geçiyordu. Yüzlerce şövalye, rahip ve tüccar kaleye doğru ilerliyordu ve indirilmiş köprü ve açık kapılar hepsini hoş karşılıyordu. Kale gül kırmızısı bir taştan inşa edilmişti, merkez kulesi bir kubbe ile bitiyordu ve henüz açmamış bir güle çok benziyordu. Mavi, altın rengi ve beyaz flamalar rüzgarda uçuşuyordu. Müzik ve kahkaha sesleri Soth'un kulaklarına kadar geldi.

"Dargaard Kalesi!" dedi ölüm şövalyesi. Kadim evinin görüntüsü aklının karışmasına sebep oldu.

Esrarengiz şövalye öne çıktı. "Evet, Soth," dedi neşeyle, "Dargaard hiçbir zaman böyle olmamış olsa da. Bu mümkün. Onu bu hale getirebilirsin."

Sonra şövalyenin yanına bir kadın geldi. İnceydi ve bir elfin zarif adım atışlarına sahipti. Uzun, altın rengi saçı açık duruyor, omuzlarına günün sıcak ışığı gibi dökülüyordu. Yüzünü bir peçe örtmesine rağmen gözleri güzellik ve huzur ile parlıyordu. "Lordum," dedi, bir parça eğilip, selam verirken.

Gümüşler içindeki şövalye kadını öpebilmek için miğferini çıkardı ve Soth'un nefesi kesildi. Yüz kendi yüzüydü—uzun, çok uzun zaman önceki haliyle. Altın rengi saçları yüzünü bir hale gibi çevreliyordu ve bıyıkları özenle taranmıştı. Mavi gözleri bilgelik ve huzurla parlıyordu, Soth'un ölümünden yıllar önce kaybettiği erdemlerle. Şövalye peçeyi kaldırıp kadını öperken, o gözler sivri uçlu dikenler gibi ölüm şövalyesine saplandılar.

İsolde! Elf kadını da kuşatmadan, Afet'ten önceki haliyleydi. Kocasını sardığında bir mutluluk gülücüğü yüzünü aydınlattı.

Ölüm şövalyesi kılıcını çekti, "Bu ne tür bir sihir?"

"Bu sihir falan değil," dedi İsolde yumuşak bir şekilde, burası senin İyiliğin Babası tarafından aldığın görevi tamamladığın dünya. Ve Krynn'i tanrıların öfkesinden kurtardığından beri bu insanlar" —kollarını Dargaard ve çadır şehri içine alan bir hareketle açtı, "—buraya, evimize senin zaferini paylaşmak için geldiler. Ansalon'daki birçok kişi seni Solamniya Şövalyeleri'nin en yücesi olarak kabul ediyorlar. Bazıları yaşamının devamında Huma Ejderhafelaketi'nden daha parlak olabileceğini söylüyorlar."

"Hah!" diye gürledi Soth. "Bunların hepsi sadece illüzyon—başarısız bir tane. Paladine bana kralrahibi durdurmak için yaşamımı feda etmem gerektiğini söylemişti."

Ama yine de önündeki sahne Soth'un bir şeyler hatırlamasına sebep oldu—uzun süredir bir kenarda bıraktığı, aklının içindeki spekülasyonlar. Bir zamanlar, çok yüce bir şövalye olmuştu, karşılaştığı bütün zorlukların üstesinden gele-

bilecek türden biri. Ya tanrılar kendisine bir şans daha tanımışlarsa. . .

İsolde tatlı bir şekilde Soth'a gülümsedi. "Evet, Soth. İyilik Tanrıları affedicidir. Bunun için, beni tekrar elde edebilmek için, tek yapman gereken yeni evinin önünde diz çökmek ve onu korumaya yemin etmek."

"Yeni yerinde barınabilecek kadar değerli olduğunu kanıtla," dedi ölümlü Soth. "İyilik Tanrıları önünde eğil."

Bu emir ölüm şövalyesinin beyninde bir öfke dalgasını harekete geçirdi, tomurcuklanan yeni bir yaşam umutlarını altına aldı ve onları boğdu. "Ben kimsenin önünde eğilmem," diye yanıtladı. İsolde'nin önüne geldi, "Bu bir tür sınav mı, kadın? Bana karşı hazırladığın, az sonra bitecek lanetin bir parçası mı?"

Elf kadını birkaç adım geri çekildi, yüzü bir korku değil küçümseme ifadesi ile renklenmişti. "Her zaman lanetlenmene kendinin sebep olduğunu söyledin, Soth. Bu da hiç farklı değil."

Ölü adamın dudaklarında ölümcül bir gülümseme belirdi, "Doğru söylüyorsun, tabi ki," dedi.

Soth bir hamle yaptı ve kılıcı elf kadınının omzunda derin bir yarık açtı. Yoğun kan İsolde'nin beyaz elbisesine fışkırdı. Kadın yere yığılırken yenidoğan bebeklerin çıkardıklarına benzer bir çığlık attı. "Ve sen de her zaman kendi felaketine kendin sebep oldun, dürüst İsolde."

Parlak bir kılıç ölüm şövalyesinin kanlanmış olanınkine çarptı. Soth kendisine baktı; asil şövalyenin yüzü haklı bir öfke ile buruşmuştu. "Hala yaşıyor olması için dua et, günahkar kişi. Eğer burada birini öldürürsen sonsuza kadar lanetlenirsin."

İkisi karşılıklı darbeler indirdiler ancak her ikisi de rakibini yaralamayı başaramadı. Kılıçları çınladı ve tam olarak birbirine denk iki rakibin arasında bir araya geldiklerinde kı-

vılcımlar çıkardılar. Bütün bunlar olurken İsolde'nin kanı hareketsiz vücudu altından yeri ıslattı. Kalabalık durdu ve yoldan onları işaret etti, yüzleri dehşet ifadesi ile kaplıydı. Geçen şövalyeler silahlarını çektiler ancak kavgaya karışamazlardı; bu, Tarikat'ın bir yöntemiydi. Birkaç kadın, yaralarını sarmak için İsolde'ye doğru ilerlemeye çalıştılar fakat kapışmanın şiddeti yüzünden geri çekilmek zorunda kaldılar.

En sonunda çatışmayı yeni gören genç bir şövalye ileri atıldı, "Anne!" diye bağırdı genç, yüzünden yaşlar süzülerek.

Peradur, Soth ile İsolde'nin oğlu, açık tenliydi; saçları öylesine sarıydı ki, neredeyse beyazmış gibi görünüyordu. İnanç ve kararlılık dolu bakışları, yüz ifadesini henüz sadece on altı yıl geçirmiş birisi için fazla sert yapıyor olsa da gözleri, kalbindeki iyiliğin izlerini gizleyemiyorlardı. Babası gibi oğlan da bir Solamniya Şövalyesi zırhı giymişti. Metal, saf beyaza boyanmıştı ve üzerindeki tek süs İyilik Tanrıları'nın kutsal sembolleriydi.

Peradur titreyerek zırh eldivenlerini çıkardı ve ellerini annesinin yarasının üzerine koydu. Gözlerini semalara kaldırırken zayıf bir ışık gencin ellerinden yayıldı. Kanlı yara dokunuşu altında kapandı ve annesi bir iyileşme uykusuna daldı.

Ölüm şövalyesi ve rakibi bir araya geldiler, o kadar yaklaştılar ki ölü adam diğerinin sıcak nefesinin kokusunu miğferinin aralıklarından alabiliyordu. Ölümlü Soth ağzını kastı ve, "Hala bir şansın var, günahkar kişi. Kılıcını yere bırak," dedi.

Ölüm şövalyesi rakibini sertçe itti ve bakışlarını kendi bozulmuş yansımasından gence—kendi oğluna—doğru kaydırdı. Zırhlarına mükemmel bakılmıştı, kılıçları güneş ışığındaki jiletler gibi parlıyorlardı. Nasıl Soth Cehennem'in ve yaşayan ölülüğün soğuğunu yayıyorsa, diğerleri de gücün ve canlılığın aurası ile çevrelenmişlerdi. Onlar şövalyelik erdemlerinin göstergeleriydiler, iyilikleri yüzlerinde ve hareketlerinde parlayan insanlar.

Atmayan kalbi tümüne karşı duyduğu nefretle doluydu.

Bir öfke çığlığı eşliğinde, rakibinin kılıcını boştaki eli ile yakaladı. Silah metal eldiveni gıcırdattı ancak Soth'un tek yaptığı kavrayışını daha da sıkmak oldu. Hiçbir ölümlü şövalyenin denk olamayacağı bir güçle kılıcı düşmanının elinden söküp aldı ve kenara fırlattı.

Kılıcına doğru atlamak yerine gümüşler içindeki şövalye ölüm şövalyesinin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Bakışlarını kaldırdı ve Soth'a umut dolu gözlerle baktı. "Beni savaşta alt ettin," dedi. "Seni galip ilan edeceğim, tabi eğer selam verip gücün için şükranlarını sunarsan."

Soth tüm bunların onun kendi alanını elde edebilmeye layık olup olmadığını ölçmek için Sisli Sınır'ın koruyucuları tarafından yapılan bir tür sınav olduğunu bilmesine rağmen, iyi yansımasının sözlerine kulak asmayı asla düşünmedi. Bunun yerine elini kaldırdı ve çatışmayı kesinlikle sona erdirecek sözü söyledi.

Karanlık enerji parmakları Lord Soth'unkilerden çıktı ve gümüşler içindeki şövalyeye yöneldi. Ancak hedeflerini bulamadan Peradur kendini akımın önüne attı. Gövdesindeki zırha rağmen inanılmaz bir hızla hareket etmişti. Genç şövalye tüm darbeyi göğsünden aldı; karanlık eller beyaz zırhı lekeledi ve üzerine boyanmış kutsal sembolleri kararttı. Enerji Peradur'un göğüs zırhında açılmış delikten içeri süzülerek oğlanın asil kalbini buldu. Parmaklar kalbini kavradığında oğlan bir çığlık attı, fakat bu korku ya da acı içinde bir haykırıştan çok Paladine'a yapılmış mütevazı, saygı dolu bir yalvarışa benziyordu.

Gözleri yaralı karısı ve ölü oğlu için yaşlarla dolu ölümlü Soth genci kollarına aldı.

"Kaybettin," dedi ölüm şövalyesine, "böylece yeni alanını yaratmış oldun."

Kalabalıktakilerin çoğu başlarıyla selam verdiler ve çadır

şehre doğru dağılırken solgun ve kütlesiz bir hale dönüştüler. Kalabalık gibi çadır şehir de ölüm şövalyesinin gözü önünde sessizleşti ve yavaş yavaş solup, gitti. Din adamları İsolde ve Peradur'u taşımak için öne çıktılar; bu sırada on üç şövalye—Soth'a Afet'ten önceki zamanlarda Soth'a hizmet eden Sör Mikel ve diğerleri—gümüşler içindeki şövalyeyi çevrelediler ve onu teselli ettiler. Yavaş adımlarla Dargaard Kalesi'nin gül kırmızısı duvarlarına doğru ilerlediler.

Küçük grup kaleye girdiğinde etrafa bir karanlık örtüsü çöktü. Hatta Soth bile çadır şehrin puslu görüntüsünü dağıtan, etraftaki kayalık zemini hareket ve yaşam belirtilerinden yoksun bırakan soğuğu hissetti. Sonra, Dargaard Kalesi de yas kıyafetlerine bürünmüş gibi karardı. Gül şeklindeki, pembe renkli duvarları siyahlaştı ve döküntü halini aldı. Kulelerdeki bayraklar kayboldu ve müzik ve kahkaha seslerinin yerini banşilerin ağıtımsı çığlıkları aldı.

Ölüm şövalyesi yıkıntı halindeki kalenin üzerinde aniden yayılan karanlık gökyüzüne baktı. Gördükleri ona Krynn'e geri dönmediğini söyledi ancak önünde yükselen Kale Dargaard'ın eşiydi. Kadife siyahı semalarda sadece bir ay duruyordu. Nuitari, kötülük büyülerinin küresi. Eğer Krynn'de olsaydı Lunitari ve Solinari—kızıl ve gümüş aylar—Denge'yi temsil etmek için mutlaka orada bulunurlardı.

Azrael başını sağa sola sallayarak çok eskiden tekerlek izleri oluşmuş çok eski bir yolun ortasında duruyordu. "Ne oldu? Sisin içinde kayboldun ve sonra bildiğim ilk şey, burada duruyor olduğum." Gökyüzünü gösterdi, "Ve bütün gün gitmiş! Yani, Krynn'de miyiz? Bu Dargaard Kalesi mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Soth bitkinlikle, "Burası Dargaard Kalesi değil: Evdeyiz, ancak Krynn'de değil."

Ölüm şövalyesi yavaşça kaleye yürüdü. Kaleden içeriye girer girmez banşiler lanetleme şarkısını çığırmaya başladılar. Kötülük dolu hikaye artık daha uzundu ve Barovia, Gun-

darak ve cehennemi dünyayı oluşturan dukalıklardaki herkes bunu çok net duydu. Soth o ve ondan sonraki birçok gece, onların kabuslarında yürüdü.

Son söz

Yıllar Lord Soth için yavaş geçti. Yeni kalesini Nedragaard olarak—eski Solamniya dilinde Dargaard değil—adlandırdı çünkü Krynn'deki kalesine çok benzemesine rağmen bir uyuşmazlık bulmadan bir gün bile geçiremeyeceği kadar farklıydı. Bunların çoğu küçük farklardı—döküntü halindekilerin bir zamanlar durduğu yerlere takılmış yeni kapılar, asıl uzunluklarından birkaç adım kısa koridorlar. Ancak uykuya gereksinim duymayan, Krynn'deki evindeki her holü, her odayı üç buçuk yüzyıl boyunca arşınlamış bir yaratık için her uyuşmazlık, hatıraları ile acı verici çakışmalara sebep oluyordu.

Bunların dışında daha çarpıcı farklılıklar da vardı. On üç iskelet savaşçı Nedragaard Kalesi'nin koridorlarında geziyorlardı—Soth'a Krynn'deyken hizmet eden on üç sadık adamı—ama artık ölmeden önce bekledikleri nöbet yerlerinde durmuyorlardı. Kaleyi dolaşıyor ve hiç gelmeyen izinsiz konukları gözlüyorlardı.

Banşiler Nedragaard'a gelmişlerdi fakat nasıl olduysa, hafızaları çarpıtılmıştı. Soth'un hikayesini her gece aynı şekilde söylemiyorlardı, onun yerine dizeleri unutuyor ya da hiç olmamış olayları ekliyorlardı. Bu, ölüm şövalyesini çileden çıkarıyordu. Onları ne kadar düzeltse de, kusursuz olmayan anlatımları yüzünden ne kadar öfke krizlerine girse de banşiler Lord Soth'un tarihini iki defa aynı şekilde asla söylemediler Geçmiş, ölüm şövalyesine kalan tek teselliydi; anılarının sebep olduğu acı, uyuyan duygularını harekete geçiren ve duygularının bir insanınkilere yaklaşmasını sağlayan tek etkendi.

Şimdi, geçmiş Soth'un bilincine çok derinden saplanmıştı, kusur dolu koridorlarda attığı her adım, banşilerin dudaklarından çıkan her dize, anıları ve kaybetmiş olduğu şeyler için çektiği özlem, artık duyularını harekete geçirmiyor, bunun yerine onları öldürüyordu.

Lord Soth bel vermiş ana kapılardan geçip taht odasında esen soğuk rüzgara karşı duyarsız bir şekilde oturuyordu. Taş zeminde yankılanan demir tabanlı çizmelerin sesini ya da banşilerin çığırışlarını duymadı. Ve Azrael tahta kurularının kemirdiği tahtının önünde eğilene kadar onun salona girdiğinin farkına varmadı ölüm şövalyesi.

"Ne rapor edeceksin, kahya?" diye sordu Soth, derinden gelen ve duygulardan yoksun sesiyle.

Cüce doğruldu. Uzun bir yolculuktan kirlenmiş, dizine kadar bir pantolon ve yağmur, ter yüzünden kokmuş bir zincir zırh giyiyordu. İpekten bir yelek, zırhının üstünde yırtılmış bir şekilde duruyordu. Önündeki kara gül cücenin kemik beyazı bıyığı ve favorileri ile keskin bir tezat oluşturuyordu. "Üzgünüm, kudretli lordum," diye başladı çekinerek, "Vistani kampının hiçbir izini bulamadım."

Soth iç geçirdi. Geçen birkaç ay boyunca alanında küçük bir grup Vistani'nin dolaştığına dair söylentiler gelmişti kulağına. Liderleri olan kadın büyülü bir güç nesnesine sahip olduğunu iddia ediyordu—Gezgin Kulchek'in matrağı. Çingeneler ekmeklerini alanın dağılmış elf kabilelerine hikayeler anlatarak kazanıyorlardı. Bunların çoğu ya Soth ya da Nedragaard Kalesi'nin efendisine çok benzeyen, gümüşler içinde, lanetlenmiş bir şövalye ile ilgiliydi. Soth, Magda'nın bir şekilde hayatta kalıp bu grubu kurmayı başardığından hiç şüphe duymuyordu. Vistanilerin anlattıkları, liderlerini Ravenloft Şatosu'nu savunan wyrmden kurtaran cesur bir şövalye ile ilgili öykü Soth için yeterli kanıttı.

"Ya diğeri?" diye sordu Soth. Kadim tahttaki kavrayışını

arttırdı ve tahta, ellerinin kavrayışı altında çatırdadı.

"Çarpık gülümsemesi olan kara saçlı kadın da tepeleri dolaşıyor," diye rapor verdi Azrael.

"Elfler kadının kendini Kitiara diye adlandırdığını söylediler. Sizin felaketiniz olduğunu iddia ediyor ve sizin sizi buraya getiren sislerin içine onun sesini dinleyerek girdiğinizi söylüyormuş."

Soth zırhlı eli ile tahtı yumrukladı. "Senden, bu söylentiyi yayan herkesi öldürmeni istiyorum!" diye bağırdı. "Kendi felaketimi ben yarattım, lanetimin sebebi benim!"

Ölüm şövalyesi bu sözleri son birkaç yıl içinde çok sık tekrarlamıştı, ancak bunların doğru olmadığını biliyordu. Onun gücünün çok ötesinde, karanlık şeyler vardı. Nedragaard Kalesi'nin lordu ve Barovia'dan bile büyük bir dukalığın efendisiydi. Ancak elfler Soth'un alanını Sithicus diye adlandırıyorlardı, Elfçe, 'hayaletler beldesi' anlamına gelen bir deyiş. Hiçbir zaman kabul etmemesine karşın Soth, bu adın gölgeler krallığına çok uygun olduğunu biliyordu.

Bugüne kadar çıkan kitaplarımız:

Ravenloft

Sislerin Vampiri
Ben, Strahd, Bir Vampirin Anıları
Kara Gül Şövalyesi

Kızıl Gölge

Bedwyr'in Kılıcı
Luthien'in Kumarı
Ejderha Kral

Ejderha Mızrağı:

Ruhdöveni

Çok Yakında!

RAİSTLİN TARİHÇELERİ
İKİNCİ KİTAP

Margaret Weis * Don Perrin

BEN, STRAHD, AZALİN'LE SAVAŞ

Bir yüzyıldan uzun süredir, Strahd Von Zarovich Barovia'yı vasallarından beslenerek ve hiç kimseden korkmadan, istediği gibi yönetmişti. Azap veren hükümdarlığı boyunca, hiç kimse onu yenmeyi denemeye bile cüret edememişti.

Ancak şimdi Vistaniler Barovia'ya korkunç efendilerine bir uyarıyla dönüyorlardı. Biri Strahd'a karşı çıkmaya geliyordu ve bu hem vampirin, hem de Barovia'nın varlığının sonu olabilirdi.

Ben, Strahd: Azalin'le Savaş, bir best-seller olan, Ben, Strahd: Bir Vampirin Anıları'nın devamıdır.

Yakında!

Ayrıca...

Unutulmuş Diyarlar

Elaine Cunningham

Elfshadow
Elfsong
Silver Shadows
Thornhold

Evermeet: Island of the Elves

Ed Greenwood – Jeff Grubb

Cormyr – A Novel

Ejderha Mızrağı

Doom Brigade
Draconian Measures
The Dawning of a New Age
The Day of the Tempest
The Eve of Maelstrom
Vinas Solamnus
Fistandantilus Reborn

www.ejderhamizragi.com
www.unutulmusdiyarlar.com

Lord Soth, Krynn'in efsanevi dünyasında uzun süredir yaptığı kötülüklere karşılık ödemesi gereken bir bedel olduğunu en sonunda öğrenir; yaşayan ölü savaşçıyı bile korkutabilecek bir bedel.

Kötü güçler Soth'u Barovia'ya getirir ve ölü şövalye burada, kabus toprakların vampir efendisi Kont Strahd Von Zarovich'in korkutucu köleleri ile yüzleşmek zorundadır. Ancak çok geçmeden Lord Soth, eğer bu dehşet diyarından bir şekilde kurtulacaksa, bir Vistani kadın tutsak ve güvenilmez bir hayaletten daha fazlasına, Kont Strahd'ın yardımına ihtiyacı olduğunu anlayacaktır.

Kara Gül Şövalyesi Ravenloft dünyasının efendilerini ve canavarlarını konu alan Gotik korku romanlarrının üçüncüsü. . .

ANKIRA
www.ankira.com
ISBN 975838716-2
9789758387168